ҶАШЕР

БОБИ 1

1 Ва Худо гуфт: «Биёед одамро ба сурати Худ, ба сурати Худ биофарем, ва Худо одамро ба сурати Худ офарид».
2 Ва Худо одамро аз замин офарид, ва ӯ ба бинии ӯ нафаси ҳаёт дамид, ва одам ҷони зиндае шуд, ки соҳиби сухан аст.
3 Ва Худованд гуфт: «Хуб нест, ки одам танҳо бошад; Ман барои ӯ ёваре меофарам».
4 Ва Худованд хоби гаронеро бар Одам бурд, ва ӯ хоб рафт, ва яке аз қабурғаҳояшро гирифт, ва гӯштро бар он сохт, ва онро шакл дод ва ба Одам овард; ва Одам аз хобаш бедор шуд, ва инак, зане дар пеши ӯ истода буд.
5 Ва гуфт: «Ин устухонест аз устухонҳои ман, ва онро зан номиданд, зеро ки ин аз одам гирифта шудааст; ва Одам ӯро Ҳавво номид, зеро ки вай модари ҳамаи зиндагон буд».
6 Ва Худо онҳоро баракат дод ва дар рӯзе ки онҳоро офарид, номҳои онҳоро Одам ва Ҳавво гузошт, ва Худованд Худо гуфт: «Борвар ва афзун шавед ва заминро пур кунед».
7 Ва Худованд Худо Одам ва занашро гирифт ва онҳоро дар боғи Адан гузошт, то ки онро оро диҳанд ва нигоҳ доранд; ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ бихӯред, аммо аз дарахти маърифати неку бад нахӯред, зеро дар рӯзе ки аз он бихӯред, ҳатман хоҳед мурд».
8 Ва ҳангоме ки Худо онҳоро баракат дод ва амр дод, аз онҳо рафт ва Одам ва занаш мувофиқи амре, ки Худованд ба онҳо амр дода буд, дар боғ маскан гирифтанд.
9 Ва мор, ки Худо онҳоро дар замин офарида буд, назди онҳо омад, то онҳоро ба вайрон кардани амри Худо, ки ба онҳо амр карда буд, водор кунад.
10 Ва мор занро фиреб дод ва водор кард, ки аз дарахти дониш бихӯрад, ва зан ба овози мор гӯш дод ва аз каломи Худо берун рафт ва аз дарахти дониши неку бадӣ гирифт ва хӯрд ва аз он гирифт ва ба шавҳараш низ дод ва ӯ хӯрд.
11 Ва Одам ва ҳамсараш аз фармони Худо, ки ба онҳо амр карда буд, саркашӣ карданд ва Худо инро медонист, ва хашмаш бар онҳо аланга гирифт ва онҳоро лаънат кард.
12 Ва Худованд Худо дар он рӯз онҳоро аз боғи Адан берун овард, то заминеро, ки аз он гирифта шуда буданд, кишт кунанд, ва онҳо рафта, дар шарқи боғи Адан маскан гирифтанд; ва Одам бо зани худ Ҳавво хобид ва вай ду писар ва се духтар таваллуд кард.
13 Ва номи аввалини ӯро Қобил номид ва гуфт: «Ман аз Худованд мард ёфтам», ва номи дигареро Ҳобил номид, зеро гуфт: «Мо бо беҳуда ба замин омадем ва бо беҳуда аз он гирифта хоҳем шуд».
14 Ва писарон калон шуданд, ва падарашон ба онҳо дар замин моликияте дод; ва Қобил зироаткори замин ва Ҳобил чӯпони гӯсфандон буд.
15 Ва баъд аз чанд сол онҳо қурбонии тақрибан ба Худованд оварданд, ва Қобил аз меваи замин овард, ва Ҳобил аз нахустзодагони рамаи худ аз равғани он овард, ва Худо ба Ҳобил ва қурбонии ӯ рӯ овард, ва оташе аз осмон аз ҷониби Худованд фуруд омада, онро сӯзонд.
16 Аммо Худованд ба Қобил ва қурбонии ӯ рӯй нагардонд ва ба он майл накард, зеро ки ӯ аз меваи пасти замин пеши Худованд оварда буд; ва Қобил ба бародараш Ҳобил барои ин ҳасад бурд, ва баҳонае барои куштани ӯ ҷуст.
17 Ва баъд аз муддате, Қобил ва бародараш Ҳобил, рӯзе барои иҷрои кори худ ба саҳро рафтанд; ва ҳарду дар саҳро буданд, Қобил заминашро шудгор мекард ва Ҳобил рамаи худро мечаронид; ва рама аз он қисмате, ки Қобил заминро шудгор карда буд, гузашт ва ин барои Қобил хеле ғамгин шуд.
18 Ва Қобил бо хашм ба бародараш Ҳобил наздик шуд ва ӯ ба ӯ гуфт: «Дар миёни ман ва ту чӣ гап аст, ки ту омадаӣ, то ки дар замини ман зиндагӣ кунӣ ва рамаҳои худро барои чаронидани чорво биёрӣ?»
19 Ва Ҳобил ба бародараш Қобил ҷавоб дода, гуфт: «Дар миёни ман ва ту чӣ гап аст, ки гӯшти гӯсфандони маро бихӯрӣ ва аз пашми онҳо либос пӯшӣ?»
20Ва акнун пашми гӯсфандони маро, ки бо онҳо либос пӯшидаӣ, аз танаш дур кун ва барои мева ва гӯшти онҳо, ки хӯрдаӣ, ба ман подош деҳ; ва вақте ки ин корро кунӣ, ман аз замини ту, чунон ки гуфтӣ, меравам».
21 Ва Қобил ба бародараш Ҳобил гуфт: «Агар ман имрӯз туро бикушам, кӣ аз ман хуни туро талаб мекунад?»
22 Ҳобил ба Қобил ҷавоб дода гуфт: «Худое ки моро дар замин офаридааст, барои ман интиқом мегирад ва агар маро бикушӣ, хуни маро аз ту талаб мекунад, зеро Худованд довар ва довар аст, ва Ӯст, ки одамро мувофиқи бадии худ ва бадкирдорро мувофиқи бадии худ бар замин ҷазо медиҳад».
23 Ва акнун, агар маро дар ин ҷо бикушӣ, Худо аз андешаҳои пинҳонии ту огоҳ аст ва туро барои бадие, ки имрӯз ба ман расонидаӣ, маҳкум хоҳад кард.
24 Ва ҳангоме ки Қобил суханони бародараш Ҳобилро шунид, хашми Қобил бар бародараш Ҳобил барои гуфтани ин сухан аланга гирифт.
25 Қобил шитоб кард ва бархост ва қисми оҳанини асбоби шудгорашро гирифт, ки бо он бародарашро ногаҳон зад ва ӯ ӯро кушт ва Қобил хуни бародараш Ҳобилро ба замин рехт ва хуни Ҳобил дар пеши рама бар замин ҷорӣ шуд.
26 Ва баъд аз ин, Қобил аз куштани бародараш пушаймон шуд ва хеле ғамгин шуд ва барои ӯ гирист ва ин ӯро хеле ғазабнок кард.
27 Ва Қобил бархоста, дар саҳро чоҳе канд ва ҷасади бародарашро дар он ҷо гузошт ва хокро бо он пӯшонд.
28 Ва Худованд донист, ки Қобил бо бародараш чӣ кор кардааст, ва Худованд ба Қобил зоҳир шуда, гуфт: «Бародарат Ҳобил, ки бо ту буд, куҷост?»
29 Қобил пинҳонӣ гуфт: «Намедонам, оё ман посбони бародарам ҳастам?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Чӣ кор кардӣ?» Овози хуни бародарат аз замине, ки ӯро куштаӣ, ба Ман фарёд мезанад.
30 Зеро ту бародари худро куштӣ ва дар пеши ман бадахлоқӣ кардӣ, ва дар дили худ тасаввур кардӣ, ки ман туро надидаам ва ҳамаи аъмоли туро намедонам.

31 Аммо ту ин корро кардӣ ва бародари худро беҳуда куштӣ, ва азбаски ӯ бо ту рост гуфт; ва акнун ту аз замине, ки даҳонашро кушода, хуни бародаратро аз дасти ту гирифтӣ ва дар он ҷо ӯро дафн кардӣ, малъун бошӣ.
32 Ва ҳар вақте ки онро кишт кунӣ, он дигар ба ту қуввати аввала нахоҳад дод, зеро ки замин хору хас хоҳад сохт, ва ту то рӯзи маргат дар замин саргардон хоҳӣ шуд.
33 Ва дар он вақт Қобил аз пеши Худованд, аз маконе ки буд, берун рафт, ва худаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, дар замини шарқии Адан сайругашт карда, овора шуд.
34 Ва Қобил дар он рӯзҳо бо занаш хобид ва вай ҳомила шуда, писаре зоид. Ва ӯро Ҳанӯх ном ниҳод ва гуфт: «Дар он вақт Худованд ба ӯ дар замин оромӣ ва осоиштагӣ ато кард».
35 Дар он вақт Қобил низ ба сохтани шаҳр шурӯъ кард; ва шаҳрро бино кард ва номи шаҳрро Ҳанӯх, ба номи писари худ, гузошт, зеро ки дар он рӯзҳо Худованд ба ӯ оромӣ бар замин дода буд, ва ӯ мисли аввала ҳаракат накард ва саргардон нашуд.
36 Ва Ирод аз Ҳанӯх таваллуд шуд; ва Ирод Махуёилро ба дуньё овард, ва Махуёил Матушоилро ба дуньё овард.

БОБИ 2

1 Ва дар соли саду сиюми умри Одам бар рӯи замин, ӯ боз бо зани худ Ҳавво шинос шуд ва вай ҳомиладор шуда, писаре ба шабоҳат ва сурати ӯ зоид, ва номи ӯро Шет ниҳод ва гуфт: «Зеро Худо ба ҷои Ҳобил насли дигаре барои ман муқаррар кард, зеро Қобил ӯро кушт».
2 Ва Шет саду панҷ сол зиндагӣ кард ва писаре ба дунё овард; ва Шет писари худро Энӯш ном ниҳод ва гуфт: «Зеро дар он вақт писарони одам афзоиш ёфта, ҷонҳо ва дилҳои худро бо исён ва исён бар зидди Худо азоб медоданд».
3 Ва дар айёми Анӯш чунин буд, ки писарони одам исён ва гуноҳро бар зидди Худо идома доданд, то ки хашми Худовандро бар писарони одам афзун гардонанд.
4Ва писарони одам рафта, худоёни дигарро ибодат карданд, ва Худовандеро, ки онҳоро бар замин офарида буд, фаромӯш карданд; ва дар он айём писарони одам аз мис ва оҳан, чӯб ва санг бутҳо месохтанд, ва саҷда карда, онҳоро ибодат мекарданд.
5 Ва ҳар кас худои худро сохт ва ба онҳо саҷда кард, ва банӣ-одам дар тамоми айёми Энӯш ва фарзандонаш Худовандро тарк карданд; ва хашми Худованд аз сабаби аъмол ва корҳои зиште, ки дар замин мекарданд, аланга гирифт.
6 Ва Худованд оби дарёи Ҷайҳунро бар онҳо ғарқ кард, ва онҳоро нобуд ва фурӯ бурд, ва сеяки заминро нобуд кард, ва бо вуҷуди ин, писарони одам аз роҳҳои бади худ нагардиданд, ва дастҳои онҳо ҳанӯз барои бадӣ дар назари Худованд дароз карда шуда буданд.
7 Ва дар он рӯзҳо дар замин на кишт ва на дарав буд, ва барои банӣ-одам хӯрок набуд ва қаҳтӣ дар он рӯзҳо хеле сахт буд.
8 Ва тухмие ки онҳо дар он рӯзҳо дар замин кошта буданд, ба хорҳо, хорҳо ва буттаҳо табдил ёфт; зеро аз айёми Одам ин эълон дар бораи замин буд, яъне лаънати Худо, ки Ӯ заминро барои гуноҳе ки Одам дар пеши Худованд гуноҳ кардааст, лаънат кард.
9 Ва вақте ки одамон ба исён ва гуноҳ бар зидди Худо ва вайрон кардани роҳҳои худ идома медоданд, замин низ фосид шуд.
10 Ва Анӯш навад сол зиндагӣ кард ва Қенонро ба дунё овард;
11 Ва Қенон калон шуд ва чиҳилсола шуд; ӯ доно шуд ва дар ҳар хирад дониш ва маҳорат пайдо кард, ва бар ҳамаи писарони одам ҳукмронӣ кард ва писарони одамро ба сӯи хирад ва дониш роҳнамоӣ кард; зеро Қенон марди хеле доно буд ва дар ҳар хирад фаҳмиш дошт ва бо хиради худ бар арвоҳ ва девҳо ҳукмронӣ мекард;
12 Ва Қенон бо ҳикмати худ медонист, ки Худо писарони одамро барои гуноҳ кардан дар рӯи замин нобуд мекунад ва Худованд дар рӯзҳои охир обҳои тӯфонро бар сари онҳо хоҳад овард.
13 Дар он рӯзҳо Қайнан рӯйдодҳои ояндаро рӯи лавҳаҳои сангӣ навишт ва онҳоро дар ганҷинаҳои худ гузошт.
14 Ва Қенон бар тамоми замин ҳукмронӣ кард ва баъзе аз фарзандони одамро ба хидмати Худо баргардонд.
15 Ва вақте ки Қенон ҳафтодсола шуд, се писар ва ду духтар таваллуд кард.
16 Ва инҳо номҳои фарзандони Қенон аст: номи аввалинаш Маҳлалел, дуюмаш Энон ва сеюмаш Меред, ва хоҳарони онҳо Одо ва Зилло буданд; инҳо панҷ писари Қенон ҳастанд, ки барои ӯ таваллуд шудаанд.
17 Ва Ломак, писари Метушаил, бо Қайнон хешованд шуд ва ду духтари худро ба занӣ гирифт. Одо ҳомила шуда, ба Ломак писаре зоид, ва ӯро Ҷабол ном ниҳод.
18Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Ҷубол ном ниҳод; ва Зилло, хоҳараш, дар он айём бефарзанд буд ва фарзанд надошт.
19 Зеро дар он айём писарони одам ба сӯи Худо хиёнат кардан гирифтанд ва аҳкомеро, ки Ӯ ба Одам амр дода буд, ки дар рӯи замин борвар ва афзун шаванд, вайрон карданд.
20 Ва баъзе аз писарони одам занони худро ба нӯшидани обе водор карданд, ки онҳоро нозой мегардонад, то қомати худро нигоҳ доранд ва намуди зебои худро аз байн набаранд.
21 Ва ҳангоме ки писарони одам баъзе аз занони худро нӯшонданд, Зилло бо онҳо нӯшид.
22 Ва занони зоида дар назари шавҳаронашон чун бевазанон нафратовар ба назар мерасиданд, дар ҳоле ки шавҳаронашон зинда буданд, зеро онҳо танҳо ба занони нозой дил баста буданд.
23 Ва бо гузашти рӯзҳо ва солҳо, вақте ки Зилло пир шуд, Худованд батни ӯро кушод.
24 Ва ӯ ҳомила шуда, писаре зоид ва ӯро Тубал-Қоин ном ниҳод ва гуфт: «Пас аз он ки пажмурда шудам, ӯро аз Худои Қодир ба даст овардам».
25 Ва боз ҳомила шуда, духтаре зоид, ва номашро Наамо ниҳод, зеро гуфт: «Баъд аз он ки пажмурда шудам, лаззат ва шодӣ ёфтам».

26 Ва Ломак пир ва солхӯрда шуда буд, ва чашмонаш хира шуда буданд, ки намедиданд. Ва писараш Тубал Қобил ӯро пешвоӣ мекард. Рӯзе Ломак ба саҳро рафт ва писараш Тубал Қобил бо ӯ буд. Ва ҳангоме ки онҳо дар саҳро роҳ мерафтанд, Қобил писари Одам ба сӯи онҳо наздик шуд, зеро Ломак хеле пир буд ва чизеро намедид, ва писараш Тубал Қобил хеле ҷавон буд.
27 Ва Тубал Қобил ба падараш гуфт, ки камонашро кашад ва бо тирҳо Қобилро, ки ҳанӯз дур буд, зад ва ӯ ӯро кушт, зеро ба назари онҳо ҳайвон ба назар мерасид.
28 Ва тирҳо ба бадани Қобил даромаданд, гарчанде ки ӯ аз онҳо дур буд, ва ӯ ба замин афтода мурд.
29 Ва Худованд бадиҳои Қобилро мувофиқи бадие, ки бо бародараш Ҳобил карда буд, мувофиқи каломи Худованд, ки гуфта буд, ҷазо дод.
30 Ва вақте ки Қобил мурд, Ламак ва Тубол рафтанд, то ҳайвонеро, ки кушта буданд, бубинанд, ва диданд, ки бобояшон Қобил мурда, бар замин афтодааст.
31 Ва Ламак аз ин кор сахт ғамгин шуд ва бо каф задан писари худро зад ва боиси марги ӯ шуд.
32 Ва занони Ломак аз кори Ломак шуниданд, ва қасди куштани ӯро карданд.
33 Ва занони Ломак аз он рӯз аз ӯ нафрат доштанд, зеро ки ӯ Қобил ва Тубал-Қобилро кушт, ва занони Ломак аз ӯ ҷудо шуданд ва дар он рӯзҳо ба ӯ гӯш надоданд.
34 Ва Ламак назди занонаш омад, ва аз онҳо хоҳиш кард, ки дар ин бора ба ӯ гӯш диҳанд.
35 Ва ӯ ба занонаш Ода ва Зилло гуфт: «Овози маро бишнавед, эй занони Ламак, ба суханони ман гӯш диҳед, зеро шумо акнун тасаввур кардаед ва гуфтаед, ки ман мардеро бо захмҳои худ ва кӯдакеро бо захмҳои худ барои он ки онҳо зӯроварӣ накардаанд, куштам, аммо бидонед, ки ман пир ва мӯйсафед ҳастам ва чашмонам аз пирӣ вазнин шудаанд ва ман ин корро бехабар анҷом додам».
36 Ва занони Ломак дар ин бора ба ӯ гӯш доданд ва бо маслиҳати падарашон Одам назди ӯ баргаштанд, аммо аз он вақт инҷониб барои ӯ фарзанде назоидаанд, зеро медонистанд, ки хашми Худо дар он рӯзҳо бар писарони одам афзун шуда буд, то онҳоро барои аъмоли бадиашон бо обҳои тӯфон нобуд кунад.
37 Ва Маҳлалел писари Қайнон шасту панҷ сол зиндагӣ карда, Ёредро ба дунё овард; ва Ёред шасту ду сол зиндагӣ карда, Ҳанӯхро ба дунё овард.

БОБИ 3

1 Ва Ҳанӯх шасту панҷ сол зиндагӣ кард ва Метушолахро ба дунё овард; ва Ҳанӯх баъд аз таваллуди Метушолах бо Худо роҳ рафт, ва Худовандро ибодат кард ва аз роҳҳои бади одамон нафрат дошт.
2 Ва ҷони Ҳанӯх дар таълимоти Худованд, дар дониш ва фаҳмиш ғарқ шуд; ва ӯ оқилона аз писарони одам дур шуд ва рӯзҳои зиёд аз онҳо пинҳон шуд.
3 Ва баъд аз гузаштани солҳои зиёд, вақте ки ӯ ба Худованд хизмат мекард ва дар хонаи худ пеши Ӯ дуо мегуфт, фариштаи Худованд аз осмон ӯро фарёд зад ва ӯ гуфт: «Ман инҷо ҳастам».
4 Ва ӯ гуфт: «Бархез, аз хонаат ва аз ҷое ки пинҳон мешавӣ, берун рав ва ба писарони одам зоҳир шав, то ба онҳо роҳеро, ки бояд бо он бираванд ва кореро, ки бояд барои дохил шудан ба роҳҳои Худо анҷом диҳанд, таълим диҳӣ».
5 Ва Ҳанӯх мувофиқи каломи Худованд бархост ва аз хонаи худ, аз макони худ ва аз ҳуҷрае, ки дар он пинҳон шуда буд, берун рафт; ва назди банӣ-одам рафт ва роҳҳои Худовандро ба онҳо таълим дод, ва дар он вақт банӣ-одамро ҷамъ карда, онҳоро бо таълимоти Худованд шинос кард.
6 Ва фармон дод, ки дар ҳама ҷое, ки писарони одам маскан гирифтаанд, эълон карда шавад ва бигӯяд: «Куҷост он касе ки мехоҳад роҳҳои Худованд ва корҳои некро донад?» Бигзор назди Ҳанӯх биёяд.
7 Ва ҳамаи банӣ-одам назди ӯ ҷамъ омаданд, зеро ҳамаи онҳое, ки ин чизро мехостанд, назди Ҳанӯх рафтанд, ва Ҳанӯх мувофиқи каломи Худованд бар банӣ-одам подшоҳӣ мекард, ва онҳо омада, ба ӯ саҷда карданд ва каломи ӯро шуниданд.
8 Ва Рӯҳи Худо бар Ҳанӯх нозил шуд, ва ӯ ба ҳамаи мардумаш ҳикмати Худо ва роҳҳои Ӯро таълим дод, ва банӣ-одам дар тамоми айёми Ҳанӯх ба Худованд ибодат мекарданд, ва онҳо барои шунидани ҳикмати ӯ меомаданд.
9 Ва ҳамаи подшоҳони банӣ-одам, ҳам аввал ва ҳам охирин, бо ашрофон ва доварони худ, назди Ҳанӯх омаданд, вақте ки аз ҳикмати ӯ шуниданд, ва ба ӯ саҷда карданд ва аз Ҳанӯх талаб карданд, ки бар онҳо подшоҳӣ кунад, ки ӯ розӣ шуд.
10 Ва онҳо ҳамагӣ саду сӣ подшоҳ ва ашроф ҷамъ омаданд ва Ҳанӯхро бар худ подшоҳ таъин карданд ва ҳама зери қудрат ва фармони ӯ буданд.
11 Ва Ҳанӯх ба онҳо ҳикмат, дониш ва роҳҳои Худовандро таълим дод; ва дар миёни онҳо сулҳ барқарор кард, ва дар тамоми айёми Ҳанӯх сулҳу осоиштагӣ дар саросари замин ҳукмфармо буд.
12 Ва Ҳанӯх дусаду чилу се сол бар банӣ-одам подшоҳӣ кард, ва бо тамоми қавми худ адолат ва росткорӣ мекард, ва онҳоро дар роҳҳои Худованд роҳнамоӣ мекард.
13 Ва ин аст наслҳои Ҳанӯх, Метушолах, Элишоъ ва Элимелех, ки се писар буданд; ва хоҳарони онҳо Милк ва Наҳмо буданд; ва Метушолах ҳаштоду ҳафт сол зиндагӣ кард ва Ломекро ба дунё овард.
14 Ва дар соли панҷоҳу шашуми умри Ломак буд, вақте ки Одам мурд; нӯҳсаду сӣ сол дошт, дар вафоташ, ва ду писараш, бо Ҳанӯх ва писараш Метушело, ӯро бо шукӯҳи бузурге, мисли дафни подшоҳон, дар ғоре, ки Худо ба ӯ гуфта буд, дафн карданд.
15 Ва дар он ҷо ҳамаи фарзандони одам барои Одам мотами азиме бардоштанд ва гиря карданд; бинобар ин, ин дар байни фарзандони одам то имрӯз як расм шудааст.
16 Ва Одам мурд, зеро ки аз дарахти дониш хӯрд; худаш ва фарзандонаш баъд аз ӯ, чунон ки Худованд Худо гуфта буд.
17 Ва дар соли марги Одам, яъне дусаду чилу сеюми ҳукмронии Ҳанӯх, дар он вақт Ҳанӯх қарор кард, ки худро аз писарони одам ҷудо кунад ва мисли аввал худро пинҳон кунад, то ба Худованд хизмат кунад.

18 Ва Ҳанӯх чунин кард, аммо худро аз онҳо комилан пинҳон накард, балки се рӯз аз банӣ-одам дурӣ ҷуст ва сипас барои як рӯз назди онҳо рафт.
19 Ва дар давоми се рӯзе, ки ӯ дар ҳуҷраи худ буд, ба Худованд Худои худ дуо гуфт ва Ӯро ҳамду сано хонд, ва рӯзе ки ӯ рафта ба зердастонаш зоҳир шуд, роҳҳои Худовандро ба онҳо таълим дод, ва ҳар чизеро, ки онҳо дар бораи Худованд аз Ӯ мепурсиданд, ба онҳо нақл кард.
20 Ва ӯ солҳои зиёд ба ин тарз рафтор кард ва баъд аз он шаш рӯз худро пинҳон кард ва як рӯз дар ҳафт рӯз ба қавми худ зоҳир шуд; ва баъд аз он як маротиба дар як моҳ ва сипас як маротиба дар як сол, то он даме ки ҳамаи подшоҳон, ашрофон ва писарони одам ӯро ҷустуҷӯ карданд ва бори дигар мехостанд чеҳраи Ҳанӯхро бубинанд ва каломи ӯро бишнаванд; аммо онҳо натавонистанд, зеро ҳамаи писарони одам аз Ҳанӯх сахт метарсиданд ва аз наздик шудан ба ӯ метарсиданд, зеро тарси Худоёнае, ки дар чеҳраи ӯ буд; аз ин рӯ, ҳеҷ кас наметавонист ба ӯ нигоҳ кунад, зеро метарсид, ки ҷазо гирад ва бимирад.
21 Ва ҳамаи подшоҳон ва ашрофон қарор доданд, ки писарони одамро ҷамъ кунанд ва назди Ҳанӯх биёянд, зеро фикр мекарданд, ки ҳама метавонанд бо ӯ дар вақти баромадани ӯ дар миёни онҳо сӯҳбат кунанд ва онҳо ин корро карданд.
22 Ва рӯзе фаро расид, ки Ҳанӯх берун рафт ва ҳама ҷамъ шуда, назди ӯ омаданд; ва Ҳанӯх суханони Худовандро ба онҳо гуфт ва ба онҳо ҳикмат ва дониш омӯзонд, ва онҳо пеши ӯ саҷда карда, гуфтанд: «Подшоҳ зинда бод! Подшоҳ зинда бод!»
23 Ва баъд аз муддате, вақте ки подшоҳон, ашрофон ва писарони одам бо Ҳанӯх сухан мегуфтанд ва Ҳанӯх ба онҳо роҳҳои Худоро меомӯхт, инак фариштаи Худованд аз осмон Ҳанӯхро фарёд зад ва хост, ки ӯро ба осмон барорад, то ӯро дар он ҷо бар писарони Худо подшоҳӣ кунад, чунон ки ӯ бар писарони одам бар рӯи замин ҳукмронӣ карда буд.
24 Ҳанӯх инро шунида, рафта, ҳамаи сокинони заминро ҷамъ кард ва ба онҳо ҳикмат ва донишро таълим дод ва ба онҳо дастурҳои илоҳӣ дод ва ба онҳо гуфт: «Ман маҷбур шудам, ки ба осмон бароям, бинобар ин рӯзи рафтанамро намедонам».
25Ва акнун Ман ба ту ҳикмат ва донишро таълим хоҳам дод ва пеш аз он ки туро тарк кунам, ба ту дастур хоҳам дод, ки чӣ гуна бар замин рафтор кунӣ, то ки бо он зиндагӣ кунӣ; ва ӯ ҳамин тавр кард.
26 Ва Ӯ ба онҳо ҳикмат ва дониш омӯхт, ва ба онҳо таълим дод, ва онҳоро мазаммат кард, ва дар пеши онҳо қонунҳо ва аҳкомро гузошт, то ки бар замин амал кунанд, ва дар миёни онҳо сулҳ барқарор кард, ва ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ таълим дод, ва муддате бо онҳо зиндагӣ карда, ҳамаи ин чизҳоро ба онҳо таълим дод.
27 Ва дар он вақт писарони одам бо Ҳанӯх буданд ва Ҳанӯх бо онҳо сухан мегуфт, ва онҳо чашмони худро боло карданд ва намуди аспи бузурге аз осмон фуруд омад ва асп дар ҳаво қадам мезад;
28 Ва онҳо ба Ҳанӯх он чиро, ки дида буданд, нақл карданд, ва Ҳанӯх ба онҳо гуфт: «Ин асп ба хотири ман бар замин фуруд меояд; замоне расидааст, ки ман бояд аз шумо равам ва дигар ба шумо зоҳир нахоҳам шуд».
29 Ва асп дар он вақт фуромада, пеши Ҳанӯх истод, ва ҳамаи писарони одам, ки бо Ҳанӯх буданд, ӯро диданд.
30 Ва Ҳанӯх бори дигар фармон дод, ки овозе эълон карда шавад: «Куҷост он касе ки мехоҳад роҳҳои Худованд Худои худро донад, бигзор имрӯз назди Ҳанӯх биёяд, пеш аз он ки аз мо гирифта шавад».
31 Ва ҳамаи фарзандони одам дар он рӯз ҷамъ омада, назди Ҳанӯх омаданд; ва ҳамаи подшоҳони замин бо ашрофон ва мушовирони худ дар он рӯз бо ӯ монданд; ва Ҳанӯх ба фарзандони одам ҳикмат ва донишро таълим дод ва ба онҳо таълимоти илоҳӣ дод; ва ба онҳо амр дод, ки Худовандро ибодат кунанд ва дар тамоми рӯзҳои умрашон бо роҳҳои Ӯ рафтор кунанд, ва дар миёни онҳо сулҳ барқарор мекард.
32 Ва баъд аз ин ӯ бархоста, ба асп савор шуд ва берун рафт ва ҳамаи писарони одам, тақрибан ҳаштсад ҳазор мард, аз паси ӯ рафтанд ва онҳо бо ӯ як рӯз роҳ рафтанд.
33 Ва рӯзи дуюм ба онҳо гуфт: «Ба хаймаҳои худ баргардед, чаро меравед? Шояд бимиред». Ва баъзе аз онҳо аз ӯ рафтанд, ва онҳое ки боқӣ монданд, шаш рӯз бо ӯ рафтанд; ва Ҳанӯх ҳар рӯз ба онҳо мегуфт: «Ба хаймаҳои худ баргардед, то ки намиред». Аммо онҳо намехостанд баргарданд, ва бо ӯ рафтанд.
34 Ва дар рӯзи шашум баъзе аз мардон монданд ва ба ӯ часпиданд ва ба ӯ гуфтанд: «Мо бо ту ба ҷое ки меравӣ, меравем; қасам ба ҳаёти Худованд, ки танҳо марг моро аз ҳам ҷудо мекунад».
35 Ва онҳо чунон азм карданд, ки бо ӯ бираванд, ки ӯ бо онҳо гап заданро бас кард; ва онҳо аз паси ӯ рафтанд ва барнагаштанд.
36 Ва вақте ки подшоҳон баргаштанд, саршуморӣ гузарониданд, то шумораи боқимондаи одамонеро, ки бо Ҳанӯх рафта буданд, бидонанд; ва дар рӯзи ҳафтум Ҳанӯх бо аспҳо ва аробаҳои оташин дар гирдбод ба осмон сууд кард.
37 Ва дар рӯзи ҳаштум ҳамаи подшоҳоне, ки бо Ҳанӯх буданд, фиристоданд, то шумораи одамонеро, ки бо Ҳанӯх буданд, дар ҷое ки ӯ аз он ба осмон сууд карда буд, баргардонанд.
38 Ва ҳамаи он подшоҳон ба он ҷо рафтанд ва заминро пур аз барф диданд, ва барф сангҳои калони барфӣ буд, ва яке ба дигаре мегуфт: «Биёед, барфро шикофта, бубинем, шояд одамоне, ки бо Ҳанӯх монда буданд, мурда бошанд ва ҳоло дар зери сангҳои барф ҳастанд; ва онҳо ҷустуҷӯ карданд, аммо ӯро наёфтанд, зеро ки ӯ ба осмон сууд карда буд».

БОБИ 4

1 Ва тамоми рӯзҳое, ки Ҳанӯх бар замин зиндагӣ кард, сесаду шасту панҷ сол буд.
2 Ва ҳангоме ки Ҳанӯх ба осмон сууд кард, ҳамаи подшоҳони замин бархостанд ва писари ӯ Метушелаҳро гирифта, ӯро тадҳин карданд ва ӯро ба ҷои падараш бар худ подшоҳ таъин карданд.
3 Ва Метушолах дар назари Худо росткор рафтор кард, чунон ки падараш Ҳанӯх ба ӯ таълим дода буд; ва ӯ дар тамоми умри худ ба банӣ-одам ҳикмат, дониш ва тарси Худоро омӯзонд, ва аз роҳи нек на ба рост ва на ба чап монеъ нашуд.

4 Аммо дар айёми охири Метушела, писарони одам аз Худованд рӯй гардонданд, заминро фасод карданд, якдигарро тороҷ карданд ва бар зидди Худо исён карданд ва аз ҳад гузаштанд ва роҳҳои худро фосид карданд, ва ба овози Метушела гӯш надоданд, балки бар зидди Ӯ исён карданд.
5 Ва Худованд бар онҳо сахт хашмгин шуд, ва Худованд дар он айём тухмиро нобуд мекард, ба тавре ки дар замин на кишт ва на дарав буд.
6 Зеро вақте ки онҳо заминро коштанд, то ки барои рӯзгори худ хӯрок пайдо кунанд, инак, хорҳо ва хасҳо рӯёниданд, ки онҳо накошта буданд.
7Ва ҳанӯз писарони одам аз роҳҳои бади худ нагардиданд ва дастҳои онҳо ҳанӯз ҳам барои бадӣ дар назари Худо дароз карда шуда буданд, ва онҳо бо роҳҳои бади худ Худовандро хашмгин карданд; ва Худованд сахт хашмгин шуд ва аз он ки одамро офаридааст, пушаймон шуд.
8 Ва ӯ фикр кард, ки онҳоро нобуд ва нобуд кунад ва ин корро кард.
9 Дар он рӯзҳо, вақте ки Ломак писари Матушолаҳ саду шастсола буд, Шет писари Одам мурд.
10 Ва тамоми рӯзҳои умри Шет нӯҳсаду дувоздаҳ сол буд ва мурд.
11 Ва Ломак саду ҳаштодсола буд, вақте ки Ашмуаро, духтари Элишоъро, писари амакаш Ҳанӯхро, гирифт, ва ӯ ҳомиладор шуд.
12 Ва дар он вақт писарони одам заминро кишт карданд ва каме ғизо ҳосил шуд, вале писарони одам аз роҳҳои бади худ нагаштанд ва гуноҳ карданд ва бар зидди Худо исён карданд.
13 Ва зани Ламак ҳомиладор шуда, дар он вақт, дар гардиши сол, барои ӯ писаре зоид.
14 Ва Матушолаҳ ӯро Нӯҳ ном ниҳод ва гуфт: «Замин дар айёми ӯ ором ва аз фано холӣ буд». Ва падараш Ломак ӯро Менаҳем ном ниҳод ва гуфт: «Ин моро дар аъмол ва дар заҳмати сахти мо дар замине, ки Худо лаънат карда буд, тасаллӣ хоҳад дод».
15 Ва кӯдак калон шуд ва аз сина ҷудо шуд ва бо роҳи падараш Метушела рафт, дар назди Худо комил ва ростқавл буд.
16 Ва дар он айём ҳамаи писарони одам аз роҳҳои Худованд дур шуданд, зеро онҳо дар рӯи замин бо писарону духтарон афзоиш ёфтанд ва ба якдигар аъмоли бади худро таълим медоданд ва дар муқобили Худованд гуноҳ карданро давом медоданд.
17Ва ҳар кас барои худ худое сохтанд, ва ҳар кас ҳамсоя ва хеши худро тороҷ ва ғорат кард, ва заминро фасод карданд, ва замин аз зулм пур шуд.
18 Ва доварон ва ҳокимони онҳо назди духтарони одам рафта, занони онҳоро аз шавҳаронашон, мувофиқи хоҳиши худ, бо зӯрӣ мегирифтанд ва писарони одам дар он рӯзҳо аз чорвои замин, ҳайвоноти саҳро ва паррандагони ҳаво мегирифтанд ва омезиши ҳайвоноти як намудро бо намуди дигар меомӯхтанд, то ки бо ин Худовандро хашмгин кунанд; ва Худо тамоми заминро дид ва он фосид шуд, зеро ки ҳар башар, ҳама одамон ва ҳама ҳайвонот, роҳи худро бар рӯи замин фосид карда буданд.
19 Ва Худованд гуфт: «Ман одамизодеро, ки офаридаам, аз рӯи замин нест мекунам, аз одам то паррандагони осмон, аз ҷумла чорпоён ва ҳайвоноти саҳроӣ, зеро ки аз офаридани онҳо пушаймонам».
20Ва ҳамаи одамоне ки дар роҳҳои Худованд рафтор мекарданд, дар он айём мурданд, пеш аз он ки Худованд балоеро, ки ба сари одам оварда буд, биёварад, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то ки онҳо балоеро, ки Худованд дар бораи банӣ-одам гуфта буд, набинанд.
21 Ва Нӯҳ дар назари Худованд файз ёфт, ва Худованд ӯро ва фарзандонашро интихоб кард, то ки аз онҳо наслеро бар рӯи тамоми замин ба вуҷуд оваранд.

БОБИ 5

1 Ва дар соли ҳаштоду чоруми умри Нӯҳ Ҳанӯх писари Шет вафот кард, ки дар синни нӯҳсаду панҷсолагӣ вафот кард.
2 Ва дар соли саду ҳафтоду нӯҳуми умри Нӯҳ, Қенон ибни Анӯш вафот кард, ва тамоми рӯзҳои Қенон нӯҳсаду даҳ сол буданд; ва ӯ мурд.
3 Ва дар дусаду сию чоруми соли ҳаёти Нӯҳ, Маҳлалел ибни Қайнон вафот кард, ва рӯзҳои Маҳлалел ҳаштсаду наваду панҷ сол буданд, ва ӯ мурд.
4 Ва Ёред писари Маҳлалел дар он айём, дар соли сесаду сиву шашуми ҳаёти Нӯҳ, вафот кард; ва тамоми рӯзҳои Ёред нӯҳсаду шасту ду сол буданд; ва ӯ мурд.
5 Ва ҳамаи онҳое ки аз Худованд пайравӣ мекарданд, дар он рӯзҳо мурданд, пеш аз он ки бадиеро, ки Худо бар замин эълон карда буд, бубинанд.
6Ва баъд аз гузашти солҳои зиёд, дар соли чорсаду ҳаштодуми умри Нӯҳ, вақте ки ҳамаи онҳое, ки аз паи Худованд мерафтанд, аз миёни банӣ-одам мурданд, ва танҳо Метушолах боқӣ монд, Худо ба Нӯҳ ва Метушолах гуфт:
7Ба банӣ-одам сухан гӯед ва эълон кунед ва бигӯед: «Худованд чунин мегӯяд: аз роҳҳои бади худ баргардед ва корҳои худро тарк кунед, ва Худованд аз баде ки ба шумо расониданӣ буд, тавба хоҳад кард, ва он рӯй нахоҳад дод».
8Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман ба шумо саду бист сол мӯҳлат медиҳам; агар шумо ба Ман рӯй оваред ва аз роҳҳои бади худ даст кашед, Ман низ аз бадие, ки ба шумо гуфтам, рӯй хоҳам гардонид, ва он вуҷуд нахоҳад дошт, мегӯяд Худованд.
9 Ва Нӯҳ ва Матушолаҳ ҳар рӯз ҳамаи суханони Худовандро ба банӣ-одам мегуфтанд ва пайваста ба онҳо сухан мегуфтанд.
10 Аммо писарони одам нахостанд ба онҳо гӯш диҳанд ва гӯшҳои худро ба суханони онҳо наандохтанд, ва гарданашон сахтгир буд.
11 Ва Худованд ба онҳо саду бист сол мӯҳлат дод ва гуфт: «Агар онҳо баргарданд, Худо аз бадӣ тавба хоҳад кард, то ки заминро нобуд накунад».
12 Нӯҳ писари Ломак дар он рӯзҳо аз гирифтани зан худдорӣ кард, то фарзанддор шавад, зеро гуфт: «Албатта, ҳоло Худо заминро нобуд мекунад, пас чаро ман фарзанддор шавам?»
13 Ва Нӯҳ марди одил буд, дар насли худ комил буд, ва Худованд ӯро интихоб кард, то аз насли ӯ наслеро бар рӯи замин ба вуҷуд оварад.

14 Ва Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Зани худро бигир ва фарзандон ба дунё овар, зеро ки туро дар ин насл пеши Худ одил дидам».
15 Ва ту насл хоҳӣ ба вуҷуд овард, ва фарзандонат бо худ дар миёни замин; ва Нӯҳ рафта, зан гирифт, ва Наъмо, духтари Ҳанӯхро, интихоб кард, ва вай панҷсаду ҳаштодсола буд.
16 Ва Нӯҳ чорсаду наваду ҳаштсола буд, вақте ки Наъморо ба занӣ гирифт.
17 Ва Наъмо ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Ёфат ном ниҳод ва гуфт: «Худо маро дар замин бузург кардааст». Ва ӯ боз ҳомила шуда, писаре зоид. Ва ӯро Сом ном ниҳод ва гуфт: «Худо маро боқимонда гардонд, то ки дар миёни замин насл ба вуҷуд оварам».
18 Ва Нӯҳ панҷсаду дусола буд, вақте ки Наъмо Сомро таваллуд кард, ва писарон калон шуданд ва бо роҳҳои Худованд рафтор карданд, дар ҳар он чи падарашон Метушело ва Нӯҳ ба онҳо таълим дода буданд.
19 Ва Ломак, падари Нӯҳ, дар он айём вафот кард, вале ӯ бо тамоми дили худ роҳи падарашро пайравӣ накард, ва дар соли саду наваду панҷуми умри Нӯҳ вафот кард.
20 Ва тамоми рӯзҳои Ломак ҳафтсаду ҳафтод сол буданд ва ӯ мурд.
21 Ва ҳамаи фарзандони одам, ки Худовандро мешинохтанд, дар он сол пеш аз он ки Худованд ба онҳо бадӣ оварад, мурданд, зеро Худованд мехост, ки онҳо бимиранд, то бадиеро, ки Худо бар бародарон ва хешовандони онҳо хоҳад овард, набинанд, чунон ки Ӯ гуфта буд.
22 Дар он вақт Худованд ба Нӯҳ ва Матушолаҳ гуфт: «Бархезед ва ҳамаи суханонеро, ки Ман дар он рӯзҳо ба шумо гуфтам, ба банӣ-одам эълон кунед, шояд онҳо аз роҳҳои бади худ баргарданд ва Ман аз бадӣ тавба карда, онро нахоҳам овард».
23 Ва Нӯҳ ва Метушелаҳ бархостанд ва дар гӯши банӣ-одам ҳар он чиро, ки Худо дар бораи онҳо гуфта буд, нақл карданд.
24Аммо писарони одам нахостанд гӯш диҳанд ва ба ҳама гуфтаҳои онҳо гӯш надоданд.
25 Ва баъд аз ин Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Интиҳои ҳар башар пеши Ман омадааст, аз сабаби аъмоли бади онҳо, ва инак, Ман заминро нобуд хоҳам кард».
26 Ва чӯби ҷӯйборро гирифта, ба ҷое рав ва киштии калоне бисоз ва онро дар он ҷо гузор.
27Ва онро чунин бисоз: дарозии он сесад зироъ, паҳнои он панҷоҳ зироъ ва баландии он сӣ зироъ.
28Ва барои худ даре бисоз, ки аз паҳлӯяш кушода бошад, ва то як зироъ аз боло анҷом диҳӣ, ва онро аз дарун ва берун бо қатрон пӯшон.
29Ва инак, Ман тӯфони обро бар замин хоҳам овард, ва ҳар махлуқ нобуд хоҳад шуд, аз зери осмон ҳар он чи бар рӯи замин аст, хоҳад мурд.
30Ва ту ва аҳли байти худ рафта, ду ҷуфт аз ҳар мавҷудоти зинда, нар ва мода, ҷамъ кунед ва онҳоро ба киштӣ биёред, то ки аз онҳо тухмӣ бар замин берун оваред.
31 Ва тамоми хӯрокеро, ки ҳамаи ҳайвонот мехӯранд, барои худ ҷамъ кун, то ки барои ту ва онҳо хӯрок бошад.
32 Ва аз духтарони одамӣ се духтари бокира барои писарони худ интихоб намо, то ки онҳо зани писарони ту бошанд.
33 Ва Нӯҳ бархоста, дар ҷое ки Худо ба ӯ амр дода буд, киштӣ сохт; ва Нӯҳ он чиро ки Худо ба ӯ амр дода буд, иҷро кард.
34 Дар панҷсаду наваду панҷуми умраш Нӯҳ сохтани киштӣро оғоз кард, ва ӯ киштӣро дар панҷ сол сохт, чунон ки Худованд амр дода буд.
35Сипас Нӯҳ, чунон ки Худованд ба Нӯҳ амр дода буд, се духтари Элёқим, писари Метушело, барои писаронаш ба занӣ гирифт.
36 Ва дар он вақт Матушолаҳ, писари Ҳанӯх, вафот кард, ва дар синни нӯҳсаду шастсолагӣ вафот кард.

БОБИ 6

1 Дар он вақт, баъд аз марги Метушела, Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Бо аҳли байти худ ба киштӣ даро; инак, Ман ҳамаи ҳайвоноти заминро, ҳайвоноти саҳрoӣ ва паррандагони осмонро назди ту ҷамъ мекунам, ва ҳама омада, киштӣро иҳота мекунанд».
2 Ва ту рафта, дар назди дарҳои киштӣ нишин, ва ҳамаи ҳайвонот, ҳайвонот ва паррандагон ҷамъ шуда, дар пеши ту хоҳанд буд, ва ҳар кӣ аз онҳо биёяд ва дар пеши ту хам шавад, ту онро гирифта, ба дасти писаронат месупорӣ, то онҳоро ба киштӣ баранд ва ҳар кӣ дар пеши ту хоҳад монд, туро тарк хоҳӣ кард.
3 Ва Худованд инро рӯзи дигар ба амал овард, ва ҳайвонот, ҳайвоноти ваҳшӣ ва паррандагон издиҳоми зиёде пайдо шуда, киштӣро иҳота карданд.
4 Ва Нӯҳ рафта, дар назди дари киштӣ нишаст ва аз ҳар махлуқе ки пеши ӯ хам шуда буд, ба киштӣ даровард, ва ҳар касеро, ки дар пеши ӯ истода буд, бар замин гузошт.
5 Ва шермодае бо ду бачааш, нар ва мода, омад, ва се нафар пеши Нӯҳ хам шуданд, ва ду бача бар зидди шермодае бархоста, ӯро заданд ва ӯро аз ҷояш гурезонданд, ва вай рафт, ва онҳо ба ҷойҳои худ баргаштанд ва пеши Нӯҳ бар замин хам шуданд.
6 Ва шербача гурехта, дар ҷои шерҳо истод.
7 Ва Нӯҳ инро дид ва хеле дар ҳайрат монд, ва бархоста, ду модағочро гирифта, ба киштӣ даровард.
8 Ва Нӯҳ аз ҳамаи махлуқоти зиндае, ки дар рӯи замин буданд, ба киштӣ овард, ва ғайр аз он чизе ки Нӯҳ ба киштӣ даровард, ҳеҷ кас боқӣ намонд.
9 Ду-ду нафар назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд, вале аз ҳайвоноти пок ва паррандаҳои пок ҳафт ҷуфтро ба Нӯҳ овард, чунон ки Худо ба ӯ амр дода буд.
10 Ва ҳамаи ҳайвонот, ҳайвонот ва паррандагон ҳанӯз дар он ҷо буданд ва онҳо киштиро аз ҳар ҷо иҳота карданд ва борон то ҳафт рӯз борида буд.
11 Ва дар он рӯз Худованд тамоми заминро ба ларза овард, ва офтоб торик шуд, ва пояҳои ҷаҳон ба ларза омаданд, ва тамоми замин бошиддат ба ларза омад, ва барқ дурахшид, ва раъду барқ ғуррид, ва ҳамаи чашмаҳои замин ба тавре ки қаблан барои сокинон маълум набуд, пароканда шуданд; ва Худо ин кори бузургро кард, то фарзандони одамро тарсонад, то ки дигар бадӣ дар рӯи замин набошад.

12Вале писарони одам низ нахостанд аз роҳҳои бади худ баргарданд, ва дар он вақт хашми Худовандро афзун карданд, ва ҳатто дилҳои худро ба ҳамаи ин равона накарданд.
13 Ва баъд аз ҳафт рӯз, дар шашсадуми соли ҳаёти Нӯҳ, обҳои тӯфон бар замин омаданд.
14 Ва ҳамаи чашмаҳои варта кафида шуданд, ва тирезаҳои осмон кушода шуданд, ва борон чил рӯз ва чил шаб бар замин борид.
15 Ва Нӯҳ, аҳли байташ ва ҳамаи махлуқоти зиндае, ки бо ӯ буданд, аз сабаби тӯфон ба киштӣ даромаданд ва Худованд ӯро дарро маҳкам кард.
16 Ва ҳамаи фарзандони одамӣ, ки бар замин боқӣ монда буданд, аз борон хаста шуданд, зеро обҳо бар замин бошиддат мерехтанд ва ҳайвонот ва ҳайвонот ҳанӯз дар атрофи киштӣ буданд.
17 Ва писарони одам, тақрибан ҳафтсад ҳазор мард ва зан, ҷамъ омаданд ва назди Нӯҳ ба киштӣ омаданд.
18 Ва онҳо Нӯҳро фарёд зада, гуфтанд: «Барои мо кушо, то ки мо дар киштӣ назди ту биёем ва чаро мо бимирем?»
19 Ва Нӯҳ бо овози баланд аз киштӣ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Оё шумо ҳама бар зидди Худованд исён накардед ва нагуфтед, ки Ӯ вуҷуд надорад?» Ва аз ин рӯ Худованд ин бадро бар шумо овард, то ки шуморо аз рӯи замин нест кунад ва нест кунад.
20 Оё ин ҳамон чизе набуд, ки ман саду бист сол пеш ба шумо гуфта будам, ва шумо ба овози Худованд гӯш нadодед, ва акнун мехоҳед дар рӯи замин зиндагӣ кунед?
21Ва ба Нӯҳ гуфтанд: «Мо омодаем назди Худованд баргардем; танҳо барои худ кушоед, то ки зинда монем ва намирем».
22 Ва Нӯҳ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Инак, акнун, ки шумо ранҷи ҷони худро мебинед, мехоҳед ба сӯи Худованд баргардед; чаро дар ин саду бист сол, ки Худованд ба шумо ҳамчун мӯҳлати муайян дода буд, барнагаштед?»
23Вале акнун шумо омада, инро ба ман аз сабаби ранҷу азоби ҷони худ мегӯед; акнун низ Худованд ба шумо гӯш нахоҳад дод ва имрӯз ба шумо гӯш нахоҳад дод, то ки шумо ҳоло ба орзуҳои худ муваффақ нашавед.
24 Ва писарони одам наздик шуданд, то ки ба киштӣ дароянд, зеро ки борон борид, зеро онҳо наметавонистанд боронро бар онҳо тоб оранд.
25 Ва Худованд ҳамаи ҳайвонот ва ҳайвонҳоеро, ки дар атрофи киштӣ истода буданд, фиристод, ва ҳайвонот бар онҳо ғолиб омада, онҳоро аз он ҷо ронданд, ва ҳар кас ба роҳи худ рафт ва боз ба рӯи замин пароканда шуд.
26 Ва борон ҳанӯз бар замин меборид ва чил рӯз ва чил шаб борид, ва об бар замин хеле пур шуд; ва ҳар махлуқе, ки бар замин ё дар об буд, хоҳ одамон, хоҳ ҳайвонот, хоҳ ҳайвоноти ваҳшӣ, хоҳ хазандаҳо ва хоҳ паррандагони ҳаво, мурд; ва танҳо Нӯҳ ва онҳое ки бо ӯ дар киштӣ буданд, боқӣ монданд.
27 Ва обҳо пурзӯр шуданд ва бар замин хеле зиёд шуданд; ва онҳо киштиро бардоштанд, ва он аз замин бардошта шуд.
28 Ва киштӣ дар рӯи об шино мекард, ва он ба тавре ки бар об партофта мешуд, ки ҳамаи махлуқоти зиндаи дарунӣ мисли шӯрбо дар дег печида мегаштанд.
29 Ва изтироби азиме ҳамаи махлуқоти зиндаеро, ки дар киштӣ буданд, фаро гирифт ва киштӣ гӯё шикаста мешуд.
30 Ва ҳамаи махлуқоти зиндае, ки дар киштӣ буданд, ба тарс афтоданд, ва шерҳо ғурриданд, ва говҳо ғурриданд, ва гургон оҳ мекашиданд, ва ҳар махлуқи зинда дар киштӣ бо забони худ сухан мегуфт ва нола мекард, ба тавре ки овози онҳо то масофаи дур мерасид, ва Нӯҳ ва писаронаш дар андӯҳи худ гиря мекарданд ва мегиристанд; онҳо аз он ки ба дарвозаи марг расидаанд, сахт метарсиданд.
31 Ва Нӯҳ ба Худованд дуо гуфт ва аз ин рӯ ба Ӯ нидо кард ва гуфт: «Эй Худованд, ба мо мадад кун, зеро мо қуввате надорем, ки ин балоеро, ки моро фаро гирифтааст, таҳаммул кунем, зеро мавҷҳои об моро иҳота кардаанд, селҳои бад моро тарсондаанд, домҳои марг пеши мо омадаанд; эй Худованд, ба мо ҷавоб деҳ, рӯи Худро ба сӯи мо равшан кун ва ба мо раҳм кун, моро наҷот деҳ ва раҳо кун».
32 Ва Худованд ба овози Нӯҳ гӯш дод, ва Худованд ӯро ба ёд овард.
33 Ва бод бар замин вазид, ва обҳо ором шуданд ва киштӣ истод.
34 Ва чашмаҳои варта ва тирезаҳои осмон баста шуданд, ва борон аз осмон боздошта шуд.
35 Ва об дар он рӯзҳо кам шуд ва киштӣ бар кӯҳҳои Арарат қарор гирифт.
36 Ва Нӯҳ тирезаҳои киштиро кушод, ва Нӯҳ дар он вақт ҳанӯз ба Худованд нидо карда, гуфт: «Эй Худовандо, ки замин ва осмон ва ҳар он чиро, ки дар он аст, офаридаӣ, ҷонҳои моро аз ин маҳбас ва аз зиндоне, ки моро дар он ҷо гузоштаӣ, берун ор, зеро ман аз оҳу нола хаста шудаам».
37 Ва Худованд ба овози Нӯҳ гӯш дод ва ба ӯ гуфт: «Ҳатто вақте ки як сол пур шавад, берун хоҳӣ рафт».
38 Ва бо гардиши сол, вақте ки як соли пурра аз замони дар киштӣ будани Нӯҳ пур шуд, об аз рӯи замин хушк шуд ва Нӯҳ рӯйпӯши киштиро бардошт.
39 Дар он вақт, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи дуюм, замин хушк буд, аммо Нӯҳ ва писаронаш ва онҳое ки бо ӯ буданд, аз киштӣ берун нарафтанд, то он даме ки Худованд ба онҳо хабар надод.
40 Ва рӯзе фаро расид, ки Худованд ба онҳо гуфт, ки берун раванд, ва ҳама аз киштӣ берун омаданд.
41 Ва онҳо рафтанд ва ҳар кас ба роҳ ва макони худ баргаштанд; ва Нӯҳ ва писаронаш дар замине ки Худо ба онҳо гуфта буд, маскан гирифтанд, ва онҳо тамоми умри худ Худовандро ибодат мекарданд, ва Худованд Нӯҳ ва писаронашро барои баромаданашон аз киштӣ баракат дод.
42 Ва ба онҳо гуфт: «Борвар бошед ва тамоми заминро пур кунед; қавӣ шавед ва дар замин фаровон шавед ва дар он афзун шавед».

БОБИ 7

1 Ва ин аст номҳои писарони Нӯҳ: Ёфат, Ҳом ва Сом; ва баъд аз тӯфон барои онҳо фарзандон таваллуд шуданд, зеро ки онҳо пеш аз тӯфон зан гирифта буданд.
2 Инҳо писарони Ёфат ҳастанд: Ҷӯмар, Маҷуҷ, Модай, Ёвон, Тубол, Мешек ва Тирас, ҳафт писар.
3 Ва писарони Ҷӯмер Ашкиназ, Рафат ва Тагармо буданд.
4 Ва писарони Маҷуҷ Элихонаф ва Лубол буданд.
5 Ва писарони Модай Ахон, Зилӯ, Ҳазонӣ ва Лут буданд.
6 Ва писарони Ёвон Элишоъ, Таршиш, Киттим ва Дудоним буданд.
7Ва писарони Тубол Орифӣ, Касед ва Таарӣ буданд.
8Ва писарони Мешек Дедон, Зорон ва Шебашнӣ буданд.
9Ва писарони Тирас Бениб, Гера, Лупирион ва Гилок буданд; инҳо писарони Ёфат бар ҳасби хонаводаҳояшон ҳастанд, ва шумораи онҳо дар он рӯзҳо тақрибан чорсаду шаст мард буд.
10 Ва инҳо писарони Ҳом буданд: Куш, Митсраим, Фут ва Канъон, чор писар; ва писарони Куш Сабо, Ҳавило, Сабто, Раъмо ва Сатеҳо буданд, ва писарони Раъмо Шабо ва Дадон буданд.
11Ва писарони Митсраим Луд, Онум ва Патрос, Хаслот ва Чофтор буданд.
12 Ва писарони Фут Ҷабул, Ҳадон, Бано ва Адон буданд.
13Ва писарони Канъон буданд: Сидӯн, Ҳет, Амӯрӣ, Ҷерғашӣ, Ҳивӣ, Аркӣ, Сенӣ, Арӯдӣ, Зимӯдӣ ва Камотӣ.
14Инҳо писарони Ҳом бар ҳасби хонаводаҳояшон буданд, ва шумораи онҳо дар он рӯзҳо тақрибан ҳафтсаду сӣ мард буд.
15 Ва инҳо писарони Сом буданд: Элом, Ашур, Арфакшад, Луд ва Арам, панҷ писар; ва писарони Элом Шушан, Макул ва Ҳармон буданд.
16 Ва писарони Ашоро Мирус ва Мокил, ва писарони Арпахшад Шелах, Анор ва Ашкол буданд.
17Ва писарони Луд Петӯр ва Бизаён буданд, ва писарони Арам Ус, Кул, Гарет ва Маш буданд.
18 Инҳо писарони Сом бар ҳасби хонаводаҳояшон ҳастанд, ва шумораи онҳо дар он рӯзҳо тақрибан сесад нафар буд.
19 Инҳо наслҳои Сом мебошанд; Сом Арфакшадро ба дунё овард ва Арфакшад Шелахро ба дунё овард ва Шелах Эбарро ба дунё овард ва аз Эбар ду писар таваллуд шуданд, ки номи яке аз онҳо Фолаҷ буд, зеро ки дар айёми ӯ писарони одам тақсим шуданд ва дар айёми охир замин тақсим шуд.
20 Ва номи дуюмаш Ёқтон буд, яъне дар замони ӯ ҳаёти писарони одам кам ва кам мешуд.
21Инҳо писарони Ёқтон ҳастанд: Алмӯдод, Шалоф, Ҳазармӯвет, Ерах, Ҳадуром, Озел, Диқло, Ӯбол, Абимоил, Шабо, Офир, Ҳавило ва Йӯбоб; ҳамаи инҳо писарони Ёқтон ҳастанд.
22 Ва бародараш Фолаҷ Йенро ба дунё овард, ва Йен Серучро ба дунё овард, ва Серуҷ Ноҳӯрро ба дунё овард, ва Ноҳӯр Тораҳро ба дунё овард, ва Тораҳ сию ҳаштсола буд, ва ӯ Ҳорон ва Ноҳӯрро ба дунё овард.
23 Ва Куш писари Ҳом, писари Нӯҳ, дар он айём дар пиронсолии худ зане гирифт, ва вай писаре зоид, ва номи ӯро Нимрӯд гузоштанд, ки гуфтанд: «Дар он вақт писарони одам боз исён ва гуноҳ бар зидди Худо карданд, ва кӯдак калон шуд, ва падараш ӯро хеле дӯст медошт, зеро ки ӯ писари пиронсолии ӯ буд».
24 Ва либосҳое аз чарм, ки Худо барои Одам ва занаш, вақте ки онҳо аз боғ берун рафтанд, сохта буд, ба Куш дода шуд.
25 Зеро пас аз марги Одам ва занаш либосҳо ба Ҳанӯх, писари Ёред, дода шуданд, ва ҳангоме ки Ҳанӯх назди Худо бурда шуд, онҳоро ба писари худ Матушолаҳ, дод.
26 Ва баъд аз марги Матушолаҳ, Нӯҳ онҳоро гирифта, ба киштӣ овард, ва онҳо то даме ки аз киштӣ берун омад, бо ӯ буданд.
27 Ва ҳангоме ки онҳо берун рафтанд, Ҳом он либосҳоро аз падараш Нӯҳ дуздид ва онҳоро гирифта, аз бародаронаш пинҳон кард.
28 Ва ҳангоме ки Ҳом писари нахустзодаи худ Кушро ба дунё овард, либосҳоро пинҳонӣ ба ӯ дод, ва онҳо рӯзҳои зиёде бо Куш монданд.
29 Ва Куш низ онҳоро аз писарон ва бародаронаш пинҳон кард ва вақте ки Куш Нимрӯдро ба дунё овард, он либосҳоро аз рӯи муҳаббаташ ба ӯ дод ва Нимрӯд ба воя расид ва вақте ки бистсола шуд, он либосҳоро пӯшид.
30 Ва Нимрӯд вақте ки либос пӯшид, қавӣ шуд ва Худо ба ӯ қудрат ва қувват бахшид ва ӯ дар замин шикорчии қавӣ буд, бале, ӯ дар саҳро шикорчии қавӣ буд ва ҳайвонотро шикор мекард ва қурбонгоҳҳо месохт ва ҳайвонотро ба ҳузури Худованд бар онҳо қурбонӣ мекард.
31 Ва Нимрӯд қувват гирифт ва аз миёни бародаронаш бархост ва дар ҷангҳои бародаронаш бар зидди ҳамаи душманони гирду атроф ҷангид.
32 Ва Худованд ҳамаи душманони бародаронашро ба дасти ӯ супурд, ва Худо ӯро дар ҷангҳояш гоҳ-гоҳ муваффақ мегардонд, ва ӯ бар замин салтанат меронад.
33 Аз ин рӯ, дар он рӯзҳо чунин сухане паҳн шуд, ки вақте касе онҳоеро, ки барои ҷанг омода карда буд, берун меовард, ба онҳо мегуфт: «Чунон ки Худо бо Нимрӯд, ки шикорчии тавоно дар рӯи замин буд ва дар ҷангҳое, ки бар зидди бародаронаш ғолиб омад, онҳоро аз дасти душманонашон раҳо кард, Худо моро имрӯз тақвият диҳад ва раҳо кунад».
34 Ва вақте ки Нимрӯд чиҳилсола шуд, дар он вақт байни бародаронаш ва фарзандони Ёфат ҷанге ба амал омад, то ки онҳо дар дасти душманони худ қарор гиранд.
35 Ва Нимрӯд дар он вақт берун рафт, ва ҳамаи писарони Куш ва оилаҳои онҳоро, ки тақрибан чорсаду шаст нафар буданд, ҷамъ кард, ва аз дӯстон ва шиносонаш тақрибан ҳаштод нафарро киро кард ва ба онҳо музди меҳнаташонро дод, ва бо онҳо ба ҷанг рафт, ва ҳангоме ки дар роҳ буд, Нимрӯд дилҳои қавмеро, ки бо ӯ мерафтанд, қувват бахшид.
36 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ки ҳамаи душманони мо ба дасти мо таслим карда мешаванд ва шумо метавонед бо онҳо ҳар чи мехоҳед, рафтор кунед».
37 Ва ҳамаи мардоне, ки рафтанд, тақрибан панҷсад нафар буданд ва онҳо бо душманони худ ҷангиданд, ва онҳоро нобуд карданд ва мағлуб карданд, ва Нимрӯд

дар ҷойҳои мувофиқашон бар онҳо афсарони доимӣ гузошт.
38 Ва ӯ баъзе аз фарзандони онҳоро гарав гирифт, ва ҳамаашон хизматгорони Нимрӯд ва бародаронаш буданд; ва Нимрӯд ва ҳамаи қавме ки бо ӯ буданд, ба хона баргаштанд.
39 Ва ҳангоме ки Нимрӯд аз ҷанг бо шодмонӣ баргашт, пас аз пирӯзӣ бар душманонаш, ҳамаи бародаронаш ва онҳое, ки ӯро пештар мешинохтанд, ҷамъ омаданд, то ӯро бар худ подшоҳ кунанд ва тоҷи шоҳонаро бар сараш гузоштанд.
40 Ва ӯ бар зердастон ва мардуми худ, ашрофон, доварон ва ҳокимонро, чунон ки дар байни подшоҳон расм аст, баргузид.
41 Ва ӯ Тораҳ писари Ноҳӯрро сарвари лашкари худ таъин кард, ва ӯро иззатманд гардонид ва аз ҳамаи сарварони худ болотар гузошт.
42 Ва ҳангоме ки ӯ мувофиқи хоҳиши дилаш ҳукмронӣ мекард, пас аз он ки ҳамаи душманони атрофашро мағлуб кард, бо мушовиронаш маслиҳат дод, ки барои қасри худ шаҳре созанд ва онҳо ин корро карданд.
43 Ва онҳо дар муқобили шарқ водие калоне ёфтанд ва барои ӯ шаҳри калон ва фарохе сохтанд; ва Нимрӯд номи шаҳреро, ки сохта буд, Шинъор номид, зеро ки Худованд душманони Худро сахт ба ларза оварда, онҳоро нобуд карда буд.
44 Ва Нимрӯд дар Шинъор маскан гирифт ва бо амният салтанат ронд, ва бо душманонаш ҷангид ва онҳоро мағлуб кард, ва дар ҳамаи ҷангҳои худ муваффақ шуд, ва салтанати ӯ хеле бузург шуд.
45 Ва ҳамаи халқҳо ва забонҳо овозаи ӯро шуниданд ва назди ӯ ҷамъ омаданд ва ба замин саҷда карданд ва барои ӯ қурбонӣ оварданд, ва ӯ сарвар ва подшоҳи онҳо шуд, ва ҳама бо ӯ дар шаҳри Шинор маскан гирифтанд, ва Нимрӯд бар ҳамаи писарони Нӯҳ бар замин подшоҳӣ кард, ва ҳама зери қудрат ва машварати ӯ буданд.
46 Ва тамоми замин аз як забон ва суханони муттаҳид иборат буд, аммо Нимрӯд бо роҳҳои Худованд нарасида буд, ва аз рӯзҳои тӯфон то он рӯзҳо аз ҳамаи одамоне ки пеш аз ӯ буданд, бадтар буд.
47 Ва ӯ худоёнеро аз чӯб ва санг сохт ва ба онҳо саҷда кард, ва бар зидди Худованд исён кард, ва ба ҳамаи тобеонаш ва мардуми замин роҳҳои бади худро таълим дод; ва писараш Мардон аз падараш бадтар буд.
48 Ва ҳар касе, ки аз аъмоли Мардон писари Нимрӯд шунида буд, дар бораи ӯ мегуфт: «Аз бадкор бадӣ мебарояд», бинобар ин дар тамоми замин мақоле паҳн шуд, ки мегуфт: «Аз бадкор бадӣ мебарояд», ва ин дар суханони одамон аз он замон то имрӯз маъмул буд.
49 Ва Тораҳ писари Ноҳӯр, сардори лашкари Нимрӯд, дар он айём дар назари подшоҳ ва тобеонаш хеле бузург буд, ва подшоҳ ва сардорон ӯро дӯст медоштанд ва ӯро хеле баланд мебардоранд.
50 Ва Тораҳ зане гирифт, ки номаш Амтело, духтари Корнебо буд; ва зани Тораҳ дар он рӯзҳо ҳомила шуда, барои ӯ писаре зоид.
51 Тораҳ ҳафтодсола буд, вақте ки ӯро таваллуд кард, ва Тораҳ писари худро, ки барои ӯ таваллуд шуда буд, Абром номид, зеро подшоҳ ӯро дар он рӯзҳо ба воя расонида, аз ҳамаи ашрофонаш, ки бо ӯ буданд, болотар гузошта буд.

БОБИ 8

1 Ва шабе ки Абром таваллуд шуд, ҳамаи хизматгорони Тораҳ ва ҳамаи хирадмандони Нимрӯд ва ҷодугаронаш омаданд ва дар хонаи Тораҳ хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он шаб бо ӯ шодӣ карданд.
2 Ва ҳангоме ки ҳамаи ҳакимону ҷодугарон аз хонаи Тораҳ берун рафтанд, дар он шаб чашмони худро ба осмон боло карданд, то ба ситорагон назар кунанд, ва диданд, ки инак, як ситораи хеле калон аз шарқ пайдо шуда, дар осмон давида омад ва чор ситораро аз чор тарафи осмон фурӯ бурд.
3 Ва ҳамаи доноёни подшоҳ ва ҷодугаронаш аз ин манзара дар ҳайрат монданд, ва хирадмандон ин масъаларо фаҳмиданд ва аҳамияти онро медонистанд.
4Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Ин танҳо ба кӯдаке ишора мекунад, ки имрӯз аз Тораҳ таваллуд шудааст, ки калон шуда, борвар ва афзун хоҳад шуд ва тамоми заминро тасарруф хоҳад кард, ӯ ва фарзандонаш то абад, ва ӯ ва насლаш подшоҳони бузургро кушта, заминҳои онҳоро мерос хоҳанд гирифт».
5 Ва ҳакимон ва ҷодугарон он шаб ба хона рафтанд, ва субҳ ҳамаи ин ҳакимон ва ҷодугарон барвақт бархоста, дар хонаи таъиншуда ҷамъ омаданд.
6 Ва онҳо бо якдигар сӯҳбат карданд ва гуфтанд: «Инак, манзараи дишаб дидаем, аз подшоҳ пинҳон аст, ки ба ӯ маълум нашудааст».
7 Ва агар ин чиз дар рӯзҳои охир ба подшоҳ маълум шавад, ӯ ба мо хоҳад гуфт: «Чаро шумо ин масъаларо аз ман пинҳон кардед, ва он гоҳ ҳамаи мо маргро аз сар мегузаронем; пас, акнун биёед биравем ва ба подшоҳ он чиро, ки дидем ва тафсири онро нақл кунем, бигӯем ва он гоҳ равшан хоҳем монд».
8 Ва онҳо чунин карданд ва ҳама назди подшоҳ рафтанд ва ба замин саҷда карданд ва гуфтанд: «Подшоҳ зинда бод, подшоҳ зинда бод».
9Мо шунидем, ки барои Тораҳ, писари Ноҳӯр, сардори лашкари ту, писар таваллуд шудааст ва мо дишаб ба хонаи ӯ омадем ва он шаб бо ӯ хӯрдем ва нӯшидем ва шодӣ кардем.
10Ва ҳангоме ки бандагонат аз хонаи Тораҳ берун рафтанд, то ба хонаҳои худ рафта, шабро дар он ҷо гузаронанд, мо чашмони худро ба осмон боло кардем ва ситораи бузургеро дидем, ки аз шарқ меояд, ва ҳамон ситора бо суръати баланд давида, чор ситораи бузургро аз чор тарафи осмон фурӯ бурд.
11 Ва бандагонат аз манзараи дидаамон дар ҳайрат монданд ва сахт тарсиданд, ва мо дар бораи ин манзара доварӣ кардем ва бо хиради худ фаҳмидем, ки ин чиз ба кӯдаке, ки аз Тораҳ таваллуд мешавад, дахл дорад, ки ӯ калон шуда, хеле афзун хоҳад шуд ва пурқувват хоҳад шуд ва ҳамаи подшоҳони заминро хоҳад кушт ва тамоми заминҳои онҳоро то абад мерос хоҳад гирифт, худаш ва насლаш.
12 Ва акнун, эй оғо ва подшоҳи мо, инак, мо ба ту он чиро, ки дар бораи ин кӯдак дидем, ошкор кардем.
13Агар подшоҳ писанд ояд, ки ба падараш барои ин писар арзиш диҳад, мо ӯро пеш аз он ки калон шавад ва

дар замин афзоиш ёбад, ва бадии ӯ бар мо афзоиш ёбад, то ки мо ва фарзандонамон аз бадии ӯ нобуд шавем, мекушем.
14Ва подшоҳ суханони онҳоро шунид ва онҳо дар назари ӯ писанд омаданд, ва ӯ фиристода, Тораҳро даъват кард, ва Тораҳ назди подшоҳ омад.
15Ва подшоҳ ба Тораҳ гуфт: «Ба ман хабар доданд, ки дишаб барои ту писаре таваллуд шудааст, ва ин тавр дар осмон ҳангоми таваллуди ӯ мушоҳида шудааст».
16Ва акнун кӯдакро ба ман деҳ, то ки ӯро пеш аз он ки бадии ӯ бар мо пайдо шавад, бикушем; ва ман ба ивази қимати ӯ хонаи туро, ки пур аз нуқра ва тилло аст, ба ту медиҳам.
17Ва Тораҳ ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Эй оғои ман, подшоҳам, суханони туро шунидам, ва бандаат ҳар он чиро, ки подшоҳаш мехоҳад, ба ҷо хоҳад овард».
18 Аммо, эй оғо ва подшоҳи ман, ман ба шумо хабар медиҳам, ки дирӯз бо ман чӣ шуд, то бубинам, ки подшоҳ ба бандааш чӣ маслиҳат медиҳад, ва он гоҳ ба подшоҳ дар бораи он чизе ки ӯ гуфтааст, ҷавоб медиҳам; ва подшоҳ гуфт: «Бигӯ».
19Ва Тораҳ ба подшоҳ гуфт: «Аюн, писари Моред, дишаб назди ман омада, гуфт:
20 Аспи бузург ва зебоеро, ки подшоҳ ба ту додааст, ба ман деҳ, ва ман ба ту нуқра ва тилло ва коҳ ва хӯроки чорворо ба ивази қиматаш медиҳам; ва ман ба ӯ гуфтам: «То он даме ки подшоҳро дар бораи суханони ту бубинам, ва бубин, ки ҳар чизе ки подшоҳ мегӯяд, ман ҳамонро мекунам».
21 Ва акнун, эй оғо ва подшоҳи ман, инак, ман инро ба ту ошкор кардам, ва маслиҳатеро, ки подшоҳам ба бандааш медиҳад, риоя хоҳам кард.
22 Ва подшоҳ суханони Тораҳро шунид ва хашмаш аланга гирифт, ва ӯро аблаҳ ҳисоб кард.
23Ва подшоҳ ба Тораҳ ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: «Оё ту ин қадар аблаҳ, нодон ва нофаҳм ҳастӣ, ки ин корро мекунӣ, ки аспи зебои худро ба ивази нуқра ва тилло ё ҳатто ба ивази коҳ ва хӯрок диҳӣ?»
24 Оё ту аз нуқра ва тилло он қадар маҳрум ҳастӣ, ки ин корро мекунӣ, зеро наметавонӣ коҳ ва хӯрок барои хӯроки аспат пайдо кунӣ? Ва нуқра ва тилло барои ту, ё коҳ ва хӯрок барои ту чист, ки он аспи хуберо, ки ман ба ту додам, ки дар тамоми замин мисли он вуҷуд надорад, ба касе диҳӣ?
25Ва подшоҳ сухан гуфтанро бас кард, ва Тораҳ ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Подшоҳ бо бандаи худ чунин сухан гуфтааст;
26 Эй подшоҳи ман, аз ту илтимос мекунам, ки ин чист, ки ту ба ман гуфтӣ: «Писаратро деҳ, то ӯро бикушем ва ман ба ту нуқра ва тиллоро ба ивази қиматаш медиҳам; пас аз марги писарам бо нуқра ва тилло чӣ кор кунам? Кӣ маро мерос мегирад? Пас, пас аз маргам, нуқра ва тилло ба подшоҳи ман, ки онро додааст, бармегардад».
27Ва подшоҳ суханони Тораҳ ва масалеро, ки ӯ дар бораи подшоҳ овард, шунид, ва аз ин кор ба хашм омад, ва хашмаш дар вуҷуди худ аланга гирифт.
28 Ва Тораҳ дид, ки хашми подшоҳ бар ӯ аланга гирифтааст ва ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Ҳар он чи ман дорам, дар ихтиёри подшоҳ аст; ҳар чизе ки подшоҳ хоҳад, бо бандааш кунад, бигзор ӯ кунад, бале, ҳатто писари ман, ӯ дар ихтиёри подшоҳ аст, бепул, ӯ ва ду бародараш, ки аз ӯ калонтаранд».
29Ва подшоҳ ба Тораҳ гуфт: «Не, балки писари хурдии туро бо нархи муайян мехарам».
30Ва Тораҳ ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Аз оғои ман ва подшоҳам илтимос мекунам, ки бандаат дар пеши ту сухане бигӯяд ва бигзор подшоҳ сухани бандаашро бишнавад. Ва Тораҳ гуфт: «Бигзор подшоҳам ба ман се рӯз вақт диҳад, то ки ман ин масъаларо дар дили худ баррасӣ кунам ва бо оилаам дар бораи суханони подшоҳам машварат кунам; ва ӯ подшоҳро сахт исрор кард, ки ба ин розӣ шавад».
31Ва подшоҳ ба Тораҳ гӯш дод ва чунин кард, ва ба ӯ се рӯз мӯҳлат дод; ва Тораҳ аз пеши подшоҳ берун рафт ва назди хонаводаи худ баргашт ва ҳамаи суханони подшоҳро ба онҳо нақл кард; ва қавм сахт тарсиданд.
32 Ва дар рӯзи сеюм подшоҳ назди Тораҳ фиристода, гуфт: «Писаратро ба нархи муайян, чунон ки ба ту гуфтам, бифирист; ва агар ин корро накунӣ, ман мефиристам ва ҳар чизеро, ки дар хонаат ҳастӣ, мекушам, то ки ту ҳатто саге надорӣ».
33 Ва Тораҳ шитоб кард, зеро ин кор аз ҷониби подшоҳ таъҷилӣ буд, ва аз яке аз хизматгоронаш, ки канизи ӯ дар он рӯз барои ӯ таваллуд карда буд, фарзанде гирифт; ва Тораҳ кӯдакро назди подшоҳ овард ва барои ӯ арзишманд шуд.
34 Ва Худованд дар ин масъала бо Тораҳ буд, то ки Нимрӯд боиси марги Абром нашавад ва подшоҳ кӯдакро аз Тораҳ гирифт ва бо тамоми қувваташ сарашро ба замин зад, зеро фикр мекард, ки ин Абром аст; ва ин аз он рӯз аз ӯ пинҳон буд ва подшоҳ онро фаромӯш кард, зеро иродаи Худо буд, ки марги Абромро таҳаммул накунад.
35 Ва Тораҳ писари худ Абромро, бо модар ва дояаш, пинҳонӣ гирифта, онҳоро дар ғор пинҳон кард ва ҳар моҳ ба онҳо хӯрокворӣ меовард.
36 Ва Худованд бо Абром дар ғор буд ва ӯ ба воя расид, ва Абром даҳ сол дар ғор буд, ва подшоҳ ва ашрофонаш, фолбинон ва ҳакимони ӯ фикр карданд, ки подшоҳ Абромро куштааст.

БОБИ 9

1 Ва Ҳорон, писари Тораҳ, бародари калонии Абром, дар он рӯзҳо зан гирифт.
2 Ҳорон сию нӯҳсола буд, вақте ки вайро ба занӣ гирифт; ва зани Ҳорон ҳомила шуда, писаре зоид; ва ӯ номи ӯро Лут гузошт.
3 Ва боз ҳомила шуда, духтаре зоид, ва номашро Милко ниҳод; ва боз ҳомила шуда, духтаре зоид, ва номашро Сорой ниҳод.
4 Ҳорон чилу дусола буд, вақте ки Соройро ба дунё овард, ки ин дар соли даҳуми ҳаёти Абром буд; ва дар он рӯзҳо Абром ва модараш ва дояаш аз ғор берун омаданд, зеро подшоҳ ва тобеонаш кори Абромро фаромӯш карда буданд.
5 Ва ҳангоме ки Абром аз ғор берун омад, назди Нӯҳ ва писараш Сом рафт ва бо онҳо монд, то таълимоти Худованд ва роҳҳои Ӯро омӯзад, ва ҳеҷ кас намедонист,

ки Абром дар куҷост; ва Абром муддати тӯлонӣ ба Нӯҳ ва писараш Сом хизмат кард.
6 Ва Абром сию нӯҳ сол дар хонаи Нӯҳ буд ва Абром аз сесолагӣ Худовандро мешинохт ва то рӯзи маргаш бо роҳҳои Худованд рафтор мекард, чунон ки Нӯҳ ва писараш Сом ба ӯ таълим дода буданд; ва ҳамаи писарони замин дар он рӯзҳо бар зидди Худованд сахт исён карданд ва бар зидди Ӯ исён карданд ва худоёни дигарро ибодат карданд ва Худовандеро, ки онҳоро дар замин офарида буд, фаромӯш карданд; ва сокинони замин дар он вақт ҳар кас худои худро барои худ сохтанд, худоёни чӯб ва санг, ки наметавонистанд сухан гӯянд, бишнаванд ва раҳо кунанд, ва писарони одам ба онҳо хизмат мекарданд ва онҳо худоёни онҳо шуданд.
7 Ва подшоҳ ва ҳамаи хизматгоронаш, ва Тораҳ бо тамоми аҳли байташ аввалин касоне буданд, ки худоёни чӯб ва сангро ибодат мекарданд.
8 Ва Тораҳ дувоздаҳ худои бузурге дошт, ки аз чӯб ва санг сохта шуда буданд, пас аз дувоздаҳ моҳи сол, ва ӯ ҳар моҳ ба ҳар яки онҳо хизмат мекард, ва Тораҳ ҳар моҳ қурбонии ордӣ ва қурбонии нӯшокии худро барои худоёни худ меовард; Тораҳ дар тамоми рӯзҳо чунин мекард.
9 Ва тамоми он насл дар назари Худованд бадкор буданд, ва ҳар касро худои худ месохтанд, аммо Худовандеро, ки онҳоро офарида буд, тарк карданд.
10 Ва дар он рӯзҳо дар тамоми замин касе набуд, ки Худовандро бишносад, зеро онҳо ҳар кас ба Худои худаш ибодат мекард, ба ҷуз Нӯҳ ва аҳли байташ, ва ҳамаи онҳое ки зери машварати ӯ буданд, Худовандро дар он рӯзҳо мешинохтанд.
11 Ва Абром писари Тораҳ дар он айём дар хонадони Нӯҳ бузург шуд, ва ҳеҷ кас инро намедонист, ва Худованд бо ӯ буд.
12 Ва Худованд ба Абром дили хирадманд дод, ва ӯ медонист, ки ҳамаи корҳои он насл беҳудаанд ва ҳамаи худоёни онҳо беҳудаанд ва бефоидаанд.
13 Ва Абром офтобро дид, ки бар замин медурахшид ва бо худ гуфт: «Ин офтобе, ки бар замин медурахшад, Худост ва ман Ӯро ибодат хоҳам кард».
14 Ва Абром дар он рӯз ба офтоб ибодат кард ва ба ӯ дуо гуфт; ва шом фаро расид, офтоб мисли ҳарвақта ғуруб кард; ва Абром дар дили худ гуфт: «Магар ин Худо буда наметавонад?»
15 Ва Абром ҳанӯз дар дили худ сухан меронд: «Кист он ки осмон ва заминро офаридааст? Кист он ки бар замин офаридааст? Ӯ куҷост?»
16 Ва шаб бар ӯ торик шуд, ва ӯ чашмонашро ба сӯи ғарб, шимол, ҷануб ва шарқ боло кард, ва дид, ки офтоб аз замин нопадид шудааст ва рӯз торик шудааст.
17 Ва Абром ситорагон ва моҳро дар пеши худ дид ва гуфт: «Ин Худоест, ки тамоми замин ва инсонро офаридааст, ва инак, ин бандагони Ӯ худоён дар атрофи ӯст; ва Абром тамоми шаб ба моҳ ибодат кард ва ба он дуо гуфт.
18 Ва субҳ, вақте ки равшан шуд ва офтоб мисли ҳарвақта бар замин медурахшид, Абром ҳама чизеро, ки Худованд Худо бар замин офарида буд, дид.
19 Ва Абром бо худ гуфт: «Инҳо худоёне нестанд, ки замин ва тамоми инсониятро офаридаанд, балки инҳо бандагони Худо ҳастанд; ва Абром дар хонадони Нӯҳ монд ва дар он ҷо Худованд ва роҳҳои Ӯро медонист; ва ӯ тамоми айёми умри худ ба Худованд хизмат кард; ва тамоми он насл Худовандро фаромӯш карданд ва ба худоёни чӯбу санг ибодат карданд ва тамоми айёми умри худ исён карданд».
20 Ва подшоҳ Нимрӯд бо амният салтанат меронд, ва тамоми замин зери ҳукмронии ӯ буд, ва тамоми замин аз як забон ва суханони муттаҳид иборат буд.
21 Ва ҳамаи сарварони Нимрӯд ва бузургонаш, Фут, Митсраим, Куш ва Канъон, бо оилаҳои худ, бо ҳам машварат карданд ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед барои худ шаҳре созем ва дар он бурҷи мустаҳкаме бисозем ва қуллаи он ба осмон мерасад ва худро машҳур кунем, то ки бар тамоми ҷаҳон салтанат ронем, то ки бадии душманони мо аз мо дур шавад, то ки мо бар онҳо бо қувват салтанат ронем ва аз сабаби ҷангҳои онҳо бар рӯи замин пароканда нашавем».
22 Ва ҳамаашон пеши подшоҳ рафтанд ва ин суханонро ба подшоҳ гуфтанд, ва подшоҳ дар ин кор бо онҳо розӣ шуд ва ӯ чунин кард.
23 Ва ҳамаи оилаҳо, ки тақрибан шашсад ҳазор нафар буданд, ҷамъ омаданд ва барои ҷустуҷӯи қитъаи васеъ барои сохтани шаҳр ва бурҷ рафтанд ва дар тамоми замин ҷустуҷӯ карданд, ва дар шарқи замини Шинъор, ки тақрибан ду рӯз роҳ буд, ба як водие монанд наёфтанд, ва онҳо ба он ҷо сафар карда, дар он ҷо маскан гирифтанд.
24 Ва онҳо барои сохтани шаҳр ва бурҷе, ки тасаввур мекарданд, ки онро ба анҷом расонанд, хишт рехта, оташ заданд.
25 Ва сохтани бурҷ барои онҳо гуноҳ ва гуноҳ буд, ва онҳо ба сохтани он шурӯъ карданд ва ҳангоме ки онҳо бар зидди Худованд Худои осмон бино мекарданд, дар дилҳои худ фикр мекарданд, ки бо Ӯ ҷанг кунанд ва ба осмон бароянд.
26 Ва ҳамаи ин мардум ва ҳамаи оилаҳо худро ба се қисм тақсим карданд; якум гуфт: «Мо ба осмон мебароем ва бар зидди ӯ меҷангем», дуюм гуфт: «Мо ба осмон мебароем ва худоёни худро дар он ҷо ҷойгир мекунем ва ба онҳо ибодат мекунем», ва сеюм гуфт: «Мо ба осмон мебароем ва ӯро бо камон ва найза мезанем», ва Худо аз ҳамаи корҳои онҳо ва аз ҳама фикрҳои бади онҳо огоҳ буд ва шаҳр ва бурҷеро, ки онҳо месохтанд, дид.
27 Ва ҳангоме ки онҳо бино мекарданд, барои худ як шаҳри бузург ва як бурҷи хеле баланд ва мустаҳкам сохтанд; ва аз сабаби баландии он, гил ва хишт ҳангоми баромадан ба бинокорон ба он намерасид, то он даме ки онҳое, ки боло мерафтанд, як соли пурраро пур мекарданд ва баъд аз он онҳо ба бинокорон даст дароз карда, ба онҳо гил ва хишт медоданд; ин ҳар рӯз чунин мешуд.
28 Ва инак, инҳо боло рафтанд ва дигарон тамоми рӯз фуруд омаданд; ва агар хишт аз дасташон афтад ва шикаста шавад, ҳама ба он гиря мекарданд ва агар марде афтида бимирад, ҳеҷ яке аз онҳо ба ӯ нигоҳ намекард.
29 Ва Худованд фикрҳои онҳоро медонист, ва ҳангоме ки онҳо бино мекарданд, тирҳоро ба сӯи осмон партофтанд, ва ҳамаи тирҳо пур аз хун буданд, ва

онҳоро дида, ба якдигар гуфтанд: «Мо ҳамаи онҳоеро, ки дар осмон ҳастанд, куштаем».
30Зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то ки онҳоро гумроҳ кунад ва аз рӯи замин нобуд созад.
31 Ва онҳо бурҷ ва шаҳрро бино карданд, ва ин корро ҳар рӯз анҷом доданд, то он даме ки рӯзҳо ва солҳои зиёд сипарӣ шуданд.
32 Ва Худо ба ҳафтод фариштае, ки пеши Ӯ истода буданд, ба онҳое ки ба Ӯ наздик буданд, гуфт: «Биёед фуроем ва забонҳои онҳоро омехта кунем, то ки як нафар забони ёри худро нафаҳмад, ва онҳо бо онҳо чунин карданд».
33 Ва аз он рӯз сар карда, ҳар кас забони ҳамсояи худро фаромӯш кард ва бо як забон гап заданро намефаҳмид, ва вақте ки бинокор аз дасти ҳамсояи худ оҳак ё сангеро, ки фармоиш намедод, мегирифт, бинокор онро партофта, ба болои ҳамсояи худ мепартофт, то ки ӯ бимирад.
34 Ва онҳо рӯзҳои зиёд кор карданд ва бисёре аз онҳоро ба ин тариқ куштанд.
35 Ва Худованд се қисмро, ки дар он ҷо буданд, зарба зад ва онҳоро мувофиқи аъмол ва нақшаҳояшон ҷазо дод; онҳое, ки мегуфтанд: «Мо ба осмон мебароем ва худоёни худро ибодат мекунем», мисли маймунҳо ва филҳо шуданд; ва онҳое, ки мегуфтанд: «Мо ба осмон бо тирҳо мезанем», Худованд онҳоро кушт, як нафарро бо дасти ҳамсояаш; ва гурӯҳи сеюмро, ки мегуфтанд: «Мо ба осмон мебароем ва бо ӯ меҷангем», Худованд онҳоро дар тамоми замин пароканда кард.
36 Ва онҳое ки дар миёни онҳо монда буданд, вақте ки медонистанд ва мефаҳмиданд, ки балое, ки ба сари онҳо меояд, аз бино даст кашиданд ва дар тамоми рӯи замин пароканда шуданд.
37Ва онҳо сохтани шаҳр ва бурҷро бас карданд; бинобар ин ӯ он маконро Бобил номид, зеро ки дар он ҷо Худованд забони тамоми заминро омехта кард; инак, он дар шарқи замини Шинъор буд.
38 Ва дар бораи бурҷе, ки писарони одам сохта буданд, замин даҳонашро кушода, як сеяки онро фурӯ бурд, ва оташе аз осмон фуруд омада, як сеяки дигарро сӯзонд, ва як сеяки дигар то имрӯз боқӣ мондааст, ва он аз он қисмате аст, ки боло буд, ва гирдогирди он се рӯз роҳ аст.
39 Ва бисёре аз писарони одам дар он бурҷ мурданд, қавме ки бешумор буданд.

БОБИ 10

1 Ва Фолаҷ ибни Эбар дар он айём, дар соли чилу ҳаштуми умри Абром ибни Тораҳ, вафот кард, ва тамоми рӯзҳои Фолаҷ дусаду сию нӯҳ сол буданд.
2 Ва ҳангоме ки Худованд банӣ-одамро аз сабаби гуноҳашон дар бурҷ пароканда кард, инак, онҳо ба гурӯҳҳои зиёд паҳн шуданд ва ҳамаи банӣ-одам ба чор гӯшаи замин пароканда шуданд.
3 Ва ҳамаи қабилаҳо мувофиқи забон, замин ё шаҳри худ тақсим шуданд.
4Ва писарони одам шаҳрҳои зиёдеро мувофиқи қабилаҳои худ, дар ҳама ҷое ки мерафтанд, ва дар тамоми замине, ки Худованд онҳоро пароканда карда буд, бино карданд.
5 Ва баъзеи онҳо дар ҷойҳое шаҳрҳо сохтанд, ки баъдтар аз он ҷо берун оварда шуданд ва ин шаҳрҳоро бо номҳои худ ё номи фарзандони худ ё бо номҳои мушаххаси онҳо номгузорӣ карданд.
6 Ва писарони Ёфат ибни Нӯҳ рафта, дар ҷойҳое ки пароканда буданд, шаҳрҳо сохтанд, ва ҳамаи шаҳрҳои худро бо номҳои худ номиданд, ва писарони Ёфат дар рӯи замин ба гурӯҳҳо ва забонҳои зиёд тақсим шуданд.
7 Ва инҳо писарони Ёфат бар ҳасби хонаводаҳояшон ҳастанд: Ҷумар, Маҷуҷ, Медай, Ёвон, Тубол, Мешек ва Тирас; инҳо писарони Ёфат бар ҳасби насабашон ҳастанд.
8 Ва писарони Ҷӯмер, мувофиқи шаҳрҳояшон, франкҳо буданд, ки дар замини Франса, дар назди дарёи Франса, дар назди дарёи Сена сокин буданд.
9Ва фарзандони Рафот бартониён ҳастанд, ки дар замини Бартония дар назди дарёи Ледо, ки обҳои худро ба баҳри бузурги Гиҳон, яъне укёнус, мерезад, сокинанд.
10 Ва фарзандони Тугарма даҳ хонаводаанд, ва инҳо номҳои онҳост: Бузар, Парзунак, Балгар, Элиқонум, Рағбиб, Тарқӣ, Бид, Зебук, Онгал ва Тилмаз; ҳамаи инҳо дар шимол паҳн шуда, маскан гирифтанд ва барои худ шаҳрҳо сохтанд.
11 Ва шаҳрҳои худро бо номҳои худ номиданд; инҳоянд касоне ки то имрӯз дар назди дарёҳои Ҳитло ва Итолок сокинанд.
12 Аммо оилаҳои Анголӣ, Балгар ва Парзунак дар канори дарёи бузурги Дубней зиндагӣ мекунанд; ва номҳои шаҳрҳои онҳо низ мувофиқи номҳои худашон аст.
13 Ва писарони Ёвон ҷавониён ҳастанд, ки дар замини Макдония сокинанд, ва писарони Медоаре Орелум ҳастанд, ки дар замини Курсон сокинанд, ва писарони Тубол онҳое ҳастанд, ки дар замини Тускана дар соҳили дарёи Пашиё сокинанд.
14Ва писарони Мешек Шибашнӣ ва писарони Тирас Рушаш, Кушнӣ ва Онголис мебошанд; ҳамаи инҳо рафта, барои худ шаҳрҳо сохтанд; ин шаҳрҳо дар соҳили баҳри Ябус, дар назди дарёи Кура, ки худро ба дарёи Траган мерезад, ҷойгиранд.
15 Ва фарзандони Элишо алмонимҳо ҳастанд, ва онҳо низ рафта, барои худ шаҳрҳо сохтанд; ин шаҳрҳо дар байни кӯҳҳои Айюб ва Шибатмӯ ҷойгиранд; ва аз онҳо мардуми Лумбардӣ буданд, ки дар муқобили кӯҳҳои Айюб ва Шибатмӯ зиндагӣ мекунанд ва замини Италияро забт карданд ва то имрӯз дар он ҷо монданд.
16 Ва фарзандони Киттим румиён ҳастанд, ки дар водии Канопия дар соҳили дарёи Тибреу зиндагӣ мекунанд.
17 Ва фарзандони Дудоним касоне ҳастанд, ки дар шаҳрҳои баҳри Гиҳон, дар замини Бурдна, сокинанд.
18 Инҳо оилаҳои писарони Ёфат мувофиқи шаҳрҳо ва забонҳояшон буданд, вақте ки онҳо дар паси бурҷ пароканда шуда буданд ва шаҳрҳои худро бо номҳо ва ҳодисаҳои худ меномиданд; ва инҳо номҳои ҳамаи шаҳрҳои онҳо мувофиқи қабилаҳои онҳост, ки онҳо дар он рӯзҳо баъд аз бурҷ сохта буданд.
19Ва писарони Ҳом аз рӯи авлод ва шаҳрҳои худ Куш, Митсраим, Фут ва Канъон буданд.

20Ҳамаи инҳо рафта, шаҳрҳоеро барои худ бино карданд, ки макони муносибе барои худ пайдо карданд ва шаҳрҳои худро ба номи падарони худ Куш, Митсраим, Фут ва Канъон номиданд.
21Ва писарони Митсраим инҳоянд: Лудиён, Анамиён, Леҳобим, Нафтухим, Патрусим, Каслухим ва Кафтурим, ки ҳафт хонавода буданд.
22 Ҳамаи инҳо дар канори дарёи Сиҳор, ки ҷӯйбори Миср аст, сокинанд, ва барои худ шаҳрҳо сохта, онҳоро ба номҳои худ гузоштаанд.
23 Ва писарони Патрос ва Каслох бо ҳам издивоҷ карданд, ва аз онҳо фалиштӣ, азатӣ ва герорим, ҷитим ва экронӣ, дар ҳар панҷ хонавода, ба вуҷуд омаданд; онҳо низ барои худ шаҳрҳо сохтанд ва шаҳрҳои худро бо номи падарони худ то имрӯз меномиданд.
24 Ва банӣ-Канъон низ барои худ шаҳрҳо сохтанд ва шаҳрҳои худро бо номҳои худ номиданд, ёздаҳ шаҳр ва дигар шаҳрҳо бешумор.
25 Ва чор мард аз қабилаи Ҳом ба замини дашту дашт рафтанд; номҳои он чор мард инҳоянд: Садӯм, Амӯро, Адмо ва Сабӯим.
26 Ва ин одамон барои худ дар замини дашту замин чор шаҳр сохтанд ва номҳои шаҳрҳои худро бо номҳои худ номиданд.
27 Ва онҳо, фарзандонашон ва ҳамаи онҳое, ки ба онҳо тааллуқ доштанд, дар он шаҳрҳо маскан гирифтанд, ва онҳо серҳосил ва афзун шуданд ва дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ мекарданд.
28 Ва Сеир ибни Ҳур, ибни Ҳивӣ, ибни Канъон, рафта, дар рӯ ба рӯи кӯҳи Порон водие ёфт ва дар он ҷо шаҳре бино кард, ва ӯ бо ҳафт писараш ва аҳли байташ дар он ҷо маскан гирифт; ва шаҳреро, ки сохта буд, Сеирро ба номи худ номид; ки то имрӯз замини Сеир аст.
29Инҳоянд хонаводаҳои банӣ-Ҳом, мувофиқи забонҳо ва шаҳрҳои худ, вақте ки онҳо баъд аз бурҷ ба заминҳои худ пароканда шуданд.
30 Ва баъзе аз фарзандони Сом, писари Нӯҳ, ки падари ҳамаи фарзандони Эбар буд, низ рафта, дар ҷойҳое, ки пароканда буданд, шаҳрҳо сохтанд ва шаҳрҳои худро бо номҳои худ номиданд.
31Ва писарони Сом Элом, Ашшур, Арфакшад, Луд ва Арам буданд, ва онҳо барои худ шаҳрҳо бино карданд ва номҳои ҳамаи шаҳрҳои худро бо номҳои худ гузоштанд.
32 Ва Ашур ибни Сом, бо фарзандон ва аҳли байташ, ки хеле зиёд буданд, дар он вақт берун рафтанд, ва онҳо ба сарзамини дурдасте, ки ёфтанд, рафтанд ва дар замине, ки ба он ҷо мерафтанд, бо водие, ки хеле васеъ буд, вохӯрданд ва барои худ чор шаҳр сохтанд ва онҳоро бо номҳо ва ҳодисаҳои худ номиданд.
33 Ва инҳо номҳои шаҳрҳое ҳастанд, ки банӣ-Ашур сохтанд: Нинве, Ресен, Калаҳ ва Раҳӯботар; ва банӣ-Ашур то имрӯз дар он ҷо сукунат доранд.
34Ва банӣ-Арам низ рафта, барои худ шаҳре сохтанд, ва номи шаҳрро ба номи бародари калонии худ Ус гузоштанд ва дар он сукунат карданд; ки то имрӯз замини Ус аст.
35 Ва дар соли дуюми баъд аз бурҷ марде аз хонадони Ашшур, ки Бела ном дошт, аз сарзамини Нинве рафт, то бо аҳли хонаводааш дар ҳар ҷое, ки ҷойе меёфт, маскан гирад; ва онҳо то шаҳрҳои дашти назди Садӯм расиданд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.
36 Ва он мард бархоста, дар он ҷо як шаҳри хурде бино кард ва онро Бела, ба номи худ, ном гузошт; ки он то имрӯз замини Зӯар аст.
37 Ва инҳо қабилаҳои банӣ-Сом бар тибқи забон ва шаҳрҳои худ буданд, баъд аз пароканда шуданашон дар рӯи замин, баъд аз бурҷ.
38 Ва ҳар як салтанат, шаҳр ва оилаи қабилаҳои фарзандони Нӯҳ баъд аз ин барои худ шаҳрҳои зиёде сохтанд.
39 Ва онҳо дар ҳамаи шаҳрҳои худ ҳукуматҳо таъсис доданд, то ки аз рӯи фармонҳои худ танзим карда шаванд; ҳамаи оилаҳои фарзандони Нӯҳ то абад ҳамин тавр рафтор мекарданд.

БОБИ 11

1 Ва Нимрӯд писари Куш ҳанӯз дар замини Шинъор буд, ва ӯ бар он подшоҳӣ мекард ва дар он ҷо маскан мегирифт ва дар замини Шинъор шаҳрҳо сохт.
2 Ва инҳо номҳои чор шаҳре ҳастанд, ки ӯ бино кард ва номҳои онҳоро аз рӯи ҳодисаҳое, ки ҳангоми сохтани бурҷ бо онҳо рӯй дода буданд, гузошт.
3 Ва аввалинро Бобил номид ва гуфт: «Зеро ки Худованд дар он ҷо забони тамоми заминро омехта кард; ва номи дуюмро Эрек номид, зеро ки Худо онҳоро аз он ҷо пароканда кард».
4Ва сеюмашро ӯ Эхед номид ва гуфт, ки дар он ҷо ҷанги бузурге шудааст; ва чорумашро ӯ Кални номид, зеро ки ашрофон ва паҳлавонони ӯ дар он ҷо нобуд шуданд ва онҳо Худовандро хашмгин карданд, исён бардоштанд ва бар зидди Ӯ гуноҳ карданд.
5 Ва ҳангоме ки Нимрӯд ин шаҳрҳоро дар замини Шинъор бино кард, боқимондаи қавми худ, ашрофон ва паҳлавонони худро, ки дар салтанати ӯ боқӣ монда буданд, дар онҳо ҷойгир кард.
6 Ва Нимрӯд дар Бобил маскан гирифт ва дар он ҷо салтанати худро бар боқимондаи тобеонаш аз нав барқарор кард ва бо амният салтанат ронд; ва тобеон ва ашрофони Нимрӯд номи ӯро Амрафел номиданд ва гуфтанд, ки дар бурҷ ашрофон ва одамони ӯ аз дасти ӯ афтоданд.
7 Ва бо вуҷуди ин, Нимрӯд ба сӯи Худованд барнагашт ва ба бадкорӣ идома дод ва ба фарзандони одам бадиро таълим медод; ва писараш Мардон аз падараш бадтар буд ва ба корҳои зишти падараш идома медод.
8Ва Ӯ писарони одамро ба гуноҳ водор кард, бинобар ин гуфта мешавад: «Аз бадкорон бадӣ берун меояд».
9 Дар он вақт байни қабилаҳои банӣ-Ҳом ҷанг буд, зеро онҳо дар шаҳрҳое ки сохта буданд, зиндагӣ мекарданд.
10Ва Кедорлоумар, подшоҳи Элом, аз қабилаҳои банӣ-Ҳом дур шуда, бо онҳо ҷангид ва онҳоро мағлуб кард, ва ба панҷ шаҳри дашти он ҷо рафт ва бо онҳо ҷангид ва онҳоро мағлуб кард, ва онҳо зери ҳукмронии ӯ буданд.
11 Ва онҳо дувоздаҳ сол ба ӯ хизмат карданд ва ба ӯ солона андоз медоданд.
12 Дар он вақт Ноҳӯр, писари Саруғ, дар соли чилу нӯҳуми умри Абром писари Тораҳ, вафот кард.

13 Ва дар соли панҷоҳуми умри Абром писари Тораҳ, Абром аз хонадони Нӯҳ берун омада, ба хонаи падараш рафт.
14 Ва Абром Худовандро мешинохт, ва бо роҳҳо ва дастуроти худ рафтор мекард, ва Худованд Худояш бо ӯ буд.
15Ва падараш Тораҳ дар он рӯзҳо сарлашкари лашкари подшоҳ Нимрӯд буд, ва ӯ то ҳол худоёни бегонаро пайравӣ мекард.
16 Ва Абром ба хонаи падараш омад ва дувоздаҳ худоро дар маъбадҳои худ дид, ва хашми Абром вақте ки ин бутҳоро дар хонаи падараш дид, аланга гирифт.
17 Ва Абром гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ин бутҳо дар хонаи падарам нахоҳанд монд; агар ман дар се рӯз ҳамаи онҳоро нашиканам, Худованде ки маро офаридааст, бо ман низ чунин хоҳад кард».
18 Ва Абром аз пеши онҳо рафт ва хашмаш дар дилаш аланга зад. Ва Абром шитоб карда, аз ҳуҷра ба ҳавлии берунии падараш рафт ва падарашро дар ҳавлӣ нишаста дид, ва ҳамаи хизматгоронаш бо ӯ буданд; ва Абром омада, дар пеши ӯ нишаст.
19 Ва Абром аз падараш пурсид: «Эй падар, ба ман бигӯ, ки Худое, ки осмон ва замин ва ҳамаи писарони одамиро дар рӯи замин офаридааст ва туро ва маро офаридааст, куҷост?» Ва Тораҳ ба писараш Абром ҷавоб дода гуфт: «Инак, онҳое ки моро офаридаанд, ҳама бо мо дар хона ҳастанд».
20 Ва Абром ба падараш гуфт: «Эй оғоям, лутфан онҳоро ба ман нишон деҳ». Ва Тораҳ Абромро ба ҳуҷраи ҳавлии дарунӣ бурд; ва Абром дид, ки тамоми ҳуҷра пур аз худоёни чӯбӣ ва сангӣ буд, дувоздаҳ бутҳои бузург ва дигар бутҳои камтар аз онҳо бешумор.
21 Ва Тораҳ ба писараш гуфт: «Инак, инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар он чиро, ки ту дар рӯи замин мебинӣ, офаридаанд, ва маро ва туро ва тамоми инсониятро офаридаанд».
22 Ва Тораҳ ба худоёни худ саҷда кард ва аз онҳо дур шуд, ва писараш Абром бо ӯ рафт.
23 Ва ҳангоме ки Абром аз пеши онҳо рафт, назди модараш рафт ва дар пеши модараш нишаст ва ба модараш гуфт: «Инак, падарам ба ман онҳоеро нишон дод, ки осмону замин ва ҳамаи банӣ-одамро офаридаанд».
24Акнун, зудтар аз рама бузғолаеро биёр ва аз он гӯшти болаззат тайёр кун, то ки онро барои худоёни падарам ҳамчун қурбонӣ барои хӯрдани онҳо биёрам; шояд бо ин роҳ ман ба онҳо писанд оям.
25 Ва модараш чунин кард, ва бузғолаеро овард, ва аз он таоми болаззат пухта, ба Абром овард; ва Абром таоми болаззатро аз модараш гирифта, пеши худоёни падараш овард ва ба онҳо наздик шуд, то ки бихӯранд; ва падараш Тораҳ аз ин бехабар буд.
26 Ва Абром рӯзе ки дар миёни онҳо нишаста буд, дид, ки на овозе доранд, на шунавоӣ ва на ҳаракате, ва ҳеҷ яке аз онҳо дасташро барои хӯрок дароз карда наметавонад.
27 Ва Абром онҳоро масхара карда, гуфт: «Албатта, гӯшти болаззате, ки ман тайёр карда будам, ба онҳо писанд наомадааст, ё шояд он барои онҳо кам буд, ва аз ин сабаб онҳо нахӯрданд; бинобар ин, фардо ман гӯшти тару тозаи болаззатро, беҳтар ва фаровонтар аз ин, тайёр мекунам, то натиҷаро бубинам».
28 Ва рӯзи дигар Абром ба модараш дар бораи хӯроки болаззат дастур дод, ва модараш бархоста, аз рама се бузғолаи хубе гирифт ва аз онҳо хӯроки болаззати болаззате тайёр кард, ки писараш онро дӯст медошт, ва онро ба писараш Абром дод; ва падараш Тораҳ аз ин бехабар буд.
29 Ва Абром хӯроки болаззатро аз модараш гирифта, онро пеши худоёни падараш ба ҳуҷра овард; ва ба онҳо наздик шуд, то ки бихӯранд; ва онро пеши онҳо гузошт; ва Абром тамоми рӯз пеши онҳо нишаст, то фикр кунад, ки шояд бихӯранд.
30 Ва Абром ба онҳо нигарист, ва инак, онҳо на овоз доштанд ва на шуниданд, ва ҳеҷ яке аз онҳо дасташро барои хӯрдан ба гӯшт дароз накард.
31 Ва шоми он рӯз дар он хона Абромро рӯҳи Худо пӯшонида буд.
32 Ва ӯ фарёд зада, гуфт: «Вой бар падарам ва ин насли шарир, ки дилҳояшон ба беҳудагарӣ моил аст, ки ба ин бутҳои чӯбин ва сангин ибодат мекунанд, ки наметавонанд бихӯранд, бӯй кунанд, бишнаванд ва сухан гӯянд, даҳонҳо бе забон, чашмҳо бе биноӣ, гӯшҳо бе шунавоӣ, дастҳо бе эҳсос ва пойҳояшон наметавонанд ҳаракат кунанд; онҳое ки онҳоро сохтаанд ва ба онҳо таваккал мекунанд, мисли онҳоянд.
33 Ва ҳангоме ки Абром ҳамаи ин чизҳоро дид, хашмаш бар падараш аланга гирифт ва шитоб карда, табареро ба дасташ гирифт ва ба ҳуҷраи худоён омад ва ҳамаи худоёни падарашро шикаст.
34 Ва ҳангоме ки ӯ бутҳоро шикаст, табарро ба дасти худои бузурге, ки дар пеши онҳо буд, дод ва берун рафт; ва падараш Тораҳ ба хона баргашт, зеро ки садои зарбаи табарро дар назди дар шунида буд; ва Тораҳ ба хона даромад, то бидонад, ки ин чӣ маъно дорад.
35 Ва Тораҳ, чун садои табарро дар ҳуҷраи бутҳо шунид, ба ҳуҷраи бутҳо давид, ва бо Абром вохӯрд, ки берун мерафт.
36 Ва Тораҳ ба ҳуҷра даромад ва ҳамаи бутҳоро афтода ва шикаста дид, ва табаре дар дасти бузургтаринаш, ки шикаста набуд, ва гӯшти болаззате, ки писараш Абром пухта буд, ҳанӯз дар пеши онҳо буд.
37 Ва Тораҳ инро дид, хашмаш сахт аланга гирифт ва шитоб карда, аз утоқ назди Абром рафт.
38 Ва писари худ Абромро ҳанӯз дар хона нишаста дид, ва ба ӯ гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ту бо худоёни ман кардаӣ?»
39 Ва Абром ба падараш Тораҳ ҷавоб дод ва ӯ гуфт: «Не, ин тавр не, оғоям, зеро ки ман пеши онҳо хӯроки болаззат овардам, ва вақте ки бо гӯште, ки бихӯранд, ба онҳо наздик шудам, ҳамаашон ногаҳон дастҳои худро барои хӯрдан дароз карданд, пеш аз он ки он бузург дасташро барои хӯрдан дароз кунад.
40 Ва он бузург аъмоли онҳоро, ки дар пеши назари ӯ мекарданд, дид, ва хашмаш бар онҳо сахт аланга гирифт, ва рафта, табареро, ки дар хона буд, гирифт ва назди онҳо омад ва ҳамаашро шикаст; ва инак, табар ҳанӯз дар дасташ аст, чунон ки мебинӣ.
41 Ва хашми Тораҳ бар писараш Абром аланга гирифт, вақте ки ӯ инро гуфт; ва Тораҳ бо хашм ба писараш

Абром гуфт: «Ин чӣ қиссаест, ки ту нақл кардӣ? Ту ба ман дурӯғ мегӯӣ».

42Оё дар ин худоён рӯҳ, ҷон ё қудрате ҳаст, ки ҳар он чиро, ки ба ман гуфтӣ, иҷро кунад? Оё онҳо чӯб ва санг нестанд, ва оё ман онҳоро худам насохтаам, ва оё ту метавонӣ чунин дурӯғ гӯӣ ва бигӯӣ, ки худои бузурге, ки бо онҳо буд, онҳоро зад? Ту ҳастӣ, ки табарро ба дасти ӯ додӣ ва сипас гуфтӣ, ки ӯ ҳамаи онҳоро зад.

43 Ва Абром ба падараш ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: «Пас, чӣ гуна ту метавонӣ ин бутҳоеро ибодат кунӣ, ки дар онҳо қудрати коре нест? Оё он бутҳое, ки ту ба онҳо эътимод мекунӣ, метавонанд туро наҷот диҳанд? Оё онҳо метавонанд дуоҳои туро, вақте ки ту онҳоро мехонӣ, бишнаванд? Оё онҳо метавонанд туро аз дасти душманонат наҷот диҳанд? Ё онҳо барои ту бар зидди душманонат ҷанг мекунанд, то ки ту чӯб ва сангеро ибодат кунӣ, ки наметавонанд сухан гӯянд ва бишнаванд?

44Ва акнун, албатта, барои ту ва барои писарони одам, ки бо ту ҳастанд, ин корҳоро кардан хуб нест; оё ту он қадар аблаҳ, он қадар аблаҳ ё он қадар нофаҳм ҳастӣ, ки ба чӯбу санг хизмат мекунӣ ва ба ин тарз амал мекунӣ?

45 Ва Худованд Худоеро, ки осмон ва заминро офаридааст ва шуморо дар замин офаридааст, фаромӯш мекунед ва бо ин васила ба санг ва чӯб хизмат кардан бар ҷони шумо бадии бузурге меорад?

46 Оё падарони мо дар замонҳои қадим дар ин кор гуноҳ накарда буданд, ва Худованд Худои коинот обҳои тӯфонро бар онҳо баргардонида, тамоми заминро нобуд накарданд?

47 Ва чӣ гуна шумо метавонед ин корро идома диҳед ва ба худоёни чӯбӣ ва сангӣ, ки наметавонанд бишнаванд ва сухан гӯянд ва шуморо аз зулм раҳо кунанд, ибодат кунед ва бо ин хашми Худои коинотро бар шумо биёваред?

48Пас, падарам, аз ин кор даст каш ва ба ҷони худ ва ба аҳли байти худ бадӣ наор.

49 Ва Абром шитоб карда, аз пеши падараш парид ва табарро аз бутпарасти бузургтарини падараш гирифт, ки Абром онро бо он шикаста, гурехт.

50 Ва Тораҳ, чун дид, ки Абром чӣ кор карда буд, аз хонааш шитоб кард ва назди подшоҳ рафт; ва ӯ пеши Нимрӯд омад ва дар пеши ӯ истод, ва ба подшоҳ саҷда кард; ва подшоҳ гуфт: «Чӣ мехоҳӣ?»

51 Ва ӯ гуфт: «Аз шумо илтимос мекунам, оғоям, маро бишнавед — Ҳоло панҷоҳ сол пеш барои ман кӯдаке таваллуд шуд ва ӯ бо худоёни ман чунин рафтор кард ва чунин сухан гуфт; ва акнун, эй оғо ва подшоҳи ман, ӯро даъват кунед, то ки ӯ назди шумо биёяд ва ӯро мувофиқи шариат доварӣ кунад, то ки мо аз шарри ӯ раҳо шавем».

52 Ва подшоҳ се нафар аз хизматгоронашро фиристод, ва онҳо рафта, Абромро ба ҳузури подшоҳ оварданд. Ва Нимрӯд ва ҳамаи ашрофон ва хизматгоронаш дар он рӯз дар пеши ӯ нишаста буданд, ва Тораҳ низ дар пеши онҳо нишаст.

53 Ва подшоҳ ба Абром гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ту бо падарат ва худоёнаш кардӣ?» Ва Абром ба подшоҳ бо суханоне, ки ба падараш гуфта буд, ҷавоб дод ва ӯ гуфт: «Худои бузурге, ки бо онҳо дар хона буд, бо онҳо он чиро, ки шунидӣ, кард».

54 Ва подшоҳ ба Абром гуфт: «Оё онҳо қудрат доштанд, ки сухан гӯянд ва бихӯранд ва чунон ки ту гуфтӣ, амал кунанд?» Ва Абром ба подшоҳ ҷавоб дод: «Агар қудрате дар онҳо набошад, чаро ту ба онҳо хизмат мекунӣ ва банӣ-одамро бо аблаҳонии худ гумроҳ мекунӣ?»

55 Оё ту фикр мекунӣ, ки онҳо метавонанд туро раҳо кунанд ё коре хурду бузурге кунанд, ки ту ба онҳо хизмат кунӣ? Ва чаро ту Худои тамоми коинотро, ки туро офаридааст ва куштану зинда нигоҳ доштан дар қудрати ӯст, эҳсос намекунӣ?

56 0 подшоҳи аблаҳ, содда ва нодон, вой бар ту то абад.

57 Ман фикр мекардам, ки Ту ба бандагонат роҳи ростро таълим медиҳӣ, аммо ту ин корро накардӣ, балки тамоми заминро аз гуноҳҳои худ ва аз гуноҳҳои қавмат, ки аз роҳҳои Ту пайравӣ мекарданд, пур кардӣ.

58 Оё ту намедонӣ ё нашунидаӣ, ки ин бадиро, ки ту мекунӣ, падарони мо дар замонҳои қадим дар он ҷо гуноҳ карданд, ва Худои абадӣ обҳои тӯфонро бар онҳо фиристод ва ҳамаи онҳоро нобуд кард, ва тамоми заминро низ аз сабаби онҳо нобуд кард? Ва оё ту ва қавми ту ҳоло бархоста, мисли ин кор амал мекунӣ, то хашми Худованд Худои коинотро фурӯ нишонӣ ва бадиеро бар ту ва тамоми замин биёварӣ?

59 Акнун ин кори бадеро, ки мекунӣ, аз худ дур кун ва ба Худои коинот ибодат кун, чунон ки ҷонат дар дасти ӯст, ва он гоҳ барои ту хуб хоҳад буд.

60 Ва агар дили шарири ту ба суханони ман гӯш надиҳад, то туро аз роҳҳои бади худ дур кунад ва ба Худои абадӣ ибодат накунад, пас дар рӯзҳои охир ту, қавми ту ва ҳамаи онҳое, ки бо ту робита доранд ва суханони туро мешунаванд ё дар роҳҳои бади ту мераванд, дар шармандагӣ хоҳӣ мурд.

61 Ва ҳангоме ки Абром сухан гуфтанро дар назди подшоҳ ва ашрофон бас кард, Абром чашмонашро ба осмон боло карда, гуфт: «Худованд ҳамаи бадкоронро мебинад ва онҳоро доварӣ хоҳад кард».

БОБИ 12

1 Ва подшоҳ суханони Абромро шунид, фармон дод, ки ӯро ба зиндон андозанд; ва Абром даҳ рӯз дар зиндон буд.

2 Ва дар охири он рӯзҳо подшоҳ фармон дод, ки ҳамаи подшоҳон, ашрофон ва ҳокимони вилоятҳои гуногун ва хирадмандон назди ӯ биёянд ва онҳо дар пеши ӯ нишастанд, ва Абром ҳанӯз дар хонаи зиндон буд.

3Ва подшоҳ ба ашрофон ва хирадмандон гуфт: «Оё шунидед, ки Абром, писари Тораҳ, бо падараш чӣ кардааст? Ӯ бо ӯ чунин рафтор кардааст ва ман амр додам, ки ӯро назди худ биёранд ва ӯ чунин сухан гуфт; дилаш ӯро фиреб надод ва дар ҳузури ман наҷунбид; ва инак, ҳоло ӯ дар зиндон аст.

4Ва бинобар ин, муайян кунед, ки ин шахсе, ки подшоҳро таҳқир кардааст, чӣ доварӣ хоҳад шуд; ӯ ҳар он чиро, ки шунидед, гуфт ва кард.

5 Ва ҳама ба подшоҳ ҷавоб доданд: «Касе ки подшоҳро таҳқир мекунад, бояд ба дор овехта шавад; аммо, вақте ки ҳамаи гуфтаҳои худро иҷро кард ва аз худоёни мо

нафрат кард, бояд сӯзонда кушта шавад, зеро дар ин маврид қонун чунин аст».
6 Агар подшоҳ ин корро кунад, бигзор ба хизматгоронаш амр диҳад, ки шабу рӯз дар кӯраи хиштии ту оташ афрӯхта, сипас ин мардро ба он меандозем. Ва подшоҳ чунин кард ва ба хизматгоронаш амр дод, ки дар кӯраи подшоҳ, ки дар Каздим аст, се рӯзу се шаб оташ омода кунанд; ва подшоҳ ба онҳо амр дод, ки Абромро аз зиндон берун оварда, барои сӯзондан берун оваранд.
7 Ва ҳамаи хизматгорони подшоҳ, ашрофон, ашрофон, ҳокимон ва доварон, ва тамоми сокинони замин, тақрибан нӯҳсад ҳазор мард, дар муқобили кӯра истоданд, то Абромро бубинанд.
8 Ва ҳамаи занон ва кӯдакон дар болои бомҳо ва бурҷҳо ҷамъ омаданд, то бубинанд, ки бо Абром чӣ мешавад, ва ҳама аз дур якҷоя истоданд; ва марде намонд, ки дар он рӯз барои дидани ин манзара наомада бошад.
9 Ва ҳангоме ки Абром омад, ҷодугарони подшоҳ ва хирадмандон Абромро дида, ба подшоҳ фарёд заданд ва гуфтанд: «Эй подшоҳи мо, ин ҳамон касест, ки мо медонем, ки ҳангоми таваллудаш ситораи бузург чор ситораро фурӯ бурд, ки мо панҷоҳ сол боз ба подшоҳ эълон кардаем».
10Ва инак, падараш низ аз фармонҳои ту саркашӣ карда, туро масхара кардааст, ки писари дигареро ба назди ту оварда, ту ӯро куштаӣ.
11 Ва подшоҳ суханони онҳоро шунид, сахт хашмгин шуд ва фармон дод, ки Тораҳро назди ӯ биёранд.
12 Подшоҳ гуфт: «Оё шунидӣ, ки ҷодугарон чӣ гуфтаанд? Акнун ба ман рост бигӯ, ки чӣ тавр туро инкор карданд ва агар рост гӯӣ, сафед хоҳӣ шуд.
13 Ва чун дид, ки хашми подшоҳ хеле баланд шуд, Тораҳ ба подшоҳ гуфт: «Эй оғо ва подшоҳи ман, ту ҳақиқатро шунидӣ ва он чи хирадмандон гуфтаанд, дуруст аст». Ва подшоҳ гуфт: «Чӣ тавр ту ин корро кардӣ, ки аз фармони ман берун кунӣ ва ба ман фарзанде диҳӣ, ки ту наёфаридаӣ ва аз ӯ арзиш гирӣ?»
14Ва Тораҳ ба подшоҳ ҷавоб дод: «Азбаски дар он вақт эҳсосоти ман барои писарам ба ҳаяҷон омада буд, ва писари канизамро гирифта, назди подшоҳ овардам».
15 Подшоҳ гуфт: «Кӣ ба ту ин корро маслиҳат дод?» Бигӯ, ки ҳеҷ чизро аз ман пинҳон накун, вагарна намемирӣ.
16Ва Тораҳ дар ҳузури подшоҳ сахт тарсид ва ба подшоҳ гуфт: «Ин писари калонии ман Ҳорон буд, ки ба ман инро маслиҳат дод; ва Ҳорон дар он рӯзҳо, ки Абром дар синни сию дусолагӣ таваллуд шуд.
17 Аммо Ҳорон ба падараш ҳеҷ чизро насиҳат надод, зеро Тораҳ ин суханонро ба подшоҳ гуфт, то ҷони худро аз подшоҳ раҳо кунад, зеро ки ӯ сахт метарсид; ва подшоҳ ба Тораҳ гуфт: «Ҳорон, писарат, ки ба ту ин корро насиҳат дода буд, бо Абром дар оташ хоҳад мурд, зеро ҳукми қатл бар ӯст, зеро ки бар зидди хоҳиши подшоҳ бо ин кор исён кард».
18 Ва Ҳорон дар он вақт майл дошт, ки аз паи Абром равад, аммо инро дар дили худ нигоҳ дошт.
19 Ва Ҳорон дар дили худ гуфт: «Инак, подшоҳ Абромро барои ин корҳое, ки Абром карда буд, дастгир кардааст; ва агар Абром бар подшоҳ ғолиб ояд, ман аз паи ӯ хоҳам рафт, вале агар подшоҳ ғолиб ояд, ман аз пайи подшоҳ хоҳам рафт».
20 Ва ҳангоме ки Тораҳ инро ба подшоҳ дар бораи писараш Ҳорон гуфт, подшоҳ фармон дод, ки Ҳоронро бо Абром дастгир кунанд.
21 Ва ҳардуро, Абром ва бародараш Ҳоронро, оварданд, то ки онҳоро ба оташ партоянд; ва ҳамаи сокинони замин, хизматгорони подшоҳ ва ашрофон ва ҳамаи занон ва кӯдакон дар он ҷо буданд ва он рӯз бар сари онҳо истода буданд.
22 Ва хизматгорони подшоҳ Абром ва бародарашро гирифтанд, ва тамоми либосҳояшонро, ба ҷуз либосҳои болопӯшашон, ки бар онҳо буданд, кашиданд.
23 Ва дастҳо ва пойҳои худро бо ресмонҳои катон бастанд, ва хизматгорони подшоҳ онҳоро бардошта, ҳардуро ба кӯра партофтанд.
24 Ва Худованд Абромро дӯст медошт ва бар ӯ раҳм кард; ва Худованд фуруд омада, Абромро аз оташ раҳо кард ва ӯ сӯхт.
25 Аммо ҳамаи ресмонҳое, ки бо онҳо ӯро баста буданд, сӯхтанд, дар ҳоле ки Абром дар оташ монд ва роҳ мерафт.
26 Ва Ҳорон вақте ки ӯро ба оташ андохтанд, мурд, ва ӯ сӯхта, хокистар шуд, зеро ки дилаш бо Худованд комил набуд; ва онҳое ки ӯро ба оташ андохтанд, алангаи оташ бар онҳо паҳн шуд ва онҳо сӯхтанд, ва дувоздаҳ нафар аз онҳо мурданд.
27 Ва Абром се рӯз ва се шаб дар миёни оташ роҳ рафт, ва ҳамаи хизматгорони подшоҳ ӯро дар миёни оташ роҳ рафтанд ва омада, ба подшоҳ хабар доданд: «Мо Абромро дидем, ки дар миёни оташ роҳ меравад, ва ҳатто либосҳое, ки бар ӯ буданд, сӯхта нашудаанд, балки ресмоне, ки бо он баста шуда буд, сӯхтааст».
28 Ва подшоҳ суханони онҳоро шунид, дилаш аз кор монд ва ба онҳо бовар накард; бинобар ин, ӯ дигар ашрофони содиқро фиристод, то ин масъаларо бубинанд ва онҳо рафта диданд ва ба подшоҳ хабар доданд; ва подшоҳ бархост, то рафта бубинад ва Абромро дид, ки дар миёни оташ ба ин сӯ меравад ва ҷасади Ҳоронро дид, ки сӯхтааст ва подшоҳ сахт дар ҳайрат монд.
29 Ва подшоҳ амр дод, ки Абромро аз оташ берун кунанд; ва хизматгоронаш наздик шуданд, то ӯро берун оваранд, аммо натавонистанд, зеро ки оташ гирду атрофро фаро гирифта буд ва аланга аз кӯра ба сӯи онҳо боло мерафт.
30 Ва хизматгорони подшоҳ аз он ҷо гурехтанд, ва подшоҳ онҳоро сарзаниш карда, гуфт: «Зудтар шавед ва Абромро аз оташ берун оред, то ки намиред».
31 Ва хизматгорони подшоҳ бори дигар наздик омаданд, то Абромро берун оваранд, ва аланга онҳоро фаро гирифта, чеҳраҳояшонро сӯзонд, ки ҳашт нафари онҳо мурданд.
32 Ва подшоҳ дид, ки бандагонаш наметавонанд ба оташ наздик шаванд, то ки сӯхта нашаванд, подшоҳ ба Абром фарёд зад: «Эй бандаи Худое ки дар осмон аст, аз миёни оташ берун шав ва пеши ман биё». Ва Абром ба овози подшоҳ гӯш дод ва аз оташ берун омада, назди подшоҳ истод.
33 Ва ҳангоме ки Абром берун омад, подшоҳ ва ҳамаи хизматгоронаш Абромро диданд, ки бо либосҳои

болопӯшаш пеши подшоҳ меояд, зеро онҳо сӯхта нашуда буданд, балки ресмоне, ки бо он баста шуда буд, сӯхта буд.
34 Ва подшоҳ ба Абром гуфт: «Чаро ту дар оташ насӯзидӣ?»
35 Ва Абром ба подшоҳ гуфт: «Худои осмону замин, ки ба Ӯ таваккал мекунам ва ҳама чизро дар қудрати Худ дорад, маро аз оташе ки ту маро ба он андохтӣ, наҷот дод».
36 Ва Ҳорон, бародари Абром, сӯхта, хокистар шуд; ва ҷасади ӯро ҷустуҷӯ карданд, ва онро сӯхта ёфтанд.
37 Ва Ҳорон ҳаштоду дусола буд, ки дар оташи Қасдим мурд. Ва подшоҳ, ашрофон ва сокинони замин, чун диданд, ки Абром аз оташ раҳо шудааст, омада, ба Абром саҷда карданд.
38 Ва Абром ба онҳо гуфт: «Ба ман саҷда накунед, балки ба Худои ҷаҳон, ки шуморо офаридааст, саҷда кунед ва ба Ӯ ибодат кунед ва бо роҳҳои Ӯ равед, зеро Ӯст, ки маро аз ин оташ наҷот дод ва Ӯст, ки ҷонҳо ва рӯҳҳои ҳамаи одамонро офаридааст ва одамро дар батни модараш ташаккул додааст ва ӯро ба ҷаҳон овардааст ва Ӯст, ки касонеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, аз ҳама ранҷҳо наҷот хоҳад дод».
39 Ва ин чиз дар назари подшоҳ ва мирон хеле аҷиб менамуд, ки Абром аз оташ наҷот ёфт ва Ҳорон сӯхт; ва подшоҳ ба Абром тӯҳфаҳои зиёде дод ва ду хизматгори сардори худро аз хонаи подшоҳ ба ӯ дод; номи яке Онӣ ва номи дигаре Элиазер буд.
40 Ва ҳамаи подшоҳон, ашрофон ва хизматгорон ба Абром тӯҳфаҳои зиёде аз нуқра, тилло ва марворид доданд; ва подшоҳ ва ашрофонаш ӯро гусел карданд, ва ӯ ба саломатӣ рафт.
41 Ва Абром аз пеши подшоҳ ба саломатӣ берун рафт ва бисёре аз хизматгорони подшоҳ аз паси ӯ рафтанд ва тақрибан сесад нафар ба ӯ ҳамроҳ шуданд.
42 Ва Абром дар он рӯз баргашта, ба хонаи падараш рафт, худаш ва мардоне ки аз паи ӯ меомаданд, ва Абром тамоми айёми умраш ба Худованд Худои худ ибодат кард, ва бо роҳҳои худ рафтор мекард ва шариати ӯро риоя мекард.
43 Ва аз он рӯз сар карда, Абром дилҳои банӣ-одамро ба ибодати Худованд моил кард.
44 Ва дар он вақт Ноҳӯр ва Абром духтарони бародари худ Ҳоронро барои худ ба занӣ гирифтанд; зани Ноҳӯр Милқо ва номи зани Абром Сорой буд. Ва Сорой, зани Абром, бефарзанд буд ва дар он рӯзҳо фарзанд надошт.
45 Ва баъд аз ду сол аз берун омадани Абром аз оташ, яъне дар соли панҷоҳу дуюми умраш, подшоҳ Нимрӯд дар Бобил бар тахт нишаста буд, ва подшоҳ хоб рафт ва хоб дид, ки бо лашкар ва лашкари худ дар водие рӯ ба рӯи кӯраи подшоҳ истодааст.
46 Ва чашмонашро боло бардошта, мардеро ба шабоҳати Абром дид, ки аз кӯра берун меомад ва бо шамшери кашидааш омада, дар пеши подшоҳ истод ва бо шамшераш ба сӯи подшоҳ ҷаҳид, вақте ки подшоҳ аз он мард гурехт, зеро ки тарсид; ва ҳангоме ки ӯ медавид, он мард тухмро ба сари подшоҳ партофт ва тухм ба дарёи калон табдил ёфт.
47 Ва подшоҳ хоб дид, ки ҳамаи лашкараш дар он дарё ғарқ шуда, мурданд ва подшоҳ бо се нафаре, ки пешопешаш буданд, фирор кард ва раҳоӣ ёфт.
48 Ва подшоҳ ба ин мардон нигарист, ва онҳо либосҳои шоҳонаро мисли либоси подшоҳон пӯшида буданд ва намуди зоҳирӣ ва ҳашамати подшоҳонро доштанд.
49 Ва ҳангоме ки онҳо давида мерафтанд, дарё боз ба тухме дар пеши подшоҳ табдил ёфт ва аз тухм паррандае берун омад, ки пеши подшоҳ омад ва аз сари ӯ парвоз карда, чашми подшоҳро канда партофт.
50 Ва подшоҳ аз ин манзара ғамгин шуд ва аз хоб бедор шуд ва рӯҳаш ноором шуд ва даҳшати бузурге ӯро фаро гирифт.
51 Ва субҳ подшоҳ аз тарс аз бистараш бархост ва ба ҳамаи ҳакимону ҷодугарон фармон дод, ки назди ӯ биёянд, вақте ки подшоҳ хоби худро ба онҳо нақл кард.
52 Ва хизматгори оқили подшоҳ, ки Ануки ном дошт, ба подшоҳ ҷавоб дод: «Ин чизе ҷуз бадии Абром ва наслаш нест, ки дар рӯзҳои охир бар зидди Худованд ва подшоҳи ман бархоста хоҳад шуд».
53 Ва инак, рӯзе фаро мерасад, ки Абром ва наслаш ва фарзандони хонадонаш бо подшоҳи ман ҷанг хоҳанд кард ва ҳамаи лашкарҳои подшоҳ ва лашкарҳои ӯро хоҳанд шикаст дод.
54 Ва он чизе ки ту дар бораи се марде гуфтӣ, ки мисли худат дидаӣ ва гурехтаанд, ин маънои онро дорад, ки танҳо ту бо се подшоҳ аз подшоҳони замин, ки дар ҷанг бо ту хоҳанд буд, гурехта хоҳӣ шуд.
55 Ва он чи ту дар бораи дарёе дидӣ, ки мисли аввал ба тухм мубаддал шуд ва паррандае, ки чашми туро канда партофт, чизи дигаре нест, ҷуз насли Абром, ки подшоҳро дар рӯзҳои охир мекушад.
56 Ин хоби подшоҳи ман аст ва таъбири он чунин аст, ва хоб рост аст ва таъбири он ки бандаат ба ту додааст, дуруст аст.
57 Акнун, подшоҳи ман, ту медонӣ, ки ҳоло панҷоҳу ду сол аст, ки хирадмандонат инро ҳангоми таваллуди Абром диданд ва агар подшоҳи ман ба Абром иҷозат диҳад, ки дар замин зиндагӣ кунад, ин ба зарари оғо ва подшоҳи ман хоҳад буд, зеро дар тамоми рӯзҳое, ки Абром зинда аст, на ту ва на салтанати ту устувор нахоҳанд шуд, зеро ин пештар ҳангоми таваллуди ӯ маълум буд; ва чаро подшоҳи ман ӯро накушад, то бадии ӯ дар рӯзҳои охир аз ту дур шавад?
58 Ва Нимрӯд ба овози Ануки гӯш дод ва баъзе аз хизматгоронашро пинҳонӣ фиристод, то Абромро дастгир кунанд ва ӯро назди подшоҳ биёранд, то ба марг маҳкум шаванд.
59 Ва Элиазар, хизматгори Абром, ки подшоҳ ба ӯ дода буд, дар он вақт дар ҳузури подшоҳ буд ва шунид, ки Ануки ба подшоҳ чӣ маслиҳат дода буд ва подшоҳ чӣ гуфта буд, ки боиси марги Абром шудааст.
60 Ва Элиозор ба Абром гуфт: «Шитоб кун, бархез ва ҷонатро наҷот деҳ, то ки аз дасти подшоҳ намирӣ, зеро ӯ дар хоб дар бораи ту чунин дид ва Ануки онро чунин таъбир кард ва Ануки ба подшоҳ дар бораи ту чунин маслиҳат дод».
61 Ва Абром ба овози Элиэзер гӯш дод, ва Абром шитоб карда, барои наҷот ба хонаи Нӯҳ ва писараш Сом давид, ва дар он ҷо пинҳон шуд ва ҷои амн ёфт; ва хизматгорони подшоҳ барои ҷустуҷӯи ӯ ба хонаи Абром омаданд, аммо ӯро наёфтанд ва дар тамоми кишвар ҷустуҷӯ карданд, ва ӯро пайдо накарданд, ва

онҳо рафта, дар ҳар самт ҷустуҷӯ карданд, ва ӯро пайдо накарданд.
62 Ва чун хизматгорони подшоҳ Абромро наёфтанд, назди подшоҳ баргаштанд, аммо хашми подшоҳ бар Абром фурӯ нишаст, зеро онҳо ӯро наёфтанд ва подшоҳ ин масъаларо дар бораи Абром аз зеҳни худ дур кард.
63 Ва Абром як моҳ дар хонаи Нӯҳ пинҳон шуд, то он даме ки подшоҳ ин масъаларо фаромӯш кард, аммо Абром ҳанӯз аз подшоҳ метарсид; ва Тораҳ писараш Абромро пинҳонӣ дар хонаи Нӯҳ диданд, ва Тораҳ дар назари подшоҳ хеле бузург буд.
64 Ва Абром ба падараш гуфт: «Оё намедонӣ, ки подшоҳ қасди куштани маро дорад ва номи маро аз рӯи замин бо маслиҳати мушовирони бадкораш нест мекунад?»
65 Акнун кӣ дар ин ҷо дорӣ ва дар ин замин чӣ дорӣ? Бархез, биёед якҷоя ба замини Канъон равем, то ки аз дасти ӯ раҳо шавем, мабодо ту низ дар рӯзҳои охир аз дасти ӯ нобуд шавӣ.
66 Оё намедонӣ ё нашунидаӣ, ки ин ҳама шарафро ба ту аз рӯи муҳаббат надодааст, балки танҳо барои манфиати худаш ба ту додааст?
67 Ва агар ӯ ба ту некии бештар аз ин кунад, инҳо танҳо беҳудагии дунё ҳастанд, зеро сарват ва мол дар рӯзи хашм ва ғазаб фоидае надорад.
68 Акнун ба овози ман гӯш диҳед ва биёед бархезем ва аз дасти бадии Нимрӯд дур шуда, ба сарзамини Канъон биравем; ва ба Худованде, ки шуморо дар замин офаридааст, ибодат кунед, ва ин барои шумо хуб хоҳад буд; ва ҳама чизҳои беҳудаеро, ки пайгирӣ мекунед, партоед.
69 Ва Абром сухан гуфтанро бас кард, вақте ки Нӯҳ ва писараш Сом ба Тораҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Сухане ки Абром ба ту гуфтааст, рост аст».
70 Ва Тораҳ ба овози писараш Абром гӯш дод ва Тораҳ ҳар он чиро, ки Абром гуфта буд, иҷро кард, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то ки подшоҳ боиси марги Абром нашавад.

БОБИ 13

1 Ва Тораҳ писари худ Абром ва наберааш Лут, писари Ҳорон, ва келини худ Сорай, зани писараш Абром, ва тамоми ҷонҳои аҳли байти худро гирифта, аз Ур-Касдим бо онҳо рафт, то ба сарзамини Канъон бираванд. Ва ҳангоме ки онҳо ба сарзамини Ҳорон расиданд, дар он ҷо монданд, зеро он замини хеле хуб барои чарогоҳ буд ва барои онҳое ки бо онҳо ҳамроҳӣ мекарданд, фарох буд.
2 Ва мардуми замини Ҳоррон диданд, ки Абром дар назари Худо ва одамон некӯкор ва росткор аст, ва Худованд Худои ӯ бо ӯ буд, ва баъзе аз мардуми замини Ҳоррон омада, ба Абром ҳамроҳ шуданд, ва ӯ ба онҳо таълимоти Худованд ва роҳҳои Ӯро таълим дод; ва ин мардон бо Абром дар хонаи ӯ монданд ва ба ӯ пайравӣ карданд.
3 Ва Абром се сол дар ин сарзамин монд, ва баъд аз се сол Худованд ба Абром зоҳир шуда, гуфт: «Ман Худованд ҳастам, ки туро аз Ур-Касдим берун овардам ва аз дасти ҳамаи душманонат раҳо кардам».
4 Ва акнун, агар ту ба овози Ман гӯш диҳӣ ва аҳком, қонунҳо ва қонунҳои Маро риоя кунӣ, он гоҳ Ман душманони туро пеши ту хоҳам гузошт, ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард, ва баракати Худро бар тамоми аъмоли дастҳои ту хоҳам фиристод, ва ту аз ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳӣ шуд.
5 Акнун бархез, занат ва тамоми дороии худро бигир ва ба замини Канъон рав ва дар он ҷо бимон; ва Ман дар он ҷо барои ту Худо хоҳам буд ва туро баракат хоҳам дод. Ва Абром бархост ва занаш ва тамоми дороии худро гирифт ва ба замини Канъон рафт, чунон ки Худованд ба ӯ гуфта буд; ва Абром панҷоҳсола буд, вақте ки аз Ҳоррон берун рафт.
6 Ва Абром ба замини Канъон омад ва дар миёни шаҳр маскан гирифт, ва дар он ҷо хаймаи худро дар миёни банӣ-Канъон, сокинони он замин, барафрошт.
7 Ва Худованд ба Абром, вақте ки ӯ ба замини Канъон расид, зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ин аст замине ки Ман онро ба ту ва ба насли ту баъд аз ту то абад додаам, ва насли туро мисли ситорагони осмон хоҳам гардонид, ва ба насли ту тамоми заминҳоеро, ки мебинӣ, мерос хоҳам дод».
8 Ва Абром дар ҷое ки Худо бо ӯ сухан гуфта буд, қурбонгоҳе сохт, ва дар он ҷо Абром исми Худовандро хонд.
9 Дар он вақт, дар охири се соли иқомати Абром дар замини Канъон, дар он сол Нӯҳ вафот кард, ки соли панҷоҳу ҳаштуми умри Абром буд; ва тамоми рӯзҳое, ки Нӯҳ умр дид, нӯҳсаду панҷоҳ сол буданд ва ӯ мурд.
10 Ва Абром дар замини Канъон маскан гирифт, худаш, занаш ва ҳамаи онҳое, ки бо ӯ буданд, ва ҳамаи онҳое, ки аз қавми он замин ба ӯ ҳамроҳ шуданд; вале Ноҳӯр, бародари Абром, ва Тораҳ, падараш, ва Лут, писари Ҳорон, ва ҳамаи онҳое, ки бо онҳо буданд, дар Ҳоррон маскан гирифтанд.
11 Дар соли панҷуми иқомати Абром дар замини Канъон, мардуми Садӯм ва Амӯро ва ҳамаи шаҳрҳои водӣ аз ҳукмронии Кедорлоумер, подшоҳи Элом, исён бардоштанд, зеро ҳамаи подшоҳони шаҳрҳои водӣ дувоздаҳ сол ба Кедорлоумер хизмат карда, ба ӯ андози солона медоданд, аммо дар он рӯзҳо, дар соли сездаҳум, онҳо бар зидди ӯ исён бардоштанд.
12 Ва дар соли даҳуми иқомати Абром дар замини Канъон байни Нимрӯд подшоҳи Шинор ва Кадорлоумер подшоҳи Элом ҷанг шуд, ва Нимрӯд омад, то бо Кадорлоумер ҷанг кунад ва ӯро мағлуб кунад.
13 Зеро ки Кедорлоумар дар он замон яке аз сарварони лашкари Нимрӯд буд, ва вақте ки тамоми мардуми бурҷ пароканда шуданд ва боқимондагон низ дар рӯи замин пароканда шуданд, Кедорлоумар ба замини Элом рафт ва бар он подшоҳӣ кард ва бар зидди оғои худ исён бардошт.
14 Ва дар он рӯзҳо, вақте ки Нимрӯд дид, ки шаҳрҳои дашту биёбон исён кардаанд, бо ғурур ва хашм ба ҷанг бо Кадорлоумер омад ва Нимрӯд ҳамаи ашрофон ва зердастони худро, ки тақрибан ҳафтсад ҳазор нафар буданд, ҷамъ оварда, бар зидди Кадорлоумер рафт ва Кадорлоумер бо панҷ ҳазор нафар ба пешвози ӯ баромад ва онҳо дар водии Бобил, ки дар байни Элом ва Шинор аст, барои ҷанг омода шуданд.

15 Ва ҳамаи он подшоҳон дар он ҷо ҷанг карданд, ва Нимрӯд ва қавмаш дар пеши қавми Кедорломер шикаст хӯрданд, ва аз мардони Нимрӯд тақрибан шашсад ҳазор нафар кушта шуданд, ва Мардон, писари подшоҳ, дар миёни онҳо афтод.
16 Ва Нимрӯд гурехта, бо шармандагӣ ва шармандагӣ ба замини худ баргашт ва муддати тӯлонӣ дар итоати Кедорлоумер буд. Ва Кедорлоумер ба замини худ баргашт ва сардорони лашкари худро ба подшоҳоне, ки дар атрофи ӯ зиндагӣ мекарданд, ба Ариок подшоҳи Эласор ва Тидол подшоҳи Гойим фиристод ва бо онҳо аҳд баст, ва ҳама ба фармонҳои ӯ итоат карданд.
17 Ва дар соли понздаҳуми иқомати Абром дар замини Канъон, ки соли ҳафтодуми умри Абром аст, буд, ва Худованд дар он сол ба Абром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ман Худованд ҳастам, ки туро аз Ур-Касдим берун овардам, то ин заминро ба ту мерос диҳам».
18Пас, акнун пеши Ман рав ва комил бош ва аҳкоми Маро риоят намо, зеро ки Ман ин заминро аз дарёи Миср то дарёи бузурги Фурот ба ту ва ба насли ту мерос хоҳам дод.
19 Ва ту бо саломатӣ ва дар синни некӯӣ назди падаронат хоҳӣ омад, ва насли чорум дар ин замин бармегарданд ва онро то абад мерос хоҳанд гирифт; ва Абром қурбонгоҳе сохт, ва номи Худовандро, ки бар ӯ зоҳир шуд, хонд, ва қурбониҳо бар қурбонгоҳ барои Худованд овард.
20 Дар он вақт Абром баргашт ва ба Ҳоррон рафт, то падару модар ва аҳли байти падарашро бубинад; ва Абром, занаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, ба Ҳоррон баргаштанд; ва Абром панҷ сол дар Ҳоррон зиндагӣ кард.
21 Ва бисёре аз мардуми Ҳоррон, тақрибан ҳафтоду ду нафар, аз паси Абром рафтанд ва Абром ба онҳо таълимоти Худованд ва роҳҳои Ӯро омӯзонд, ва ӯ ба онҳо таълим дод, ки Худовандро бишносанд.
22 Дар он рӯзҳо Худованд дар Ҳоррон ба Абром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Инак, бист сол пеш Ман бо ту сухан ронда, гуфтам:
23Аз замини худ, аз зодгоҳат ва аз хонаи падарат ба замине рав, ки онро ба ту ва ба фарзандонат нишон додаам, то онро диҳам, зеро дар он ҷо туро баракат хоҳам дод ва туро халқи бузурге хоҳам сохт ва номи туро бузург хоҳам сохт, ва қабилаҳои рӯи замин дар ту баракат хоҳанд ёфт.
24Пас, бархезед, аз ин ҷо берун оед, ту, занат ва ҳамаи онҳое ки дар хонаат таваллуд шудаанд, ва ҳамаи ҷонҳое ки дар Ҳоррон ба вуҷуд овардаӣ, ва онҳоро аз ин ҷо бо худ берун оред ва бархезед, то ба замини Канъон баргардед.
25 Ва Абром бархост ва занаш Сорай ва тамоми дороияш ва ҳамаи онҳоеро, ки дар хонааш таваллуд шуда буданд, ва ҷонҳоеро, ки дар Ҳоррон ба воя расонида буданд, гирифт, ва берун омаданд, то ба замини Канъон раванд.
26 Ва Абром, мувофиқи каломи Худованд, рафта, ба замини Канъон баргашт; ва Лут, писари бародараш Ҳорон, бо ӯ рафт; ва Абром ҳафтоду панҷсола буд, вақте ки аз Ҳоррон барои бозгашт ба замини Канъон берун омад.
27 Ва ӯ мувофиқи каломи Худованд ба Абром ба замини Канъон омад, ва хаймаи худро барпо кард ва дар дашти Мамре маскан гирифт, ва Лут, писари бародараш, ва ҳама чизе, ки ба ӯ тааллуқ дошт, бо ӯ буд.
28 Ва Худованд бори дигар ба Абром зоҳир шуда, гуфт: «Ин заминро ба насли ту хоҳам дод». Ва дар он ҷо барои Худованде, ки ба ӯ зоҳир шуд, қурбонгоҳе сохт, ки то имрӯз дар даштҳои Мамре воқеъ аст.

БОБИ 14

1 Дар он айём дар сарзамини Шинор марди хирадманде буд, ки дар тамоми хирад фаҳмиш дошт ва намуди зебо дошт, вале камбағал ва бечора буд; номаш Рикайон буд ва барои рӯзгузаронӣ душворӣ мекашид.
2 Ва ӯ қарор кард, ки ба Миср, назди Освирис писари Аном, подшоҳи Миср, равад, то ба подшоҳ ҳикмати худро нишон диҳад; зеро шояд ӯ дар назари ӯ файз пайдо кунад, ӯро тарбия кунад ва ба ӯ рӯзӣ диҳад; ва Рикайон чунин кард.
3 Ва вақте ки Рикаён ба Миср омад, аз сокинони Миср дар бораи подшоҳ пурсид ва сокинони Миср ба ӯ расму одати подшоҳи Мисрро нақл карданд, зеро он вақт расму одати подшоҳи Миср буд, ки ӯ аз қасри шоҳии худ мерафт ва танҳо як рӯз дар як сол дар хориҷа дида мешуд ва баъд аз он подшоҳ ба қасри худ бармегашт, то дар он ҷо бимонад.
4 Ва рӯзе ки подшоҳ берун рафт, дар замин доварӣ кард ва ҳар касе, ки даъво дошт, дар он рӯз назди подшоҳ омад, то дархости ӯро бигирад.
5 Ва Рикайон аз расму оин дар Миср шунид ва гуфт, ки наметавонад ба ҳузури подшоҳ биёяд, сахт ғамгин шуд ва хеле ғамгин шуд.
6 Ва шомгоҳон Рикайон берун рафт ва хонаеро дар харобазор ёфт, ки қаблан дар Миср нонвойхона буд, ва тамоми шабро дар он ҷо бо талхии рӯҳӣ ва гуруснагӣ гузаронд, ва хоб аз чашмонаш канда шуд.
7 Ва Рикаён дар дили худ фикр кард, ки то пайдо шудани подшоҳ дар шаҳр чӣ кор кунад ва чӣ гуна дар он ҷо зиндагӣ кунад.
8 Ва субҳ бархоста, дар роҳ гашт ва дар роҳаш бо касоне вохӯрд, ки сабзавот ва навъҳои гуногуни тухмиро мефурӯхтанд ва ба сокинон медоданд.
9 Ва Рикаён мехост ҳамин корро кунад, то дар шаҳр зиндагӣ кунад, аммо бо расму оини мардум ошно набуд ва дар миёни онҳо мисли нобино буд.
10 Ва ӯ рафта, сабзавот харид, то онҳоро барои зиндагии худ фурӯшад, ва мардум дар гирди ӯ ҷамъ омада, ӯро масхара карданд ва сабзавоташро аз ӯ гирифтанд ва чизе нагузоштанд.
11 Ва ӯ аз он ҷо бо талхии рӯҳӣ бархост ва оҳ кашида, ба нонвойхонае рафт, ки тамоми шаби пеш дар он ҷо монда буд ва шаби дуюмро дар он ҷо хоб кард.
12 Ва дар он шаб ӯ боз дар дили худ андеша кард, ки чӣ тавр худро аз гуруснагӣ наҷот диҳад ва нақшае тарҳрезӣ кард, ки чӣ тавр амал кунад.
13 Ва ӯ субҳ бархоста, бо маҳорат амал кард, ва рафта, сӣ марди пурқувватро аз мардум киро кард, ки асбобҳои ҷангии худро дар даст доштанд ва онҳоро ба болои қабри Миср бурда, дар он ҷо гузошт.

14Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Подшоҳ чунин мегӯяд: «Қувват ёбед ва мардони далер бошед, ва то он даме ки дусад тангаи нуқра дода нашавад ва сипас ӯро дафн кунанд, касеро дар ин ҷо дафн накунед; ва он мардон дар тамоми он сол мувофиқи фармони Риқоён бо мардуми Миср амал карданд».
15 Ва дар тӯли ҳашт моҳ Рикаён ва мардонаш сарвати бузурги нуқра ва тилло ҷамъ карданд ва Рикаён миқдори зиёди аспҳо ва дигар ҳайвонотро гирифт ва мардони бештарро киро кард ва ба онҳо аспҳо дод ва онҳо бо ӯ монданд.
16 Ва ҳангоме ки сол фаро расид, вақте ки подшоҳ ба шаҳр рафт, ҳамаи сокинони Миср ҷамъ омаданд, то бо ӯ дар бораи кори Рикайон ва одамони ӯ сӯҳбат кунанд.
17 Ва подшоҳ дар рӯзи муайяншуда берун рафт, ва ҳамаи мисриён пеши ӯ омаданд ва ба ӯ фарёд зада гуфтанд:
18 Подшоҳ то абад зинда бошад. Ин чӣ корест, ки ту дар шаҳр бо бандагонат мекунӣ, то даме ки ин қадар нуқра ва тилло дода нашавад, намегузорӣ, ки ҷасади мурда дафн карда шавад? Оё дар тамоми рӯи замин, аз замони подшоҳони пешин ва ҳатто аз замони Одам то имрӯз, чунин коре карда мешуд, ки мурдагонро танҳо бо нархи муайян дафн накунанд?
19 Мо медонем, ки одати подшоҳон ин аст, ки аз зиндагон солона андоз ситонанд, аммо ту на танҳо ин корро мекунӣ, балки аз мурдагон низ ҳар рӯз андоз мегирӣ.
20 Акнун, эй подшоҳ, мо дигар наметавонем инро таҳаммул кунем, зеро тамоми шаҳр аз ин сабаб хароб шудааст, ва оё ту инро намедонӣ?
21 Ва подшоҳ ҳамаи суханони онҳоро шунид, сахт хашмгин шуд ва хашмаш дар ин кор аланга гирифт, зеро ки аз ин хабар надошт.
22 Ва подшоҳ гуфт: «Кист ва куҷост он касе, ки ҷуръат мекунад, ки ин кори бадро дар замини ман бе фармони ман анҷом диҳад?» Ту ба ман хоҳӣ гуфт.
23 Ва онҳо тамоми корҳои Рикоён ва мардонашро ба ӯ нақл карданд ва хашми подшоҳ аланга гирифт ва фармон дод, ки Рикоён ва мардонашро назди ӯ биёранд.
24 Ва Рикаён тақрибан ҳазор писар ва духтарро гирифта, онҳоро бо абрешим ва гулдӯзӣ пӯшонд ва онҳоро ба аспҳо савор карда, ба воситаи мардонаш ба подшоҳ фиристод ва инчунин миқдори зиёди нуқра, тилло ва сангҳои қиматбаҳо ва як аспи қавӣ ва зеборо ҳамчун тӯҳфа барои подшоҳ гирифт, ки бо он ба назди подшоҳ омад ва пеши ӯ ба замин саҷда кард; ва подшоҳ, хизматгоронаш ва ҳамаи сокинони Миср аз кори Рикаён дар ҳайрат монданд ва сарвати ӯ ва тӯҳфаеро, ки ӯ ба подшоҳ оварда буд, диданд.
25 Ва ин ба подшоҳ хеле писанд омад ва ӯ аз он дар ҳайрат монд; ва вақте ки Рикаён дар пеши ӯ нишаст, подшоҳ аз ӯ дар бораи ҳамаи корҳояш пурсид ва Рикаён ҳамаи суханони худро дар пеши подшоҳ, бандагонаш ва тамоми сокинони Миср оқилона баён кард.
26 Ва подшоҳ суханони Рикоён ва ҳикмати ӯро шунид, Рикоён дар назари ӯ файз ёфт ва аз сабаби ҳикмат ва суханрониҳои аълои ӯ аз ҷониби ҳамаи хизматгорони подшоҳ ва ҳамаи сокинони Миср бо файз ва меҳрубонӣ рӯбарӯ шуд ва аз он вақт инҷониб ӯро хеле дӯст медоштанд.
27 Ва подшоҳ ба Риқоён ҷавоб дод: «Номи ту дигар Риқоён номида нашавад, балки номи ту фиръавн хоҳад буд, зеро ки ту аз мурдагон андоз ситонидаӣ; ва ӯ номи худро фиръавн гузошт.
28 Ва подшоҳ ва тобеонаш Рикайонро барои хирадаш дӯст медоштанд ва бо тамоми сокинони Миср машварат карданд, то ӯро дар назди подшоҳ комил гардонанд.
29 Ва ҳамаи сокинони Миср ва хирадмандони он чунин карданд, ва ин дар Миср қонун шуд.
30 Ва онҳо фиръавни Рикайонро дар зери фармони Освирис, подшоҳи Миср, ноиб таъин карданд ва фиръавни Рикайонро бар Миср ҳукмронӣ мекард ва ҳар рӯз дар тамоми шаҳр адолатро амалӣ мекард, аммо подшоҳ Освирис рӯзе дар як сол, вақте ки барои зоҳир шуданаш мерафт, мардуми заминро доварӣ мекард.
31 Ва фиръавни Риқоён бо маккорӣ ҳукумати Мисрро ғасб кард ва аз тамоми сокинони Миср андоз ситонид.
32 Ва ҳамаи сокинони Миср Риқоюн фиръавнро хеле дӯст медоштанд ва фармон доданд, ки ҳар подшоҳеро, ки бар онҳо ва насли онҳо дар Миср ҳукмронӣ мекунад, фиръавн номиданд.
33 Аз ин рӯ, ҳамаи подшоҳоне, ки аз он вақт инҷониб дар Миср ҳукмронӣ мекарданд, то имрӯз фиръавн номида мешуданд.

БОБИ 15

1 Ва дар он сол дар саросари замини Канъон қаҳтии сахте рӯй дод, ва сокинони он замин аз сабаби қаҳтӣ натавонистанд бимонанд, зеро он хеле сахт буд.
2 Ва Абром ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, аз сабаби қаҳтӣ бархоста, ба Миср рафтанд, ва вақте ки онҳо ба водии Мисраим расиданд, муддате дар он ҷо монданд, то аз хастагии роҳ истироҳат кунанд.
3 Ва Абром ва Сорой дар канори водии Мисраим мерафтанд, ва Абром зани худ Соройро дид, ки хеле зебост.
4 Ва Абром ба занаш Соро гуфт: «Азбаски Худо туро бо чунин чеҳраи зебо офаридааст, ман аз мисриён метарсам, ки мабодо маро бикушанд ва туро баранд, зеро тарси Худо дар ин ҷойҳо нест».
5 Пас, албатта, ту ин корро хоҳӣ кард: ба ҳар касе ки аз ту мепурсад, бигӯ, ки ту хоҳари ман ҳастӣ, то ки бо ман хуб бошад ва мо зинда монем ва кушта нашавем.
6 Ва Абром ба ҳамаи онҳое, ки бо ӯ дар давраи қаҳтӣ ба Миср омада буданд, ҳамин тавр амр фармуд; ва ба ҷиянаш Лут низ амр фармуда, гуфт: «Агар мисриён аз ту дар бораи Сорой пурсанд, бигӯ, ки вай хоҳари Абром аст».
7 Бо вуҷуди ҳамаи ин амрҳо, Абром ба онҳо эътимод накард, балки Соройро гирифта, дар сандуқе андохт ва онро дар байни зарфҳои онҳо пинҳон кард, зеро Абром аз сабаби бадкирдории мисриён дар бораи Сорой сахт хавотир буд.
8 Ва Абром ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, аз водии Мисраим бархоста, ба Миср омаданд; ва нав аз дарвозаҳои шаҳр даромада буданд, ки посбонон назди онҳо истода, гуфтанд: «Аз он чи доред, даҳякро ба

подшоҳ диҳед ва баъд ба шаҳр ворид шавед». Ва Абром ва онҳое ки бо ӯ буданд, чунин карданд.

9 Ва Абром бо одамоне ки бо ӯ буданд, ба Миср омаданд, ва вақте ки онҳо омаданд, сандуқеро, ки Сорой дар он пинҳон шуда буд, оварданд ва мисриён сандуқро диданд.

10 Ва хизматгорони подшоҳ ба Абром наздик шуда, гуфтанд: «Дар ин сандуқ чӣ дорӣ, ки мо надидаем?» Акнун сандуқро кушо ва аз ҳар чизе, ки дар он аст, даҳякро ба подшоҳ деҳ.

11 Ва Абром гуфт: «Ин сандуқро намекушоям, аммо ҳар чизеро, ки аз он талаб мекунед, медиҳам». Ва мансабдорони фиръавн ба Абром ҷавоб дода, гуфтанд: «Ин сандуқест аз сангҳои қиматбаҳо, даҳяки онро ба мо деҳ».

12Ибром гуфт: «Ҳар чизеро, ки мехоҳӣ, медиҳам, аммо сандуқро накушоӣ».

13 Ва хизматгорони подшоҳ Абромро фишор доданд, ва ба сандуқ расида, онро бо зӯрӣ кушоданд ва диданд, ки инак, зани зебое дар сандуқ буд.

14 Вақте ки афсарони подшоҳ Сороро диданд, аз зебоии ӯ ба ҳайрат афтоданд ва ҳамаи ашрофон ва хизматгорони фиръавн ҷамъ омаданд, то Сороро бубинанд, зеро вай хеле зебо буд. Ва афсарони подшоҳ давида, ба фиръавн ҳар чизеро, ки дида буданд, нақл карданд ва Сороро ба подшоҳ ситоиш карданд; ва фиръавн амр дод, ки ӯро биёранд ва зан назди подшоҳ омад.

15 Ва фиръавн Сороро дид ва вай ӯро хеле писанд овард, ва ӯ аз зебоии вай мафтун шуд, ва подшоҳ аз ин барои вай хеле шод шуд, ва ба онҳое ки дар бораи вай хабар оварданд, тӯҳфаҳо дод.

16 Ва занро ба хонаи фиръавн оварданд; ва Абром барои занаш мотам гирифт, ва аз Худованд илтиҷо кард, ки ӯро аз дасти фиръавн раҳо кунад.

17 Ва Соро низ дар он вақт дуо гуфт ва гуфт: «Эй Худованд Худо, Ту ба оғои ман Абром гуфтӣ, ки аз замини худ ва аз хонаи падараш ба замини Канъон равад ва Ту ваъда додӣ, ки агар ӯ фармонҳои Туро иҷро кунад, бо ӯ некӣ мекунем; акнун мо он чиро, ки Ту ба мо амр карда будӣ, иҷро кардем ва замини худ ва оилаҳои худро тарк кардем ва ба сарзамини бегона ва назди қавме рафтем, ки қаблан онҳоро намешинохтем».

18 Ва мо ба ин сарзамин омадем, то аз қаҳтӣ канорагирӣ кунем, ва ин ҳодисаи бад ба ман рӯй дод; акнун, эй Худованд Худо, моро раҳо кун ва аз дасти ин золим наҷот деҳ ва ба хотири раҳмати Худ ба ман некӣ кун.

19 Ва Худованд ба овози Сорой гӯш дод, ва Худованд фариштаеро фиристод, то Соройро аз дасти фиръавн раҳо кунад.

20Ва подшоҳ омада, дар пеши Сорой нишаст ва инак, фариштаи Худованд бар онҳо истода буд, ва ба Сорой зоҳир шуда, гуфт: «Натарс, зеро ки Худованд дуои туро шунид».

21Ва подшоҳ ба Сорой наздик шуда, ба вай гуфт: «Он мард кист, ки туро ба ин ҷо овард?» Вай гуфт: «Ин бародари ман аст».

22 Ва подшоҳ гуфт: «Мо бояд ӯро бузург гардонем, баланд бардорем ва ҳар он чиро, ки ба мо амр медиҳӣ, ба ӯ анҷом диҳем; ва дар он вақт подшоҳ ба Абром нуқра, тилло ва сангҳои қиматбаҳоро фаровон, аз ҷумла чорво, ғуломон ва канизон фиристод; ва подшоҳ амр дод, ки Абромро биёранд, ва ӯ дар ҳавлии хонаи подшоҳ нишаст ва подшоҳ дар он шаб Абромро хеле баланд бардошт.

23 Ва подшоҳ наздик омад, то бо Сорай сӯҳбат кунад, ва дасташро дароз кард, то ки вайро ламс кунад, ва фаришта ӯро сахт зад; ва ӯ тарсид ва аз даст расондан ба вай худдорӣ кард.

24 Ва ҳангоме ки подшоҳ ба Сорой наздик шуд, фаришта ӯро ба замин зад ва тамоми шаб бо ӯ чунин рафтор кард, ва подшоҳ ба тарсу ҳарос афтод.

25 Ва фаришта дар он шаб ҳамаи хизматгорони подшоҳ ва тамоми аҳли байти ӯро аз барои Сорой сахт азоб дод, ва дар он шаб дар миёни аҳли хонадони фиръавн мотами бузурге ба амал омад.

26 Ва фиръавн бадиеро, ки ба сари ӯ омадааст, дид ва гуфт: «Бале, ин кор аз барои ҳамин зан ба ман рӯй додааст; ва ӯ аз вай дур шуда, суханони хуш гуфт.

27Ва подшоҳ ба Сорой гуфт: «Лутфан, дар бораи марде ки бо ӯ ба ин ҷо омадӣ, ба ман бигӯй». Ва Сорой гуфт: «Ин мард шавҳари ман аст ва ман ба ту гуфтам, ки ӯ бародари ман аст, зеро метарсидам, ки мабодо ӯро бо бадӣ бикушӣ».

28Ва подшоҳ аз Соро дур шуд, ва балоҳои фариштаи Худованд аз ӯ ва хонадонаш қатъ шуданд; ва фиръавн фаҳмид, ки аз боиси Сорой ранҷидааст, ва подшоҳ аз ин хеле дар ҳайрат монд.

29 Ва субҳ подшоҳ Абромро хонда, ба ӯ гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардӣ? Чаро гуфтӣ: «Вай хоҳари ман аст, аз ин рӯ ман ӯро барои худ ба занӣ гирифтам, ва ин балои сахт бар ман ва хонадонам омадааст».

30 Акнун инак занат, ӯро бигир ва аз замини мо бирав, то ки ҳама аз сабаби ӯ намирем. Ва фиръавн чорвои бештар, ғуломон ва канизон ва нуқра ва тилло гирифт, то ба Абром диҳад; ва занаш Сорайро назди ӯ баргардонд.

31 Ва подшоҳ духтареро гирифт, ки аз канизакҳояш таваллуд карда буд, ва ӯро ба Сорой ҳамчун каниз дод.

32 Ва подшоҳ ба духтараш гуфт: «Духтарам, барои ту беҳтар аст, ки дар хонаи ин мард каниз бошӣ, назар ба он ки дар хонаи ман маъшуқа бошӣ, баъд аз дидани бадие, ки аз сабаби ин зан ба сари мо омадааст,».

33 Ва Абром бархост, ва ӯ ва ҳамаи хешовандонаш аз Миср берун рафтанд; ва фиръавн ба баъзе аз мардонаш амр дод, ки бо ӯ ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, ҳамроҳӣ кунанд.

34 Ва Абром ба замини Канъон, ба ҷое ки қурбонгоҳ сохта буд, ки дар он ҷо хаймаи аввал барпо карда буд, баргашт.

35 Ва Лут, писари Ҳорон, бародари Абром, саршумори зиёди чорво, гӯсфандон, говҳо ва хаймаҳо дошт, зеро Худованд ба хотири Абром ба онҳо баракат медод.

36 Ва ҳангоме ки Абром дар он сарзамин иқомат мекард, чӯпонони Лут бо чӯпонони Абром ҷанҷол карданд, зеро ки дороии онҳо барои якҷоя дар замин монданашон хеле калон буд ва замин аз сабаби чорвояшон ба онҳо ғунҷоиш дода наметавонист.

37 Ва вақте ки чӯпонони Абром барои чаронидани рамаи худ мерафтанд, онҳо ба саҳроҳои мардуми он замин намедаромаданд, аммо чорвои чӯпонони Лут

баръакс рафтор карданд, зеро ба онҳо иҷозат дода шуда буд, ки дар саҳроҳои мардуми он замин чаранд.
38 Ва мардуми он сарзамин ҳар рӯз ин ҳодисаро медиданд ва назди Абром меомаданд ва аз сабаби чӯпонони Лут бо ӯ ҷанҷол мекарданд.
39 Ва Абром ба Лут гуфт: «Чӣ коре ҳастӣ, ки бо ман кардӣ, ки маро дар назари сокинони замин нафратовар мекунӣ, ки ба чӯпони худ амр медиҳӣ, ки чорвои туро дар саҳроҳои дигарон чаронад? Оё намедонӣ, ки ман дар ин сарзамин дар миёни банӣ-Канъон ғариб ҳастам ва чаро ин корро бо ман мекунӣ?»
40 Ва Абром ҳар рӯз бо Лут дар ин бора ҷанҷол мекард, вале Лут ба Абром гӯш намедод ва ҳамон корро мекард; ва сокинони он замин омада, ба Абром хабар доданд.
41 Ва Абром ба Лут гуфт: «То кай ту барои сокинони ин замин монеае барои ман мешавӣ? Акнун аз ту илтимос мекунам, ки дигар дар байни мо низоъ набошад, зеро мо хешованд ҳастем».
42Лутфан, аз ту хоҳиш мекунам, ки аз ман ҷудо шав, бирав ва ҷоеро интихоб кун, ки дар он бо чорвоят ва тамоми дороии худ зиндагӣ кунӣ, аммо ту ва аҳли байтат аз ман дурӣ ҷӯй.
43 Ва аз рафтан аз ман натарс, зеро агар касе ба ту зарар расонад, ба ман хабар деҳ ва ман аз ту интиқом хоҳам гирифт, танҳо аз ман дур шав.
44 Ва ҳангоме ки Абром ҳамаи ин суханонро ба Лут гуфт, Лут бархоста, чашмонашро ба водии Урдун боло кард.
45 Ва ӯ дид, ки тамоми ин макон обёрии фаровон дорад ва барои одамон ва инчунин барои чорво чарогоҳ мувофиқ аст.
46 Ва Лут аз пеши Абром ба он ҷо рафт ва дар он ҷо хаймаи худро барпо кард ва дар Садӯм маскан гирифт, ва онҳо аз якдигар ҷудо шуданд.
47 Ва Абром дар дашти Мамре, ки дар Ҳебрӯн аст, маскан гирифт, ва хаймаи худро дар он ҷо барпо кард, ва Абром солҳои зиёд дар он ҷо монд.

БОБИ 16

1 Дар он вақт Кедорлоумер, подшоҳи Элом, ба ҳамаи подшоҳони ҳамсоя, ба Нимрӯд, подшоҳи Шинор, ки он вақт зери ҳукмронии ӯ буд, ва ба Тидол, подшоҳи Гойим, ва ба Ариёх, подшоҳи Эласор, фиристод, ки бо онҳо аҳд баста, гуфт: «Назди ман биёед ва ба ман кумак кунед, то ки ҳамаи шаҳрҳои Садӯм ва сокинони онро мағлуб кунем, зеро онҳо сездаҳ сол боз бар зидди ман исён кардаанд».
2 Ва ин чор подшоҳ бо ҳамаи лашкаргоҳҳои худ, ки тақрибан ҳаштсад ҳазор нафар буданд, баромаданд ва ҳамон тавре ки буданд, рафтанд ва ҳар касеро, ки дар роҳашон ёфтанд, куштанд.
3 Ва панҷ подшоҳи Садӯм ва Амӯро, Шиноб подшоҳи Адмо, Шемебар подшоҳи Сабӯим, Бара подшоҳи Садӯм, Бара подшоҳи Амӯро ва Бела подшоҳи Сӯар, барои истиқболи онҳо берун рафтанд, ва ҳама дар водии Сиддим муттаҳид шуданд.
4 Ва ин нӯҳ подшоҳ дар водии Сиддим ҷанг карданд; ва подшоҳони Садӯм ва Амӯро пеши подшоҳони Элом шикаст хӯрданд.
5 Ва водии Сиддим пур аз чоҳҳои оҳак буд, ва подшоҳони Элом подшоҳони Садӯмро таъқиб карданд, ва подшоҳони Садӯм бо лашкаргоҳҳояшон гурехта, ба чоҳҳои оҳак афтоданд, ва ҳамаи боқимондагон барои наҷот ба кӯҳ рафтанд, ва панҷ подшоҳи Элом аз паси онҳо омада, онҳоро то дарвозаҳои Садӯм таъқиб карданд, ва онҳо ҳар он чиро, ки дар Садӯм буд, гирифтанд.
6 Ва онҳо ҳамаи шаҳрҳои Садӯм ва Амӯроро ғорат карданд ва Лутро, писари бародари Абром, бо молу мулкаш, гирифтанд ва тамоми дороиҳои шаҳрҳои Садӯмро забт карданд ва рафтанд; ва Уник, хизматгори Абром, ки дар ҷанг буд, инро дид ва ба Абром ҳар он чиро, ки подшоҳон бо шаҳрҳои Садӯм карда буданд ва Лутро онҳо асир гирифтанд, нақл кард.
7 Ва Абром инро шунид ва бо тақрибан сесаду ҳаждаҳ нафаре, ки бо ӯ буданд, бархост; ва дар он шаб ин подшоҳонро таъқиб карда, онҳоро кушт, ва ҳама дар пеши Абром ва одамонаш афтоданд, ва ғайр аз чор подшоҳе, ки гурехтанд, касе боқӣ намонд, ва ҳар яке ба роҳи худ рафт.
8 Ва Абром тамоми дороии Садӯмро, инчунин Лут ва дороияшро, занон ва кӯдаконаш ва ҳар чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, баргардонд, ба тавре ки Лут аз ҳеҷ чиз маҳрум нашуд.
9 Ва ҳангоме ки ӯ аз мағлуб кардани ин подшоҳон баргашт, ӯ ва одамонаш аз водие Сиддим, ки подшоҳон бо ҳам ҷангида буданд, гузашт.
10 Ва Бара, подшоҳи Садӯм, ва дигар одамонаш, ки бо ӯ буданд, аз чоҳҳои оҳак, ки ба онҳо афтода буданд, берун омаданд, то бо Абром ва одамонаш пешвоз гиранд.
11Ва Адӯнисодек, подшоҳи Ерусалим, ки Сом ном дошт, бо одамони худ ба пешвози Абром ва қавмаш бо нон ва шароб баромад, ва онҳо дар водии Малек якҷоя монданд.
12 Ва Адӯнисодақ Абромро баракат дод ва Абром аз ҳар он чизе ки аз ғанимати душманонаш оварда буд, даҳяк ба ӯ дод, зеро Адӯнисодақ дар ҳузури Худо коҳин буд.
13 Ва ҳамаи подшоҳони Садӯм ва Амӯро, ки дар он ҷо буданд, бо ғуломони худ, назди Абром омада, аз ӯ илтимос карданд, ки ғуломони онҳоро, ки асир карда буд, баргардонад ва тамоми дороиро ба даст орад.
14Ва Абром ба подшоҳони Садӯм ҷавоб дода, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки осмон ва заминро офаридааст ва ҷони маро аз ҳама ранҷу азоб раҳо кардааст ва маро имрӯз аз душманонам раҳо кардааст ва онҳоро ба дасти ман супурдааст, ман ҳеҷ чизеро, ки аз они шумост, намегирам, то ки фардо фахр карда нагӯед: "Абром аз дороии мо, ки ӯ наҷот дод, сарватманд шуд".
15 Зеро Худованд Худои ман, ки ба Ӯ таваккал мекунам, ба ман гуфтааст: «Ҳеҷ чиз ба ту мӯҳтоҷӣ нахоҳад кард, зеро ки Ман туро дар ҳама аъмоли дастҳоят баракат хоҳам дод».
16Ва акнун, инак, ҳама чиз аз они туст; онро бигир ва бирав; қасам ба ҳаёти Худованд, ки ман аз ту як ҷони зиндаро то як гарданбанд ё ришта намегирам, ба ҷуз аз харoҷоти хӯроки онҳое ки бо ман ба ҷанг рафтаанд, инчунин ҳиссаҳои мардоне, ки бо ман рафтаанд, яъне

Анор, Ашкол ва Мамре, онҳо ва мардони онҳо, инчунин онҳое ки барои посбонии бор монда буданд, ҳиссаи худро аз ғанимат хоҳанд гирифт.
17 Ва подшоҳони Садӯм ба Абром мувофиқи ҳар чизе ки гуфта буд, доданд, ва ӯро маҷбур карданд, ки аз ҳар чизе ки хоҳад, бигирад, аммо ӯ нахост.
18 Ва подшоҳони Садӯм ва боқимондаи одамонашонро фиристод, ва ба онҳо дар бораи Лут фармон дод, ва онҳо ба маконҳои худ рафтанд.
19 Ва Лут, писари бародараш, низ дороии худро бо худ фиристод ва бо онҳо рафт; ва Лут ба хонаи худ ба Садӯм баргашт; ва Абром ва қавмаш ба хонаи худ ба дашти Мамре, ки дар Ҳебрӯн аст, баргаштанд.
20 Дар он вақт Худованд бори дигар дар Ҳебрӯн ба Абром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Натарс, мукофоти ту дар пеши Ман хеле бузург аст, зеро Ман туро тарк намекунам, то он даме ки туро афзун накунам ва туро баракат надиҳам ва насли туро мисли ситорагон дар осмон гардонам, ки онҳоро чен кардан ва шумурдан мумкин нест».
21Ва Ман ба насли ту ҳамаи ин заминҳоеро, ки ту бо чашмони худ мебинӣ, хоҳам дод, ва онҳоро ба таври абадӣ ба онҳо мерос хоҳам дод, танҳо қавӣ бош ва натарс, пеши Ман роҳ рав ва комил бош.
22 Ва дар соли ҳафтоду ҳаштуми умри Абром, дар он сол, Рау, писари Фолаҷ, вафот ёфт, ва тамоми рӯзҳои Рау дусаду сию нӯҳ сол буданд; ва ӯ мурд.
23 Ва Сорай, духтари Ҳорон, зани Абром, дар он айём ҳанӯз бефарзанд буд ва барои Абром на писар ва на духтар зоид.
24 Ва чун дид, ки фарзанддор намешавад, канизи худ Ҳоҷарро, ки фиръавн ба ӯ дода буд, гирифт ва ӯро ба шавҳараш Абром ба занӣ дод.
25 Зеро Ҳоҷар ҳамаи роҳҳои Сороро, чунон ки Соро ба ӯ таълим медод, омӯхт, ва дар пайравӣ аз роҳҳои неки худ ҳеҷ камбудие надошт.
26 Ва Сорой ба Абром гуфт: «Инак, канизи ман Ҳоҷар, назди вай бирав, то ки вай ба зонуҳоям таваллуд кунад, то ки ман низ аз вай фарзанддор шавам».
27 Ва баъд аз даҳ соли зиндагии Абром дар замини Канъон, ки соли ҳаштоду панҷуми умри Абром буд, Сорой Ҳоҷарро ба ӯ дод.
28 Ва Абром ба овози занаш Сорай гӯш дод ва канизи худ Ҳоҷарро гирифт; ва Абром назди вай омад, ва вай ҳомиладор шуд.
29 Ва чун Ҳоҷар дид, ки ҳомиладор шудааст, хеле шод шуд, ва дар чашмонаш аз маъшуқааш нафрат пайдо шуд, ва дар дили худ гуфт: «Ин танҳо аз он сабаб аст, ки ман дар назари Худо аз маъшуқаам Сорой беҳтарам, зеро дар тамоми рӯзҳое, ки маъшуқаам бо оғоям буд, вай ҳомиладор нашуд, балки Худованд маро дар муддати кӯтоҳ ба ӯ водор кард.
30 Ва чун Сорай дид, ки Ҳоҷар аз Абром ҳомиладор шудааст, Сорай ба канизи худ ҳасад бурд ва Сорай дар дили худ гуфт: «Ин чизи дигаре нест, ки вай бояд аз ман беҳтар бошад».
31 Ва Сорой ба Абром гуфт: «Масъалаи ман бар сари ту аст, зеро вақте ки ту барои фарзандон назди Худованд дуо мегуфтӣ, чаро барои ман дуо накардӣ, то ки Худованд аз ту ба ман насл диҳад?»
32Ва ҳангоме ки ман бо Ҳоҷар дар ҳузури ту сухан ронам, вай аз суханони ман нафрат мекунад, зеро ки ҳомила шудааст, ва ту ба вай чизе намегӯӣ; бигзор Худованд дар миёни ман ва ту барои он чи бо ман кардаӣ, доварӣ кунад.
33 Ва Абром ба Сорой гуфт: «Инак, канизи ту дар дасти туст; бо вай ҳар коре ки дар назарат писанд ояд, бикун». Ва Сорой ӯро азият дод, ва Ҳоҷар аз вай ба биёбон гурехт.
34 Ва фариштаи Худованд ӯро дар ҷое ки вай гурехта буд, дар назди чоҳе ёфт ва ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки Ман насли туро афзун хоҳам кард, зеро ки ту писаре хоҳӣ зоид ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт; акнун назди хонумаш Сорой баргард ва зери дасти вай итоат кун».
35 Ва Ҳоҷар он чоҳро Беэр-лаҳай-рӯӣ номид, ки он дар байни Қодеш ва биёбони Неред воқеъ аст.
36 Ва дар он вақт Ҳоҷар ба хонаи оғои худ баргашт, ва дар охири рӯзҳо Ҳоҷар барои Абром писаре зоид, ва Абром ӯро Исмоил ном ниҳод; ва Абром ҳаштоду шашсола буд, вақте ки ӯро ба дунё овард.

БОБИ 17

1 Ва дар он рӯзҳо, дар соли наваду якуми ҳаёти Абром, фарзандони Киттим бо фарзандони Тубол ҷанг карданд, зеро вақте ки Худованд фарзандони одамро бар рӯи замин пароканда кард, фарзандони Киттим рафта, дар дашти Канопия маскан гирифтанд ва дар он ҷо шаҳрҳо сохтанд ва дар назди дарёи Тибреу маскан гирифтанд.
2 Ва банӣ-Тубол дар Тускана маскан гирифтанд ва ҳудуди онҳо ба дарёи Тибреу расида буд. Банӣ-Тубол дар Тускана шаҳре сохтанд ва онро ба номи падари худ Сабина писари Тубал Сабина номиданд ва то имрӯз дар он ҷо сукунат доранд.
3 Ва дар он вақт банӣ-Киттим бо банӣ-Тубол ҷанг карданд, ва банӣ-Тубол дар пеши банӣ-Киттим шикаст хӯрданд, ва банӣ-Киттим сесаду ҳафтод нафарро аз банӣ-Тубол куштанд.
4 Ва дар он вақт писарони Тубол ба писарони Киттим қасам хӯрданд ва гуфтанд: «Шумо дар байни мо издивоҷ накунед ва ҳеҷ кас духтари худро ба ҳеҷ яке аз писарони Киттим надиҳад».
5 Зеро ҳамаи духтарони Тубол дар он рӯзҳо зебо буданд, зеро дар он вақт дар тамоми рӯи замин заноне мисли духтарони Тубол зебо набуданд.
6 Ва ҳамаи онҳое ки аз зебоии занон лаззат мебурданд, назди духтарони Тубол мерафтанд ва аз онҳо зан мегирифтанд, ва писарони одам, подшоҳон ва ашрофон, ки аз зебоии занон хеле лаззат мебурданд, дар он рӯзҳо аз духтарони Тубол зан мегирифтанд.
7 Ва баъд аз се сол, вақте ки писарони Тубол ба писарони Киттим қасам хӯрданд, ки духтарони худро ба онҳо ба занӣ надиҳанд, тақрибан бист мард аз писарони Киттим рафтанд, то баъзе аз духтарони Туболро бигиранд, аммо онҳо чизе наёфтанд.
8 Зеро фарзандони Тубол савгандҳои худро риоя карданд, ки бо онҳо издивоҷ накунанд ва қасамҳои худро нашикананд.
9 Ва дар айёми дарав писарони Тубол барои ҷамъоварии ҳосил ба киштзорҳои худ рафтанд, ва

ҷавонони Киттим ҷамъ шуда, ба шаҳри Сабина рафтанд, ва ҳар кас як духтари ҷавонеро аз духтарони Тубол гирифта, ба шаҳрҳои худ омад.

10Ва банӣ-Тубол инро шуниданд ва барои ҷанг бо онҳо рафтанд, аммо натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, зеро кӯҳ аз онҳо хеле баланд буд, ва чун диданд, ки наметавонанд бар онҳо ғолиб оянд, ба замини худ баргаштанд.

11 Ва дар гардиши сол, фарзандони Тубол рафта, тақрибан даҳ ҳазор мардро аз он шаҳрҳое, ки дар наздикии онҳо буданд, киро карданд ва бо фарзандони Киттим ба ҷанг рафтанд.

12 Ва банӣ-Тубол бо банӣ-Киттим ба ҷанг рафтанд, то замини онҳоро хароб кунанд ва ба онҳо фишор оваранд, ва дар ин ҷанг банӣ-Тубол бар банӣ-Киттим ғолиб омаданд, ва банӣ-Киттим, чун диданд, ки сахт танг шудаанд, банӣ-духтарони Туболро, ки ба онҳо дода шуда буд, бар деворе, ки сохта шуда буд, бардоштанд, то ки дар пеши назари банӣ-Тубол бошанд.

13Ва писарони Киттим ба онҳо гуфтанд: «Оё шумо барои ҷанг бо писарон ва духтарони худ омадаед, ва оё мо аз он вақт то ҳол гӯшт ва устухони шумо ҳисоб намешудем?

14 Ва ҳангоме ки банӣ-Тубол инро шуниданд, ҷангро бо банӣ-Киттим бас карданд ва рафтанд.

15 Ва онҳо ба шаҳрҳои худ баргаштанд, ва фарзандони Киттим дар он вақт ҷамъ шуда, ду шаҳрро дар соҳили баҳр сохтанд ва якеро Пурту ва дигареро Ариза номиданд.

16 Ва Абром писари Тораҳ наваду нӯҳсола буд.

17 Дар он вақт Худованд ба ӯ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ман аҳди Худро байни Худам ва ту мебандам ва насли туро бағоят афзун хоҳам кард ва ин аст аҳде ки Ман байни Худам ва ту мебандам, ки ҳар писарбача, ту ва насли ту баъд аз ту, хатна карда шаванд».

18 Дар рӯзи ҳаштум хатна карда шавад ва ин аҳд дар бадани шумо ҳамчун аҳди абадӣ хоҳад буд.

19 Ва акнун номи ту дигар Абром, балки Иброҳим номида нахоҳад шуд ва занат дигар Сорой, балки Соро номида хоҳад шуд.

20Зеро Ман ҳардуи шуморо баракат медиҳам ва насли шуморо баъд аз шумо афзун хоҳам кард, то ки шумо халқи бузурге ба вуҷуд оваред ва подшоҳон аз шумо ба вуҷуд оянд.

БОБИ 18

1 Ва Иброҳим бархоста, ҳар он чиро, ки Худо ба ӯ фармуда буд, иҷро кард, ва мардони аҳли байти худро ва онҳоеро, ки бо пулаш харида шуда буданд, гирифта, онҳоро хатна кард, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд.

2 Ва касе намонд, ки хатна накарда бошад; ва Иброҳим ва писараш Исмоил бо ғилоф хатна карда шуданд; вақте ки Исмоил бо ғилоф хатна карда шуд, сездаҳсола буд.

3 Ва дар рӯзи сеюм Иброҳим аз ҳаймаи худ баромада, дар назди дар нишаст, то аз гармии офтоб ва дарди ҷисмаш лаззат барад.

4 Ва Худованд дар дашти Мамре ба ӯ зоҳир шуд ва се фариштаи хизматгори худро фиристод, то ӯро зиёрат кунанд, ва ӯ дар назди дари ҳайма нишаста буд, ва чашмонашро боло карда дид, ки инак се мард аз дур меоянд, ва ӯ бархоста, ба пешвози онҳо давид, ва ба онҳо таъзим кард ва онҳоро ба хонаи худ бурд.

5 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Агар ман дар назари шумо илтифот ёфта бошам, биёед ва як порча нон бихӯред». Ӯ онҳоро тела дод, ва онҳо даромаданд, ва ӯ ба онҳо об дод, ва онҳо пойҳояшонро шустанд, ва онҳоро зери дарахте дар назди дари ҳайма гузошт.

6 Ва Иброҳим давида, гӯсолаеро гирифт, ки нарм ва хуб буд ва шитоб кард, то онро кушад ва ба хизматгори худ Элиазер дод, то пухта шавад.

7 Ва Иброҳим назди Соро ба ҳайма даромад ва ба вай гуфт: «Зуд се ченак орди хуб тайёр кун ва онро хамир кун ва кулчаҳо пухта, то дегро бо гӯшт пӯшонад, ва вай чунин кард».

8 Ва Иброҳим шитоб карда, равған ва шир, гӯшти гов ва гӯсфанд пеши онҳо овард ва пеш аз он ки гӯшти гӯсола пухта шавад, пеш аз он ки онҳо хӯранд, онро пеши онҳо дод.

9 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрок хӯрданд, яке аз онҳо ба ӯ гуфт: «Дар вақти ҳаёт назди ту бармегардам ва занат Соро писаре хоҳад дошт».

10 Ва баъд аз он мардон рафтанд ва ба ҷое ки ба он ҷо фиристода шуда буданд, рафтанд.

11 Дар он рӯзҳо тамоми мардуми Садӯм ва Амӯро ва аз тамоми панҷ шаҳр дар назди Худованд бағоят бадкор ва гуноҳкор буданд ва бо корҳои зишти худ Худовандро хашмгин мекарданд ва дар пеши Худованд бо пирӣ ва нафрат қувват мегирифтанд ва бадӣ ва ҷиноятҳои онҳо дар он рӯзҳо дар пеши Худованд бузург буд.

12 Ва дар замини онҳо водие хеле васеъ буд, ки тақрибан ним рӯз роҳ мерафт, ва дар он чашмаҳои об ва алафҳои зиёде дар атрофи об буданд.

13 Ва тамоми мардуми Садӯм ва Амӯро бо занону фарзандон ва ҳамаи онҳое, ки ба онҳо тааллуқ доштанд, дар як сол чор маротиба ба он ҷо мерафтанд ва дар он ҷо бо дойраҳо ва рақсҳо шодӣ мекарданд.

14 Ва дар вақти шодӣ ҳама бархоста, занони ҳамсояи худ ва баъзе духтарони бокираи ҳамсоягони худро гирифта, аз онҳо лаззат мебурданд, ва ҳар кас зану духтари худро дар дасти ҳамсояи худ медид ва як калима ҳам намегуфт.

15 Ва онҳо аз субҳ то шом чунин мекарданд, ва баъд аз он ҳар мард ба хонаи худ ва ҳар зан ба ҳаймаи худ бармегаштанд; онҳо ҳамеша дар як сол чор маротиба чунин мекарданд.

16 Ҳамчунин, вақте ки шахси бегона ба шаҳрҳои онҳо меомад ва молҳоеро, ки барои харидани онҳо харида буд, меовард, мардуми ин шаҳрҳо, мардон, занон ва кӯдакон, ҷавонон ва пирон, ҷамъ мешуданд ва назди он мард мерафтанд ва молҳои ӯро бо зӯрӣ мегирифтанд ва ба ҳар кас каме медоданд, то он даме ки тамоми молҳои соҳибе, ки ӯ ба замин оварда буд, тамом шаванд.

17 Ва агар соҳиби мол бо онҳо ҷанҷол кунад ва бигӯяд: «Ин чӣ корест, ки шумо бо ман кардаед», пас онҳо як ба як ба назди ӯ меомаданд ва ҳар кас чизеро, ки гирифта буд, ба ӯ нишон медод ва ӯро масхара мекард ва мегуфт: «Ман танҳо ҳамон чизеро, ки ба ман дода

будӣ, гирифтам». Ва вақте ки ӯ инро аз ҳамаи онҳо шунид, бо ғаму андӯҳ аз онҳо бархоста, аз паси ӯ мерафт ва ӯро бо садо ва шӯру ғавғои зиёд аз шаҳр берун мекард.
18 Ва марде аз сарзамини Элом буд, ки бар хараш нишаста, бо ҷомаи рангоранг ва бо ресмоне бар хар баста шуда, оҳиста-оҳиста дар роҳ мерафт.
19 Ва он мард дар роҳ буд, ки аз кӯчаи Садӯм мегузашт, вақте ки офтоб шомгоҳон ғуруб мекард, ва ӯ дар он ҷо монд, то шабро гузаронад, вале касе ӯро ба хонааш роҳ надод; ва дар он вақт дар Садӯм марди бадкор ва бадкирдоре буд, ки ба бадӣ моҳир буд, ва номаш Ҳадод буд.
20 Ва ӯ чашмонашро боло карда, мусофирро дар кӯчаи шаҳр дид ва назди ӯ омада, гуфт: «Аз куҷо меоӣ ва ба куҷо меравӣ?»
21 Ва он мард ба ӯ гуфт: «Ман аз Ҳебрӯн ба Элом, ки дар он ҷо ҳастам, меравам, ва вақте ки офтоб ғуруб мекард, касе маро ба хонааш роҳ намедод, гарчанде ки ман нон ва об ва коҳ ва хӯрок барои харам доштам ва аз ҳеҷ чиз камӣ надорам.
22Ва Ҳедод ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳар чизе ки ту мехоҳӣ, аз ҷониби ман таъмин карда мешавад, аммо тамоми шаб дар кӯча нахоҳӣ монд».
23 Ва Ҳедод ӯро ба хонаи худ овард, ва ӯ ҷомаро аз хар бо ресмон кашида, ба хонаи худ овард, ва ба хар коҳ ва хӯрок дод, дар ҳоле ки мусофир дар хонаи Ҳедод хӯрд ва нӯшид, ва он шабро дар он ҷо гузаронд.
24 Ва субҳгоҳон мусофир барвақт бархост, то сафарашро идома диҳад, ки Ҳадод ба ӯ гуфт: «Ист, бо як порча нон дилатро тасаллӣ деҳ ва баъд бирав». Ва он мард чунин кард; ва ӯ бо ӯ монд, ва ҳарду рӯзона якҷоя хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд, вақте ки он мард барои рафтан бархост.
25 Ва Ҳедод ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба поён расида истодааст, беҳтар аст, ки тамоми шаб бимонӣ, то дилат тасаллӣ ёбад». Ва ӯ аз ӯ хоҳиш кард, ки тамоми шаб дар он ҷо бимонад. Ва рӯзи дуюм ӯ барвақт бархост, то биравад, вақте ки Ҳедод аз ӯ хоҳиш карда гуфт: «Дилатро бо як порча нон тасаллӣ деҳ ва баъд бирав». Ва ӯ рӯзи дуюм низ бо ӯ хӯрд. Ва он мард бархост, то сафарашро идома диҳад.
26 Ва Ҳедод ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба поён мерасад, бо ман бимон, то дилатро тасаллӣ бахшам ва субҳ барвақт бархоста, роҳи худро рав».
27Вале он мард розӣ нашуд, ки бимонад, балки бархоста, харашро зин кард, ва ҳангоме ки ӯ харашро зин мекард, зани Ҳадод ба шавҳараш гуфт: «Инак, ин мард ду рӯз бо мо монд ва хӯрд ва нӯшид ва ба мо чизе надод, ва акнун оё ӯ бе додани чизе аз мо меравад?» Ва Ҳадод ба вай гуфт: «Хомӯш шав».
28 Ва он мард харашро зин кард, то биравад, ва аз Ҳадод хоҳиш кард, ки ресмон ва ҷомаеро, ки барои бастани он ба хар дода мешавад, ба ӯ диҳад.
29Ва Ҳадод ба ӯ гуфт: «Чӣ мегӯӣ?» Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Эй оғои ман, ресмон ва ҷомаи рангорангеро, ки ту дар хонаи худ пинҳон карда будӣ, то онро нигоҳубин кунӣ, ба ман деҳ».
30 Ва Ҳедод ба он мард ҷавоб дода, гуфт: «Ин таъбири хобат аст; ресмоне, ки дидаӣ, маънои онро дорад, ки умри ту мисли ресмон дароз мешавад ва дидани ресмоне, ки бо ҳар навъ рангҳо ранг карда шудааст, маънои онро дорад, ки ту токзоре хоҳӣ дошт, ки дар он дарахтони ҳар гуна меваҳоро мешинонӣ».
31 Ва мусофир ҷавоб дод: «Не, ин тавр не, зеро ман бедор будам, вақте ки ба ту ресмон ва инчунин ҷомаи бо рангҳои гуногун бофташударо додам, ки ту онро аз хар гирифтӣ, то онҳоро барои ман гузорӣ; ва Ҳедод ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ман ба ту таъбири хобатро гуфтам ва ин хоби хуб аст ва ин таъбири он аст».
32 Акнун писарони одам ба ман чор тангаи нуқра медиҳанд, ки ин вазифаи ман барои таъбири хобҳост ва ман танҳо аз ту се тангаи нуқра мехоҳам.
33 Ва он мард аз суханони Ҳедад ба хашм омад ва бо зорӣ фарёд зад, ва Ҳедадро назди Сорак, довари Садӯм, овард.
34 Ва он мард даъвои худро дар назди довар Серак пешниҳод кард, вақте ки Ҳедад ҷавоб дода гуфт: «Ин тавр нест, аммо масъала чунин аст», ва довар ба мусофир гуфт: «Ин мард Ҳедад ба ту рост мегӯяд, зеро ӯ дар шаҳрҳо бо таъбири дурусти хобҳо машҳур аст».
35 Ва он мард аз сухани довар фарёд зада, гуфт: «Не, Худовандо, зеро дар рӯзе буд, ки ман ба ӯ ресмон ва ҷомаеро, ки бар хар буд, додам, то онҳоро дар хонааш гузорам; ва ҳарду дар назди довар баҳс карданд, яке гуфт: «Масъала чунин буд», ва дигаре дигар гуфт.
36 Ва Ҳедод ба он мард гуфт: «Ба ман чор тангаи нуқра деҳ, ки ман барои таъбири хобҳоям ситонида мегирам; ман ҳеҷ чизро иҷозат намедиҳам; ва хароҷоти чор хӯрокеро, ки дар хонаи ман хӯрдаӣ, ба ман деҳ».
37Ва он мард ба Ҳедод гуфт: «Ба ростӣ, ман барои он чизе ки дар хонаи ту хӯрдам, ба ту медиҳам; танҳо ресмон ва ҷомаеро, ки дар хонаи худ пинҳон карда будӣ, ба ман деҳ».
38 Ва Ҳедод дар назди қозӣ ҷавоб дода, ба он мард гуфт: «Оё ман ба ту таъбири хобатро нагуфтам? Ресмон маънои онро дорад, ки рӯзҳои ту мисли ресмон дароз хоҳанд шуд ва ҷома маънои онро дорад, ки ту токзоре хоҳӣ дошт, ки дар он ҳар гуна дарахтони мевадиҳандаро хоҳӣ шинонд.
39 Ин таъбири дурусти хобат аст; акнун чор тангаи нуқраро, ки ман ҳамчун ҷуброн талаб мекунам, ба ман деҳ, зеро ман ба ту иҷозат намедиҳам.
40 Ва он мард аз суханони Ҳедад дод зад, ва ҳарду дар пеши қозӣ ҷанҷол карданд, ва қозӣ ба хизматгоронаш фармон дод, ки онҳоро бо шитоб аз хона ронданд.
41 Ва онҳо аз назди довар ҷанҷол карда рафтанд, вақте ки мардуми Садӯм онҳоро шуниданд ва дар гирди онҳо ҷамъ омаданд ва бар зидди он бегона дод заданд ва ӯро бо шитоб аз шаҳр ронданд.
42 Ва он мард бо талхии ҷони худ, нола ва гиря, ба роҳи худ бар хараш идома дод.
43 Ва дар роҳ ӯ аз он чизе ки дар шаҳри Садӯми фосид ба ӯ рӯй дода буд, гирист.

БОБИ 19

1 Ва шаҳрҳои Садӯм чор довар ба чор шаҳр доштанд, ва номҳои онҳо чунин буд: Серак дар шаҳри Садӯм, Шарқад дар Амӯро, Забнак дар Адмо ва Менон дар Сабӯим.

2 Ва хизматгори Иброҳим Элиазар ба онҳо номҳои гуногун дод ва ӯ Серакро ба Шакра, Шаркадро ба Шакрура, Зебнакро ба Кезобим ва Менонро ба Матзлодин табдил дод.
3 Ва бо хоҳиши чор довари худ, мардуми Садӯм ва Амӯро дар кӯчаҳои шаҳрҳо катҳо сохтанд ва агар касе ба ин ҷойҳо меомад, ӯро дастгир карда, ба яке аз катҳои худ меоварданд ва бо зӯрӣ маҷбур мекарданд, ки дар онҳо хобад.
4 Ва ҳангоме ки ӯ хобид, се мард дар сари ӯ ва се мард дар назди пойҳояш истода, ӯро бо дарозии бистар чен мекарданд, ва агар мард аз бистар хурдтар бошад, ин шаш мард ӯро аз ҳар тараф дароз мекарданд, ва вақте ки ӯ ба онҳо дод мезад, онҳо ба ӯ ҷавоб намедоданд.
5 Ва агар ӯ аз бистар дарозтар мебуд, онҳо ду тарафи бистарро аз ҳар тараф ба ҳам мекашиданд, то он даме ки он мард ба дарвозаи марг мерасид.
6 Ва агар ӯ ба онҳо фарёд мезад, онҳо ба ӯ ҷавоб медоданд ва мегуфтанд: «Бо марде, ки ба замини мо меояд, чунин карда мешавад».
7 Ва чун мардум шуниданд, ки сокинони шаҳрҳои Садӯм чӣ кор мекарданд, аз омадан ба он ҷо худдорӣ карданд.
8 Ва вақте ки марди камбағале ба замини онҳо меомад, ба ӯ нуқра ва тилло медоданд ва дар тамоми шаҳр эълон мекарданд, ки ба ӯ як порча нон надиҳанд ва агар бегона чанд рӯз дар он ҷо бимонад ва аз гуруснагӣ бимирад ва як порча нон пайдо карда натавонад, пас ҳангоми марги ӯ тамоми мардуми шаҳр омада, нуқра ва тиллои худро, ки ба ӯ дода буданд, мегирифтанд.
9 Ва онҳое ки нуқра ё тиллоеро, ки ба ӯ дода буданд, шинохтанд, онро баргардонданд, ва ҳангоми маргаш либосҳояшро кашиданд, ва дар бораи онҳо ҷанг мекарданд, ва ҳар кӣ бар ёри худ ғолиб ояд, онҳоро мегирифт.
10 Баъд аз ин, онҳо ӯро бурда, дар зери буттаҳо дар биёбон дафн мекарданд; ва онҳо ҳар рӯз бо ҳар касе, ки назди онҳо меомад ва дар заминашон мемурд, чунин рафтор мекарданд.
11 Ва бо гузашти вақт, Соро Элиозерро ба Садӯм фиристод, то Лутро бубинад ва аз ҳолу аҳволаш пурсад.
12 Ва Элиэзер ба Садӯм рафт ва бо марде аз Садӯм вохӯрд, ки бо як бегона меҷангид ва марди Садӯм либосҳои марди камбағалро кашида, рафт.
13 Ва ин марди бечора ба Элиазар фарёд зад ва барои он ки марди Садӯм бо ӯ карда буд, аз Ӯ илтиҷо кард.
14Ва ба ӯ гуфт: «Чаро ту бо камбағале, ки ба замини ту омадааст, чунин рафтор мекунӣ?»
15 Ва марди Садӯм ба Элиозер ҷавоб дод: «Оё ин мард бародари ту аст, ё мардуми Садӯм имрӯз туро довар таъин кардаанд, ки дар бораи ин мард сухан мегӯӣ?»
16 Ва Элиэзер бо марди Садӯм аз барои он марди камбағал ҷанҷол кард, ва вақте ки Элиэзер наздик шуд, то либоси камбағалро аз марди Садӯм баргардонад, шитоб кард ва бо санг ба пешонии Элиэзер зад.
17 Ва хун аз пешонии Элиозер фаровон ҷорӣ шуд, ва он мард хунро дид, Элиозерро дастгир карда, гуфт: «Музди маро барои халос шудан аз ин хуни баде, ки дар пешонии ту буд, ба ман деҳ, зеро расму оин ва қонун дар сарзамини мо чунин аст».
18 Ва Элиозер ба ӯ гуфт: «Ту маро маҷрӯҳ кардӣ ва аз ман талаб мекунӣ, ки музди туро пардохт кунам; ва Элиозер нахост ба суханони марди Садӯм гӯш диҳад».
19 Ва он мард Элиэзерро дастгир карда, ӯро барои доварӣ назди Шакро, довари Садӯм, овард.
20 Ва он мард ба қозӣ муроҷиат карда, гуфт: «Аз ту илтимос мекунам, оғоям, ин мард чунин кардааст, зеро ман ӯро бо санге задам, ки хунаш аз пешониаш ҷорӣ шуда буд, ва ӯ намехоҳад музди маро диҳад».
21 Ва довар ба Элиозер гуфт: «Ин мард ба ту рост мегӯяд, муздашро ба ӯ деҳ, зеро ин расм дар сарзамини мост; ва Элиозер суханони доварро шунид ва сангеро бардошта, ба довар зад, ва санг ба пешонии ӯ зад, ва хун аз пешонии довар фаровон ҷорӣ шуд ва Элиозер гуфт: «Агар ин расм дар сарзамини шумо бошад, ба ин мард он чиро, ки ман бояд ба ӯ медодам, деҳ, зеро ин қарори ту буд, ту онро муқаррар кардӣ».
22 Ва Элиэзер марди Садӯмро назди довар гузошт ва ӯ рафт.
23 Ва вақте ки подшоҳони Элом бо подшоҳони Садӯм ҷанг карданд, подшоҳони Элом тамоми дороии Садӯмро забт карданд ва Лутро бо дороии ӯ асир гирифтанд; ва чун ба Иброҳим хабар доданд, ки ӯ рафта, бо подшоҳони Элом ҷанг кард, ва тамоми дороии Лут ва инчунин дороии Садӯмро аз дасти онҳо бозпас гирифт.
24 Дар он вақт зани Лут барои ӯ духтаре зоид, ва ӯ номи ӯро Фалтит ном ниҳод ва гуфт: «Зеро ки Худо ӯро ва тамоми хонадонашро аз подшоҳони Элом раҳо карда буд». Ва Фалтит духтари Лут ба воя расид, ва яке аз мардуми Садӯм ӯро ба занӣ гирифт.
25 Ва як марди камбағале барои таъмини рӯзӣ ба шаҳр омад ва чанд рӯз дар шаҳр монд. Ва тамоми мардуми Садӯм эълон карданд, ки ба ин мард як порча нон надиҳанд, то даме ки ӯ ба замин афтад, ва онҳо ҳамин тавр карданд.
26 Ва Палтит, духтари Лут, ин мардро дид, ки дар кӯчаҳо аз гуруснагӣ азоб мекашид, ва касе ба ӯ чизе намедод, то ӯро зинда нигоҳ дорад, ва ӯ қариб буд, ки бимирад.
27 Ва ҷони вай ба ин мард раҳм кард, ва ӯ рӯзҳои зиёд пинҳонӣ ӯро бо нон таъмин кард, ва ҷони ин мард зинда шуд.
28 Зеро вақте ки вай барои об мерафт, нонро дар кӯзаи об мегузошт, ва вақте ки ба макони камбағал мерасид, нонро аз кӯза гирифта, ба ӯ медод, то бихӯрад; ва рӯзҳои зиёд ҳамин тавр мекард.
29 Ва тамоми мардуми Садӯм ва Амӯро дар ҳайрат монданд, ки чӣ тавр ин мард метавонад ин қадар рӯзҳо гуруснагӣ бардорад.
30 Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Ин танҳо аз он сабаб аст, ки ӯ мехӯрад ва менӯшад, зеро ҳеҷ кас наметавонад рӯзҳои зиёд гуруснагӣ кашад ва мисли ин мард зиндагӣ кунад, ҳатто чеҳрааш тағйир наёбад; ва се мард дар ҷое пинҳон шуданд, ки он камбағал буд, то бидонанд, ки кӣ ба ӯ нон овардааст.
31 Ва Палтит духтари Лут дар он рӯз барои обкашӣ берун рафт, ва нонро ба кӯзаи обаш андохт, ва барои обкашӣ аз назди хонаи камбағал рафт, ва нонро аз кӯза гирифта, ба камбағал дод, ва ӯ онро хӯрд.

32 Ва ин се мард диданд, ки Палтит бо камбағал чӣ кор кардааст, ва ба вай гуфтанд: «Пас, ту ӯро дастгирӣ кардаӣ ва аз ин рӯ, ӯ гурусна намондааст ва на намуди зоҳирии худро дигар накардааст ва на мисли дигарон намурдааст».
33 Ва се мард аз ҷое ки пинҳон шуда буданд, берун рафтанд ва Палтит ва нонро, ки дар дасти камбағал буд, гирифтанд.
34 Ва онҳо Палтитро гирифта, ӯро назди доварони худ оварданд ва ба онҳо гуфтанд: «Вай чунин кард, ва ин зан буд, ки ба камбағал нон дод, бинобар ин ӯ дар ин муддат намурд; акнун ба мо ҷазоеро, ки ба ин зан барои вайрон кардани шариати мо лозим аст, эълон кун».
35 Ва мардуми Садӯм ва Амӯро ҷамъ шуда, дар кӯчаи шаҳр оташ афрӯхтанд ва занро гирифта, ба оташ партофтанд ва ӯ сӯхта, ба хокистар табдил ёфт.
36 Ва дар шаҳри Адмо зане буд, ки бо ӯ чунин рафтор карданд.
37Зеро мусофире ба шаҳри Адмо омад, то тамоми шаб дар он ҷо бимонад, бо нияти субҳ ба хонааш баргардад, ва ӯ дар рӯ ба рӯи дари хонаи падари духтар нишаст, то ки дар он ҷо бимонад, зеро офтоб ба он ҷо расида буд; ва духтар ӯро дар назди дари хона нишаста дид.
38 Ва ӯ аз вай нӯшокӣ об пурсид ва вай ба ӯ гуфт: «Ту кистӣ?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Ман имрӯз дар роҳ будам ва вақте ки офтоб ғуруб кард, ба ин ҷо расидам, бинобар ин тамоми шаб дар ин ҷо мемонам ва субҳ барвақт бархоста, сафарамро идома медиҳам».
39 Ва духтари ҷавон ба хона даромада, барои он мард нон ва об овард, то бихӯрад ва бинӯшад.
40 Ва ин ҳодиса ба мардуми Адмо маълум шуд ва онҳо ҷамъ шуда, духтари ҷавонро назди доварон оварданд, то ки ӯро барои ин кор доварӣ кунанд.
41 Ва довар гуфт: «Барои ин зан бояд ҳукми қатл бароварда шавад, зеро вай шариати моро вайрон кардааст ва аз ин рӯ, ин қарор дар бораи вай аст».
42 Ва мардуми он шаҳрҳо ҷамъ омада, духтари ҷавонро берун оварданд ва ӯро аз сар то по бо асал молиданд, чунон ки довар ҳукм карда буд, ва ӯро дар назди тӯдаи занбӯрҳо, ки дар қуттиҳои онҳо буданд, гузоштанд ва занбӯрҳо ба вай парвоз карда, ӯро неш заданд, ки тамоми баданаш варам кард.
43 Ва духтари ҷавон аз занбӯри асал дод зад, аммо касе ба ӯ аҳамият надод ва ба ӯ раҳм накард, ва доду фарёдаш ба осмон баланд шуд.
44 Ва Худованд аз ин ва аз ҳамаи корҳои шаҳрҳои Садӯм хашмгин шуд, зеро ки онҳо хӯроки фаровон доштанд ва дар миёни онҳо оромӣ буд, аммо бо вуҷуди ин камбағалон ва мискинонро дастгирӣ намекарданд, ва дар он рӯзҳо корҳои бад ва гуноҳҳои онҳо дар назари Худованд бузург шуданд.
45 Ва Худованд ду фариштаеро, ки ба хонаи Иброҳим омада буданд, фиристод, то Садӯм ва шаҳрҳои онро нобуд кунанд.
46 Ва фариштагон аз дари хаймаи Иброҳим бархостанд, баъд аз хӯрдан ва нӯшидан, ва бегоҳ ба Садӯм расиданд; ва Лут дар дарвозаи Садӯм нишаста буд, ва чун онҳоро дид, бархоста, ба пешвози онҳо нишаст ва ба замин саҷда кард.
47 Ва ӯ онҳоро сахт тела дод ва ба хонаи худ овард, ва ба онҳо хӯрок дод, ки онҳо хӯрданд ва онҳо тамоми шабро дар хонаи ӯ гузаронданд.
48 Ва фариштагон ба Лут гуфтанд: «Бархез ва аз ин ҷо берун шав, ту ва ҳамаи хешовандонат, мабодо дар гуноҳи ин шаҳр нобуд шавӣ, зеро Худованд ин маконро хароб хоҳад кард».
49 Ва фариштагон дасти Лут ва дасти занаш ва дасти фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро гирифтанд ва ӯро берун оварда, берун аз шаҳрҳо гузоштанд.
50 Ва ба Лут гуфтанд: «Ҷони худро раҳо кун». Ва ӯ ва ҳар чизе, ки ба ӯ тааллуқ дошт, гурехт.
51 Он гоҳ Худованд аз осмон бар Садӯм ва Амӯро ва ҳамаи ин шаҳрҳо сулфур ва оташро аз ҷониби Худованд боронид.
52 Ва ин шаҳрҳоро, тамоми дашт ва ҳамаи сокинони шаҳрҳо ва он чиро, ки бар замин мерӯид, вожгун кард; ва Адо, зани Лут, ба ақиб нигарист, то харобии шаҳрҳоро бубинад, зеро дили ӯ ба духтаронаш, ки дар Садӯм монда буданд, раҳм карда буд, зеро онҳо бо вай нарафтанд.
53 Ва ҳангоме ки вай ба ақиб нигарист, ба сутуни намак мубаддал шуд, ва он то имрӯз дар он ҷост.
54 Ва говҳое, ки дар он ҷо меистоданд, ҳар рӯз намакро то нӯги пойҳои худ мелесиданд, ва субҳ он аз нав мерӯид, ва онҳо то имрӯз онро мелесиданд.
55 Лут ва ду духтараш, ки бо ӯ монданд, гурехта, ба ғори Адулом фирор карданд ва муддате дар он ҷо монданд.
56 Ва Иброҳим субҳи барвақт бархост, то бубинад, ки бо шаҳрҳои Садӯм чӣ шудааст; ва нигоҳ карда, дуди шаҳрҳоро дид, ки мисли дуди кӯра боло меравад.
57 Ва Лут ва ду духтараш дар ғор монданд, ва ба падарашон шароб нӯшониданд ва бо ӯ хобиданд, зеро мегуфтанд, ки дар рӯи замин касе нест, ки аз онҳо тухмӣ кунад, зеро фикр мекарданд, ки тамоми замин нобуд шудааст.
58 Ва ҳар ду бо падари худ хобиданд, ва ҳомила шуда, писарон зоиданд; ва духтари калонӣ писари худро Мӯоб ном ниҳода, гуфт: «Ман ӯро аз падарам ҳомиладор кардаам; ва ӯ то имрӯз падари мӯобиён аст».
59 Ва духтари хурдӣ низ писари худро Беномӣ номид; ӯ то имрӯз падари банӣ-Аммӯн аст.
60 Ва баъд аз ин Лут ва ду духтараш аз он ҷо рафтанд ва ӯ бо ду духтараш ва писаронашон дар он тарафи Урдун маскан гирифт. Ва писарони Лут ба воя расиданд, ва рафта, аз замини Канъон зан гирифтанд, ва фарзандон ба дунё оварданд, ва онҳо борвар ва афзун шуданд.

БОБИ 20

1 Дар он вақт Иброҳим аз дашти Мамре раҳсипор шуд ва ба замини фалиштиён рафт, ва дар Ҷарор маскан гирифт; дар соли бисту панҷуми зиндагии Иброҳим дар замини Канъон ва садумин соли умри Иброҳим ба Ҷарор, дар замини фалиштиён, омад.
2 Ва ҳангоме ки онҳо ба замин даромаданд, ба занаш Соро гуфт: «Ба ҳар касе, ки аз ту мепурсад, бигӯ, ки ту хоҳари ман ҳастӣ, то ки мо аз шарри сокинони замин раҳо шавем».

3 Ва ҳангоме ки Иброҳим дар замини фалиштиён
зиндагӣ мекард, хизматгорони Абималик, подшоҳи
фалиштиён, диданд, ки Соро хеле зебост, ва аз
Иброҳим дар бораи вай пурсиданд, ва ӯ гуфт: «Вай
хоҳари ман аст».
4 Ва хизматгорони Абималик назди Абималик омада,
гуфтанд: «Марде аз замини Канъон омада, дар ин
замин сокин мешавад, ва ӯ хоҳаре дорад, ки хеле
зебост».
5 Ва Абималик суханони хизматгоронашро шунид, ки
Сороро ба ӯ ситоиш мекарданд; ва Абималик
хизматгоронашро фиристод, ва онҳо Сороро назди
подшоҳ оварданд.
6 Ва Соро ба хонаи Абималик омад, ва подшоҳ дид, ки
Соро зебост, ва вай ба ӯ хеле писанд омад.
7 Ва ӯ наздик шуда, ба вай гуфт: «Он мард кист, ки бо
ӯ ба замини мо омадаӣ?» Ва Соро ҷавоб дода гуфт: «Ин
бародари ман аст ва мо аз замини Канъон омадаем, то
дар ҳар ҷое, ки ҷои зист пайдо кунем, сокин шавем».
8 Ва Абималик ба Соро гуфт: «Инак, замини ман дар
пеши туст; бародаратро дар ҳар қисмати ин замине, ки
ба ту писанд ояд, ҷойгир кун; ва вазифаи мост, ки ӯро
аз ҳамаи мардуми замин болотар бардорем, зеро ӯ
бародари ту аст».
9 Ва Абималик Иброҳимро даъват кард, ва Иброҳим
назди Абималик омад.
10Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Инак, ман амр
додам, ки ба хотири хоҳарат Соро, чунон ки мехоҳӣ,
туро эҳтиром кунанд».
11 Ва Иброҳим аз пеши подшоҳ берун рафт, ва
тӯҳфаҳои подшоҳ аз паси ӯ омаданд.
12 Мисли шомгоҳон, пеш аз он ки одамон барои
истироҳат хобанд, подшоҳ бар тахти худ нишаста буд
ва хоби гарон ӯро фаро гирифт, ва ӯ бар тахт дароз
кашида, то субҳ хобид.
13 Ва ӯ хоб дид, ки фариштаи Худованд бо шамшери
кашида дар дасташ назди ӯ омад ва фаришта бар
Абималик истод ва мехост ӯро бо шамшер бикушад. Ва
подшоҳ дар хобаш тарсид ва ба фаришта гуфт: «Ман
дар назди ту чӣ гуноҳе кардаам, ки ту омадӣ, ки маро
бо шамшерат бикушӣ?»
14 Фаришта ба Абималик ҷавоб дод: «Инак, ту аз
сабаби зане, ки дирӯз ба хонаат оварда будӣ, мемирӣ,
зеро вай зани шавҳардор аст, зани Иброҳим, ки ба
хонаат омада буд; акнун зани он мардро баргардон,
зеро вай зани ӯст; ва агар ту ӯро барнагардонӣ, бидон,
ки ту ва ҳамаи онҳое, ки ту ҳастанд, ҳатман хоҳӣ мурд».
15 Ва дар он шаб дар замини фалиштиён фарёди азиме
ба амал омад, ва сокинони он замин шахсеро диданд,
ки шамшери кашида дар дасташ истода буд ва
сокинони он заминро бо шамшер зад, ва ба онҳо зарба
заданро давом дод.
16 Ва фариштаи Худованд дар он шаб тамоми замини
фалиштиёнро зарба зад, ва дар он шаб ва субҳи рӯзи
дигар ошӯби бузурге ба амал омад.
17 Ва ҳар батн ва ҳамаи зоишҳояшон баста шуда
буданд, ва дасти Худованд бар онҳо буд, ба хотири
Соро, зани Иброҳим, ки Абималик ӯро гирифта буд.
18Ва субҳ Абималик бо тарсу ҳарос ва ҳайрат ва тарси
азим бархост; ва фиристод, то ки хизматгоронашро
бихонанд, ва хоби худро ба онҳо нақл кард, ва мардум
сахт тарсиданд.
19 Ва яке аз хизматгорони подшоҳ ба подшоҳ ҷавоб
дода, гуфт: «Эй подшоҳи бузург, ин занро ба шавҳараш
баргардон, зеро ки ӯ шавҳари вай аст, зеро вақте ки ин
мард ба Миср омад, бо подшоҳи Миср низ чунин рӯй
дод».
20 Ва ӯ дар бораи занаш гуфт: «Вай хоҳари ман аст,
зеро чунин рафтор мекунад, вақте ки ба замине, ки дар
он ҷо зиндагӣ мекунад, меояд.
21 Ва фиръавн кас фиристода, ин занро ба занӣ гирифт,
ва Худованд балоҳои сахтеро бар ӯ овард, то он даме
ки занро назди шавҳараш баргардонд.
22Пас, эй подшоҳи бузург, бидон, ки дишаб бо тамоми
сарзамин чӣ шуд, зеро дарди сахт ва нола ва мотами
азим ба амал омад, ва мо медонем, ки ин аз барои зане
буд, ки ту гирифтаӣ.
23 Пас, акнун ин занро ба шавҳараш баргардонед, то ки
ба мо низ ончунон рӯй диҳад, ки бо фиръавн, подшоҳи
Миср ва тобеонаш рӯй дод, ва мо намирем; ва
Абималик шитоб кард ва Сороро даъват кард, ва вай
пеши ӯ омад, ва Иброҳим даъват кард, ва ӯ пеши ӯ
омад.
24Ва Абималик ба онҳо гуфт: «Чӣ кор аст, ки шумо бо
гуфтани он ки бародару хоҳар ҳастед, ва ман ин занро
ба занӣ гирифтам?»
25 Ва Иброҳим гуфт: «Азбаски ман фикр мекардам, ки
барои занам бимирам; ва Абималик гӯсфандон ва говон,
мардон ва занон ва занонро гирифт ва ҳазор танга
нуқраро ба Иброҳим дод, ва Сороро ба ӯ баргардонд».
26 Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Инак, тамоми
замин пеши туст; дар ҳар ҷое ки хоҳӣ, сокин шав».
27 Ва Иброҳим ва занаш Соро аз пеши подшоҳ бо
иззату эҳтиром берун рафтанд ва дар замини Ҷарор
маскан гирифтанд.
28 Ва ҳамаи сокинони замини фалиштиён ва
хизматгорони подшоҳ ҳанӯз дард мекашиданд, аз
сабаби он ки фаришта тамоми шаб аз сабаби Соро
онҳоро фаро гирифта буд.
29 Ва Абималик Иброҳимро назди худ фиристода, гуфт:
«Ҳоло барои бандагонат назди Худованд Худои худ
дуо гӯй, то ки ин фоҷиаро аз миёни мо дур кунад».
30 Ва Иброҳим барои Абималик ва тобеонаш дуо гуфт,
ва Худованд дуои Иброҳимро шунид ва Абималик ва
ҳамаи тобеонашро шифо бахшид.

БОБИ 21

1 Ва дар он вақт, дар охири як солу чор моҳи иқомати
Иброҳим дар замини фалиштиён дар Ҷарор, Худо ба
Соро таваҷҷуҳ кард, ва Худованд ӯро ба ёд овард, ва
вай ҳомила шуда, ба Иброҳим писаре зоид.
2 Ва Иброҳим писареро, ки аз ӯ таваллуд шуд, ва Соро
ба ӯ зоид, Исҳоқ номид.
3 Ва Иброҳим писари худ Исҳоқро дар ҳаштрӯзагӣ
хатна кард, чунон ки Худо ба Иброҳим амр дода буд,
ки ба насли ӯ баъд аз ӯ чунин кунад; ва вақте ки Исҳоқ
барои онҳо таваллуд шуд, Иброҳим садсола ва Соро
навадсола буд.

4 Ва кӯдак калон шуд ва ӯро аз сина ҷудо карданд, ва Иброҳим дар рӯзи аз сина ҷудо кардани Исҳоқ зиёфати калоне барпо кард.

5 Ва Сом ва Эбер ва тамоми бузургони замин, ва Абималик, подшоҳи фалиштиён, ва бандагонаш, ва Фикол, сарлашкари лашкараш, омаданд, то бихӯранд ва нӯшанд ва аз зиёфате, ки Иброҳим дар рӯзи аз сина ҷудо шудани писараш Исҳоқ барпо карда буд, шодӣ кунанд.

6 Ҳамчунин Тораҳ, падари Иброҳим, ва бародараш Ноҳӯр, аз Ҳоррон омаданд, ва ҳамаи онҳо аз они онҳо буданд, зеро аз шунидани писаре барои Соро хеле хурсанд шуданд.

7 Ва онҳо назди Иброҳим омаданд ва дар зиёфате, ки Иброҳим дар рӯзи аз сина ҷудо кардани Исҳоқ барпо карда буд, хӯрданд ва нӯшиданд.

8 Ва Тораҳ ва Ноҳӯр бо Иброҳим шодӣ карданд ва рӯзҳои зиёде дар замини фалиштиён бо ӯ монданд.

9 Дар он вакт Саруғ писари Рау, дар соли аввали таваллуди Исҳоқ писари Иброҳим, вафот кард.

10 Ва тамоми рӯзҳои Саруғ дусаду сию нӯҳ сол буданд, ва ӯ мурд.

11 Ва Исмоил писари Иброҳим дар он айём калон шуда буд; вақте ки Соро ба Иброҳим Исҳоқро таваллуд кард, чордаҳсола буд.

12 Ва Худо бо Исмоил писари Иброҳим буд; ва ӯ калон шуд, ва истифодаи камонро ёд гирифт ва камонвар шуд.

13 Ва вақте ки Исҳоқ панҷсола буд, бо Исмоил дар назди дари хайма нишаста буд.

14 Ва Исмоил назди Исҳоқ омад ва рӯ ба рӯи ӯ нишаст; ва ӯ камонро гирифта, онро кашид ва тирро дар он андохт ва қасди куштани Исҳоқро кард.

15 Ва Соро дид, ки Исмоил мехост бо писараш Исҳоқ чӣ кор кунад, ва аз барои писараш хеле ғамгин шуд, ва Иброҳимро даъват карда, гуфт: «Ин каниз ва писарашро берун кун, зеро писараш бо писари ман ворис нахоҳад буд, зеро имрӯз ӯ мехост бо ӯ чунин кунад».

16 Ва Иброҳим ба овози Соро гӯш дод ва субҳи барвақт бархост ва дувоздаҳ нон ва як шиша обро гирифта, ба Ҳоҷар дод ва ӯро бо писараш фиристод. Ва Ҳоҷар бо писараш ба биёбон рафт ва онҳо дар биёбони Форон бо сокинони биёбон маскан гирифтанд ва Исмоил тирандоз буд ва муддати тӯлонӣ дар биёбон зиндагӣ кард.

17 Ва баъд аз он ӯ ва модараш ба замини Миср рафтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд; ва Ҳоҷар аз Миср барои писараш зане гирифт, ки номаш Мерибо буд.

18 Ва зани Исмоил ҳомила шуда, чор писар ва ду духтар зоид ва баъд аз он Исмоил ва модараш, зану фарзандонаш рафта, ба биёбон баргаштанд.

19 Ва онҳо дар биёбон, ки дар он ҷо маскан гирифта буданд, хаймаҳо сохтанд, ва сафар карданро давом доданд ва сипас ҳармоҳа ва солона истироҳат мекарданд.

20 Ва Худо ба хотири падараш Иброҳим ба Исмоил гӯсфандон, говҳо ва хаймаҳо дод, ва ин мард чорвояшро афзун кард.

21 Ва Исмоил муддати тӯлонӣ дар биёбонҳо ва хаймаҳо зиндагӣ мекард, сафар мекард ва истироҳат мекард, ва чеҳраи падарашро надид.

22 Баъд аз муддате Иброҳим ба занаш Соро гуфт: «Ман меравам ва писарам Исмоилро бубинам, зеро орзу дорам ӯро бубинам, зеро ӯро муддати тӯлонӣ надида будам».

23 Ва Иброҳим савори яке аз шутурҳояш ба биёбон рафт, то писараш Исмоилро ҷустуҷӯ кунад, зеро шунид, ки ӯ дар хаймае дар биёбон бо тамоми дороии худ зиндагӣ мекунад.

24 Ва Иброҳим ба биёбон рафт ва тақрибан нисфирӯзӣ ба хаймаи Исмоил расид ва аз Исмоил пурсид ва зани Исмоилро дид, ки дар хайма бо фарзандонаш нишаста буд ва шавҳараш ва модараш Исмоил бо онҳо набуданд.

25 Ва Иброҳим аз зани Исмоил пурсид: «Исмоил куҷо рафт?» Ва ӯ гуфт: «Ӯ барои шикор ба саҳро рафтааст, ва Иброҳим ҳанӯз бар шутур савор буд, зеро ӯ ба замин нафуромад, чунон ки ба занаш Соро қасам хӯрда буд, ки аз шутур намефароояд».

26 Ва Иброҳим ба зани Исмоил гуфт: «Духтарам, ба ман каме об деҳ, то бинӯшам, зеро ки аз сафар хаста шудаам».

27 Ва зани Исмоил ба Иброҳим ҷавоб дод: «Мо на об дорем ва на нон». Вай дар хайма нишаст ва Иброҳимро пайхас накард ва аз ӯ напурсид, ки ӯ кист.

28 Аммо вай дар хайма фарзандонашро мезад ва онҳоро лаънат мекард, ва шавҳараш Исмоилро низ лаънат карда, ӯро маломат мекард, ва Иброҳим суханони зани Исмоилро ба фарзандонаш шунид ва хеле хашмгин ва норозӣ буд.

29 Ва Иброҳим занро даъват кард, ки аз хайма назди ӯ берун ояд, ва зан омада, рӯ ба рӯи Иброҳим истод, зеро ки Иброҳим ҳанӯз бар шутур савор буд.

30 Ва Иброҳим ба зани Исмоил гуфт: «Вақте ки шавҳарат Исмоил ба хона бармегардад, ин суханонро ба ӯ бигӯ:

31 Пирамарде аз сарзамини фалиштиён барои ҷустуҷӯи ту ба ин ҷо омад, ва қиёфа ва қомати ӯ чунин буд; ман аз ӯ напурсидам, ки ӯ кист, ва чун ту дар ин ҷо набудӣ, ӯ бо ман гап зада гуфт: «Вақте ки шавҳарат Исмоил бармегардад, ба ӯ бигӯ, ки ин мард чунин гуфт: «Вақте ки ба хона бармегардӣ, ин мехи хаймаро, ки дар ин ҷо гузоштаӣ, канда кун ва мехи дигареро ба ҷои он гузор».

32 Ва Иброҳим дастуроти худро ба зан ба анҷом расонд ва баргашта, савори шутур ба хона равона шуд.

33 Ва баъд аз он Исмоил аз таъқиб баргашта, бо модараш ба хайма баргашт, ва занаш ин суханонро ба ӯ гуфт.

34 Пирамарде аз сарзамини фалиштиён барои ҷустуҷӯи ту омад, ва қиёфа ва қомати ӯ чунин буд; ман аз ӯ напурсидам, ки ӯ кист, ва чун ту дар хона набудӣ, ба ман гуфт: «Вақте ки шавҳарат ба хона бармегардад, ба ӯ бигӯ, ки пирамард чунин мегӯяд: мехи хаймаеро, ки дар ин ҷо гузоштаӣ, канда, ба ҷои он мехи дигаре гузор».

35 Ва Исмоил суханони занашро шунид ва фаҳмид, ки ин падараш аст ва занаш ӯро эҳтиром намекунад.

36 Ва Исмоил суханони падарашро, ки ба занаш гуфта буд, фаҳмид ва Исмоил ба овози падараш гӯш дод ва Исмоил он занро партофт ва вай рафт.

37 Ва баъд аз он Исмоил ба замини Канъон рафт ва зани дигаре гирифт ва ӯро ба хаймаи худ, ба ҷое ки дар он ҷо зиндагӣ мекард, овард.

38 Ва баъд аз се сол Иброҳим гуфт: «Боз меравам ва писарам Исмоилро мебинам, зеро ӯро муддати тӯлонӣ надида будам».
39 Ва ӯ ба шутураш савор шуда, ба биёбон рафт ва тақрибан нисфирӯзӣ ба хаймаи Исмоил расид.
40 Ва ӯ аз Исмоил пурсид, ва занаш аз хайма берун омад ва гуфт: «Ӯ дар ин ҷо нест, оғои ман, зеро ки барои шикор ба саҳро ва барои чаронидани шутурон рафтааст». Ва зан ба Иброҳим гуфт: «Оғои ман, ба хайма даро ва як порча нон бихӯр, зеро ҷонат аз сафар хаста мешавад».
41 Ва Иброҳим ба вай гуфт: «Ман намеистам, зеро ки шитоб дорам, ки сафарамро идома диҳам, балки каме об барои нӯшидан ба ман деҳ, зеро ташнаам». Ва зан шитоб карда, ба хайма давид ва об ва нон овард, ки Иброҳимро пеши ӯ гузошт ва аз ӯ хоҳиш кард, ки бихӯрад, ва ӯ хӯрд ва нӯшид ва дилаш тасаллӣ ёфт ва писараш Исмоилро баракат дод.
42Ва хӯроки худро хӯрд, ва Худовандро баракат дод ва ба зани Исмоил гуфт: «Вақте ки Исмоил ба хона бармегардад, ин суханонро ба ӯ бигӯ:
43Пирамарде аз сарзамини фалиштиён ба ин ҷо омада, туро пурсид, ва ту дар ин ҷо набудӣ; ва ман барояш нон ва об овардам, ва ӯ хӯрд ва нӯшид ва дилаш тасаллӣ ёфт.
44 Ва ӯ ба ман ин суханонро гуфт: «Вақте ки шавҳарат Исмоил ба хона бармегардад, ба ӯ бигӯ: «Мехи хаймае, ки дорӣ, хеле хуб аст, онро аз хайма дур накун».
45 Ва Иброҳим фармони занро ба анҷом расонд ва ба хонаи худ, ба сарзамини фалиштиён, рафт; ва ҳангоме ки Исмоил ба хаймаи худ омад, занаш бо шодӣ ва дили шод ба пешвози ӯ берун омад.
46Вай ба ӯ гуфт: «Пирамарде аз сарзамини фалиштиён ба ин ҷо омад ва намуди зоҳириаш чунин буд, ва ӯ туро пурсид, ва ту дар ин ҷо набудӣ, бинобар ин ман нон ва об овардам, ва ӯ хӯрд ва нӯшид ва дилаш тасаллӣ ёфт».
47 Ва ӯ ба ман ин суханонро гуфт: «Вақте ки шавҳарат Исмоил ба хона бармегардад, ба ӯ бигӯ: «Мехи хаймае, ки дорӣ, хеле хуб аст, онро аз хайма дур накун».
48 Ва Исмоил медонист, ки ин падараш аст ва занаш ӯро иззат кардааст ва Худованд Исмоилро баракат дод.

БОБИ 22

1 Ва Исмоил бархоста, занаш ва фарзандонаш ва чорвояш ва тамоми дороияшро гирифт ва аз он ҷо ба сӯи падараш, ба замини фалиштиён, омад.
2 Ва Иброҳим ба писараш Исмоил муомилаи бо зани аввалаеро, ки Исмоил гирифта буд, мувофиқи он чизе ки вай карда буд, нақл кард.
3 Ва Исмоил ва фарзандонаш рӯзҳои зиёде бо Иброҳим дар он сарзамин зиндагӣ карданд, ва Иброҳим муддати тӯлонӣ дар замини фалиштиён зиндагӣ кард.
4 Ва рӯзҳо тӯл кашида, ба бисту шаш сол расиданд, ва баъд аз он Иброҳим бо бандагонаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, аз замини фалиштиён рафта, ба масофаи дур кӯчиданд ва ба Ҳебрӯн наздик шуданд ва дар он ҷо монданд; ва бандагони Иброҳим чоҳҳои об кофтанд, ва Иброҳим ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, дар канори об зиндагӣ мекарданд, ва бандагони Абималик, подшоҳи фалиштиён, овозаеро шуниданд, ки бандагони Иброҳим дар ҳудуди замин чоҳҳои об кофтаанд.
5 Ва онҳо омада, бо бандагони Иброҳим ҷанҷол карданд ва чоҳи бузургеро, ки кофта буданд, аз онҳо ғорат карданд.
6Ва Абималик, подшоҳи фалиштиён, аз ин ҳодиса хабардор шуд ва бо Фикӯл, сарлашкари худ, ва бист нафар аз мардонаш, назди Иброҳим омаданд; ва Абималик бо Иброҳим дар бораи бандагонаш сухан гуфт, ва Иброҳим Абималикро дар бораи чоҳе, ки бандагонаш ӯро ғорат карда буданд, сарзаниш кард.
7 Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованде ки тамоми заминро офаридааст, ки ман то имрӯз дар бораи он ки бандагонам бо бандагони ту чӣ кардаанд, нашунидаам».
8 Ва Иброҳим ҳафт барраи мода гирифта, ба Абималик дод ва гуфт: «Инҳоро аз дасти ман бигир, то ки барои ман шаҳодате бошад, ки ман ин чоҳро кофтаам».
9 Ва Абималик ҳафт барраи гӯсфандеро, ки Иброҳим ба ӯ дода буд, гирифт, зеро ки ба ӯ гову говҳои фаровон дода буд; ва Абималик ба Иброҳим дар бораи чоҳ қасам хӯрд, аз ин рӯ он чоҳро Беэр-Шобаъ номид, зеро ки дар он ҷо ҳарду дар бораи он қасам хӯрданд.
10 Ва ҳарду дар Беэр-Шобаъ аҳд бастанд, ва Абималик бо Фикол, сарлашкари лашкараш, ва ҳамаи лашкараш, бархостанд ва ба замини фалиштиён баргаштанд; ва Иброҳим ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, дар Беэр-Шобаъ зиндагӣ карданд ва ӯ муддати тӯлонӣ дар он замин буд.
11 Ва Иброҳим дар Беэр-Шобаъ як боғи калон шинонд ва чор дарвозае ба чор тарафи замин нигарист ва дар он токзор шинонд, то ки агар мусофире назди Иброҳим биёяд, ба ҳар дарвозае, ки дар роҳи ӯ буд, медаромад ва дар он ҷо мемонд ва мехӯрд ва менӯшид ва сер мешуд ва сипас мерафт.
12 Зеро хонадони Иброҳим ҳамеша барои фарзандони одамоне, ки аз олам гузаштаанд ва аз он ҷо рафтаанд, ки ҳар рӯз барои хӯрдан ва нӯшидан дар хонадони Иброҳим меомаданд, боз буд.
13 Ва ҳар касе ки гурусна меомад ва ба хонаи Иброҳим меомад, Иброҳим ба ӯ нон медод, то бихӯрад ва бинӯшад ва сер шавад, ва ҳар касеро, ки бараҳна ба хонаи ӯ меомад, либосе, ки мехост, мепӯшонд, ва ба ӯ нуқра ва тилло медод ва Худовандеро, ки ӯро дар замин офаридааст, ба ӯ муаррифӣ мекард; Иброҳим тамоми умраш чунин мекард.
14 Ва Иброҳим ва фарзандонаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, дар Беэр-Шобаъ маскан гирифтанд, ва ӯ хаймаи худро то Ҳебрӯн барпо кард.
15 Ва бародари Иброҳим Ноҳӯр ва падараш ва ҳамаи онҳое, ки ба онҳо тааллуқ доштанд, дар Ҳоррон зиндагӣ мекарданд, зеро онҳо бо Иброҳим ба замини Канъон наомада буданд.
16 Ва аз Ноҳӯр фарзандоне таваллуд шуданд, ки Милқо духтари Ҳорон ва хоҳари Соро, зани Иброҳим, ба ӯ зоид.
17 Ва ин аст номҳои онҳое ки барои ӯ таваллуд шудаанд: Уз, Буз, Камуил, Кесад, Ҳазӯ, Пилдош, Тидлаф ва Батуил, ки ҳашт писар буданд, инҳо фарзандони Милқо ҳастанд, ки вай онҳоро ба Ноҳӯр, бародари Иброҳим, зоид.

18 Ва Ноҳӯр як суррияе дошт, ки номаш Реумо буд, ва аз Ноҳӯр низ Забак, Гакаш, Такаш ва Маако зоид, ки чор писар буданд.
19Ва фарзандоне, ки аз Ноҳӯр таваллуд шуданд, ғайр аз духтаронаш, дувоздаҳ писар буданд, ва онҳо низ дар Ҳоррон барои онҳо фарзандон таваллуд карданд.
20Ва писарони Ус, нахустзодаи Ноҳӯр, Абӣ, Хораф, Ҷодин, Мелӯс ва хоҳарашон Дебӯро буданд.
21 Ва писарони Буз Бараҳел, Наамот, Шева ва Мадону буданд.
22Ва писарони Камуил Арам ва Раҳӯб буданд.
23Ва писарони Кесад Анамлек, Мешай, Банӯн ва Йифӣ буданд; ва писарони Ҳазӯ Пилдош, Мехӣ ва Ӯфер буданд.
24 Ва писарони Пилдош Аруд, Хамум, Меред ва Молох буданд.
25 Ва писарони Тидлаф Мушан, Кушан ва Мутсӣ буданд.
26Ва писарони Батуил Сехор, Лобон ва хоҳарашон Ривқо буданд.
27 Инҳо оилаҳои писарони Ноҳӯр ҳастанд, ки барои онҳо дар Ҳоррон таваллуд шудаанд; ва Арам ибни Камуил ва бародараш Раҳӯб аз Ҳоррон берун рафтанд ва дар замин дар наздикии дарёи Фурот водие ёфтанд.
28 Ва онҳо дар он ҷо шаҳре сохтанд ва номи шаҳрро ба номи Петруҳ писари Арам гузоштанд, ки то имрӯз Арам Наҳраим аст.
29 Ва банӣ-Касед низ барои маскан гирифтан ба ҷое рафтанд, ки метавонистанд ҷойе пайдо кунанд; ва рафта, водиеро дар муқобили замини Шинъор пайдо карданд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.
30Ва онҳо дар он ҷо барои худ шаҳре сохтанд, ва номи шаҳрро ба номи падари худ Кесад номиданд, ки он замини Каздим то имрӯз аст; ва Каздимҳо дар он замин сукунат доштанд ва хеле серҳосил ва афзун шуданд.
31 Ва Тораҳ, падари Ноҳӯр ва Иброҳим, дар пирии худ рафта, зани дигаре гирифт, ки номаш Пелило буд; ва ӯ ҳомила шуда, барои ӯ писаре зоид, ва ӯ номашро Зӯбо гузошт.
32 Ва Тораҳ баъд аз таваллуди Сӯбо бисту панҷ сол зиндагӣ кард.
33 Ва Тораҳ дар он сол, яъне дар соли сию панҷуми таваллуди Исҳоқ, писари Иброҳим, вафот кард.
34 Ва рӯзҳои Тораҳ дусаду панҷ сол буданд, ва ӯро дар Ҳоррон дафн карданд.
35 Ва Зӯбо писари Тораҳ сӣ сол зиндагӣ кард ва Арам, Аклис ва Мерикро ба дунё овард.
36Ва Арам ибни Сӯбо ибни Тораҳ се зан дошт ва дувоздаҳ писар ва се духтар ба дунё овард; ва Худованд ба Арам ибни Сӯбо сарват ва молу мулк ва фаровонии чорво ва гӯсфандон ва говҳоро ато кард, ва ин мард хеле афзоиш ёфт.
37Ва Арам ибни Сӯбо ва бародараш ва тамоми аҳли байташ аз Ҳоррон рафтанд, ва онҳо барои ёфтани ҷой дар он ҷо рафтанд, зеро ки амволашон барои мондан дар Ҳоррон хеле калон буд; зеро онҳо наметавонистанд дар Ҳоррон бо бародарони худ, писарони Ноҳӯр, бимонанд.
38Ва Арам ибни Сӯбо бо бародаронаш рафт, ва онҳо дар дурдаст ба самти шарқ водие пайдо карданд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.
39 Ва онҳо дар он ҷо шаҳре сохтанд, ва номи онро Арам, ба номи бародари калонии худ, гузоштанд; ки то имрӯз Арам Сӯбо аст.
40 Ва Исҳоқ, писари Иброҳим, дар он айём калон мешуд, ва падараш Иброҳим ба ӯ роҳи Худовандро таълим дод, то Худовандро бишносад, ва Худованд бо ӯ буд.
41 Ва вақте ки Исҳоқ сию ҳафтсола буд, бародараш Исмоил бо ӯ дар хайма мегашт.
42 Ва Исмоил ба Исҳоқ бо худ фахр карда, гуфт: «Ман сездаҳсола будам, вақте ки Худованд ба падарам гуфт, ки моро хатна кунад, ва ман мувофиқи каломи Худованд, ки ба падарам гуфта буд, амал кардам ва ҷони худро ба Худованд бахшидам ва аз каломи Ӯ, ки ба падарам амр карда буд, саркашӣ накардам».
43 Ва Исҳоқ ба Исмоил ҷавоб дод: «Чаро ту дар ин бора ба ман фахр мекунӣ, ки бо каме аз гӯшти худ, ки аз баданат гирифтаӣ, ки Худованд ба ту амр фармудааст?»
44 Қасам ба Худованд, Худои падарам Иброҳим, агар Худованд ба падарам бигӯяд: «Писари худро Исҳоқ бигир ва барои ӯ қурбонӣ пеши Ман биёр», ман аз ин худдорӣ намекунам, балки бо хурсандӣ онро қабул мекунам.
45 Ва Худованд сухани Исҳоқро, ки ба Исмоил гуфта буд, шунид ва ин дар назари Худованд писанд омад, ва ӯ қарор кард, ки Иброҳимро дар ин масъала санҷад.
46 Ва рӯзе фаро расид, ки писарони Худо омада, худро дар пеши Худованд нишонданд, ва Шайтон низ бо писарони Худо дар пеши Худованд омад.
47 Ва Худованд ба Шайтон гуфт: «Аз куҷо омадӣ?» Ва Шайтон ба Худованд ҷавоб дода гуфт: «Аз гаштугузор дар замин ва аз гаштугузор дар он боло ва поён».
48 Ва Худованд ба Шайтон гуфт: «Сухани ту дар бораи ҳамаи фарзандони замин ба ман чӣ мегӯяд?» Ва Шайтон ба Худованд ҷавоб дод: «Ман ҳамаи фарзандони заминро дидаам, ки ба ту хизмат мекунанд ва вақте ки аз ту чизе талаб мекунанд, туро ба ёд меоранд».
49 Ва вақте ки ба онҳо он чиро, ки аз ту талаб мекунанд, медиҳӣ, онҳо дар оромии худ менишинанд ва туро тарк мекунанд ва дигар туро ба ёд намеоранд.
50 Оё ту Иброҳим писари Тораҳро дидаӣ, ки дар аввал фарзанд надошт ва ба Ту хизмат мекард ва дар ҳар ҷое ки меомад, курбонгоҳҳо барои Ту месохт ва қурбониҳо бар онҳо меовард ва исми Туро пайваста ба ҳамаи фарзандони замин эълон мекард.
51 Ва акнун, ки писараш Исҳоқ барои ӯ таваллуд шуд, ӯ туро тарк карда, барои ҳамаи сокинони замин зиёфати бузурге барпо кардааст, ва Худовандро фаромӯш кардааст.
52Зеро дар баробари ҳамаи корҳои кардааш, ӯ барои ту қурбонӣ наовард; на қурбонии сӯхтанӣ ва на қурбонии сулҳ, на гов, на гӯсфанд ва на буз, аз ҳар он чизе ки дар рӯзи аз сина ҷудо кардани писараш забҳ карда буд.
53 Аз замони таваллуди писараш то имрӯз, дар давоми сию ҳафт сол, ӯ дар пеши Ту қурбонгоҳе насохт ва барои Ту қурбонӣ наовард, зеро дид, ки ту он чиро, ки аз ту талаб карда буд, додаӣ, бинобар ин туро тарк кард.
54 Ва Худованд ба Шайтон гуфт: «Оё ту ба бандаи Ман Иброҳим чунин назар кардӣ? Зеро дар рӯи замин касе

мисли ӯ нест, ки пеши назари Ман марди комил ва росткор бошад, ки аз Худо метарсад ва аз бадӣ дурӣ меҷӯяд; ба ҳаёти ман қасам, агар ба ӯ гӯям: «Писари худро Исҳоқро пеши ман биёр», ӯ ӯро аз ман бознамедошт, алалхусус агар ба ӯ гӯям, ки аз гӯсфандон ё говонаш қурбонии сӯхтанӣ пеши назари ман биёрад.
55 Ва Шайтон ба Худованд ҷавоб дод: «Пас, чунон ки гуфтӣ, бо Иброҳим сухан гӯй ва мебинӣ, ки оё имрӯз ӯ аз суханони ту даст намекашад ва аз онҳо даст намекашад».

БОБИ 23

1 Дар он вақт каломи Худованд ба Иброҳим расид ва Ӯ ба ӯ гуфт: «Эй Иброҳим!» Ва ӯ гуфт: «Ман инҷо ҳастам».
2 Ва ба ӯ гуфт: «Акнун писари худро, ки ягона писари ӯст, яъне Исҳоқро бигир ва ба замини Мӯриё рав ва дар он ҷо ӯро барои қурбонии сӯхтанӣ бар яке аз кӯҳҳое, ки ба ту нишон дода мешавад, тақдим кун, зеро дар он ҷо абр ва ҷалоли Худовандро хоҳӣ дид».
3 Ва Иброҳим дар дили худ гуфт: «Чӣ гуна писарам Исҳоқро аз модараш Соро ҷудо кунам, то ки ӯро барои қурбонии сӯхтанӣ дар назди Худованд барорам?»
4Ва Иброҳим ба хайма даромада, дар пеши занаш Соро нишаст, ва ин суханонро ба вай гуфт:
5 Писари ман Исҳоқ калон шудааст ва муддате хизмати Худои худро наомӯхтааст, акнун фардо ман меравам ва ӯро назди Сом ва писараш Эбер меорам, ва дар он ҷо ӯ роҳҳои Худовандро меомӯзад, зеро онҳо ба ӯ меомӯзанд, ки Худовандро бишносад ва инчунин бидонад, ки вақте ки ӯ пайваста дар назди Худованд дуо мегӯяд, Ӯ ба ӯ ҷавоб медиҳад, бинобар ин дар он ҷо ӯ роҳи хизмати Худованд Худои худро хоҳад донист.
6Ва Соро гуфт: «Ту сухани хуб гуфтӣ, бирав оғоям ва бо ӯончунон ки гуфтӣ, амал кун, аммо ӯро аз ман дур накун ва дар он ҷо муддати тӯлонӣ намон, зеро ки ҷони ман дар ҷони ӯ баста аст».
7 Ва Иброҳим ба Соро гуфт: «Духтарам, биёед ба Худованд Худои худ дуо гӯем, то ки Ӯ ба мо некӣ кунад».
8 Ва Соро писараш Исҳоқро гирифт ва ӯ тамоми шаб бо вай монд; ва ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт, ва то субҳ ба ӯ насиҳат дод.
9 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Эй писарам, чӣ гуна ҷони ман аз ту ҷудо шавад?» Ва ӯ ҳоло ҳам ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт ва ба Иброҳим дар бораи ӯ дастур дод.
10 Ва Соро ба Иброҳим гуфт: «Эй оғоям, аз писарат эҳтиёт шав ва ба ӯ чашм дӯз, зеро ман ғайр аз ӯ писару духтари дигаре надорам».
11 Ӯро тарк накун; агар гурусна бошад, ба ӯ нон деҳ ва агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; ӯро пиёда набар, нагузор ва нагузор, ки дар офтоб нишинад.
12Ва ӯро дар роҳ танҳо нагузор, ва ӯро аз ҳар чизе, ки хоҳад, маҷбур накун, балки он чи ба ту мегӯяд, бо ӯ рафтор кун.
13 Ва Соро тамоми шаб барои Исҳоқ зор-зор гирист, ва то субҳ ба ӯ васият кард.
14Ва субҳ Соро аз он либосҳое ки дар хона дошт ва Абималик ба вай дода буд, либоси хеле зебо ва зебоеро интихоб кард.
15 Ва писари худ Исҳоқро бо он пӯшонд, ва саллае бар сари ӯ пӯшонд, ва санги қиматбаҳоеро дар болои салла гузошт, ва барои роҳ ба онҳо хӯрок дод, ва онҳо рафтанд; ва Исҳоқ бо падараш Иброҳим рафт, ва баъзе аз хизматгоронашон ҳамроҳи онҳо рафтанд, то онҳоро аз роҳ гусел кунанд.
16 Ва Соро бо онҳо рафт, ва онҳоро дар роҳ барои гусел кардани онҳо ҳамроҳӣ кард, ва онҳо ба вай гуфтанд: «Ба хайма баргард».
17 Ва Соро суханони писараш Исҳоқро шунид, зор-зор гирист, ва шавҳараш Иброҳим бо ӯ гирист, ва писарашон бо онҳо гиряи сахт карданд; ва онҳое ки бо онҳо рафтанд, сахт гиристанд.
18 Ва Соро писараш Исҳоқро гирифта, ӯро ба оғӯш гирифт ва ба оғӯш гирифт ва бо ӯ гиря карданро давом дод; ва Соро гуфт: «Кӣ медонад, ки баъд аз ин рӯз боз туро хоҳам дид?»
19Ва онҳо ҳанӯз якҷоя гиристанд; Иброҳим, Соро ва Исҳоқ ва ҳамаи онҳое ки дар роҳ бо онҳо буданд, бо онҳо гиристанд; ва баъд аз он Соро аз писараш рӯй гардонда, зор-зор гирист, ва ҳамаи мардон ва канизонаш бо ӯ ба хайма баргаштанд.
20 Ва Иброҳим бо писараш Исҳоқ рафт, то ки ӯро ҳамчун қурбонӣ ба ҳузури Худованд биёрад, чунон ки Ӯ ба ӯ амр дода буд.
21 Ва Иброҳим ду нафар аз ҷавонони худ, Исмоил писари Ҳоҷар ва хизматгори худ Элиазерро бо худ бурд, ва онҳо бо онҳо рафтанд, ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ мерафтанд, ҷавонон ин суханонро ба худ гуфтанд:
22 Ва Исмоил ба Элиозор гуфт: «Акнун падарам Иброҳим бо Исҳоқ меравад, то ки ӯро барои қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд биёрад, чунон ки Ӯ ба ӯ амр фармудааст».
23 Акнун, вақте ки ӯ бармегардад, тамоми дороии худро ба ман медиҳад, то баъд аз ӯ мерос гирам, зеро ман нахустзодаи ӯ ҳастам.
24 Ва Элиозар ба Исмоил ҷавоб дода, гуфт: «Албатта, Иброҳим туро бо модарат партофтааст ва қасам хӯрдааст, ки аз тамоми дороии ӯ чизеро мерос нахоҳӣ гирифт ва ба кӣ тамоми дороии худро, бо тамоми ганҷҳояшро медиҳад, ба ҷуз бандаи худ, ки дар хонааш вафодор буд, шабу рӯз ба ӯ хизмат мекард ва ҳар он чиро, ки аз ман мехост, анҷом медод? Ӯ дар маргаш тамоми дороии худро ба ман васият мекунад».
25 Ва ҳангоме ки Иброҳим бо писараш Исҳоқ дар роҳ мерафт, Шайтон омада, ба Иброҳим дар шакли пири солхӯрда, хоксор ва рӯҳи пушаймон зоҳир шуд ва ба ӯ наздик шуда гуфт: «Оё ту аблаҳ ё беақл ҳастӣ, ки имрӯз бо писари ягонаат чунин кор мекунӣ?»
26 Зеро Худо дар рӯзҳои охири ту, дар пирӣ писаре ба ту дод, ва оё ту имрӯз меравӣ ва ӯро бикушӣ, зеро ӯ ҳеҷ зулме накардааст ва оё ту ҷони писари ягонаатро аз замин нобуд мекунӣ?
27Оё ту намедонӣ ва намефаҳмӣ, ки ин аз ҷониби Худованд буда наметавонад? Зеро Худованд наметавонад бар одамизод чунин бадӣ кунад, ки ба ӯ гӯяд: «Рав, писаратро бикуш».

28 Ва Иброҳим инро шунид ва фаҳмид, ки ин сухани Шайтон буд, ки кӯшиш кард ӯро аз роҳи Худованд дур кунад, аммо Иброҳим нахост ба овози Шайтон гӯш диҳад ва Иброҳим ӯро сарзаниш кард, ки рафт.
29 Ва Шайтон баргашта, назди Исҳоқ омад; ва ӯ ба Исҳоқ дар шакли ҷавони зебо ва хушрӯй зоҳир шуд.
30 Ва ӯ ба Исҳоқ наздик шуда, гуфт: «Оё ту намедонӣ ва намефаҳмӣ, ки падари пири аблаҳи ту имрӯз туро бепул ба қатл мебарад?»
31 Пас, писарам, ба ӯ гӯш надеҳ ва ба ӯ аҳамият надеҳ, зеро ӯ пири аблаҳ аст ва ҷони гаронбаҳо ва қомати зебоят аз замин гум нашавад.
32 Ва Исҳоқ инро шунида, ба Иброҳим гуфт: «Эй падарам, оё ту шунидӣ, ки ин мард чӣ гуфт? Ӯ чунин гуфт».
33 Ва Иброҳим ба писараш Исҳоқ ҷавоб дода, гуфт: «Аз ӯ эҳтиёт шав ва ба суханонаш гӯш надиҳ ва ба ӯ аҳамият надеҳ, зеро ӯ шайтон аст ва имрӯз мехоҳад моро аз аҳкоми Худо дур кунад».
34 Ва Иброҳим боз ҳам Шайтонро сарзаниш кард, ва Шайтон аз онҳо дур шуд, ва чун дид, ки наметавонад бар онҳо ғолиб ояд, худро аз онҳо пинҳон кард ва рафта, дар роҳ аз пеши онҳо гузашт; ва худро ба ҷӯйбори калони об дар роҳ табдил дод; ва Иброҳим ва Исҳоқ ва ду ҷавонаш ба он ҷо расиданд ва ҷӯйбореро диданд, ки калон ва пурқувват буд, мисли обҳои азим.
35 Ва онҳо ба ҷӯйбор даромаданд ва аз он гузаштанд, ва обҳо аввал ба пойҳояшон расиданд.
36 Ва онҳо ба умқи ҷӯйбор рафтанд ва об то гарданашон расид ва ҳама аз об тарсиданд; ва ҳангоме ки онҳо аз ҷӯйбор мегузаштанд, Иброҳим он ҷойро шинохт ва медонист, ки пештар дар он ҷо об набуд.
37 Ва Иброҳим ба писараш Исҳоқ гуфт: «Ман ин ҷоро медонам, ки дар он ҷо на ҷӯйбор ва на об буд; пас, ин шайтон аст, ки ҳамаи ин корро бо мо мекунад, то имрӯз моро аз аҳкоми Худо дур кунад».
38 Ва Иброҳим ӯро сарзаниш карда, гуфт: «Эй шайтон, Худованд туро сарзаниш кунад, аз мо дур шав, зеро мо фармонҳои Худоро иҷро мекунем».
39 Ва Шайтон аз овози Иброҳим тарсид ва аз пеши онҳо дур шуд ва он ҷо боз мисли пештара хушк шуд.
40 Ва Иброҳим бо Исҳоқ ба сӯи ҷое ки Худо ба ӯ гуфта буд, рафт.
41 Ва дар рӯзи сеюм Иброҳим чашмонашро боло карда, аз дур маконеро дид, ки Худо ба ӯ гуфта буд.
42 Ва сутуни оташе ба ӯ зоҳир шуд, ки аз замин то осмон дароз шуда буд ва абри ҷалол бар кӯҳ пайдо шуд, ва ҷалоли Худованд дар абр зоҳир шуд.
43 Ва Иброҳим ба Исҳоқ гуфт: «Писарам, оё ту дар он кӯҳе мебинӣ, ки мо аз дур мебинем, он чиро, ки ман бар он мебинам?»
44 Ва Исҳоқ ба падараш ҷавоб дод: «Ман мебинам, ва инак, сутуни оташ ва абр, ва ҷалоли Худованд бар абр зоҳир мешавад».
45 Ва Иброҳим медонист, ки писараш Исҳоқ дар назди Худованд барои қурбонии сӯхтанӣ пазируфта шудааст.
46 Ва Иброҳим ба Элиазар ва писараш Исмоил гуфт: «Оё шумо низ он чиро, ки мо дар кӯҳи дур мебинем, мебинед?»
47 Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Мо чизеро бештар аз кӯҳҳои дигари замин намебинем». Ва Иброҳим медонист, ки онҳо дар назди Худованд мақбул набуданд, ки бо онҳо раванд. Ва Иброҳим ба онҳо гуфт: «Шумо дар ин ҷо бо хар бимонед, дар ҳоле ки ман ва писарам Исҳоқ ба он кӯҳ меравем ва дар он ҷо дар назди Худованд ибодат мекунем ва сипас назди шумо бармегардем».
48 Ва Элиазар ва Исмоил дар он ҷо монданд, чунон ки Иброҳим фармуда буд.
49 Ва Иброҳим ҳезум барои қурбонии сӯхтанӣ гирифта, онро бар писараш Исҳоқ гузошт, ва оташ ва кордро гирифт, ва ҳарду ба он ҷо рафтанд.
50 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исҳоқ ба падараш гуфт: «Инак, ман дар ин ҷо оташ ва ҳезум мебинам, ва баррае, ки бояд қурбонии сӯхтанӣ дар назди Худованд бошад, дар куҷост?»
51 Ва Иброҳим ба писараш Исҳоқ ҷавоб дода, гуфт: «Худованд туро аз писарам интихоб кардааст, то ки ба ҷои барра қурбонии сӯхтании комил шавӣ».
52 Ва Исҳоқ ба падараш гуфт: «Ҳар он чиро, ки Худованд ба ту гуфта буд, бо шодӣ ва шодмонии дил ба ҷо хоҳам овард».
53 Ва Иброҳим боз ба писараш Исҳоқ гуфт: «Оё дар дили ту дар ин бора фикре ё маслиҳате ҳаст, ки дуруст нест? Писарам, ба ман бигӯ, эй писарам, инро аз ман пинҳон накун».
54 Ва Исҳоқ ба падараш Иброҳим ҷавоб дода, гуфт: «Эй падарам, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба ҷони ту, ки дар дилам ҳеҷ чиз нест, ки маро аз сухане ки Ӯ ба ту гуфтааст, ба рост ё чап каҷ кунад».
55 На дасту пой ва на мушакҳо аз ин наҷунбиданд ва наҷунбиданд, ва дар дилам дар ин бора фикре ё нақшаи бад нест.
56 Аммо ман дар ин бора шодмон ва шод ҳастам ва мегӯям: «Муборак аст Худованде ки имрӯз маро барои қурбонии сӯхтанӣ дар ҳузури Худ интихоб кардааст».
57 Ва Иброҳим аз суханони Исҳоқ хеле шод шуд, ва онҳо рафта, ба он ҷое ки Худованд гуфта буд, ҷамъ омаданд.
58 Ва Иброҳим наздик шуд, то қурбонгоҳро дар он ҷо созад, ва Иброҳим гиря мекард, ва Исҳоқ сангҳо ва гилро гирифт, то даме ки онҳо сохтани қурбонгоҳро ба анҷом расонанд.
59 Ва Иброҳим чӯбро гирифта, онро бар қурбонгоҳе, ки сохта буд, тартиб дод.
60 Ва писари худ Исҳоқро гирифта, баст, то ки ӯро бар ҳезуми қурбонгоҳ гузорад, то ки ӯро барои қурбонии сӯхтанӣ дар ҳузури Худованд бикушад.
61 Ва Исҳоқ ба падараш гуфт: «Маро маҳкам бандед ва сипас маро бар қурбонгоҳ гузоред, то ки ман гардиш накунам ва аз қувваи корд, ки ба баданам часпида бошад, раҳо нашавам ва қурбонии сӯхтаниро палид накунам». Ва Иброҳим чунин кард.
62 Ва Исҳоқ боз ба падараш гуфт: «Эй падарам, вақте ки маро кушта, барои қурбонӣ сӯзондӣ, он чиро, ки аз хокистари ман боқӣ мемонад, бо худ бибар, то ба модарам Соро биёрӣ ва ба вай бигӯ: «Ин бӯи хуши Исҳоқ аст; аммо инро ба вай нагӯ, ки оё вай дар наздикии чоҳ ё дар болои кӯҳ нишинад, мабодо ҷони худро аз паси ман партояд ва бимирад».
63 Ва Иброҳим суханони Исҳоқро шунид ва овози худро баланд карда, гирист, вақте ки Исҳоқ ин

суханонро гуфт; ва ашки Иброҳим бар писараш Исҳоқ рехт ва Исҳоқ бо талхӣ гирист ва ба падараш гуфт: «Эй падарам, шитоб кун ва иродаи Худованд Худои моро, чунон ки Ӯ ба ту амр кардааст, бо ман иҷро кун».
64 Ва дилҳои Иброҳим ва Исҳоқ аз ин чизе ки Худованд ба онҳо амр дода буд, шодӣ карданд; аммо чашм талх гирист, дар ҳоле ки дил шод буд.
65 Ва Иброҳим писари худ Исҳоқро баста, бар қурбонгоҳ, бар ҳезум гузошт; ва Исҳоқ гарданашро бар қурбонгоҳ пеши падараш дароз кард; ва Иброҳим дасташро дароз кард, то кордро гирад, то писарашро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ дар ҳузури Худованд бикушад.
66 Дар он вақт фариштагони раҳмат пеши Худованд омада, дар бораи Исҳоқ бо ӯ сухан ронд ва гуфтанд:
67 0 Худовандо, Ту Подшоҳи меҳрубон ва дилсӯз ҳастӣ бар ҳар чизе ки дар осмон ва замин офаридаӣ, ва Ту ҳамаи онҳоро дастгирӣ мекунӣ; пас, ба ҷои бандаи Худ Исҳоқ фидия ва наҷот ато фармо ва ба Иброҳим ва писараш Исҳоқ, ки имрӯз фармонҳои Туро иҷро мекунанд, раҳм кун ва шафқат кун.
68 Эй Парвардигор, оё ту дидаӣ, ки чӣ тавр бандаат Исҳоқ писари Иброҳимро мисли ҳайвон ба қатл мебанданд? Пас, акнун, эй Парвардигор, ба онҳо раҳм кун.
69 Дар он вақт Худованд ба Иброҳим зоҳир шуд ва аз осмон ӯро нидо кард ва гуфт: «Дастатро бар писар нагузор ва бо ӯ коре накун, зеро акнун медонам, ки ту аз Худо метарсӣ, бо ин кор ва аз писари ягонаат, ки маро дареғ намедорӣ».
70 Ва Иброҳим чашмонашро боло бардошта, дид, ки инак, қӯчқоре бо шохҳояш дар буттазор часпида буд; ин ҳамон қӯчқоре буд, ки Худованд Худо онро дар рӯзе ки замин ва осмонро офарида буд, дар замин офарида буд.
71 Зеро Худованд ин қӯчқорро аз он рӯз барои қурбонии сӯхтанӣ ба ҷои Исҳоқ омода карда буд.
72 Ва ин гӯсфанд ба сӯи Иброҳим наздик мешуд, ки Шайтон ӯро гирифт ва шохҳояшро дар бутта печонд, то ки ӯ ба сӯи Иброҳим наздик нашавад, то ки Иброҳим писарашро бикушад.
73 Ва Иброҳим дид, ки қӯчқор ба сӯи ӯ наздик мешавад ва шайтон ӯро бозмедорад, ӯро гирифта, назди қурбонгоҳ овард ва писараш Исҳоқро аз банди худ раҳо кард ва қӯчқорро ба ҷои ӯ гузошт; ва Иброҳим қӯчқорро бар қурбонгоҳ кушта, ба ҷои писараш Исҳоқ қурбонӣ овард.
74 Ва Иброҳим аз хуни қӯчқор ба қурбонгоҳ пошид ва нидо кард: «Ин ба ҷои писари ман аст ва имрӯз инро дар назди Худованд хуни писари ман ҳисоб кунанд».
75 Ва ҳар он чизе, ки Иброҳим дар ин маврид назди қурбонгоҳ мекард, нидо мекард ва мегуфт: «Ин дар ҷои писарам аст ва имрӯз дар назди Худованд ба ҷои писарам ба назар гирифта шавад». Ва Иброҳим тамоми хизматро назди қурбонгоҳ анҷом дод ва хизмат дар назди Худованд пазируфта шуд ва гӯё Исҳоқ буд; ва Худованд дар он рӯз Иброҳим ва насли ӯро баракат дод.
76 Ва Шайтон назди Соро рафт ва ба вай дар симои пирамарди хеле хоксор ва фурӯтан зоҳир шуд, ва Иброҳим ҳанӯз дар назди Худованд ба қурбонии сӯхтанӣ машғул буд.
77 Ва ӯ ба вай гуфт: «Оё ту намедонӣ, ки имрӯз Иброҳим бо писари ягонаат чӣ кор кардааст? Зеро ки ӯ Исҳоқро гирифта, қурбонгоҳе сохт ва ӯро кушт ва ӯро қурбонӣ бар қурбонгоҳ овард ва Исҳоқ дар пеши падараш гиря кард ва гирист, аммо ӯ ба ӯ нигоҳ накард ва ба ӯ раҳм накард.
78 Ва Шайтон ин суханонро такрор кард ва аз назди вай дур шуд ва Соро ҳамаи суханони Шайтонро шунид ва ӯро пирамарде аз байни писарони одам тасаввур кард, ки бо писараш буданд ва омада, ин чизҳоро ба вай гуфта буд.
79 Ва Соро овози худро баланд карда, барои писараш гирист ва бо зорӣ дод зад; ва худро ба замин партофт ва хок ба сараш пошид ва гуфт: «Эй писарам, Исҳоқ писарам, кош ман имрӯз ба ҷои ту мемурдам». Ва ӯ гиря карданро давом дода гуфт: «Барои ту ғамгинам, эй писарам, писарам Исҳоқ, кош ман имрӯз ба ҷои ту мемурдам».
80 Ва ӯ боз ҳам гиря мекард ва гуфт: «Ман барои ту ғамгинам, пас аз он ки туро тарбия кардам ва ба воя расондам; акнун шодмонии ман ба мотам барои ту табдил ёфтааст, эй ман, ки ба ту орзу доштам ва то навадсолагӣ туро таваллуд карданам, ба Худо гиря ва дуо кардам; ва акнун ту имрӯз барои корд ва оташ хизмат кардаӣ, то қурбонӣ кунӣ».
81 Аммо ман худро бо ту тасаллӣ медиҳам, эй писарам, зеро ки каломи Худованд аст, зеро ту фармони Худои худро иҷро кардӣ; зеро кист, ки каломи Худои моро, ки ҷони ҳар махлуқи зинда дар дасти Ӯст, вайрон кунад?
82 Ту одил ҳастӣ, эй Худованд Худои мо, зеро ҳамаи аъмоли Ту некӯ ва росткоранд; зеро ки ман низ аз каломи Ту, ки Ту амр фармудӣ, шод шудам, ва дар ҳоле ки чашмам талх гиря мекунад, дилам шод мешавад.
83 Ва Соро сарашро бар синаи яке аз канизонаш гузошт ва мисли санг беҳаракат шуд.
84 Баъд аз он вай бархоста, то ба Ҳебрӯн расидан пурсиш кард ва аз ҳамаи онҳое, ки дар роҳ вомехӯрд, пурсиш кард, ва касе натавонист ба ӯ бигӯяд, ки бо писараш чӣ шудааст.
85 Ва ӯ бо канизон ва хизматгорони мардаш ба Кирят-Арбаъ, ки Ҳеброн бошад, омад ва дар бораи писараш пурсид, ва дар он ҷо монд, то баъзе аз хизматгоронашро фиристад, то ба ҷустуҷӯи он ҷое ки Иброҳим бо Исҳоқ рафта буд, раванд; онҳо барои ҷустуҷӯи ӯ дар хонаи Сом ва Эбер рафтанд, ва ӯро наёфтанд, ва дар тамоми замин ҷустуҷӯ карданд, ва ӯ дар он ҷо набуд.
86 Ва инак, Шайтон ба сурати пирамард назди Соро омад ва омада, дар пеши вай истод ва ба вай гуфт: «Ман ба ту дурӯғ гуфтам, зеро Иброҳим писарашро накушт ва ӯ намурдааст; ва ҳангоме ки вай ин суханро шунид, шодӣ аз писараш чунон сахт шуд, ки ҷони ӯ аз шодӣ берун шуд; вай мурд ва ба қавми худ пайваст шуд.
87 Ва ҳангоме ки Иброҳим хизмати худро ба анҷом расонд, бо писараш Исҳоқ назди ҷавононаш баргашт ва онҳо бархоста, якҷоя ба Беэр-Шобаъ рафтанд ва ба хона баргаштанд.
88 Ва Иброҳим Сороро ҷустуҷӯ кард, вале ӯро наёфт. Ва ӯ дар бораи вай пурсиш кард, ва онҳо ба ӯ гуфтанд:

«Вай то Ҳеброн рафт, то шуморо, ки шумо рафта будед, ҷустуҷӯ кунад, зеро ба вай чунин хабар дода шуд».
89 Ва Иброҳим ва Исҳоқ назди вай ба Ҳеброн рафтанд ва вақте диданд, ки вай мурдааст, овози худро баланд карданд ва барои вай талх гиристанд; ва Исҳоқ рӯи модараш афтод ва барои вай гирист ва гуфт: «Эй модарам, модарам, чӣ тавр маро тарк кардӣ ва куҷо рафтӣ? Чӣ тавр, чӣ тавр маро тарк кардӣ?»
90 Ва Иброҳим ва Исҳоқ сахт гиристанд, ва ҳамаи хизматгоронашон бо онҳо барои Соро гиристанд, ва онҳо барои вай мотами азим ва сахте карданд.

БОБИ 24

1 Ва умри Соро саду бисту ҳафт сол буд, ва Соро мурд; ва Иброҳим аз пеши мурдааш бархост, то ҷои дафнро барои дафни занаш Соро пайдо кунад; ва рафта, бо фарзандони Ҳит, сокинони он замин, сухан ронд ва гуфт:
2 Ман дар замини ту ғариб ва мусофир ҳастам; дар замини ту ба ман қабристоне бидеҳ, то ки мурдаамро аз пеши худ дафн кунам.
3 Ва фарзандони Ҳет ба Иброҳим гуфтанд: «Инак, замин дар пеши туст; мурдаи худро дар қабрҳои интихобкардаи мо дафн кун, зеро ҳеҷ кас туро аз дафн кардани мурдаи худ бознамедорад».
4 Ва Иброҳим ба онҳо гуфт: «Агар шумо ба ин розӣ бошед, рафта, аз Эфрон, писари Сӯхор, барои ман илтимос кунед, то ки ғори Макпелоро, ки дар охири киштзораш аст, ба ман диҳад ва ман онро аз ӯ ба ҳар чизе, ки хоҳад, мехарам».
5 Ва Эфрон дар миёни фарзандони Ҳет зиндагӣ мекард, ва онҳо рафта, ӯро даъват карданд, ва ӯ пеши Иброҳим омад, ва Эфрон ба Иброҳим гуфт: «Инак, ҳар чизеро, ки бандаат талаб кунӣ, иҷро хоҳам кард». Ва Иброҳим гуфт: «Не, балки ман мағора ва саҳроеро, ки ту дорӣ, ба маблағи арзиш мехарам, то ки он барои мақбараи абадӣ моликият бошад».
6 Ва Эфрон ҷавоб дод: «Инак, саҳро ва ғор дар пеши туст, ҳар чизе ки хоҳӣ, бидеҳ». Ва Иброҳим гуфт: «Ман онро танҳо бо арзиши пурра аз дасти ту ва аз дасти онҳое ки аз дарвозаи шаҳри ту медароянд, ва аз дасти насли ту то абад мехарам».
7 Ва Эфрон ва ҳамаи бародаронаш инро шуниданд, ва Иброҳим чорсад сиқл нуқраро дар дасти Эфрон ва дар дасти ҳамаи бародаронаш ба Эфрон баркашид; ва Иброҳим ин муомиларо навишт ва онро бо чор шоҳид тасдиқ кард.
8Ва инҳо номҳои шоҳидон ҳастанд: Амигал писари Абишнои ҳиттӣ, Адихорум писари Ашунахи ҳивӣ, Абдӯн писари Ахироми гӯмерӣ, Бакдил писари Абудиши сидӯнӣ.
9 Ва Иброҳим китоби харидро гирифта, дар ганҷинаҳои худ гузошт, ва инҳо суханоне ҳастанд, ки Иброҳим дар китоб навишт:
10 Ки ғор ва саҳрое, ки Иброҳим аз Афрӯни ҳиттӣ ва аз насли ӯ ва аз онҳое ки аз шаҳри ӯ берун мераванд ва аз насли онҳо то абад харида буд, барои Иброҳим ва насли ӯ ва барои онҳое ки аз камараш берун меоянд, хариди абадӣ барои моликияти қабристон хоҳад буд; ва ӯ мӯҳр зад ва онро бо шоҳидон тасдиқ кард.
11 Ва саҳро ва мағорае, ки дар он буд, ва тамоми он ҷо ба Иброҳим ва насли ӯ баъд аз ӯ, аз фарзандони Ҳет, тааллуқ дошт; инак, он дар рӯ ба рӯи Мамре дар Ҳебрӯн, ки дар замини Канъон аст, воқеъ аст.
12 Ва баъд аз ин Иброҳим занаш Сороро дар он ҷо дафн кард, ва он ҷой ва тамоми ҳудуди он ба Иброҳим ва наслаш ҳамчун моликияти қабристон табдил ёфт.
13 Ва Иброҳим Сороро бо шукӯҳе, чунон ки дар маросими дафни подшоҳон буд, дафн кард ва ӯро дар либосҳои хеле зебо ва зебо дафн карданд.
14 Ва дар сари тобути вай Сом, писаронаш Эбар ва Абималик, ва Анор, Ашкӯл ва Мамре, истода буданд, ва ҳамаи бузургони замин аз паси тобути вай рафтанд.
15 Ва рӯзҳои Соро саду бисту ҳафт сол буданд ва ӯ мурд. Ва Иброҳим мотами азим ва сахте бардошт, ва ҳафт рӯз мотам гирифт.
16 Ва тамоми сокинони замин Иброҳим ва писараш Исҳоқро барои Соро тасаллӣ доданд.
17 Ва ҳангоме ки рӯзҳои мотамашон ба охир расиданд, Иброҳим писараш Исҳоқро фиристод, ва ӯ ба хонаи Сом ва Эбер рафт, то роҳҳои Худованд ва дастуроти Ӯро омӯзад; ва Иброҳим се сол дар он ҷо монд.
18 Дар он вақт Иброҳим бо ҳамаи хизматгоронаш бархостанд, ва онҳо рафта, ба Беэр-Шобаъ баргаштанд; ва Иброҳим ва ҳамаи хизматгоронаш дар Беэр-Шобаъ монданд.
19 Ва дар табаддулоти сол, Абималик, подшоҳи фалиштиён, дар он сол вафот кард; дар синни вафоташ саду наваду сесола буд; ва Иброҳим бо қавми худ ба замини фалиштиён рафт, ва онҳо тамоми хонадон ва ҳамаи хизматгорони ӯро тасаллӣ доданд, ва ӯ баргашта, ба хонааш рафт.
20 Ва баъд аз марги Абималик, мардуми Ҷарор писари ӯро, ки ҳамагӣ дувоздаҳсола буд, гирифтанд ва ӯро ба ҷои падараш хобонданд.
21 Ва номи ӯро Абималик ба номи падараш гузоштанд, зеро ки дар Ҷарор чунин рафтор мекарданд, ва Абималик ба ҷои падараш Абималик подшоҳӣ кард ва бар тахти ӯ нишаст.
22 Ва Лут писари Ҳорон низ дар он айём, дар соли сию нӯҳуми ҳаёти Исҳоқ, вафот кард, ва тамоми рӯзҳое, ки Лут умр дид, саду чилу сол буданд ва ӯ мурд.
23 Ва инҳо фарзандони Лут ҳастанд, ки аз духтаронаш ба ӯ таваллуд шудаанд; номи аввалини писар Мӯоб ва номи дуюми ӯ Биномӣ буд.
24 Ва ду писари Лут рафта, аз замини Канъон зан гирифтанд ва барои онҳо фарзанд таваллуд карданд. Ва писарони Мӯоб Эд, Майон, Тарсус ва Канвил, чор писар буданд, ки то имрӯз падарони банӣ-Мӯоб ҳастанд.
25 Ва ҳамаи оилаҳои банӣ-Лут рафтанд, то дар ҳар ҷое, ки мерасиданд, маскан гиранд, зеро онҳо серҳосил ва фаровон шуданд.
26 Ва онҳо рафта, дар замине ки дар он сокин буданд, шаҳрҳо сохтанд, ва номҳои шаҳрҳоеро, ки сохта буданд, ба номи худ гузоштанд.
27 Ва Ноҳӯр, писари Тораҳ, бародари Иброҳим, дар он айём, дар соли чилумуми умри Исҳоқ вафот кард, ва тамоми рӯзҳои Ноҳӯр саду ҳафтоду ду сол буданд, ва ӯ мурд ва дар Ҳоррон дафн карда шуд.

28 Ва чун Иброҳим шунид, ки бародараш мурдааст, хеле ғамгин шуд ва рӯзҳои зиёд барои бародараш мотам гирифт.
29 Ва Иброҳим хизматгори сардори худ Элиазерро даъват кард, то ки дар бораи хонааш ба ӯ фармон диҳад, ва ӯ омада, дар пеши ӯ истод.
30 Ва Иброҳим ба ӯ гуфт: «Инак, ман пир шудаам ва рӯзи маргамро намедонам, зеро ки рӯзам пир шудааст; акнун бархез, бирав ва барои писарам аз ин макон ва аз ин замин, аз духтарони канъониён, ки дар миёни онҳо зиндагӣ мекунем, зан нагир».
31 Аммо ба замини ман ва ба зодгоҳам рав ва аз он ҷо барои писарам зане бигир, ва Худованд Худои осмону замин, ки маро аз хонаи падарам гирифта, ба ин ҷо овард ва ба ман гуфт: «Ин заминро ба насли ту мероси абадӣ хоҳам дод», Ӯ фариштаи Худро пешопеши ту хоҳад фиристод ва роҳи туро муваффақ хоҳад кард, то ки ту аз хонадони ман ва аз хонаи падарам барои писарам зане бигирӣ».
32 Ва ғулом ба оғои худ Иброҳим ҷавоб дода, гуфт: «Инак, ман ба зодгоҳи ту ва ба хонаи падарат меравам ва аз он ҷо барои писарат зан мегирам; аммо агар он зан розӣ набошад, ки маро ба ин сарзамин пайравӣ кунад, оё писаратро ба замини зодгоҳи ту бармегардонам?»
33 Ва Иброҳим ба ӯ гуфт: «Эҳтиёт шав, ки писарамро дигар ба ин ҷо наорӣ, зеро Худованде ки ман пеши Ӯ роҳ мерафтам, фариштаи Худро пешопеши ту хоҳад фиристод ва роҳи туро ба хайр хоҳад овард».
34 Ва Элиэзер он чиро, ки Иброҳим ба ӯ амр дода буд, иҷро кард, ва Элиэзер ба оғои худ Иброҳим дар ин бора қасам хӯрд; ва Элиэзер бархоста, даҳ шутур аз шутурҳои оғои худ ва даҳ мард аз хизматгорони оғои худ бо худ гирифт ва бархоста, ба Ҳоррон, шаҳри Иброҳим ва Ноҳӯр, рафтанд, то барои Исҳоқ писари Иброҳим зане бигиранд; ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Иброҳим ба хонаи Сом ва Эбер фиристод, ва онҳо писари ӯ Исҳокро аз он ҷо оварданд.
35 Ва Исҳоқ ба хонаи падараш, ба Беэр-Шобаъ, баргашт, дар ҳоле ки Элиэзер ва одамонаш ба Ҳоррон расиданд; ва онҳо дар шаҳр дар назди обанбор таваққуф карданд; ва ӯ шутуронашро дар назди об зону зад ва онҳо дар он ҷо монданд.
36 Ва Элиазар, хизматгори Иброҳим, дуо гуфт: «Эй Худои Иброҳим, оғои ман, имрӯз ба ман зудтар фирист ва ба оғои ман марҳамат кун, то ки имрӯз барои писари оғои ман аз хонаводааш зане интихоб кунӣ».
37 Ва Худованд ба овози Элиозер, ба хотири бандаи Худ Иброҳим, гӯш дод ва тасодуфан бо духтари Батуил, писари Милко, зани Ноҳӯр, бародари Иброҳим, вохӯрд, ва Элиозер ба хонаи вай омад.
38 Ва Элиазар ба онҳо тамоми ташвишҳои худро ва он ки ӯ хизматгори Иброҳим аст, нақл кард ва онҳо аз ӯ хеле шод шуданд.
39 Ва ҳама Худовандро, ки ин чизро ба амал овардааст, баракат доданд ва Ривқо, духтари Батуил, барои Исҳоқ зане ба ӯ доданд.
40 Ва ин духтари ҷавон хеле зебо буд, вай бокира буд, ва Ривқо дар он рӯзҳо даҳсола буд.
41 Ва Батуил ва Лобон ва фарзандонаш дар он шаб зиёфат барпо карданд, ва Элиэзер ва одамонаш омада, дар он ҷо хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он шаб шодӣ карданд.
42 Ва Элиазар субҳ бархоста, худаш ва мардоне ки бо ӯ буданд, тамоми аҳли байти Батуилро фарёд зада, гуфт: «Маро равона кунед, то ки назди оғоям равам». Ва онҳо бархоста, Ривқо ва дояашро, Дебороро, духтари Усро, фиристоданд ва ба вай нуқра ва тилло, мардон ва канизон доданд ва ӯро баракат доданд.
43 Ва онҳо Элиазарро бо одамонаш фиристоданд; ва хизматгорон Ривқоро гирифтанд, ва ӯ рафта, назди оғои худ ба замини Канъон баргашт.
44 Ва Исҳоқ Ривқоро гирифт ва вай зани ӯ шуд, ва Исҳоқ ӯро ба хайма даровард.
45 Ва Исҳоқ чилсола буд, вақте ки Ривқо, духтари амаки худ Батуилро, ба занӣ гирифт.

БОБИ 25

1 Ва дар он вақт буд, ки Иброҳим боз дар пирии худ зане гирифт, ки номаш Қатура аз замини Канъон буд.
2 Ва ӯ барои ӯ Зимрон, Ёқшон, Мадон, Мадьён, Ишбоқ ва Шуакро зоид, ки шаш писар буданд. Ва писарони Зимрон Абиҳен, Молик ва Норим буданд.
3Ва писарони Ёқшон Шабо ва Дадон буданд, ва писарони Мадон Амидо, Юоб, Гӯчӣ, Элишоъ ва Нӯтак буданд; ва писарони Мидён Эфо, Эфер, Ҳанок, Абидо ва Элдоо буданд.
4 Ва писарони Ишбоқ Макиро, Беёдуа ва Тотор буданд.
5 Ва писарони Шуак Билдод, Мамдод, Мунон ва Мебон буданд; ҳамаи инҳо хонаводаҳои фарзандони Қатура, зани канъонӣ, ки вай ба Иброҳими ибрӣ зоид.
6 Ва Иброҳим ҳамаи инҳоро фиристод ва ба онҳо тӯҳфаҳо дод, ва онҳо аз пеши писараш Исҳоқ рафтанд, то дар ҳар ҷое, ки ҷои зист пайдо кунанд, зиндагӣ кунанд.
7Ва ҳамаи инҳо ба кӯҳи шарқӣ рафтанд ва барои худ шаш шаҳр сохтанд, ки то имрӯз дар онҳо иқомат доранд.
8Вале писарони Шабо ва Дедон, писарони Ёқшон, бо писаронашон, бо бародарони худ дар шаҳрҳои худ маскан нагирифтанд, ва то имрӯз сафар карда, дар деҳот ва биёбонҳо хайма мезаданд.
9 Ва фарзандони Мадян, писари Иброҳим, ба тарафи шарқии замини Куш рафтанд ва дар он ҷо дар сарзамини шарқӣ водие калоне пайдо карданд ва дар он ҷо монданд ва шаҳре сохтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд, ки то имрӯз замини Мадян аст.
10Ва Мадьён дар шаҳре ки ӯ бино карда буд, сукунат доштанд, худаш ва панҷ писараш ва ҳамаи онҳо.
11 Ва ин аст номҳои писарони Мидьён мувофиқи номҳои онҳо дар шаҳрҳои онҳо: Эфо, Эфер, Ҳанок, Абидо ва Элдоо.
12 Ва писарони Эфо Метак, Мешар, Авӣ ва Тзануа буданд, ва писарони Эфер Эфрон, Зур, Алирун ва Мадин буданд, ва писарони Ҳанӯх Реуил, Рекем, Азӣ, Алёшуб ва Алод буданд.
13 Ва писарони Абидо Хур, Мелуд, Карурӣ ва Молчӣ буданд; ва писарони Элдоа Микар, Ребо, Малкия ва Ҷабол буданд; инҳо номҳои Мидьёниён мувофиқи қабилаҳояшон буданд; ва баъдтар қабилаҳои Мидьён дар саросари замини Мидьён паҳн шуданд.

14 Ва ин аст насаби Исмоил, писари Иброҳим, ки Ҳоҷар, канизи Соро, ӯро ба Иброҳим таваллуд кард.
15 Ва Исмоил зане аз замини Миср гирифт, ки номаш Рибо буд, яъне Мерибо.
16 Ва Рибо барои Исмоил Набойӯт, Қедор, Адбил, Мибсом ва хоҳарашон Босматро зоид.
17 Ва Исмоил зани худ Рибороро партофт, ва вай аз ӯ рафта, ба Миср, ба хонаи падараш баргашт ва дар он ҷо зиндагӣ кард, зеро ки вай дар назари Исмоил ва дар назари падараш Иброҳим хеле бад буд.
18 Ва баъд аз он Исмоил зане аз замини Канъон гирифт, ки номаш Малкут буд, ва барои ӯ Нишмо, Дума, Мосо, Ҳадад, Темо, Ятур, Нофиш ва Қедмаро зоид.
19 Инҳо писарони Исмоил ҳастанд ва ин номҳои онҳост, ки дувоздаҳ сарвар мувофиқи халқҳои онҳо буданд; ва баъд аз он хонаводаҳои Исмоил паҳн шуданд; ва Исмоил фарзандони худ ва тамоми дороиеро, ки ба даст оварда буд, бо ҷонҳои аҳли байташ ва ҳама чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, гирифт ва ба ҷое, ки бояд ҷой меёфт, рафтанд, то дар он ҷо маскан гиранд.
20 Ва онҳо рафта, дар наздикии биёбони Форон маскан гирифтанд, ва масканҳои онҳо аз Ҳавило то Шур буд, ки дар пеши Миср то роҳи Ашшур аст.
21 Ва Исмоил ва писаронаш дар он замин маскан гирифтанд ва фарзандонашон ба дунё омаданд, ва онҳо борвар ва афзун шуданд.
22Ва инҳо номҳои писарони Набойут, нахустзодаи Исмоил, аст: Менд, Сенд, Майон; ва писарони Кедор Алйон, Казем, Хамад ва Элӣ буданд.
23Ва писарони Адбил Хамад ва Ёбин буданд; ва писарони Мибсом Убадё, Эбдмалик ва Еуш буданд; инҳо хонаводаҳои фарзандони Рибо, зани Исмоил, буданд.
24Ва писарони Мишмо ибни Исмоил Шамуа, Закарьён ва Убид буданд; ва писарони Думо Касад, Элӣ, Маҳмад ва Омед буданд.
25 Ва писарони Мосо Мелон, Муло ва Эбидодон буданд; ва писарони Ҳадод Озур, Минзор ва Эбидолаҳ буданд; ва писарони Темо Сеир, Садӯн ва Яъқул буданд.
26 Ва писарони Йетур Мерит, Яиш, Алйо ва Пахӯт буданд; ва писарони Нофиш Эбд-Томед, Абиёсоф ва Мир буданд; ва писарони Қедмо Халип, Тачтӣ ва Омир буданд; инҳо писарони Малхут, зани Исмоил, мувофиқи хонаводаҳояшон буданд.
27Ҳамаи инҳо оилаҳои Исмоил мувофиқи наслҳои худ буданд, ва онҳо дар заминҳое, ки то имрӯз шаҳрҳо сохта буданд, зиндагӣ мекарданд.
28 Ва Ривқо, духтари Батуил, зани писари Иброҳим, Исҳоқ, дар он айём безурёт буд ва фарзанд надошт; ва Исҳоқ бо падараш дар замини Канъон зиндагӣ мекард; ва Худованд бо Исҳоқ буд; ва Арфакшад писари Сом, писари Нӯҳ, дар он айём, дар соли чилу ҳаштуми умри Исҳоқ, вафот кард, ва тамоми рӯзҳое, ки Арфакшад умр дид, чорсаду сию ҳашт сол буданд ва ӯ мурд.

БОБИ 26

1 Ва дар соли панҷоҳу нӯҳуми умри Исҳоқ, писари Иброҳим, занаш Ривқо дар он рӯзҳо ҳанӯз бефарзанд буд.
2 Ва Ривқо ба Исҳоқ гуфт: «Эй оғоям, ман шунидам, ки модарат Соро дар айёми худ безурёт буд, то он даме ки оғоям Иброҳим, падарат, барои ӯ дуо гуфт ва ӯ аз ӯ ҳомиладор шуд».
3 Акнун бархезед, ба Худо дуо гӯед, ва Ӯ дуои шуморо мешунавад ва моро бо раҳмати Худ ба ёд меорад.
4 Ва Исҳоқ ба занаш Ривқо ҷавоб дода, гуфт: «Иброҳим аллакай аз Худо барои ман дуо гуфтааст, ки насләшро афзун гардонад; пас, ин бефарзандӣ бояд аз ту ба мо рӯй диҳад».
5 Ва Ривқо ба ӯ гуфт: «Акнун ту низ бархез ва дуо гӯй, то ки Худованд дуои туро бишнавад ва ба ман фарзандон ато кунад; ва Исҳоқ ба суханони занаш гӯш дод; ва Исҳоқ ва занаш бархоста, ба замини Мӯриё рафтанд, то дар он ҷо дуо гӯянд ва Худовандро ҷӯянд; ва ҳангоме ки онҳо ба он ҷо расиданд, Исҳоқ бархоста, ба Худованд барои занаш дуо гуфт, зеро вай безурёт буд.
6 Ва Исҳоқ гуфт: «Эй Худованд Худои осмон ва замин, ки фазлу марҳамати Ӯ заминро пур кардааст, ту падарамро аз хонаи падараш ва аз зодгоҳаш гирифта, ба ин замин овардӣ ва ба ӯ гуфтӣ: «Ба насли ту заминро хоҳам дод», ва ту ба ӯ ваъда додӣ ва ба ӯ эълон кардӣ: «Ман насли туро мисли ситорагони осмон ва мисли реги баҳр афзун хоҳам кард; акнун суханони ту, ки ба падарам гуфтаӣ, тасдиқ шаванд».
7Зеро ки Ту Худованд Худои мо ҳастӣ, чашмони мо ба сӯи Ту нигаронида шудааст, то ки ба мо насли одам ато кунӣ, чунон ки ба мо ваъда дода будӣ, зеро ки Ту Худованд Худои мо ҳастӣ ва чашмони мо танҳо ба сӯи Ту нигаронида шудаанд.
8 Ва Худованд дуои Исҳоқ писари Иброҳимро шунид, ва Худованд ӯро пазируфт, ва занаш Ривқо ҳомила шуд.
9 Ва тақрибан ҳафт моҳ пас аз он ки кӯдакон дар батни вай мубориза бурданд, ва аз хастагии онҳо сахт дард кашид, ва ба ҳамаи заноне ки дар он замон дар ин сарзамин буданд, гуфт: «Оё бо шумо низ чунин чизе рӯй дод, ки бо ман рӯй дод?» Ва онҳо ба вай гуфтанд: «Не».
10Вай ба онҳо гуфт: «Чаро ман дар ин миён дар ҳамаи занони рӯи замин танҳо ҳастам?» Ва ба замини Мӯриё рафт, то аз Худованд дар ин бора пурсад; ва назди Сом ва писараш Эбер рафт, то аз онҳо дар ин бора пурсад ва онҳо дар ин бора аз Худованд дар ин бора пурсанд.
11 Ва ӯ инчунин аз Иброҳим хоҳиш кард, ки дар бораи ҳар он чи ба сараш омадааст, аз Худованд пурсад.
12 Ва ҳама аз Худованд дар ин бора пурсиданд, ва каломи Худовандро ба вай оварда, ба вай гуфтанд: «Дар батни ту ду писар ҳастанд, ва аз онҳо ду халқ пайдо мешаванд; ва як халқ аз дигаре қавитар хоҳад буд, ва калонтар ба хурдӣ хизмат хоҳад кард».
13 Ва ҳангоме ки рӯзҳои таваллудаш ба охир расиданд, зону зад ва дид, ки дар батни ӯ дугоникҳо ҳастанд, чунон ки Худованд ба вай гуфта буд.
14 Ва аввалинаш сурх, мисли либоси мӯйдор, берун омад, ва тамоми мардуми замин ӯро Эсов номида, гуфтанд: «Ин аз батн комил шудааст».

15 Ва баъд аз он бародараш таваллуд шуд, ва дасташ пошнаи Эсоврo гирифт, бинобар ин ӯро Яъқуб номиданд.
16 Ва Исҳоқ, писари Иброҳим, шастсола буд, вақте ки онҳоро ба дунё овард.
17 Ва писарон то синни понздаҳсолагӣ ба воя расиданд ва дар байни мардум пайдо шуданд. Эсов марди маккор ва фиребгар ва шикорчии моҳир дар саҳро буд, ва Яъқуб марди комил ва доно буд, ки дар хаймаҳо зиндагӣ мекард, рамаҳо мечаронид ва дастурҳои Худованд ва аҳкоми падару модарашро меомӯхт.
18 Ва Исҳоқ ва фарзандони аҳли байташ, чунон ки Худо ба онҳо амр дода буд, бо падараш Иброҳим дар замини Канъон маскан гирифтанд.
19 Ва Исмоил ибни Иброҳим бо фарзандонаш ва тамоми доройияш рафт, ва онҳо ба замини Ҳавило баргаштанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.
20 Ва ҳамаи фарзандони сурриягони Иброҳим барои маскан гирифтан дар замини шарқ рафтанд, зеро ки Иброҳим онҳоро аз писараш дур карда, ба онҳо тӯҳфаҳо дода буд ва онҳо рафтанд.
21 Ва Иброҳим ҳар чи дошт, ба писараш Исҳоқ дод ва тамоми ганҷҳояшро низ ба ӯ дод.
22 Ва ӯ ба ӯ амр фармуда гуфт: «Оё ту намедонӣ ва намефаҳмӣ, ки Худованд Худо дар осмон ва замин аст, ва ғайр аз Ӯ дигаре нест?»
23 Ва Ӯ маро аз хонаи падарам ва аз зодгоҳам гирифт ва тамоми неъматҳои рӯи заминро ба ман дод; маро аз маслиҳати шарирон раҳо кард, зеро ки ба Ӯ таваккал карда будам.
24Ва Ӯ маро ба ин макон овард ва аз Ур-Касдим раҳоӣ дод; ва ба ман гуфт: «Ҳамаи ин заминҳоро ба насли ту хоҳам дод, ва онҳо онҳоро мерос хоҳанд гирифт, вақте ки аҳком, фароизон ва аҳкоми Маро, ки ба ту амр додаам ва ба онҳо амр хоҳам дод, риоя кунанд».
25Пас, писарам, ба овози ман гӯш деҳ ва аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба ту амр фармудаам, риоят намо, аз роҳи рост ба тарафи рост ё чап нагард, то ки барои ту ва фарзандонат баъд аз ту то абад некӯ бошад.
26 Ва корҳои аҷоиби Худованд ва меҳрубонии Ӯро, ки Ӯ ба мо нишон додааст, ба ёд оред, зеро ки моро аз дасти душманонамон раҳо кард ва Худованд Худои мо онҳоро ба дасти мо супурд; ва акнун ҳар он чиро, ки ба ту амр додаам, риоят кун ва аз аҳкоми Худои худ рӯй нагардон ва ба ҷуз Ӯ касеро ибодат накун, то ки барои ту ва насли ту баъд аз ту хуб бошад.
27 Ва фарзандони худ ва насли худро дастурҳои Худованд ва аҳкоми Ӯро таълим деҳ, ва ба онҳо роҳи ростеро, ки бояд бо он бираванд, таълим деҳ, то ки барои онҳо то абад некӯ бошад.
28 Ва Исҳоқ ба падараш ҷавоб дода, гуфт: «Он чиро, ки Худовандам амр кардааст, иҷро хоҳам кард ва аз аҳкоми Худованд Худоям дур намешавам, ҳар он чиро, ки Ӯ ба ман амр фармудааст, риоя хоҳам кард; ва Иброҳим писари худ Исҳоқ ва фарзандонашро низ баракат дод; ва Иброҳим ба Яъқуб таълимоти Худованд ва роҳҳои ӯро омӯзонд.
29 Ва дар он вақт Иброҳим вафот кард, дар соли понздаҳуми умри Яъқуб ва Эсов, писарони Исҳоқ, ва тамоми рӯзҳои Иброҳим саду ҳафтоду панҷ сол буданд; ва ӯ вафот кард ва дар пирии нек, пир ва сер рӯзҳо ба қавми худ пайваст; ва писаронаш Исҳоқ ва Исмоил ӯро дафн карданд.
30 Ва чун сокинони Канъон шуниданд, ки Иброҳим мурдааст, ҳамаашон бо подшоҳон, ашрофон ва тамоми мардони худ омаданд, то Иброҳимро дафн кунанд.
31 Ва ҳамаи сокинони сарзамини Ҳоррон, ва ҳамаи хонаводаҳои хонадони Иброҳим, ва ҳамаи ашрофон ва бузургон ва писарони Иброҳим аз занон, ҳама, вақте ки хабари марги Иброҳимро шуниданд, омаданд ва ба некии Иброҳим подош доданд ва писараш Исҳоқро тасаллӣ доданд ва Иброҳимро дар мағорае, ки ӯ аз Афрӯни ҳиттӣ ва фарзандонаш барои гӯр кардан харида буд, дафн карданд.
32 Ва ҳамаи сокинони Канъон ва ҳамаи онҳое ки Иброҳимро мешинохтанд, як сол барои Иброҳим гиристанд, ва мардон ва занон барои ӯ мотам гирифтанд.
33 Ва ҳамаи кӯдакон ва ҳамаи сокинони замин барои Иброҳим гиристанд, зеро ки Иброҳим бо ҳамаи онҳо некӣ мекард ва бо Худо ва одамон ростқавл буд.
34 Ва касе мисли Иброҳим аз Худо тарсид, зеро ки ӯ аз ҷавониаш аз Худои худ метарсид ва ба Худованд хизмат мекард ва дар тамоми ҳаёташ, аз кӯдакӣ то рӯзи маргаш, бо ҳамаи роҳҳои ӯ рафтор мекард.
35 Ва Худованд бо ӯ буд ва ӯро аз машварати Нимрӯд ва қавмаш раҳо кард, ва вақте ки ӯ бо чор подшоҳи Элом ҷанг кард, онҳоро мағлуб кард.
36 Ва ӯ ҳамаи фарзандони заминро ба хидмати Худо овард, ва роҳҳои Худовандро ба онҳо таълим дод, ва онҳоро Худовандро шинохт.
37 Ва ӯ боғе сохт ва дар он ҷо токзор шинонд, ва ҳамеша дар хаймаи худ барои онҳое ки аз ин сарзамин мегузаштанд, хӯрок ва нӯшокӣ тайёр мекард, то ки онҳо дар хонаи ӯ сер шаванд.
38 Ва Худованд Худо тамоми заминро ба хотири Иброҳим наҷот дод.
39 Ва баъд аз марги Иброҳим, Худо писари ӯ Исҳоқ ва фарзандонашро баракат дод ва Худованд бо Исҳоқ буд, чунон ки бо падараш Иброҳим буд, зеро Исҳоқ ҳамаи аҳкоми Худовандро, чунон ки падараш Иброҳим ба ӯ амр дода буд, риоя мекард; аз роҳи росте, ки падараш ба ӯ амр дода буд, ба рост ё чап намегашт.

БОБИ 27

1 Ва Эсов дар он замон, баъд аз марги Иброҳим, борҳо барои шикор ба саҳро мерафт.
2 Ва Нимрӯд, подшоҳи Бобил, ки Амрафел ном дошт, низ борҳо бо мардони худ барои шикор дар саҳро мерафт ва дар салқини рӯз бо мардони худ сайругашт мекард.
3 Ва Нимрӯд тамоми рӯз Эсовро назорат мекард, зеро ки дар дили Нимрӯд нисбат ба Эсов ҳар рӯз ҳасад пайдо мешуд.
4 Ва рӯзе Эсов барои шикор ба саҳро рафт, ва Нимрӯдро дид, ки бо ду мардаш дар биёбон сайругашт мекард.
5 Ва ҳамаи паҳлавонони ӯ ва қавмаш дар биёбон бо ӯ буданд, вале онҳо аз ӯ дур шуданд ва аз ӯ ба самтҳои гуногун барои шикор рафтанд; ва Эсов худро барои

Нимрӯд пинҳон кард, ва дар биёбон барои ӯ пинҳон шуд.

6 Ва Нимрӯд ва одамонаш, ки бо ӯ буданд, ӯро намешинохтанд ва Нимрӯд ва одамонаш аксар вақт дар салқинии рӯз дар саҳро гаштугузор мекарданд ва мефаҳмиданд, ки одамонаш дар куҷо дар саҳро шикор мекунанд.

7 Ва Нимрӯд ва ду нафар аз мардонаш, ки бо ӯ буданд, ба ҷое расиданд, ки Эсов ногаҳон аз ҷои пинҳонии худ бархост ва шамшерашро кашид ва шитоб карда, ба сӯи Нимрӯд давид ва сари ӯро бурид.

8 Ва Эсов бо он ду мард, ки бо Нимрӯд буданд, ҷанги шадиде кард, ва вақте ки онҳо ӯро фарёд заданд, Эсов ба сӯи онҳо рӯй оварда, онҳоро бо шамшери худ кушт.

9 Ва ҳамаи мардони паҳлавони Нимрӯд, ки ӯро тарк карда, ба биёбон рафта буданд, фарёдро аз дур шуниданд ва овози он ду мардро шинохтанд ва давиданд, то сабаби онро фаҳманд, вақте ки подшоҳи худ ва ду мардеро, ки бо ӯ буданд, дар биёбон мурда хобида ёфтанд.

10 Ва Эсов, вақте ки мардони паҳлавони Нимрӯдро аз дур дид, гурехт ва бо ин роҳ раҳоӣ ёфт; ва Эсов либосҳои гаронбаҳои Нимрӯдро, ки падари Нимрӯд ба Нимрӯд васият карда буд ва бо онҳо Нимрӯд бар тамоми замин ғолиб омад, гирифт ва гурехта, онҳоро дар хонааш пинҳон кард.

11 Ва Эсов он либосҳоро гирифта, аз тарси мардони Нимрӯд ба шаҳр давид ва аз ҷанг хаста ва хаста ба хонаи падараш омад, ва аз андӯҳ мурданӣ буд, вақте ки ба бародараш Яъқуб наздик шуда, дар пеши ӯ нишаст.

12 Ва ба бародараш Яъқуб гуфт: «Инак, ман имрӯз мемирам, пас чаро ба ман ҳуқуқи нахустзодагӣ лозим аст?» Ва Яъқуб бо Эсов дар ин масъала оқилона рафтор кард ва Эсов ҳуқуқи нахустзодагии худро ба Яъқуб фурӯхт, зеро ки ин аз ҷониби Худованд чунин буд.

13 Ва қисмати Эсов дар ғори саҳрои Махпело, ки Иброҳим онро аз банӣ-Ҳет барои моликияти қабристон харида буд, Эсов низ ба Яъқуб фурӯхт ва Яъқуб ҳамаи инро аз бародараш Эсов бо арзиши додашуда харид.

14 Ва Яъқуб тамоми инро дар китобе навишт ва бо шоҳидон инро тасдиқ кард ва онро мӯҳр кард ва китоб дар дасти Яъқуб монд.

15 Ва ҳангоме ки Нимрӯд писари Куш мурд, одамони ӯ ӯро бардошта, бо тарсу ҳарос оварданд ва дар шаҳри худ дафн карданд; ва тамоми рӯзҳое, ки Нимрӯд дусаду понздаҳ сол умр дид, мурд.

16 Ва рӯзҳое, ки Нимрӯд бар мардуми он сарзамин подшоҳӣ кард, саду ҳаштоду панҷ сол буд; ва Нимрӯд бо шамшери Эсов аз шарм ва нафрат мурд, ва насли Иброҳим сабаби марги ӯ шуд, чунон ки дар хобаш дида буд.

17 Ва баъд аз марги Нимрӯд салтанати ӯ ба тақсимоти зиёд тақсим шуд ва ҳамаи он қисматҳое, ки Нимрӯд бар онҳо ҳукмронӣ мекард, ба подшоҳони замин баргардонида шуданд, ки пас аз марги Нимрӯд онҳоро баргардонданд ва тамоми мардуми хонадони Нимрӯд муддати тӯлонӣ ба ҳамаи подшоҳони дигари замин ғуломӣ карданд.

БОБИ 28

1 Ва дар он рӯзҳо, баъд аз марги Иброҳим, дар он сол Худованд дар он замин қаҳтии сахте овард, ва дар ҳоле ки қаҳтӣ дар замини Канъон авҷ мегирифт, Исҳоқ аз сабаби қаҳтӣ бархост, чунон ки падараш Иброҳим карда буд.

2 Ва Худованд он шаб ба Исҳоқ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ба Миср нарав, балки бархез ва ба Ҷарор, назди Абималик, подшоҳи фалиштиён, бирав ва то қатъ шудани қаҳтӣ дар он ҷо бимон».

3 Ва Исҳоқ бархоста, ба Ҷарор рафт, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд, ва ӯ як соли пурра дар он ҷо монд.

4 Ва ҳангоме ки Исҳоқ ба Ҷарор омад, мардуми он замин диданд, ки занаш Ривқо зебост, ва мардуми Ҷарор аз Исҳоқ дар бораи занаш пурсиданд, ва ӯ гуфт: «Вай хоҳари ман аст», зеро метарсид, ки бигӯяд, ки вай зани ӯст, мабодо мардуми он замин ӯро аз барои вай накушанд.

5Ва сарварони Абималик рафта, занро назди подшоҳ ситоиш карданд, вале ӯ ба онҳо ҷавоб надод ва ба суханони онҳо гӯш надод.

6 Аммо подшоҳ шунид, ки онҳо мегӯянд, ки Исҳоқ ӯро хоҳари худ эълон кардааст, бинобар ин подшоҳ инро дар дили худ нигоҳ дошт.

7 Ва ҳангоме ки Исҳоқ се моҳ дар он замин монд, Абималик аз тиреза нигоҳ кард ва дид, ки инак, Исҳоқ бо занаш Ривқо бозӣ мекунад, зеро Исҳоқ дар хонаи берунии подшоҳ зиндагӣ мекард, ба тавре ки хонаи Исҳоқ рӯ ба рӯи хонаи подшоҳ буд.

8 Ва подшоҳ ба Исҳоқ гуфт: «Чӣ кор кардӣ, ки бо мо кардӣ, ки дар бораи занат "вай хоҳари ман аст" гуфтӣ? Чӣ тавр метавонист яке аз бузургони қавм бо вай хобад, ва ту гуноҳро бар сари мо оварӣ?»

9Ва Исҳоқ ба Абималик гуфт: «Азбаски ман метарсидам, ки мабодо аз сабаби занам бимирам, бинобар ин гуфтам: «Вай хоҳари ман аст».

10 Дар он вақт Абималик ба ҳамаи ашрофон ва бузургони худ фармон дод, ва онҳо Исҳоқ ва занаш Ривқоро гирифта, ба ҳузури подшоҳ оварданд.

11 Ва подшоҳ амр дод, ки онҳоро либосҳои шоҳона пӯшонанд ва дар кӯчаҳои шаҳр савор кунанд ва дар пеши онҳо дар тамоми замин эълон кунанд ва гӯянд: «Ин мард аст ва ин зани ӯст; ҳар кӣ ба ин мард ё занаш даст расонад, ҳатман хоҳад мурд». Ва Исҳоқ бо занаш ба хонаи подшоҳ баргашт, ва Худованд бо Исҳоқ буд ва ӯ бузург мешуд ва аз ҳеҷ чиз маҳрум намешуд.

12 Ва Худованд Исҳоқро дар назари Абималик ва дар назари ҳамаи зердастонаш писанд овард; ва Абималик бо Исҳоқ некӣ кард, зеро Абималик қасам ва аҳдеро, ки байни падараш ва Иброҳим буд, ба ёд овард.

13Ва Абималик ба Исҳоқ гуфт: «Инак, тамоми замин пеши туст; дар ҳар ҷое, ки ба назарат писандояд, сокин шав, то даме ки ба замини худ баргардӣ; ва Абималик ба Исҳоқ киштзорҳо ва токзорҳо ва беҳтарин қисматҳои замини Ҷарорро дод, то кишт кунад ва дарав кунад ва меваҳои заминро бихӯрад, то даме ки рӯзҳои қаҳтӣ сипарӣ шаванд.

14 Ва Исҳоқ дар он замин кишт кард ва дар ҳамон сол сад баробар ҳосил гирифт, ва Худованд ӯро баракат дод.

15 Ва он мард бузург шуд, ва рамаҳо ва говҳо ва ғуломони зиёде дошт.
16 Ва вақте ки рӯзҳои қаҳтӣ ба охир расиданд, Худованд ба Исҳоқ зоҳир шуда, гуфт: «Бархез, аз ин ҷо берун рав ва ба замини худ, ба замини Канъон баргард; ва Исҳоқ бархоста, ба Ҳебрӯн, ки дар замини Канъон аст, баргашт, худаш ва ҳамаи онҳо, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд.
17Ва баъд аз ин Шелах писари Арфакшад дар он сол, ки соли ҳаждаҳуми умри Яъқуб ва Эсов буд, вафот кард; ва тамоми рӯзҳое ки Шелах умр дид, чорсаду сию се сол буданд ва ӯ мурд.
18 Дар он вақт Исҳоқ писари хурдии худ Яъқубро ба хонаи Сом ва Эбер фиристод, ва ӯ дастуроти Худовандро таълим гирифт. Ва Яъқуб сию ду сол дар хонаи Сом ва Эбер монд, ва бародараш Эсов нарафт, зеро ки намехост равад, ва дар хонаи падараш дар замини Канъон монд.
19 Ва Эсов пайваста дар саҳро шикор мекард, то ҳар чиро, ки ба даст оварда метавонист, ба хона биёрад, чунон ки Эсов низ ҳар рӯз чунин мекард.
20 Ва Эсов марди маккор ва фиребгар буд, ки дилҳои одамонро шикор мекард ва онҳоро фиреб медод; ва Эсов дар саҳро марди далер буд, ва бо гузашти вақт, мисли ҳарвақта, барои шикор рафт; ва то саҳрои Сеир, яъне Адӯм, расид.
21 Ва ӯ як солу чор моҳ дар сарзамини Сеир шикор карда, дар саҳро монд.
22 Ва Эсов дар он ҷо дар замини Сеир духтари марди канъониро дид, ки номаш Яҳудит буд, ки духтари Беэрӣ, писари Эфер, аз қабилаҳои Ҳет, писари Канъон, буд.
23 Ва Эсов ӯро ба занӣ гирифт ва назди вай омад; вақте ки Эсов чиҳилсола буд, ки ӯро гирифт, ва ӯро ба Ҳебрӯн, замини манзили падараш, овард ва дар он ҷо маскан гирифт.
24 Ва дар он айём, дар соли саду даҳуми умри Исҳоқ, яъне дар соли панҷоҳуми умри Яъқуб, чунин воқеъ шуд, ки дар он сол Сом писари Нӯҳ вафот кард; Сом шашсадсола буд.
25 Ва вақте ки Сом вафот кард, Яъқуб назди падараш ба Ҳеброн, ки дар замини Канъон аст, баргашт.
26 Ва дар соли панҷоҳу шашуми умри Яъқуб одамон аз Ҳоррон омаданд, ва ба Ривқо дар бораи бародараш Лобон, писари Батуил, хабар доданд.
27 Зеро зани Лобон дар он рӯзҳо бефарзанд буд ва фарзанде надошт, ва ҳамаи канизонаш низ ба ӯ фарзанде назоида буданд.
28 Ва баъд аз он Худованд Адина, зани Лобонро, ба ёд овард ва ӯ ҳомила шуда, духтарони дугоник зоид. Ва Лобон номҳои духтарони худро, номи калонии Леё ва номи хурдии Роҳелро, ниҳод.
29 Он одамон омада, ин чизҳоро ба Ривқо нақл карданд ва Ривқо аз он ки Худованд ба бародараш ташриф овардааст ва ӯ фарзанддор шудааст, хеле хурсанд шуд.

БОБИ 29

1 Ва Исҳоқ писари Иброҳим пир ва солхӯрда шуд, ва чашмонаш аз пирӣ вазнин шуданд, ва онҳо хира шуда буданд ва наметавонистанд бубинанд.
2 Дар он вақт Исҳоқ писари худ Эсовро фарёд зада, гуфт: «Лутфан, силоҳҳоят, тирдон ва камонатро бигир, бархез ва ба саҳро рав ва барои ман нахӯд биёр ва барои ман хӯроки болаззат тайёр кун ва онро назди ман биёр, то ки бихӯрам ва пеш аз мурданам туро баракат диҳам, зеро ки ҳоло пир ва мӯйсафед шудаам».
3 Ва Эсов чунин кард; ва силоҳи худро гирифта, ба саҳро рафт, то ки мисли ҳамеша, нахӯди оҳуро сайд кунад, то ки онро назди падараш биёрад, то ки ӯро баракат диҳад.
4 Ва Ривқо ҳамаи суханонеро, ки Исҳоқ ба Эсов гуфта буд, шунид ва шитоб карда, писараш Яъқубро ҷеғ зад ва гуфт: «Падарат ба бародарат Эсов чунин гуфт ва ман шунидам; акнун ту шитоб кун ва он чиро, ки ман ба ту мегӯям, ба ҷо овар».
5Бархез ва ба рама рав ва ду бузғолаи хубе барои ман биёр, ва ман барои падарат хӯроки болаззат меорам ва ту хӯроки болаззатеро биёр, ки пеш аз он ки бародарат аз шикор бар ояд, бихӯрад, то ки падарат туро баракат диҳад.
6 Ва Яъқуб шитоб карда, он чи модараш ба ӯ амр дода буд, кард; ва таоми болаззат тайёр карда, пеш аз он ки Эсов аз таъқибаш биёяд, пеши падараш овард.
7 Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Ту кистӣ, писарам?» Ва ӯ гуфт: «Ман нахустзодаи ту Эсов ҳастам; ман он чиро, ки ба ман фармудӣ, кардам; акнун бархез ва аз шикори ман бихӯр, то ки ҷонат маро баракат диҳад, чунон ки ба ман гуфтӣ».
8 Ва Исҳоқ бархоста, хӯрд ва нӯшид, ва дилаш тасаллӣ ёфт ва Яъқубро баракат дод ва Яъқуб аз пеши падараш рафт; ва ҳамин ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод ва аз пеши ӯ рафт, инак Эсов аз шикори худ аз саҳро омад; ва таоми болаззат пухта, онро назди падараш овард, то аз он бихӯрад ва ӯро баракат диҳад.
9 Ва Исҳоқ ба Эсов гуфт: «Пас он кист, ки пеш аз омадани ту нахчир сайд карда, ба ман овард ва ман ӯро баракат додам?» Ва Эсов медонист, ки бародараш Яъқуб ин корро кардааст, ва хашми Эсов бар бародараш Яъқуб аланга гирифт, ки ӯ бо ӯ чунин рафтор кардааст.
10Ва Эсов гуфт: «Оё ӯро Яъқуб номгузорӣ накардаанд? Зеро ки ӯ ду маротиба маро иваз кард, ҳаққи нахустзодагии маро гирифт ва акнун баракати маро гирифт; ва Эсов сахт гирист; ва вақте ки Исҳоқ овози гиряи писараш Эсовро шунид, Исҳоқ ба Эсов гуфт: «Чӣ кор кунам, писарам, бародарат бо маккорӣ омад ва баракати туро гирифт; ва Эсов аз бародараш Яъқуб ба хотири баракате, ки падараш ба ӯ дода буд, нафрат дошт ва хашмаш бар ӯ сахт аланга гирифт».
11 Ва Яъқуб аз бародараш Эсов сахт метарсид, ва бархоста, ба хонаи Эбер писари Сом гурехт ва дар он ҷо аз сабаби бародараш пинҳон шуд. Ва Яъқуб шасту сесола буд, вақте ки аз замини Канъон аз Ҳебрӯн берун омад, ва Яъқуб чордаҳ сол дар хонаи Эбер пинҳон шуд, ба сабаби бародараш Эсов, ва дар он ҷо роҳҳои Худованд ва аҳкоми Ӯро омӯхтанро давом дод.
12 Ва чун Эсов дид, ки Яъқуб аз ӯ гурехтааст ва Яъқуб бо маккорӣ баракатро ба даст овардааст, Эсов сахт ғамгин шуд ва аз падару модараш низ хашмгин шуд; ва ӯ низ бархоста, занашро гирифт ва аз падару модараш ба сарзамини Сеир рафт ва дар он ҷо маскан гирифт; ва

Эсов дар он ҷо занеро аз байни духтарони Ҳит дид, ки номаш Босмат буд, духтари Элони ҳиттӣ, ва ӯро ба ғайр аз зани аввалаш ба занӣ гирифт; ва Эсов ӯро Одо ном ниҳод ва гуфт, ки баракат дар он замон аз ӯ гузаштааст.
13 Ва Эсов шаш моҳ дар замини Сеир зиндагӣ кард, бе он ки падару модари худро бубинад, ва баъд аз он Эсов занони худро гирифта, бархоста, ба замини Канъон баргашт; ва Эсов ду зани худро дар хонаи падараш дар Ҳебрӯн ҷойгир кард.
14Ва занони Эсов Исҳоқ ва Ривқоро бо аъмоли худ ба хашм оварданд ва хашмгин карданд, зеро ки онҳо бо роҳҳои Худованд рафтор накарданд, балки худоёни чӯбу санги падари худро, чунон ки падарашон ба онҳо таълим дода буд, ибодат мекарданд, ва онҳо аз падари худ бадтар буданд.
15 Ва онҳо мувофиқи ҳавасҳои бади дилашон рафтор карданд, ва барои Баалҳо қурбонӣ карданд ва бухур сӯзонданд, ва Исҳоқ ва Ривқо аз онҳо безор шуданд.
16Ва Ривқо гуфт: «Ман аз дасти духтарони ҳетӣ аз ҷонам безор шудаам; агар Яъқуб зане аз духтарони ҳетӣ, ба монанди ин духтарони ин замин, бигирад, пас зиндагӣ барои ман чӣ фоида дорад?»
17 Ва дар он рӯзҳо Одо, зани Эсов, ҳомила шуда, барои ӯ писаре зоид; ва Эсов писареро, ки барои ӯ таваллуд шуда буд, Алифоз ном гузошт; ва Эсов шасту панҷсола буд, вақте ки ӯро зоид.
18 Ва Исмоил писари Иброҳим дар он айём, дар соли шасту чоруми умри Яъқуб, вафот кард, ва тамоми рӯзҳое, ки Исмоил умр дид, саду сию ҳафт сол буданд ва ӯ мурд.
19 Ва чун Исҳоқ шунид, ки Исмоил мурдааст, барои ӯ мотам гирифт, ва Исҳоқ рӯзҳои зиёд барои ӯ мотам гирифт.
20 Ва баъд аз чордаҳ соли зиндагии Яъқуб дар хонаи Эбер, Яъқуб орзуи дидани падару модарашро кард, ва Яъқуб ба хонаи падару модараш ба Ҳеброн омад; ва Эсов дар он рӯзҳо фаромӯш карда буд, ки Яъқуб бо ӯ дар он рӯзҳо баракатро аз ӯ гирифта буд.
21 Ва Эсов, вақте ки Яъқубро дид, ки назди падару модараш меояд, ба ёд овард, ки Яъқуб бо ӯ карда буд ва бар ӯ сахт хашмгин шуд ва мехост ӯро бикушад.
22 Ва Исҳоқ писари Иброҳим пир ва солхӯрда буд; ва Эсов гуфт: «Акнун замони падарам наздик аст, ки бояд бимирад ва вақте ки ӯ бимирад, бародарам Яъқубро мекушам».
23 Ва инро ба Ривқо хабар доданд ва ӯ шитоб карда, писараш Яъқубро даъват кард ва ба ӯ гуфт: «Бархез ва ба Ҳоррон назди бародарам Лобон фирор кун ва муддате дар он ҷо бимон, то даме ки хашми бародарат аз ту дур шавад ва сипас баргардӣ».
24 Ва Исҳоқ Яъқубро даъват карда, ба ӯ гуфт: «Аз духтарони Канъон зан нагир, зеро падари мо Иброҳим ба мо чунин амр фармуд, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд, гуфта буд: "Ман ин заминро ба насли ту медиҳам; агар фарзандонат аҳди Маро, ки бо ту бастаам, риоя кунанд, он гоҳ Ман ба фарзандонат низ он чиро, ки ба ту гуфтаам, иҷро мекунам ва онҳоро тарк намекунам".
25Акнун писарам ба овози ман гӯш деҳ, ба ҳар он чи ба ту амр медиҳам, гӯш деҳ ва аз гирифтани зан аз духтарони Канъон худдорӣ кун; бархез, ба Ҳоррон, ба хонаи падари модарат Батуил рав ва аз он ҷо барои худ зане аз духтарони бародари модарат Лобон бигир.
26Пас, эҳтиёт бош, ки мабодо Худованд Худои худ ва ҳамаи роҳҳои Ӯро дар замине, ки ба он меравӣ, фаромӯш кунӣ ва бо қавми он замин пайванд наёбӣ ва аз паи ҳеҷу пуч нагардӣ ва Худованд Худои худро тарк кунӣ.
27Аммо вақте ки ба ин сарзамин меоӣ ва дар он ҷо ба Худованд ибодат кунӣ, аз роҳе ки Ман ба ту амр фармудаам ва аз он таълим гирифтаӣ, ба тарафи рост ё чап нагард.
28 Ва бигзор Худои Қодир ба ту дар назари мардуми рӯи замин лутфу марҳамат ато кунад, то ки ту дар он ҷо занеро мувофиқи хости худ бигирӣ, ки некӯкор ва ростқавл дар роҳҳои Худованд бошад.
29 Ва Худо ба ту ва насли ту баракати падарат Иброҳимро ато кунад ва туро борвар ва афзун гардонад, ва ту дар замине, ки ба он ҷо меравӣ, қавми зиёде шавӣ, ва Худо туро ба ин замин, замини иқомати падарат, бо фарзандон ва бо сарвати зиёд, бо шодӣ ва лаззат баргардонад.
30 Ва Исҳоқ васият ва баракат додан ба Яъқубро ба анҷом расонд ва ба ӯ тӯҳфаҳои зиёде, аз ҷумла нуқра ва тилло, дод ва ӯро фиристод; ва Яъқуб ба падару модараш гӯш дод ва онҳоро бӯсид ва бархоста, ба Паддон-Арам рафт; ва Яъқуб ҳафтоду ҳафтсола буд, вақте ки аз замини Канъон аз Беэр-Шобаъ берун омад.
31 Ва ҳангоме ки Яъқуб барои рафтан ба Ҳоррон рафт, Эсов писараш Алифозро фарёд зад ва бо ӯ пинҳонӣ гуфт: «Акнун шитоб кун, шамшератро ба дастат бигир ва Яъқубро таъқиб кун ва дар роҳ аз пеши ӯ гузар, ва барои ӯ камин кун ва ӯро бо шамшерат дар яке аз кӯҳҳо бикуш ва ҳар чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дорад, бигир ва баргард».
32Ва Алифоз ибни Эсов марди фаъол ва моҳир дар камонварӣ буд, чунон ки падараш ба ӯ омӯхта буд, ва ӯ шикорчии машҳур дар саҳро ва марди далеру шуҷоъ буд.
33 Ва Алифоз ончунон ки падараш ба ӯ амр дода буд, амал кард, ва Алифоз дар он вақт сездаҳсола буд; ва Алифоз бархоста, рафт ва даҳ бародари модарашро бо худ гирифт ва Яъқубро таъқиб кард.
34 Ва ӯ аз паси Яъқуб рафт, ва дар канори замини Канъон, рӯ ба рӯи шаҳри Шакем, ӯро дар назар дошт.
35 Ва Яъқуб дид, ки Алифоз ва одамонашро таъқиб мекунанд, ва Яъқуб дар ҷое, ки мерафт, истод, то бидонад, ки ин чӣ аст, зеро ки намедонист; ва Алифоз шамшерашро кашида, бо одамонаш ба сӯи Яъқуб наздик шуд; ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ кор кардед, ки ба ин ҷо омадаед ва чаро бо шамшерҳои худ таъқиб мекунед?»
36 Ва Алифоз ба Яъқуб наздик омад ва ӯ ба ӯ ҷавоб дода гуфт: «Падарам ба ман чунин амр фармуд, ва акнун ман аз фармонҳое, ки падарам ба ман дода буд, саркашӣ намекунам; ва чун Яъқуб дид, ки Эсов ба Алифоз гуфтааст, ки зӯроварӣ кунад, Яъқуб наздик шуда, аз Алифоз ва одамони ӯ илтиҷо кард ва ба ӯ гуфт:
37 Инак, ҳар он чи дорам ва падару модарам ба ман додаанд, ки туро ба худ бигир ва аз ман дур шав ва маро накуш; ва ин барои ту адолат ҳисоб карда шавад.

38 Ва Худованд Яъқубро дар назари Алифоз ибни Эсов ва одамонаш илтифот бахшид, ва онҳо ба овози Яъқуб гӯш доданд ва ӯро накуштанд; ва Алифоз ва одамонаш тамоми дороии Яъқубро, бо нуқра ва тиллоеро, ки ӯ аз Беэр-Шобаъ бо худ оварда буд, гирифтанд; ва барои ӯ чизе боқӣ нагузоштанд.
39Ва Алифоз ва одамонаш аз пеши ӯ рафта, назди Эсов ба Беэр-Шобаъ баргаштанд ва ҳар чиро, ки бо Яъқуб ба онҳо рӯй дода буд, ба ӯ нақл карданд, ва ҳар чиро, ки аз Яъқуб гирифта буданд, ба ӯ доданд.
40Ва Эсов аз писараш Алифоз ва аз одамоне ки бо ӯ буданд, хашмгин шуд, зеро онҳо Яъқубро кушта натавонистанд.
41Ва онҳо ба Эсов ҷавоб дода гуфтанд: «Азбаски Яъқуб дар ин маврид аз мо илтимос кард, ки ӯро накушем, раҳми мо ба ӯ омад ва мо тамоми дороии ӯро гирифта, назди ту овардем; ва Эсов тамоми нуқра ва тиллоеро, ки Элифоз аз Яъқуб гирифта буд, гирифта, дар хонаи худ гузошт».
42 Дар он вақт, вақте ки Эсов дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат додааст ва ба ӯ амр фармуда, гуфтааст: «Аз духтарони Канъон зан нагир, ва духтарони Канъон дар назари Исҳоқ ва Ривқо бад ҳастанд»,
43 Сипас ӯ ба хонаи амакаш Исмоил рафт ва илова бар занони калониаш, Маҳлат, духтари Исмоил, хоҳари Набойӯтро, ба занӣ гирифт.

БОБИ 30

1 Ва Яъқуб роҳи худро ба сӯи Ҳоррон идома дод ва то кӯҳи Мӯриё расид ва тамоми шаб дар он ҷо дар наздикии шаҳри Луз монд; ва Худованд дар он шаб ба Яъқуб зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ман Худованд Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ, падарат ҳастам; заминеро, ки ту дар он хобидаӣ, ба ту ва наслат медиҳам».
2 Ва инак, Ман бо ту ҳастам ва туро дар ҳар ҷое ки меравӣ, нигоҳбонӣ хоҳам кард ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард ва ҳамаи душманонатро пеши ту хоҳам овард; ва вақте ки онҳо бо ту ҷанг кунанд, бар ту ғолиб нахоҳанд омад ва туро бо шодӣ, бо фарзандон ва бо сарвати бузург ба ин сарзамин бармегардонам.
3 Ва Яъқуб аз хоб бедор шуд ва аз рӯъёе ки дида буд, хеле шод шуд; ва он маконро Байт-Ил номид.
4 Ва Яъқуб аз он ҷо хеле шодмон бархост ва ҳангоми роҳ рафтан пойҳояш аз шодӣ сабук шуданд ва аз он ҷо ба замини фарзандони шарқ рафт ва ба Ҳоррон баргашт ва дар назди чоҳи чӯпон истод.
5 Ва дар он ҷо ӯ чанд мардро дид, ки аз Ҳоррон барои чаронидани рамаҳои худ мерафтанд; ва Яъқуб аз онҳо пурсид, ва онҳо гуфтанд: «Мо аз Ҳорронем».
6 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Оё шумо Лобон, писари Ноҳӯрро, мешиносед?» Гуфтанд: «Мо ӯро мешиносем ва инак, духтараш Роҳел барои чаронидани рамаи падараш меояд».
7 Ҳангоме ки ӯ бо онҳо сӯҳбат мекард, Роҳел, духтари Лобон, барои чаронидани гӯсфандони падараш омад, зеро ки ӯ чӯпон буд.
8 Ва Яъқуб Роҳелро, духтари Лобон, бародари модараш, дид, давида, ӯро бӯсид ва овози худро баланд карда, гирист.
9 Ва Яъқуб ба Роҳел гуфт, ки ӯ писари Ривқо, хоҳари падараш, аст; ва Роҳел давида, ба падараш хабар дод; ва Яъқуб гиря карданро давом дод, зеро ки бо худ чизе надошт, ки ба хонаи Лобон биёрад.
10 Ва чун Лобон шунид, ки писари хоҳараш Яъқуб омадааст, давида, ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт ва ӯро ба хона даровард ва ба ӯ нон дод, ва ӯ хӯрд.
11 Ва Яъқуб ба Лобон он чиро, ки бародараш Эсов бо ӯ карда буд, ва он чиро, ки писараш Элифоз дар роҳ бо ӯ карда буд, нақл кард.
12 Ва Яъқуб як моҳ дар хонаи Лобон монд, ва Яъқуб дар хонаи Лобон хӯрок хӯрд ва нӯшид, ва баъд Лобон ба Яъқуб гуфт: «Ба ман бигӯ, ки музди ту чӣ қадар хоҳад буд? Зеро чӣ гуна метавонӣ ба ман муфт хизмат кунӣ?»
13 Ва Лобон писаре надошт, балки танҳо духтарон дошт, ва дигар занон ва канизонаш дар он рӯзҳо ҳанӯз бефарзанд буданд; ва инҳо номҳои духтарони Лобон аст, ки занаш Адина ба ӯ таваллуд карда буд; номи калонӣ Леё ва номи хурдӣ Роҳел буд; ва Леё чашмони нарм дошт, аммо Роҳел зебо ва дилкаш буд, ва Яъқуб ӯро дӯст медошт.
14 Ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Ман барои духтари хурдиат Роҳел ба ту ҳафт сол хизмат мекунам». Ва Лобон ба ин розӣ шуд ва Яъқуб барои духтараш Роҳел ҳафт сол ба Лобон хизмат кард.
15 Ва дар соли дуюми иқомати Яъқуб дар Ҳоррон, яъне дар соли ҳафтоду нӯҳуми умри Яъқуб, дар он сол Эбар писари Сом вафот кард, ки дар синни вафоташ чорсаду шасту чорсола буд.
16 Ва Яъқуб шунид, ки Эбер мурдааст, хеле ғамгин шуд ва рӯзҳои зиёд барои ӯ мотам гирифт ва мотам гирифт.
17 Ва дар соли сеюми иқомати Яъқуб дар Ҳоррон, Босмат, духтари Исмоил, зани Эсов, ба ӯ писаре зоид, ва Эсов ӯро Рауил ном гузошт.
18 Ва дар соли чоруми иқомати Яъқуб дар хонаи Лобон, Худованд Лобонро таҷлил кард ва ӯро ба хотири Яъқуб ба ёд овард, ва писаронаш таваллуд шуданд, ва писари аввалинаш Беор, дуюмаш Алиб ва сеюмаш Хораш буд.
19 Ва Худованд ба Лобон сарват ва ҷалол, писарон ва духтарон дод; ва ин мард ба шарофати Яъқуб хеле афзоиш ёфт.
20 Ва Яъқуб дар он рӯзҳо ба Лобон дар ҳар кор, дар хона ва дар саҳро, хизмат мекард ва баракати Худованд дар ҳар он чи ба Лобон дар хона ва дар саҳро тааллуқ дошт, буд.
21 Ва дар соли панҷум Яҳудит, духтари Беэрӣ, зани Эсов, дар замини Канъон вафот кард, ва писаре надошт, балки танҳо духтарон дошт.
22 Ва инҳо номҳои духтарони вай аст, ки вай ба Эсов зоид; номи калонӣ Марзит ва номи хурдӣ Пуит буд.
23 Ва ҳангоме ки Яҳудит мурд, Эсов бархоста, мисли ҳарвақта барои шикор дар саҳро ба Сеир рафт; ва Эсов муддати тӯлонӣ дар замини Сеир зиндагӣ кард.
24 Ва дар соли шашум Эсов, илова бар занони дигараш, Аҳлибомо, духтари Сабӯни ҳivвиро, барои худ зан гирифт ва Эсов ӯро ба замини Канъон овард.
25 Ва Аҳлибомо ҳомила шуда, се писар: Яуш, Яълон ва Қӯраҳро ба Эсов зоид.

26 Ва дар он рӯзҳо, дар замини Канъон, байни чӯпонони Эсов ва чӯпонони сокинони замини Канъон низоъ ба миён омад, зеро чорво ва дороии Эсов он қадар зиёд буд, ки ӯ дар замини Канъон, дар хонаи падараш зиндагӣ карда натавонист ва замини Канъон аз сабаби чорвояш ӯро ғунҷонда наметавонист.
27Ва чун Эсов дид, ки адоваташ бо сокинони замини Канъон авҷ гирифтааст, бархоста, занон ва писарон ва духтаронаш ва ҳама чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, ва чорвое, ки дошт, ва тамоми молу мулкеро, ки дар замини Канъон ба даст оварда буд, гирифт ва аз сокинони он замин ба замини Сеир рафт; ва Эсов ва ҳама чизе, ки ба ӯ тааллуқ дошт, дар замини Сеир маскан гирифтанд.
28 Аммо Эсов гоҳ-гоҳе барои дидани падару модараш ба замини Канъон мерафт ва бо ҳӯриён издивоҷ мекард ва духтарони худро ба писарони Сеири ҳӯриён ба занӣ медод.
29 Ва духтари калонии худ Марзитро ба Ано, писари Забъӯн, бародари занаш, дод ва Пуитро ба Озар, писари Билҳони ҳӯрӣ, дод; ва Эсов ва фарзандонаш дар кӯҳ маскан гирифтанд, ва онҳо борвар ва афзун шуданд.

БОБИ 31

1 Ва дар соли ҳафтум, хизмати Яъқуб, ки ӯ ба Лобон хизмат мекард, ба анҷом расид ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Зани маро ба ман деҳ, зеро рӯзҳои хизмати ман ба охир расиданд». Ва Лобон чунин кард; ва Лобон ва Яъқуб тамоми мардуми он ҷоро ҷамъ карда, зиёфате барпо карданд.
2 Ва шомгоҳон Лобон ба хона омад, ва баъд аз он Яъқуб бо аҳли зиёфат ба он ҷо омад, ва Лобон ҳамаи чароғҳоеро, ки дар хона буданд, хомӯш кард.
3 Ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Чаро ту бо мо чунин кор мекунӣ?» Ва Лобон ҷавоб дод: «Одати мо дар ин сарзамин чунин аст».
4 Ва баъд аз он Лобон духтари худ Леёро гирифт ва ӯро назди Яъқуб овард, ва назди вай омад, ва Яъқуб надонист, ки вай Леё аст.
5 Ва Лобон духтари худ Леёро, ки канизи худ Зилфо буд, ба канизӣ дод.
6 Ва тамоми мардуми зиёфат медонистанд, ки Лобон бо Яъқуб чӣ кор кардааст, аммо инро ба Яъқуб нагуфтанд.
7 Ва ҳамаи ҳамсояҳо он шаб ба хонаи Яъқуб омаданд, ва хӯрданд, нӯшиданд ва шодӣ карданд, ва дар пеши Леё бо дойраҳо ва рақсҳо бозӣ карданд ва дар пеши Яъқуб «Ҳелё, Ҳелё» гуфтанд.
8 Ва Яъқуб суханони онҳоро шунид, вале маънои онҳоро нафаҳмид, ва фикр кард, ки шояд чунин расми онҳо дар ин сарзамин бошад.
9 Ва ҳамсояҳо ин суханонро шабона ба Яъқуб гуфтанд, ва ҳамаи чароғҳое, ки дар хона буд, Лобон он шаб хомӯш карда буд.
10 Ва субҳ, вақте ки рӯз равшан шуд, Яъқуб ба занаш рӯй гардонд ва дид, ки ин Леё буд, ки дар оғӯшаш хобида буд. Ва Яъқуб гуфт: «Инак, ман медонам, ки ҳамсояҳо дишаб чӣ гуфтанд, Ҳелё!» — гуфтанд онҳо, аммо ман намедонистам.
11 Ва Яъқуб Лобонро фарёд зада, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардӣ? Ман барои Роҳел ба ту хизмат кардам, пас чаро маро фиреб додӣ ва Леёро ба ман додӣ?»
12 Ва Лобон ба Яъқуб ҷавоб дод: «Дар мо чунин рафтор намекунанд, ки ҳоло хурдиро пеш аз калонӣ диҳанд, пас, агар хоҳари ӯро низ гирифтанӣ бошӣ, ӯро барои хидмате, ки ҳафт соли дигар ба ман хизмат мекунӣ, назди худ бибар».
13 Ва Яъқуб чунин кард, ва Роҳелро низ ба занӣ гирифт, ва боз ҳафт соли дигар ба Лобон хизмат кард; ва Яъқуб низ назди Роҳел омад, ва Роҳелро аз Леё бештар дӯст медошт; ва Лобон канизи худ Билҳоро барои канизӣ ба вай дод.
14 Ва Худованд дид, ки Леёро бад мебинанд, Худованд батни ӯро кушод; ва дар он рӯзҳо вай ҳомила шуда, барои Яъқуб чор писар таваллуд кард.
15 Ва ин аст номҳои онҳо: Реубен, Шимъӯн, Левӣ ва Яҳудо, ва баъд аз он вай зоиданро бас кард.
16 Ва дар он вақт Роҳел бефарзанд буд ва фарзанд надошт; ва Роҳел ба хоҳараш Леё ҳасад мебурд; ва чун Роҳел дид, ки ба Яъқуб фарзанде назояд, канизи худ Билҳоро гирифт ва ду писар, Дон ва Нафтолиро, аз Яъқуб зоид.
17 Ва чун Леё дид, ки аз таваллуд кардан бозмондааст, канизи худ Зилфоро низ гирифт ва ӯро ба Яъқуб ба занӣ дод; ва Яъқуб низ назди Зилфо омад, ва ӯ низ барои Яъқуб ду писар, Ҷод ва Ошер, зоид.
18 Ва Леё боз ҳомила шуда, дар он рӯзҳо ба Яъқуб ду писар ва як духтар зоид, ва номҳои онҳо Исҳоқор, Забулун ва хоҳарашон Дино аст.
19 Ва Роҳел дар он рӯзҳо ҳанӯз бефарзанд буд, ва Роҳел дар он вақт ба Худованд дуо гуфта, гуфт: «Эй Худованд Худо, маро ба ёд ор ва маро иёдат намо, зеро ки акнун шавҳарам маро тарк мекунад, зеро ки ман барои ӯ фарзанде назоидаам».
20 Акнун, эй Худованд Худо, дуои маро пеши Худ бишнав ва ба ранҷу азоби ман назар андоз, ва ба ман фарзандоне мисли яке аз канизҳо ато кун, то ки дигар нанги худро таҳаммул накунам.
21 Ва Худо ӯро шунид ва батни ӯро кушод; ва Роҳел ҳомила шуда, писаре зоид ва гуфт: «Худованд нанги маро аз байн бурд», ва ӯро Юсуф ном ниҳод ва гуфт: «Худованд ба ман писари дигаре илова кунад». Ва Яъқуб наваду яксола буд, вақте ки ӯро зоид.
22 Дар он вақт модари Яъқуб, Ривқо, парастори худ, Дебора, духтари Ус, ва ду хизматгори Исҳоқро назди Яъқуб фиристод.
23 Ва онҳо назди Яъқуб ба Ҳоррон омаданд ва ба ӯ гуфтанд: «Ривқо моро назди ту фиристод, то ки ту ба хонаи падарат ба замини Канъон баргардӣ; ва Яъқуб ба суханони модараш гӯш дод.
24 Дар он вақт, ҳафт соли дигаре, ки Яъқуб барои Роҳел ба Лобон хизмат мекард, ба охир расид ва пас аз чордаҳ соли иқоматаш дар Ҳоррон, Яъқуб ба Лобон гуфт: «Занҳоямро ба ман деҳ ва маро равона кун, то ки ба замини худ равам, зеро инак, модарам аз замини Канъон ба ман фиристод, ки ба хонаи падарам баргардам».
25 Ва Лобон ба ӯ гуфт: «Не, илтимос мекунам; агар ман дар назари ту илтифот ёфта бошам, маро тарк

накун; музди худро барои ман муайян кун, то ки онҳоро диҳам ва бо ман бимонам».
26 Ва Яъқуб ба вай гуфт: «Ин аст музди меҳнати ман, ки ман имрӯз аз байни тамоми рамаи ту мегузарам ва ҳар барраи холдор ва доғдор ва қаҳварангро аз байни гӯсфандон ва бузҳо мегирам; ва агар ту ин корро барои ман кунӣ, ман бармегардам ва рамаи туро мечаронам ва онҳоро мисли пештара нигоҳ медорам».
27 Ва Лобон чунин кард, ва Лобон ҳар он чиро, ки Яъқуб гуфта буд, аз рамаи худ гирифта, ба ӯ дод.
28 Ва Яъқуб ҳар он чиро, ки аз рамаи Лобон гирифта буд, ба дасти писаронаш дод ва Яъқуб боқимондаи рамаи Лобонро мечаронид.
29 Ва чун бандагони Исҳоқ, ки ӯ назди Яъқуб фиристода буд, диданд, ки Яъқуб бо онҳо ба замини Канъон назди падараш барнамегардад, аз ӯ дур шуданд ва ба замини Канъон баргаштанд.
30 Ва Дебӯро бо Яъқуб дар Ҳоррон монд, ва бо бандагони Исҳоқ ба замини Канъон барнагашт; ва Дебӯро бо занон ва фарзандони Яъқуб дар Ҳоррон зиндагӣ кард.
31 Ва Яъқуб шаш соли дигар ба Лобон хизмат кард, ва вақте ки гӯсфандон таваллуд мекарданд, Яъқуб аз байни онҳо доғдор ва холдорро ҷудо мекард, чунон ки бо Лобон қарор дода буд; ва Яъқуб шаш сол дар хонаи Лобон чунин мекард; ва он мард фаровон шуд, ва говҳо, канизон ва хизматгорон, шутурҳо ва харҳо дошт.
32 Ва Яъқуб дусад рама дошт, ва говҳои ӯ калон ва зебо буданд ва хеле серҳосил буданд, ва ҳамаи оилаҳои банӣ-одам мехостанд аз чорвои Яъқуб гиранд, зеро онҳо хеле сарватманд буданд.
33 Ва бисёре аз фарзандони одам барои харидани рамаи Яъқуб омаданд, ва Яъқуб ба онҳо як гӯсфанд барои хизматгор ё каниз ё хар ё шутур дод, ё ҳар чизеро, ки Яъқуб аз онҳо мехост, ба ӯ доданд.
34 Ва Яъқуб бо ин муомилот бо банӣ-одам сарват, шӯҳрат ва молу мулк ба даст овард, ва банӣ-Лобон ба ин шӯҳрат ҳасад бурданд.
35 Ва бо гузашти вақт ӯ суханони писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: «Яъқуб ҳар он чи аз они падари моро буд, гирифтааст ва аз он чи аз они падари мо буд, тамоми ин ҷалолро ба даст овардааст».
36 Ва Яъқуб ба чеҳраи Лобон ва фарзандонаш нигарист ва дид, ки ин ба ӯ дар он рӯзҳоончунон ки пештар буд, монанд набуд.
37 Ва Худованд пас аз гузаштани шаш сол ба Яъқуб зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Бархез, аз ин замин берун рав ва ба замини зодгоҳи худ баргард, ва Ман бо ту хоҳам буд».
38 Ва Яъқуб дар он вақт бархост ва фарзандон ва занон ва тамоми дороии худро ба шутур савор кард, ва берун рафт, то ба замини Канъон назди падараш Исҳоқ биравад.
39 Ва Лобон намедонист, ки Яъқуб аз пеши ӯ рафтааст, зеро ки Лобон он рӯз барои пашми гӯсфандон буд.
40 Ва Роҳел бутҳои падарашро дуздид ва онҳоро гирифта, бар шутуре, ки бар он нишаста буд, пинҳон кард ва рафт.
41 Ва ин аст тарзи тасвирҳо: марди нахустзодаро гирифта, ӯро мекушанд ва мӯйашро аз сараш мекашанд, намак гирифта, сарашро намак мекунанд ва онро бо равған молида, сипас як лавҳаи хурди мис ё лавҳаи тиллоӣ гирифта, номашро бар он менависанд ва лавҳаро зери забонашон мегузоранд, сарро бо лавҳа зери забонашон гирифта, онро дар хона мегузоранд ва дар пеши он чароғҳоро фурӯзон мекунанд ва ба он саҷда мекунанд.
42 Ва ҳангоме ки онҳо ба он саҷда мекунанд, он бо қудрати номе, ки дар он навишта шудааст, дар ҳар масъалае, ки аз он мепурсанд, бо онҳо сухан мегӯяд.
43 Ва баъзеҳо онҳоро ба шакли одамон, аз тилло ва нуқра, месозанд ва дар вақтҳои маълум ба онҳо мераванд ва ин рақамҳо таъсири ситорагонро мегиранд ва ба онҳо чизҳои ояндаро нақл мекунанд ва ба ин тариқ тасвирҳое буданд, ки Роҳел аз падараш дуздидааст.
44 Ва Роҳел ин бутҳоро, ки аз они падараш буданд, дуздид, то ки Лобон аз онҳо надонад, ки Яъқуб ба куҷо рафтааст.
45 Ва Лобон ба хона баргашт ва аз Яъқуб ва аҳли байташ пурсиш кард, вале ӯро пайдо накард. Лобон бутҳои худро ҷустуҷӯ кард, то бидонад, ки Яъқуб куҷо рафтааст, аммо онҳоро наёфт. Ба бутҳои дигар рафт ва аз онҳо пурсиш кард ва онҳо ба ӯ гуфтанд, ки Яъқуб аз ӯ ба хонаи падараш, ба замини Канъон гурехтааст.
46 Ва Лобон бархоста, бародаронаш ва ҳамаи хизматгоронашро гирифт ва берун рафта, Яъқубро таъқиб кард, ва дар кӯҳи Ҷилъод ба ӯ расид.
47 Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардӣ, то ки гурезӣ ва маро фиреб диҳӣ ва духтарону фарзандони маро мисли асирони ба шамшер бурда расонӣ?»
48 Ва ту ба ман иҷозат надодӣ, ки онҳоро бӯсам ва бо шодӣ гусел кунам, ва худоёни маро дуздидӣ ва рафтӣ.
49 Ва Яъқуб ба Лобон ҷавоб дод: «Зеро ман метарсидам, ки мабодо духтаронатро аз ман бо зӯрӣ бигирӣ; ва акнун, ҳар кӣ худоёни худро ёбӣ, хоҳад мурд».
50 Ва Лобон бутҳоро ҷустуҷӯ кард ва тамоми хаймаҳо ва ашёи Яъқубро аз назар гузаронд, вале онҳоро пайдо накард.
51 Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Мо бо ҳам аҳд мебандем ва ин шаҳодате байни ман ва ту хоҳад буд; агар ту духтарони маро озор диҳӣ, ё ғайр аз духтарони ман занони дигаре бигирӣ, Худо дар ин масъала шоҳид байни ман ва ту хоҳад буд».
52 Ва сангҳо гирифта, тӯдае сохтанд, ва Лобон гуфт: «Ин тӯда шоҳид байни ман ва ту аст», аз ин рӯ онро Ҷилъод номид.
53 Ва Яъқуб ва Лобон дар кӯҳ қурбонӣ карданд ва дар он ҷо дар паҳлӯи тӯда хӯрок хӯрданд ва тамоми шаб дар кӯҳ монданд; ва Лобон субҳи барвақт бархоста, бо духтаронаш гирист ва онҳоро бӯсид ва ба макони худ баргашт.
54 Ва ӯ шитоб карда, писари худ Беорро, ки ҳабдаҳсола буд, бо Абихӯроф ибни Ус, писари Ноҳӯр, ва даҳ нафарро бо онҳо фиристод.
55 Ва онҳо шитоб карда, рафтанд ва аз роҳ пеши Яъқуб гузаштанд, ва бо роҳи дигаре ба сарзамини Сеир расиданд.

56 Ва онҳо назди Эсов омада, ба ӯ гуфтанд: «Бародар ва хеши ту, бародари модарат Лобон, писари Батуил, чунин мегӯяд:
57Оё ту шунидаӣ, ки бародарат Яъқуб бо ман чӣ кардааст, ки ӯ аввал бараҳна ва луч назди ман омад, ва ман ба пешвози ӯ рафтам, ва ӯро бо иззату эҳтиром ба хонаам овардам, ва ӯро бузург кардам, ва ду духтари худро ба занӣ ва ду канизи худро низ ба ӯ додам.
58 Ва Худо ӯро ба хотири ман баракат дод ва ӯ фаровон афзоиш ёфт, ва писарон, духтарон ва канизони зиёде дошт.
59 Ӯ инчунин сарвати бузурги гӯсфандон, гову говҳо, шутурҳо ва харҳо, инчунин нуқра ва тиллои фаровон дорад; ва чун дид, ки сарваташ афзун шудааст, моро тарк кард, вақте ки ман барои буридани пашми гӯсфандонам мерафтам, ва бархоста, пинҳонӣ гурехт.
60 Ва занону фарзандонашро ба шутурҳо савор кард, ва тамоми чорво ва дороии худро, ки дар замини ман ба даст оварда буд, бо худ бурд, ва рӯйи худро баланд кард, то назди падараш Исҳоқ ба замини Канъон биравад.
61Ва ӯ ба ман иҷозат надод, ки духтаронам ва фарзандонашонро бӯсам, ва духтаронамро мисли асирони бо шамшер асиршуда бурд, ва худоёни моро низ дуздид ва гурехт.
62Ва акнун Ман ӯро дар кӯҳи ҷӯйибори Ёбук гузоштаам, ӯ ва ҳар чизе ки ба ӯ тааллуқ дорад; ӯ аз ҳеҷ чиз маҳрум нест.
63 Агар ту хоҳӣ назди ӯ биравӣ, бирав ва дар он ҷо ӯро хоҳӣ ёфт ва ҳар чи ки дилат мехоҳад, бо ӯ метавонӣ рафтор кунӣ; ва қосидони Лобон омада, ба Эсов ҳамаи ин чизҳоро хабар доданд.
64 Ва Эсов ҳамаи суханони қосидони Лобонро шунид, ва хашмаш бар Яъқуб сахт аланга гирифт, ва нафрати худро ба ёд овард, ва хашмаш дар вуҷуди худ аланга гирифт.
65 Ва Эсов шитоб кард ва фарзандон ва бандагонаш ва ҷонҳои аҳли байти худро, ки шаст нафар буданд, гирифт. Ва рафта, ҳамаи банӣ-Исои Сеири ҳӯриро ва қавми онҳоро, ки сесаду чил нафар буданд, ҷамъ кард. Ва ҳамаи ин чорсад нафарро, ки шамшерҳои бараҳна доштанд, гирифта, назди Яъқуб рафт, то ӯро бикушад.
66 Ва Эсов ин шумораро ба чанд қисм тақсим кард, ва шаст нафар аз фарзандон ва хизматгоронаш ва ҷонҳои аҳли байти худро як сардор гирифта, ба онҳо нигоҳубини писари калонии худ Алифозро супурд.
67 Ва сарҳои боқимондаро ба нигоҳубини шаш писари Сеири ҳӯрӣ дод ва ҳар якеро бар наслҳо ва фарзандони худ таъин кард.
68 Ва тамоми ин ӯрдугоҳ чунон ки буд, равона шуданд, ва Эсов дар миёни онҳо ба сӯи Яъқуб рафт, ва онҳоро бо суръат пеш бурд.
69 Ва қосидони Лобон аз Эсов рафта, ба замини Канъон рафтанд ва ба хонаи Ривқо, модари Яъқуб ва Эсов, расиданд.
70 Ва ба вай хабар доданд: «Инак, писарат Эсов бо чорсад нафар бар зидди бародараш Яъқуб баромадааст, зеро шунид, ки ӯ меояд, ва барои ҷанг бо ӯ рафт, то ӯро бикушад ва ҳар чизеро, ки дорад, бигирад».
71 Ва Ривқо шитоб кард ва ҳафтоду ду мардро аз бандагони Исҳоқ барои пешвози Яъқуб дар роҳ фиристод, зеро гуфт: «Магар Эсов дар роҳ, вақте ки бо ӯ вомехӯрад, ҷанг кунад».
72 Ва ин қосидон ба роҳ баромаданд, то бо Яъқуб вохӯранд, ва бо ӯ дар роҳи ҷӯйбор, дар тарафи дигари ҷӯйбори Яъбук вохӯрданд, ва Яъқуб онҳоро дида гуфт: «Ин ӯрдугоҳ аз ҷониби Худо барои ман муқаррар шудааст». Ва Яъқуб он ҷойро Махнайим номид.
73 Ва Яъқуб ҳамаи қавми падарашро шинохт, ва онҳоро бӯсид ва ба оғӯш гирифт ва бо онҳо омад; ва Яъқуб аз онҳо дар бораи падару модараш пурсид, ва онҳо гуфтанд: «Онҳо саломатанд».
74 Ва ин қосидон ба Яъқуб гуфтанд: «Модарат Ривқо моро назди ту фиристода, гуфт: «Шунидам, писарам, ки бародарат Эсов бо мардоне аз банӣ-Ҳӯрӣ бар зидди ту баромадааст».
75 Ва аз ин рӯ, эй писарам, ба овози ман гӯш деҳ ва бо маслиҳати худ бубин, ки чӣ кор мекунӣ, ва вақте ки ӯ назди ту ояд, ӯро дуо кун ва бо ӯ бепарвоӣ нагӯй ва аз он чизе, ки дорӣ ва аз он чизе, ки Худо ба ту неъмат додааст, ба ӯ тӯҳфа деҳ.
76 Ва вақте ки аз ту дар бораи корҳои ту мепурсад, ҳеҷ чизро аз ӯ пинҳон накун, шояд хашми худро бар ту баргардонад ва ту бо ин ҷони худро, ту ва ҳамаи онҳоеро, ки ба ту таааллуқ доранд, наҷот диҳӣ, зеро вазифаи ту ин аст, ки ӯро эҳтиром кунӣ, зеро ӯ бародари калонии ту аст.
77 Ва чун Яъқуб суханони модарашро, ки қосидон ба ӯ гуфта буданд, шунид, Яъқуб овози худро баланд карда, зор-зор гирист ва он чи модараш ба ӯ амр дода буд, иҷро кард.

БОБИ 32

1 Ва дар он вақт Яъқуб ба назди бародараш Эсов ба сарзамини Сеир қосидонро фиристод, ва ӯ бо ӯ суханони илтиҷоомез гуфт.
2Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба оғоям Эсов чунин бигӯед: бандаат Яъқуб чунин мегӯяд: бигзор оғоям фикр накунад, ки баракати падарам, ки маро бо он баракат додааст, барои ман муфид буд».
3 Зеро ки ман бист сол бо Лобон будам, ва ӯ маро фиреб дод ва музди маро даҳ маротиба тағйир дод, чунон ки ҳамааш аллакай ба оғоям гуфта шуда буд.
4 Ва ман дар хонаи ӯ бо заҳмат ба ӯ хизмат кардам, ва баъд аз он Худо ранҷу азоби маро, заҳмати маро ва кори дастҳои маро дид, ва маро дар назари Худ файз ва лутф ёфт.
5 Ва баъд аз он, бо раҳмати бузург ва меҳрубонии Худо, ман говҳо, харҳо ва говҳо, ва ғуломон ва канизон харидам.
6 Ва акнун ман ба замин ва хонаи худ назди падару модарам, ки дар замини Канъон ҳастанд, меравам; ва фиристодам, то ба оғоям ҳамаи инро хабар диҳам, то дар назари оғоям илтифот пайдо кунам, то ки ӯ фикр накунад, ки ман худам сарват ба даст овардаам ё баракате, ки падарам ба ман баракат додааст, ба ман фоида овардааст.
7 Ва он қосидон назди Эсов рафтанд ва ӯро дар канори замини Эдом ёфтанд, ки ба сӯи Яъқуб мерафт ва чорсад нафар аз банӣ-Сеири ҳӯрӣ бо шамшерҳои кашида истода буданд.

8Ва қосидони Яъқуб ба Эсов ҳамаи суханонеро, ки Яъқуб дар бораи Эсов ба онҳо гуфта буд, нақл карданд.
9Ва Эсов бо мағрурӣ ва нафрат ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Ба ростӣ, ман шунидаам ва ба ман гуфтаанд, ки Яъқуб бо Лобон чӣ кардааст, ки ӯро дар хонадонаш сарбаланд кард ва духтаронашро ба ӯ ба занӣ дод, ва ӯ писарон ва духтарон ба дунё овард, ва дар хонадони Лобон бо дороии худ сарват ва сарвати фаровон пайдо кард.
10 Ва чун дид, ки сарваташ фаровон ва сарваташ бузург аст, бо тамоми дороияш аз хонаи Лобон гурехт; ва духтарони Лобонро аз пеши падарашон, мисли асирон, ки ба шамшер бурда шуда буданд, бе он ки ба ӯ хабар диҳад, бурд.
11 Ва на танҳо Яъқуб бо Лобон чунин кард, балки бо ман низ чунин кард ва ду маротиба маро иваз кард, ва оё ман хомӯш хоҳам монд?
12Пас, ман имрӯз бо лашкари худ барои пешвози ӯ омадам ва мувофиқи хости дилам бо ӯ амал хоҳам кард.
13 Ва қосидон баргашта, назди Яъқуб омада, ба ӯ гуфтанд: «Мо назди бародарат, назди Эсов, омадем ва ҳамаи суханони туро ба ӯ нақл кардем, ва ӯ ба мо чунин ҷавоб дод, ва инак, бо чорсад нафар ба пешвози ту меояд».
14Пас, акнун бидон ва бубин, ки чӣ кор бояд кунӣ, ва пеши Худо дуо гӯй, то туро аз ӯ раҳо кунад.
15 Ва вақте ки суханони бародарашро, ки ба қосидони Яъқуб гуфта буд, шунид, Яъқуб сахт тарсид ва ғамгин шуд.
16 Ва Яъқуб ба Худованд Худои худ дуо гуфт: «Эй Худованд, Худои падаронам Иброҳим ва Исҳоқ, вақте ки ман аз хонаи падарам рафтам, ба ман гуфтӣ:
17 Ман Худованд Худои падарат Иброҳим ва Худои Исҳоқ ҳастам, ин замин ва насли туро баъд аз ту ба ту медиҳам, ва насли туро мисли ситорагони осмон хоҳам гардонид, ва ту ба чор тарафи осмон паҳн хоҳӣ шуд, ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт.
18Ва Ту суханони Худро устувор гардондӣ, ва ба ман сарват, фарзандон ва чорво додӣ, чунон ки орзуҳои диламро ба бандаи Худ додӣ; ҳар он чи аз Ту талаб карда будам, ба ман додӣ, ба тавре ки ман аз ҳеҷ чиз камӣ надоштам.
19Ва баъд аз он ба ман гуфтӣ: «Ба назди падару модарат ва ба зодгоҳат баргард, ва Ман бо ту некӣ хоҳам кард».
20 Ва акнун, ки ман омадам, ва ту маро аз Лобон раҳо кардӣ, ман ба дасти Эсов хоҳам афтод, ки маро, бале, бо модарони фарзандонамро хоҳад кушт.
21Пас, эй Худованд Худо, маро низ аз дасти бародарам Эсов раҳо кун, зеро ман аз ӯ бағоят метарсам.
22 Ва агар дар Ман росткорӣ набошад, ба хотири Иброҳим ва падарам Исҳоқ ин корро кун.
23 Зеро ман медонам, ки бо меҳрубонӣ ва раҳм ин сарватро ба даст овардаам; бинобар ин, аз Ту илтимос мекунам, ки имрӯз маро бо меҳрубонии Худ раҳо кунӣ ва ба ман ҷавоб диҳӣ.
24 Ва Яъқуб дуо гуфтанро ба Худованд бас кард ва мардумеро, ки бо ӯ буданд, бо гӯсфандон ва чорво ба ду бошишгоҳ тақсим кард ва нисфи онро ба Домесек, писари Элиэзер, бандаи Иброҳим, барои бошишгоҳ бо фарзандонаш дод, ва нисфи дигарро ба бародараш Элиэзер, писари Элиэзер, барои бошишгоҳ бо фарзандонаш дод.
25 Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Аз байни ӯрдугоҳҳои худ дуртар истед ва ба якдигар хеле наздик нашавед; ва агар Эсов ба як ӯрдугоҳ омада, онро бикушад, ӯрдугоҳи дигар, ки дар масофаи дур аст, аз ӯ раҳо хоҳад шуд».
26 Ва Яъқуб он шабро дар он ҷо гузаронд, ва тамоми шаб ба хизматгорони худ дар бораи қӯшунҳо ва фарзандонаш дастурҳо дод.
27 Ва Худованд дуои Яъқубро дар он рӯз шунид, ва Худованд Яъқубро аз дасти бародараш Эсов раҳо кард.
28 Ва Худованд се фаришта аз фариштагони осмонро фиристод, ва онҳо пеш аз Эсов рафта, назди ӯ омаданд.
29 Ва ин фариштагон ба Эсов ва қавмаш ду ҳазор мард, ки бар аспҳо савор буданд ва бо ҳар гуна асбобҳои ҷангӣ муҷаҳҳаз буданд, зоҳир шуданд ва дар назари Эсов ва ҳамаи мардонаш ба чор гурӯҳ тақсим шуда, чор сардорро дар бар гирифтанд.
30 Ва як ӯрдугоҳ рафтанд ва Эсовро бо чорсад нафар ба сӯи бародараш Яъқуб диданд, ва ин ӯрдугоҳ ба сӯи Эсов ва қавмаш давид ва онҳоро ба тарсонд; ва Эсов аз тарс аз асп афтод, ва ҳамаи мардонаш дар он ҷо аз ӯ дур шуданд, зеро ки сахт метарсиданд.
31 Ва тамоми ӯрдугоҳ, вақте ки онҳо аз Эсов гурехтанд, аз паси онҳо фарёд заданд, ва ҳамаи ҷанговарон ҷавоб дода, гуфтанд:
32 Мо бандагони Яъқуб ҳастем, ки бандаи Худост ва кӣ метавонад бар зидди мо истодагарӣ кунад?» Ва Эсов ба онҳо гуфт: «Пас, эй оғо ва бародари ман Яъқуб оғои шумост, ки ман ӯро бист сол боз надидаам ва имрӯз, ки барои дидани ӯ омадаам, оё шумо бо ман чунин рафтор мекунед?»
33 Фариштагон ба ӯ ҷавоб доданд: «Қасам ба ҳаёти Худованд, агар Яъқуб, ки ту дар борааш сухан мегӯӣ, бародари ту намебуд, мо аз ту ва қавмат касеро намегузоштем, балки ба хотири Яъқуб бо онҳо ҳеҷ коре нахоҳем кард».
34Ва ин ӯрдугоҳ аз Эсов ва одамонаш гузашт ва рафт, ва Эсов ва одамонаш аз онҳо тақрибан як лига дур шуда буданд, ки ӯрдугоҳи дуюм бо ҳар навъ силоҳ ба сӯи ӯ омаданд; ва онҳо низ бо Эсов ва одамонаш чунон рафтор карданд, ки ӯрдугоҳи аввал бо онҳо рафтор карда буд.
35 Ва ҳангоме ки онҳо аз он ҷо рафтанд, инак, гурӯҳи сеюм ба сӯи ӯ наздик шуданд ва ҳама тарсиданд, ва Эсов аз асп афтод, ва тамоми гурӯҳи ҷангӣ фарёд зада, гуфтанд: «Мо бандагони Яъқуб ҳастем, ки бандаи Худост ва кӣ метавонад бар мо истодагарӣ кунад?»
36Ва Эсов боз ба онҳо ҷавоб дод: «Пас, эй Яъқуб, оғои ман ва оғои ту бародари ман аст; ва бист сол боз чеҳраи ӯро надидаам ва имрӯз нашунидаам, ки ӯ меояд, имрӯз ба пешвози ӯ рафтам, ва оё шумо бо ман чунин рафтор мекунед?»
37 Онҳо ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Қасам ба ҳаёти Худованд, оё Яъқуб бародари ту набуд, чунон ки ту гуфтӣ, мо аз ту ва одамонат боқимондае намегузоштем, аммо азбаски Яъқуб, ки ту дар борааш сухан мегӯӣ, ки ӯ бародари туст, мо бо ту ва одамонат дахолат нахоҳем кард».

38 Ва лагери сеюм низ аз онҳо гузашт, ва ӯ бо одамонаш ба сӯи Яъқуб роҳи худро идома дод, вақте ки лагери чорум ба сӯи ӯ омад, ва онҳо низ бо ӯ ва одамонаш чунон ки дигарон карда буданд, рафтор карданд.

39 Ва Эсов бадиеро, ки чор фаришта ба ӯ ва одамонаш карда буданд, дид, аз бародараш Яъқуб сахт тарсид ва ба пешвози ӯ бо саломатӣ рафт.

40 Ва Эсов нафрати худро нисбат ба Яъқуб пинҳон кард, зеро ки аз ҷони худ ба хотири бародараш Яъқуб метарсид ва фикр мекард, ки чор лашкаре, ки ӯ ба онҳо расида буд, бандагони Яъқуб ҳастанд.

41 Ва Яъқуб он шабро бо бандагонаш дар хаймаҳояшон гузаронд, ва бо бандагонаш қарор кард, ки аз ҳар чизе ки бо ӯ дошт ва аз тамоми дороияш ба Эсов тӯҳфа диҳанд; ва субҳ Яъқуб ва одамонаш бархостанд, ва аз байни чорво тӯҳфае барои Эсов интихоб карданд.

42 Ва ин миқдори тӯҳфаест, ки Яъқуб аз рамаи худ интихоб кард, то ба бародараш Эсов диҳад: ва ӯ аз рама дусаду чил сар, аз шутурон ва харон сӣ сар, ва аз рама панҷоҳ сар гов интихоб кард.

43 Ва ҳамаи онҳоро ба даҳ рама андохт ва ҳар як навъро алоҳида гузошт ва онҳоро ба дасти даҳ хизматгораш дод, ки ҳар як рама алоҳида буданд.

44 Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Аз якдигар дуртар биистед ва дар байни рамаҳо фосила гузоред, ва вақте ки Эсов ва онҳое ки бо ӯ ҳастанд, бо шумо вохӯрда, аз шумо пурсанд: «Шумо аз они кистед ва ба куҷо меравед ва ҳамаи ин пеши шумо ба кӣ тааллуқ дорад?» Ба онҳо бигӯед: «Мо бандагони Яъқуб ҳастем ва ба сулҳу осоиштагӣ барои пешвози Эсов меоем, ва инак, Яъқуб аз қафои мо меояд».

45 Ва он чи дар пеши мост, тӯҳфаест, ки аз ҷониби Яъқуб ба бародараш Эсов фиристода шудааст.

46Ва агар онҳо ба шумо гӯянд: «Чаро ӯ аз омадан ба дидори бародараш ва дидани чеҳраи ӯ дар қафои шумо таъхир мекунад», шумо ба онҳо бигӯед: «Албатта, ӯ бо шодмонӣ аз қафои мо барои дидани бародараш меояд», зеро ки гуфт: «Ман ӯро бо тӯҳфае, ки ба ӯ дода мешавад, розӣ мекунам ва баъд аз ин чеҳраи ӯро мебинам, шояд аз ман розӣ шавад».

47 Ва тамоми тӯҳфаҳо ба дасти бандагонаш гузаштанд ва дар он рӯз пеш аз ӯ рафтанд, ва ӯ он шабро бо ӯрдугоҳҳояш дар канори водии Ябук гузаронд, ва дар нисфи шаб бархоста, занон ва канизон ва ҳама чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, гирифт ва он шаб аз онҳо аз гузаргоҳи Ябук гузашт.

48 Ва ҳангоме ки ӯ аз тамоми дороии худ аз ҷӯйбор гузашт, Яъқуб танҳо монд, ва марде бо ӯ вохӯрд, ва ӯ шаб то тулӯъи субҳ бо ӯ гӯштин гирифт, ва рони Яъқуб аз гӯштин бо ӯ канда шуд.

49 Ва ҳангоми дамидани субҳ он мард Яъқубро дар он ҷо гузошт, ва ӯро баракат дод ва рафт; ва Яъқуб ҳангоми дамидани субҳ аз ҷӯйбор гузашт ва бар рони худ истод.

50 Ва офтоб бар ӯ тулӯъ кард, вақте ки ӯ аз ҷӯйбор гузашт, ва ӯ ба макони чорво ва фарзандонаш расид.

51 Ва онҳо то нисфирӯзӣ рафтанд, ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, тӯҳфа пешопешашон мегузашт.

52 Ва Яъқуб чашмонашро боло карда, нигарист, ва инак, Эсов аз дур бо одамони зиёде, ки тақрибан чорсад нафар буданд, меояд; ва Яъқуб аз бародараш сахт метарсид.

53 Ва Яъқуб шитоб карда, фарзандонашро ба занон ва канизони худ тақсим кард ва духтараш Диноро дар сандуқе гузошт ва ба дасти ғуломони худ супурд.

54 Ва ӯ аз пеши фарзандон ва занонаш гузашт, то бародарашро пешвоз гирад ва ба замин саҷда кард, ҳафт маротиба саҷда кард, то даме ки ба бародараш наздик шуд ва Худо Яъқубро дар назари Эсов ва одамонаш файз ва лутф бахшид, зеро Худо дуои Яъқубро шунид.

55 Ва тарси Яъқуб ва тарси ӯ бародараш Эсовро фаро гирифт, зеро Эсов аз он чи фариштагони Худо бо Эсов карда буданд, аз Яъқуб сахт метарсид ва хашми Эсов бар Яъқуб ба меҳрубонӣ табдил ёфт.

56 Ва Эсов дид, ки Яъқуб ба сӯи ӯ медавад, ӯ низ ба сӯи ӯ давид ва ӯро ба оғӯш гирифт, ва ба гарданаш афтод, ва онҳо бӯсиданд ва гиристанд.

57 Ва Худо дар дили мардоне ки бо Эсов омада буданд, нисбат ба Яъқуб тарс ва меҳрубонӣ андохт; ва онҳо низ Яъқубро бӯсида, ӯро ба оғӯш гирифтанд.

58 Ва Алифоз, писари Эсов, бо чор бародараш, писарони Эсов, бо Яъқуб гиристанд ва ӯро бӯсида, ба оғӯш гирифтанд, зеро ки тарси Яъқуб ҳамаи онҳоро фаро гирифта буд.

59 Ва Эсов чашмонашро боло карда, занонро бо фарзандонашон, фарзандони Яъқубро дид, ки аз қафои Яъқуб қадам мезаданд ва дар роҳ ба сӯи Эсов саҷда мекарданд.

60 Ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Инҳо кистанд, бародарам? Оё фарзандони ту ҳастанд ё бандагони ту?» Ва Яъқуб ба Эсов ҷавоб дод: «Инҳо фарзандони ман ҳастанд, ки Худо ба бандаат ато кардааст».

61 Ва ҳангоме ки Яъқуб бо Эсов ва одамонаш сӯҳбат мекард, Эсов тамоми ӯрдугоҳро дид ва ба Яъқуб гуфт: «Тамоми ӯрдугоҳеро, ки ман дишаб вохӯрдам, аз куҷо гирифтӣ?» Ва Яъқуб гуфт: «Барои он ки дар назари оғоям лутф ёбам, ин ҳамон чизест, ки Худо ба бандаат ато кардааст».

62 Ва тӯҳфа пеши Эсов омад, ва Яъқуб Эсовро тела дода, гуфт: «Лутфан, тӯҳфаеро, ки барои оғоям овардаам, бигир». Эсов гуфт: «Барои чӣ ин кор аст? Он чи дорӣ, дар худ нигоҳ дор».

63 Ва Яъқуб гуфт: «Азбаски рӯи туро дидаам, бояд ҳамаи инро диҳам, то ки ту то ҳол дар осоиштагӣ зиндагӣ кунӣ».

64Вале Эсов аз гирифтани тӯҳфа худдорӣ кард, ва Яъқуб ба ӯ гуфт: «Аз оғоям илтимос мекунам, ки агар ман дар назари ту илтифот ёфта бошам, тӯҳфаи маро аз дасти ман қабул кун, зеро ки чеҳраи туро дидам, гӯё чеҳраи худоиро дида бошам, зеро ки ту аз ман писандида будӣ».

65 Ва Эсов тӯҳфаро гирифт, ва Яъқуб низ ба Эсов нуқра, тилло ва бделлиум дод, зеро ки ӯро чунон сахт тела дод, ки ӯро гирифт.

66 Ва Эсов чорвоеро, ки дар ӯрдугоҳ буданд, тақсим кард ва нисфи онро ба мардоне ки бо ӯ омада буданд, дод, зеро ки онҳо бо кироя омада буданд, ва нисфи дигарро ба дасти фарзандонаш дод.

67 Ва нуқра, тилло ва бделлиумро ба дасти писари калонии худ Алифоз дод; ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Биёед бо ту бимонем ва оҳиста-оҳиста бо ту меравем, то даме ки ту бо ман ба макони ман биёӣ, то ки дар он ҷо якҷоя зиндагӣ кунем».
68 Ва Яъқуб ба бародараш ҷавоб дод: «Ман ҳар чиро ки оғоям ба ман мегӯяд, мекунам, аммо оғоям медонад, ки кӯдакон нозуканд ва гӯсфандон ва говҳо бо бачаҳояшон, ки бо ман ҳастанд, оҳиста мераванд, зеро агар онҳо шитоб раванд, ҳама мемиранд, зеро Ту бори онҳо ва хастагии онҳоро медонӣ».
69 Бигзор оғоям пеш аз бандааш гузарад, ва ман барои фарзандон ва рама оҳиста-оҳиста меравам, то он даме ки ба манзили оғоям ба Сеир бирасам.
70 Ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Ман чанд нафареро аз мардуме, ки бо ман ҳастанд, бо ту мефиристам, то ки дар роҳ аз ту нигоҳубин кунанд ва хастагӣ ва бори туро бардоранд; ва ӯ гуфт: «Эй оғои ман, агар ман дар назари ту илтифот ёбам, ба ин чӣ лозим аст?»
71 Инак, ман назди ту ба Сеир меоям, то ки дар он ҷо якҷоя зиндагӣ кунам, чунон ки ту гуфтӣ; пас, бо қавми худ бирав, зеро ки ман аз паси ту хоҳам рафт.
72 Ва Яъқуб инро ба Эсов гуфт, то ки Эсов ва одамонашро аз ӯ дур кунад, то ки Яъқуб баъд аз он ба хонаи падараш ба замини Канъон равад.
73 Ва Эсов ба овози Яъқуб гӯш дод ва Эсов бо чорсад марди ҳамроҳаш дар роҳи Сеир баргашт; ва Яъқуб ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, дар он рӯз то канори замини Канъон, дар ҳудуди он, рафтанд ва муддате дар он ҷо монд.

БОБИ 33

1 Ва баъд аз муддате Яъқуб аз ҳудуди он замин дур шуда, ба сарзамини Шалем, ки шаҳри Шакем аст, ки дар сарзамини Канъон аст, омад ва дар рӯ ба рӯи шаҳр истироҳат кард.
2 Ва ӯ аз фарзандони Ҳамӯр, қавми он замин, қитъае аз саҳроеро, ки дар он ҷо буд, ба маблағи панҷ сикл харид.
3 Ва Яъқуб дар он ҷо барои худ хонае сохт, ва хаймаи худро дар он ҷо барпо кард, ва барои чорвои худ хаймаҳо сохт, аз ин рӯ номи он маконро Суккӯт номид.
4 Ва Яъқуб як солу шаш моҳ дар Суккӯт монд.
5 Дар он вақт баъзе аз занони сокинони он сарзамин ба шаҳри Шакем рафтанд, то бо духтарони мардуми шаҳр рақс кунанд ва шодӣ кунанд, ва ҳангоме ки онҳо берун рафтанд, Роҳел ва Леё, занони Яъқуб, бо аҳли оилаашон, низ барои дидани шодмонии духтарони шаҳр рафтанд.
6 Ва Дино, духтари Яъқуб, низ бо онҳо рафт ва духтарони шаҳрро дид, ва онҳо дар он ҷо, пеши ин духтарон, монданд, дар ҳоле ки тамоми мардуми шаҳр дар паҳлӯи онҳо истода буданд, то шодмонии онҳоро тамошо кунанд, ва ҳамаи бузургони шаҳр дар он ҷо буданд.
7Ва Шакем, писари Ҳамӯр, амири он сарзамин, низ дар он ҷо истода буд, то онҳоро бубинад.
8 Ва Шакем Дино, духтари Яъқубро, дид, ки бо модараш дар пеши духтарони шаҳр нишастааст, ва духтар ӯро хеле писанд овард. Дар он ҷо аз дӯстон ва қавмаш пурсид: «Духтари кист, ки дар миёни занон нишастааст, ки ман ӯро дар ин шаҳр намешиносам?»
9 Ва ба ӯ гуфтанд: «Ин духтари Яъқуб, писари Исҳоқи ибрӣ аст, ки муддате дар ин шаҳр зиндагӣ кардааст ва вақте ки хабар расид, ки духтарони он сарзамин барои шодӣ берун мераванд, вай бо модару канизонаш рафт, то дар миёни онҳо нишинанд, чунон ки мебинӣ».
10 Ва Шакем Дино, духтари Яъқубро, дид ва ба вай нигарист, дилаш ба Дино афтод.
11 Ва ӯ фиристод ва ӯро бо зӯрӣ гирифт, ва Дино ба хонаи Шакем омад, ва ӯро бо зӯрӣ гирифт ва бо ӯ хобид ва ба номӯси ӯ таҷовуз кард, ва ӯро хеле дӯст дошт ва дар хонаи худ ҷой дод.
12 Ва онҳо омада, ин ҳодисаро ба Яъқуб нақл карданд; ва чун Яъқуб шунид, ки Шакем духтараш Диноро ба номӯси худ таҷовуз кардааст, Яъқуб дувоздаҳ хизматгорашро фиристод, то Диноро аз хонаи Шакем биёранд, ва онҳо рафта, ба хонаи Шакем омаданд, то Диноро аз он ҷо баранд.
13 Ва ҳангоме ки онҳо расиданд, Шакем бо одамонаш назди онҳо баромада, онҳоро аз хонааш пеш кард ва ӯ нагузошт, ки онҳо назди Дино биёянд, балки Шакем бо Дино дар пеши назари онҳо нишаста, ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт.
14 Ва хизматгорони Яъқуб баргашта, ба ӯ хабар доданд: «Вақте ки мо омадем, ӯ ва одамонаш моро ронданд, ва Шакем бо Дино дар пеши назари мо чунин рафтор кард».
15 Ва Яъқуб боз медонист, ки Шакем духтарашро ба номӯси ӯ таҷовуз кардааст, вале чизе нагуфт; ва писаронаш дар саҳро чорвои ӯро мечарониданд, ва Яъқуб то баргаштани онҳо хомӯш монд.
16 Ва пеш аз он ки писаронаш ба хона биёянд, Яъқуб ду духтари хизматгоронашро фиристод, то Диноро дар хонаи Шакем нигоҳубин кунанд ва бо вай бимонанд. Ва Шакем се дӯсти худро назди падараш Ҳамор, писари Чиддакем, писари Паред, фиристод, то бигӯянд: «Ин духтарро барои ман ба занӣ бигир».
17 Ва Ҳамӯр писари Киддақим аз ҳивиён ба хонаи писараш Шакем омад ва дар пеши ӯ нишаст, ва Ҳамӯр ба писараш Шакем гуфт: «Оё дар миёни духтарони қавми ту зане нест, ки зани иброниеро, ки аз қавми ту набошад, бигирӣ?»
18Ва Шакем ба ӯ гуфт: «Ту бояд танҳо ӯро барои ман бихарӣ, зеро ки вай дар назари ман зебост; ва Ҳамӯр мувофиқи сухани писараш амал кард, зеро ки писараш ӯро хеле дӯст медошт.
19 Ва Ҳамор назди Яъқуб рафт, то бо ӯ дар ин бора сӯҳбат кунад, ва ҳангоме ки аз хонаи писараш Шакем рафт, пеш аз он ки назди Яъқуб биёяд, то бо ӯ сӯҳбат кунад, писарони Яъқуб аз саҳро омада буданд, ҳамин ки кори Шакем писари Ҳаморро шуниданд.
20 Ва ин мардон аз хоҳарашон хеле ғамгин шуданд, ва пеш аз он ки вақти ҷамъ кардани чорвои худ фаро расад, ҳамаашон бо хашм ба хона баргаштанд.
21 Ва онҳо омада, пеши падарашон нишастанд ва бо ӯ бо хашми зиёд сухан ронда, гуфтанд: «Албатта, марг бар сари ин мард ва аҳли байташ аст, зеро ки Худованд Худои тамоми замин ба Нӯҳ ва фарзандонаш амр фармудааст, ки одам ҳаргиз дуздӣ накунад ва зино накунад; инак, Шакем бо хоҳари мо ғорат кардааст ва

зино кардааст, ва аз тамоми мардуми шаҳр касе бо ӯ сухане нагуфтааст».
22Ту медонӣ ва мефаҳмӣ, ки Шакем ва падараш ва тамоми шаҳр барои коре, ки кардааст, бояд ба марг маҳкум шаванд.
23 Ва ҳангоме ки онҳо дар ин бора бо падари худ сӯҳбат мекарданд, инак, Ҳамӯр, падари Шакем, омад, то суханони писарашро дар бораи Дино ба Яъқуб бигӯяд, ва ӯ дар пеши Яъқуб ва дар пеши писаронаш нишаст.
24 Ва Ҳамор ба онҳо гуфт: «Ҷони писарам Шакем ба духтари шумо майл дорад; лутфан, ӯро ба ӯ зан диҳед ва бо мо издивоҷ кунед; духтарони худро ба мо диҳед, то мо духтарони худро ба шумо диҳем ва шумо бо мо дар замини мо зиндагӣ кунед ва мо дар ин замин мисли як қавм хоҳем буд».
25Зеро замини мо хеле васеъ аст, бинобар ин дар он ҷо зиндагӣ кунед ва тиҷорат кунед ва дар он моликият ба даст оред ва ҳар чӣ мехоҳед, дар он ҷо рафтор кунед, ва касе шуморо бо гуфтани як калима бознадорад.
26 Ва Ҳамӯр бо Яъқуб ва писаронаш сухан гуфтанро бас кард, ва инак, писараш Шакем аз паси ӯ омада, дар пеши онҳо нишаст.
27 Ва Шакем пеши Яъқуб ва писаронаш сухан ронда, гуфт: «Бигзор дар назари шумо илтифот пайдо кунам, ки духтари худро ба ман диҳед, ва ҳар чи ба ман бигӯед, барои вай мекунам».
28 Аз ман маҳр ва тӯҳфаҳои фаровон талаб кунед, ман онро медиҳам, ва ҳар чизеро, ки ба ман бигӯед, иҷро хоҳам кард, ва ҳар кӣ аз фармони шумо саркашӣ кунад, хоҳад мурд; танҳо духтарро ба ман зан диҳед.
29Ва Шимъӯн ва Левӣ ба Ҳамӯр ва писараш Шакем бо макр ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳар он чи шумо ба мо гуфтед, барои шумо мекунем».
30 Ва инак, хоҳари мо дар хонаи туст, аммо аз вай дур шав, то он даме ки мо назди падарамон Исҳоқ дар ин бора нафиристем, зеро мо бе розигии ӯ ҳеҷ коре карда наметавонем.
31 Зеро ӯ роҳҳои падари мо Иброҳимро медонад ва ҳар чизе ки ӯ ба мо мегӯяд, ба шумо хоҳем гуфт ва ҳеҷ чизро аз шумо пинҳон нахоҳем кард.
32 Ва Шимъӯн ва Левӣ ин суханонро ба Шакем ва падараш гуфтанд, то баҳонае пайдо кунанд ва машварат пурсанд, ки бо Шакем ва шаҳри ӯ дар ин масъала чӣ кор кардан лозим аст.
33 Ва ҳангоме ки Шакем ва падараш суханони Шимъӯн ва Левиро шуниданд, ин ба назарашон писанд омад, ва Шакем ва падараш берун рафтанд, то ба хонаашон раванд.
34 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, писарони Яъқуб ба падари худ гуфтанд: «Инак, мо медонем, ки марг насиби ин бадкорон ва шаҳри онҳост, зеро онҳо он чиро, ки Худо ба Нӯҳ ва фарзандонаш ва наслаш баъд аз онҳо амр карда буд, вайрон карданд.
35 Ва азбаски Шакем бо хоҳари мо Дино чунин коре карда, ӯро дашном дод, зеро ки чунин зиштӣ дар миёни мо ҳаргиз рӯй нахоҳад дод.
36Пас, акнун бидон ва бубин, ки чӣ кор мекунӣ, ва машварат кун ва баҳонае ҷӯй, ки бо онҳо чӣ кор бояд кард, то ҳамаи сокинони ин шаҳрро бикушӣ.
37 Шимъӯн ба онҳо гуфт: «Барои шумо маслиҳати дуруст ин аст: ба онҳо бигӯед, ки ҳар писари худро, чунон ки мо хатна мекунем, хатна кунанд ва агар онҳо нахоҳанд ин корро кунанд, духтари худро аз онҳо гирифта, меравем».
38 Ва агар онҳо ба ин кор розӣ шаванд ва ин корро кунанд, пас вақте ки онҳо аз дард ғарқ мешаванд, мо бо шамшерҳои худ ба онҳо ҳамла хоҳем кард, мисли касе ки ором ва осоишта аст, ва ҳар мардро дар миёни онҳо хоҳем кушт.
39 Ва маслиҳати Шимъӯн ба онҳо писанд омад, ва Шимъӯн ва Левӣ қарор доданд, ки мувофиқи гуфтаи онҳо амал кунанд.
40Ва субҳи рӯзи дигар Шакем ва падараш Ҳамӯр назди Яъқуб ва писаронаш баргаштанд, то ки дар бораи Дино сӯҳбат кунанд ва бишнаванд, ки писарони Яъқуб ба суханони онҳо чӣ ҷавоб медиҳанд.
41 Ва писарони Яъқуб ба онҳо макр карда, гуфтанд: «Мо ҳамаи суханони туро ба падарамон Исҳоқ гуфтем, ва суханони ту ба ӯ писанд омаданд».
42 Аммо ӯ ба мо сухан ронда, гуфт: «Падараш Иброҳим аз Худо, Парвардигори тамоми замин, ба ӯ чунин амр фармудааст, ки ҳар касе ки аз насли ӯ набошад ва хоҳад яке аз духтарони ӯро бигирад, бояд ҳар писари ӯро, чунон ки мо хатна мекунем, хатна кунад ва сипас духтари худро ба ӯ зан диҳем».
43Ва акнун мо ҳамаи роҳҳои худро, ки падарамон ба мо гуфта буд, ба ту ошкор кардем, зеро мо наметавонем он чиро, ки ту ба мо гуфтаӣ, кунем, яъне духтари худро ба марди номахтун диҳем, зеро ин барои мо шармандагӣ аст.
44Аммо бо ин ба ту розӣ мешавем, ки духтари худро ба ту диҳем ва духтарони туро низ барои худ бигирем, ва дар миёни ту зиндагӣ кунем ва як қавм бошем, чунон ки ту сухан рондаӣ, агар ба мо гӯш диҳӣ ва розӣ шавӣ, ки мисли мо бошӣ, ки ҳамаи наринаи туро хатна кунӣ, чунон ки мо хатна кардаем.
45Ва агар ба мо гӯш надиҳед, ки ҳар мардро хатна кунед, чунон ки мо хатна кардаем, чунон ки амр фармудаем, он гоҳ мо назди шумо омада, духтари худро аз шумо гирифта, меравем.
46 Ва Шакем ва падараш Ҳамор суханони писарони Яъқубро шуниданд ва ин сухан ба онҳо хеле писанд омад, ва Шакем ва падараш Ҳамор шитоб карданд, ки хоҳиши писарони Яъқубро иҷро кунанд, зеро Шакем ба Дино хеле дил баста буд ва ҷони ӯ ба вай дилбаста шуда буд.
47Ва Шакем ва падараш Ҳамӯр ба дарвозаи шаҳр шитофтанд, ва ҳамаи мардуми шаҳри худро ҷамъ карданд ва суханони писарони Яъқубро ба онҳо нақл карданд, ки гуфтанд:
48 Мо назди ин мардон, писарони Яъқуб, омадем ва бо онҳо дар бораи духтарашон сӯҳбат кардем, ва ин мардон розӣ хоҳанд шуд, ки мувофиқи хоҳиши мо амал кунанд, ва инак, замини мо барои онҳо васеъ аст, ва онҳо дар он сокин хоҳанд шуд ва дар он тиҷорат хоҳанд кард, ва мо як халқ хоҳем буд; мо духтарони онҳоро хоҳем гирифт ва духтарони худро ба онҳо ба занӣ хоҳем дод.
49 Аммо танҳо бо ин шарт ин мардон ба ин кор розӣ мешаванд, ки ҳар як марди мо, чунон ки Худои онҳо ба

онҳо амр фармудааст, хатна шавад, ва вақте ки мо мувофиқи дастурҳои онҳо барои хатна шудан амал кунем, онҳо бо чорво ва дороии худ дар миёни мо зиндагӣ хоҳанд кард ва мо бо онҳо мисли як қавм хоҳем буд.
50 Ва ҳангоме ки ҳамаи мардуми шаҳр суханони Шакем ва падараш Ҳамӯрро шуниданд, ҳамаи мардуми шаҳр ба ин пешниҳод розӣ шуданд ва ба хатна кардан итоат карданд, зеро Шакем ва падараш Ҳамӯр дар назари онҳо хеле эҳтиром доштанд, зеро онҳо ашрофони замин буданд.
51 Ва рӯзи дигар Шакем ва падараш Ҳамӯр субҳи барвақт бархостанд ва ҳамаи мардони шаҳри худро дар миёнаи шаҳр ҷамъ карданд ва писарони Яъқубро даъват карданд, ва онҳо ҳар писари худро дар он рӯз ва рӯзи дигар хатна карданд.
52 Ва Шакем ва падараш Ҳамӯр ва панҷ бародари Шакемро хатна карданд, ва ҳама бархоста, ба хона рафтанд, зеро ки ин аз ҷониби Худованд бар зидди шаҳри Шакем буд, ва аз ҷониби Худованд Шимъӯн дар ин масъала машварат буд, то ки Худованд шаҳри Шакемро ба дасти ду писари Яъқуб таслим кунад.

БОБИ 34

1 Ва шумораи ҳамаи мардоне, ки хатна шуда буданд, шашсаду чилу панҷ мард ва дусаду чилу шаш кӯдак буд.
2 Аммо Киддакем, писари Форид, падари Ҳамор, ва шаш бародараш, ба Шакем ва падараш Ҳамор гӯш надоданд ва хатна накарданд, зеро пешниҳоди писарони Яъқуб дар назари онҳо нафратовар буд, ва хашми онҳо аз ин хеле баланд шуд, зеро мардуми шаҳр ба онҳо гӯш надоданд.
3 Ва шоми рӯзи дуюм онҳо ҳашт кӯдаки хурдсолро ёфтанд, ки хатна нашуда буданд, зеро модаронашон онҳоро аз Шакем ва падараш Ҳамӯр ва аз мардуми шаҳр пинҳон карда буданд.
4 Ва Шакем ва падараш Ҳамӯр фиристоданд, ки онҳоро барои хатна кардан назди онҳо биёранд, дар ҳоле ки Киддакем ва шаш бародараш бо шамшерҳои худ ба онҳо ҳамла карда, мехостанд онҳоро бикушанд.
5 Ва онҳо қасд карданд, ки Шакем ва падараш Ҳамӯрро низ бикушанд, ва аз ин сабаб қасд доштанд Диноро бо онҳо бикушанд.
6Ва ба онҳо гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки шумо кардаед? Оё дар миёни духтарони бародарони шумо, канъониён, заноне нестанд, ки мехоҳед духтарони ибриёнро, ки пештар онҳоро намешинохтед, барои худ бигиред ва ин амалеро, ки падаронатон ба шумо амр накарда буданд, анҷом диҳед?»
7Оё шумо фикр мекунед, ки бо ин кори кардаатон муваффақ хоҳед шуд? Ва дар ин кор ба бародарони худ, канъониён, ки фардо омада, аз шумо дар бораи ин чиз мепурсанд, чӣ ҷавоб медиҳед?
8Ва агар амали шумо дар назари онҳо одилона ва нек ба назар нарасад, пас шумо барои ҷони худ ва барои ҷони мо чӣ кор мекунед, дар сурате ки ба овози мо гӯш надодед?
9Ва агар сокинони замин ва ҳамаи бародарони шумо, банӣ-Ҳом, аз аъмоли шумо хабар ёфта, гӯянд:
10Аз боиси зани ибрӣ Шакем ва падараш Ҳамӯр, ва тамоми сокинони шаҳри онҳо, кореро карданд, ки намедонистанд ва падаронашон ба онҳо амр надода буданд, пас шумо ба куҷо фирор мекунед ва дар тамоми рӯзҳои худ дар пеши бародарони худ, сокинони замини Канъон, шармандагии худро пинҳон мекунед?
11Пас, мо наметавонем бар зидди ин коре, ки ту кардаӣ, истодагарӣ кунем, ва мо наметавонем ин юғро, ки падарони мо ба мо амр накарда буданд, бар дӯши худ гузорем.
12Инак, фардо мо меравем ва ҳамаи бародарони худро, бародарони канъониро, ки дар ин сарзамин сокинанд, ҷамъ мекунем ва ҳамаамон меоем ва ту ва ҳамаи онҳоеро, ки ба ту таваккал мекунанд, мезанем, то ки аз ту ва онҳо боқимондае боқӣ намонад.
13 Ва ҳангоме ки Ҳамӯр ва писараш Шакем ва тамоми мардуми шаҳр суханони Киддакем ва бародаронашро шуниданд, аз суханони онҳо сахт тарсиданд ва аз кори кардаашон пушаймон шуданд.
14Ва Шакем ва падараш Ҳамӯр ба падари худ Чиддакем ва бародаронаш ҷавоб доданд ва ба онҳо гуфтанд: «Ҳамаи суханоне, ки шумо ба мо гуфтед, рост аст».
15 Акнун нагӯед ва дар дили худ фикр накунед, ки мо ин корро аз рӯи муҳаббати яҳудиён кардем, ки аҷдодони мо ба мо амр накарда буданд.
16 Аммо азбаски мо дидем, ки ният ва хоҳиши онҳо барои қабул кардани хоҳиши мо дар бораи духтарашон дар бораи гирифтани ӯ набуд, ба ҷуз ин шарт, мо ба овози онҳо гӯш додем ва ин амалеро, ки шумо дидед, анҷом додем, то хоҳиши худро аз онҳо ба даст орем.
17 Ва вақте ки мо аз онҳо хоҳиши худро гирифтем, ба назди онҳо бармегардем ва он чиро, ки шумо ба мо мегӯед, бо онҳо мекунем.
18 Пас, мо аз шумо илтимос мекунем, ки интизор шавед ва бимонед, то он даме ки ҷисми мо шифо ёбад ва мо дубора қувват гирем, ва сипас мо якҷоя бар зидди онҳо меравем ва бо онҳо он чиро, ки дар дилҳои шумо ва дар дилҳои мост, мекунем.
19 Ва Дино, духтари Яъқуб, ҳамаи ин суханонро, ки Киддакем ва бародаронаш гуфта буданд, ва он чиро, ки Ҳамӯр ва писараш Шакем ва мардуми шаҳри онҳо ба онҳо ҷавоб дода буданд, шунид.
20Ва ӯ шитоб карда, яке аз канизонашро, ки падараш барои нигоҳубини ӯ дар хонаи Шакем фиристода буд, назди падараш Яъқуб ва бародаронаш фиристод, то бигӯяд:
21Чиддакем ва бародаронаш дар бораи шумо чунин маслиҳат доданд, ва Ҳамӯр ва Шакем ва мардуми шаҳр ба онҳо чунин ҷавоб доданд.
22 Ва Яъқуб ин суханонро шунид, пур аз хашм шуд ва аз онҳо хашмгин шуд, ва хашмаш бар онҳо аланга гирифт.
23Ва Шимъӯн ва Левӣ қасам хӯрда, гуфтанд: «Қасам ба ҳаёти Худованд, Худои тамоми замин, фардо то ҳамин вақт дар тамоми шаҳр боқимондае нахоҳад монд».
24 Ва бист ҷавонмард, ки хатна нашуда буданд, худро пинҳон карда буданд, ва ин ҷавонон бар зидди Шимъӯн ва Левӣ ҷангиданд, ва Шимъӯн ва Левӣ ҳаждаҳ нафарро куштанд, ва ду нафар аз онҳо гурехта,

ба чоҳҳои оҳак, ки дар шаҳр буданд, гурехтанд, ва Шимъӯн ва Левӣ онҳоро ҷустуҷӯ карданд, аммо наёфтанд.

25Ва Шимъӯн ва Левӣ дар шаҳр гаштугузор мекарданд ва тамоми мардуми шаҳрро бо дами шамшер куштанд, ва ҳеҷ яке аз онҳоро зинда нагузоштанд.

26 Ва дар миёни шаҳр ғавғои азиме ба амал омад ва фарёди мардуми шаҳр ба осмон баланд шуд ва ҳамаи занон ва кӯдакон бо овози баланд фарёд заданд.

27Ва Шимъӯн ва Левӣ тамоми шаҳрро куштанд; ва дар тамоми шаҳр як мардро боқӣ нагузоштанд.

28Ва Ҳамӯр ва писараш Шакемро ба дами шамшер куштанд, ва Диноро аз хонаи Шакем бурданд ва аз он ҷо рафтанд.

29 Ва писарони Яъқуб рафта, баргаштанд ва ба мақтулони худ ҳамла карданд ва тамоми дороии онҳоро, ки дар шаҳр ва саҳро буд, тороҷ карданд.

30 Ва ҳангоме ки онҳо ғаниматро мегирифтанд, сесад нафар бархоста, ба онҳо хок пошиданд ва бо санг заданд, ва Шимъӯн ба сӯи онҳо рӯй гардонд ва ҳамаи онҳоро бо дами шамшер кушт; ва Шимъӯн пеши Левӣ рӯй гардонда, ба шаҳр даромад.

31 Ва онҳо гӯсфандон ва говҳо ва чорвои онҳоро, ва инчунин боқимондаи занон ва кӯдаконро гирифтанд ва ҳамаи онҳоро бурданд; ва онҳо дарвозаро кушода, бо қувват берун рафтанд ва назди падари худ Яъқуб омаданд.

32 Ва Яъқуб ҳамаи он чиро, ки онҳо бо шаҳр карда буданд, дид ва ғаниматеро, ки аз онҳо гирифта буданд, дид, Яъқуб бар онҳо хеле хашмгин шуд. Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки шумо бо ман кардед? Инак, ман дар миёни сокинони канъониёни ин замин ором гирифтам, ва ҳеҷ яке аз онҳо бо ман дахолат накарданд».

33Ва акнун ту маро дар назари сокинони ин замин, дар миёни канъониён ва фариззиён, нафратовар гардондӣ, ва ман танҳо шумораи кам дорам, ва ҳамаашон бар зидди ман ҷамъ шуда, маро хоҳанд кушт, вақте ки аз кори ту бо бародаронашон хабар мегиранд, ва ман ва хонадонам нобуд хоҳем шуд.

34Ва Шимъӯн ва Левӣ ва ҳамаи бародаронашон бо онҳо ба падарашон Яъқуб ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо дар ин сарзамин зиндагӣ мекунем, ва оё Шакем бо хоҳари худ чунин рафтор мекунад? Чаро ту дар бораи корҳои Шакем хомӯшӣ мекунӣ? Ва оё ӯ бо хоҳари мо мисли фоҳишае дар кӯчаҳо рафтор мекунад?»

35Ва шумораи заноне, ки Шимъӯн ва Левӣ аз шаҳри Шакем асир гирифтанд, ва онҳоро накуштанд, ҳаштоду панҷ нафар буданд, ки бо мард ҳамнишин набуданд.

36 Ва дар миёни онҳо духтари ҷавоне бо зебоӣ ва маҳбубият буд, ки номаш Буно буд; ва Шимъӯн ӯро ба занӣ гирифт, ва шумораи мардоне, ки онҳо асир гирифтанд ва накуштанд, чилу ҳафт нафар буд, ва боқимондаро куштанд.

37 Ва ҳамаи ҷавонон ва духтароне, ки Шимъӯн ва Левӣ аз шаҳри Шакем ба асирӣ гирифта буданд, то рӯзи берун омадани писарони Яъқуб аз замини Миср, ғуломони писарони Яъқуб ва фарзандони онҳо баъд аз онҳо буданд.

38 Ва ҳангоме ки Шимъӯн ва Левӣ аз шаҳр берун рафтанд, ду ҷавоне, ки дар шаҳр пинҳон шуда буданд ва дар миёни мардуми шаҳр намурда буданд, бархостанд. Ва ин ҷавонон ба шаҳр даромада, дар он гаштугузор карданд ва шаҳрро хароб ёфтанд, бе мард ва танҳо занон гирякунанда буданд. Ва ин ҷавонон фарёд зада гуфтанд: «Инак, ин аст бадӣ, ки писарони Яъқуби ибрӣ бо ин шаҳр карданд, ки имрӯз яке аз шаҳрҳои канъонро хароб карданд ва аз ҷони худ дар тамоми замини Канъон натарсиданд».

39 Ва ин мардон аз шаҳр баромада, ба шаҳри Тапнах рафтанд ва ба он ҷо омада, ба сокинони Тапнах ҳар он чиро, ки ба онҳо рӯй дода буд, ва ҳар он чиро, ки писарони Яъқуб бо шаҳри Шакем карда буданд, нақл карданд.

40 Ва ин хабар ба гӯши Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, расид ва ӯ одамонро ба шаҳри Шакем фиристод, то он ҷавононро бубинанд, зеро подшоҳ ба ин суханон бовар накард ва гуфт: «Чӣ гуна ду нафар метавонанд чунин шаҳри бузургеро мисли Шакем хароб кунанд?»

41 Ва қосидони Ёшуб баргашта, ба ӯ хабар доданд: «Мо ба шаҳр расидем, ва он хароб шудааст, дар он ҷо мард нест; танҳо занони гирякунанда; ва рамаҳо ва гову говҳо дар он ҷо нестанд, зеро ки писарони Яъқуб ҳар он чиро, ки дар шаҳр буд, гирифтанд».

42 Ва Ёшуб аз ин дар ҳайрат монда, гуфт: «Чӣ гуна ду нафар ин корро карда метавонанд, то ин қадар шаҳри бузургро хароб кунанд, ва як нафар ҳам натавонад дар муқобили онҳо истодагарӣ кунад?»

43 Зеро ки чунин чиз аз айёми Нимрӯд набуд ва ҳатто аз замонҳои қадим чунин чизе рӯй надодааст; ва Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, ба қавми худ гуфт: «Далер бошед, ва мо меравем ва бо ин ибриён ҷангем ва бо онҳо чунон рафтор кунем, ки онҳо бо шаҳр карданд ва мо интиқоми мардуми шаҳрро хоҳем гирифт».

44 Ва Ёшуб, подшоҳи Тапнах, бо мушовирони худ дар ин бора машварат кард, ва мушовиронаш ба ӯ гуфтанд: «Танҳо ту бар ибриён ғолиб намеоӣ, зеро онҳо бояд тавоно бошанд, ки ин корро бо тамоми шаҳр анҷом диҳанд».

45Агар ду нафари онҳо тамоми шаҳрро хароб кунанд ва касе дар муқобили онҳо истодагарӣ накунад, албатта, агар ту бар зидди онҳо равӣ, ҳама бар зидди мо қиём карда, моро низ нобуд хоҳанд кард.

46Аммо агар ту ба ҳамаи подшоҳоне, ки дар атрофи мо ҳастанд, фиристӣ ва бигзор онҳо якҷоя биёянд, мо бо онҳо меравем ва бар зидди банӣ-Яъқуб меҷангем; ва ту бар онҳо ғолиб хоҳӣ омад.

47Ва Ёшуб суханони мушовирони худро шунид, ва суханони онҳо ба ӯ ва қавмаш писанд омаданд, ва ӯ чунин кард; ва Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, ба ҳамаи подшоҳони амӯриён, ки Шакем ва Тапноҳро иҳота карда буданд, фиристод ва гуфт:

48Бо ман бароед ва ба ман кумак кунед, ва мо Яъқуби ибрӣ ва ҳамаи писаронашро мезанем ва онҳоро аз рӯи замин нобуд мекунем, зеро ки ӯ бо шаҳри Шакем чунин рафтор кард, ва оё шумо аз ин бехабаред?

49 Ва ҳамаи подшоҳони амӯриён бадиеро, ки писарони Яъқуб ба шаҳри Шакем карда буданд, шуниданд ва аз онҳо сахт дар ҳайрат монданд.

50 Ва ҳафт подшоҳи амӯриён бо тамоми лашкари худ, тақрибан даҳ ҳазор мард бо шамшерҳои бараҳна, ҷамъ омаданд ва барои ҷанг бо писарони Яъқуб омаданд; ва

Яъқуб шунид, ки подшоҳони амӯриён барои ҷанг бо писарони ӯ ҷамъ омадаанд ва Яъқуб сахт тарсид ва ин ӯро ба ташвиш овард.
51 Ва Яъқуб ба Шимъӯн ва Левӣ нидо карда, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки шумо кардед? Чаро маро озор додед, то ки ҳамаи банӣ-Канъонро бар зидди ман оваред, то ки маро ва хонаводаамро нобуд кунед? Зеро ки ман ва хонаводаам ором будем, ва шумо ин корро бо ман кардед ва сокинони заминро бо рафтори худ бар зидди ман барангехтед.
52 Ва Яҳудо ба падараш ҷавоб дод: «Оё бародаронам Шимъӯн ва Левӣ беҳуда ҳамаи сокинони Шакемро куштанд? Албатта, ин аз он сабаб буд, ки Шакем хоҳари моро фурӯтан карда, амри Худои моро нисбат ба Нӯҳ ва фарзандонаш вайрон карда буд, зеро Шакем хоҳари моро бо зӯрӣ гирифт ва бо вай зино кард.
53 Ва Шакем ҳамаи ин бадиро кард, ва ҳеҷ яке аз сокинони шаҳраш ӯро боздошта нагуфт: «Чаро ин корро мекунӣ?» Албатта, барои ҳамин бародаронам рафта, шаҳрро заданд, ва Худованд онро ба дасти онҳо супурд, зеро сокинонаш аз фармонҳои Худои мо саркашӣ карда буданд. Пас, оё онҳо беҳуда ин корро кардаанд?
54Ва акнун чаро ту метарсӣ ва ғамгин мешавӣ, ва чаро бар бародарони ман хашмгин мешавӣ, ва чаро хашми ту бар онҳо аланга мегирад?
55Худои мо, ки шаҳри Шакем ва мардуми онро ба дасти онҳо таслим кардааст, ҳамаи подшоҳони канъониро низ, ки бар зидди мо меоянд, ба дасти мо таслим хоҳад кард, ва мо бо онҳо чунон рафтор хоҳем кард, ки бародаронам бо Шакем карданд.
56 Акнун дар бораи онҳо ором бош ва тарсҳои худро аз худ дур кун, балки ба Худованд Худои мо таваккал кун ва аз Ӯ дуо гӯй, то моро дастгирӣ кунад ва моро раҳо кунад ва душманони моро ба дасти мо таслим кунад.
57 Ва Яҳудо яке аз хизматгорони падарашро фарёд зада, гуфт: «Акнун бирав ва бубин, ки он подшоҳон, ки бар зидди мо меоянд, бо лашкарҳои худ дар куҷоянд».
58 Ва хизматгор рафта, аз дур нигоҳ кард ва ба муқобили кӯҳи Сиҳӯн баромад ва ҳамаи ӯрдугоҳҳои подшоҳонро дид, ки дар саҳро истодаанд. Ва ба Яҳудо баргашта, гуфт: «Инак, подшоҳон дар саҳро бо ҳамаи ӯрдугоҳҳои худ ҷойгиранд, қавме ки бағоят сершуморанд, мисли реги соҳили баҳр.
59 Ва Яҳудо ба Шимъӯн ва Левӣ ва ҳамаи бародаронаш гуфт: «Қувват гиред ва писарони далер бошед, зеро ки Худованд Худои мо бо мост; аз онҳо натарсед».
60Ҳар кас бо силоҳҳои ҷангӣ, камон ва шамшери худ ба пеш бархезад, ва мо рафта, бар зидди ин мардони номахтун меҷангем; Худованд Худои мост, Ӯ моро наҷот хоҳад дод.
61 Ва бархостанд ва ҳар кас силоҳи ҷангии худро ба бар кард, бузургон ва хурдон, ёздаҳ писари Яъқуб ва ҳамаи бандагони Яъқуб бо онҳо.
62 Ва ҳамаи бандагони Исҳоқ, ки бо Исҳоқ дар Ҳебрӯн буданд, ҳама бо ҳар навъ асбоби ҷангӣ назди онҳо омаданд; ва писарони Яъқуб ва бандагонашон, ки саду дувоздаҳ нафар буданд, ба сӯи ин подшоҳон рафтанд, ва Яъқуб низ бо онҳо рафт.
63 Ва писарони Яъқуб назди падари худ Исҳоқ, писари Иброҳим, ба Ҳебрӯн, ки Қиръату Арбаъ бошад, фиристоданд, ва гуфтанд:
64Илтимос, мо барои мо аз Худованд Худои мо илтимос мекунем, ки моро аз дасти канъониёне ки бар зидди мо меоянд, муҳофизат намо ва онҳоро ба дасти мо таслим намо.
65 Ва Исҳоқ писари Иброҳим барои писаронаш ба Худованд дуо гуфт: «Эй Худованд Худо, Ту ба падарам ваъда дода будӣ, ки насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард ва Ту ба ман ваъда дода будӣ ва ваъдаи Худро иҷро намо, зеро подшоҳони Канъон ҷамъ омадаанд, то бо фарзандони ман ҷанг кунанд, зеро онҳо ҳеҷ гуна зулм накардаанд».
66Пас, эй Худованд Худо, Худои тамоми замин, илтимос мекунам, ки нуктаи ин подшоҳонро таҳриф намо, ки онҳо бар зидди писарони ман ҷанг накунанд.
67 Ва дилҳои ин подшоҳон ва мардуми онҳоро бо тарси писаронам тасхир кун ва ғурури онҳоро паст кун, то ки онҳо аз писаронам рӯй гардонанд.
68 Ва бо дасти пурқувват ва бозуи дарози худ писаронам ва бандагони онҳоро аз онҳо раҳо кун, зеро қудрат ва тавоноӣ дар дасти Туст, ки ҳамаи ин корро анҷом диҳӣ.
69 Ва писарони Яъқуб ва бандагонашон ба сӯи ин подшоҳон рафтанд ва ба Худованд Худои худ таваккал карданд, ва дар ҳоле ки онҳо мерафтанд, падарашон Яъқуб низ ба Худованд дуо гуфта, гуфт: «Эй Худованд Худо, Худои тавоно ва боҳашамат, ки аз замонҳои қадим, аз он ҷо то ҳол ва то абад салтанат рондаӣ;
70 Ту касе ҳастӣ, ки ҷангҳоро барангехта ва онҳоро қатъ мекунӣ, дар дасти Ту қудрат ва қудрат барои баланд бардоштани ва паст кардани онҳост; бигзор дуои ман дар пеши Ту мақбул бошад, то бо раҳмати Худ ба ман рӯй оварӣ, то дилҳои ин подшоҳон ва мардуми онҳоро бо тарси писаронам тасхир кунӣ ва онҳо ва урдугоҳҳои онҳоро тарсонӣ ва бо меҳрубонии бузурги Худ ҳамаи онҳоеро, ки ба Ту таваккал мекунанд, раҳо кунӣ, зеро ин Ту ҳастӣ, ки метавонӣ мардумро зери пои мо оварӣ ва миллатҳоро зери қудрати мо қарор диҳӣ.

БОБИ 35

1Ва ҳамаи подшоҳони амӯриён омада, дар саҳро истоданд, то бо мушовирони худ машварат кунанд, ки бо писарони Яъқуб чӣ кор кардан лозим аст, зеро онҳо ҳанӯз аз онҳо метарсиданд ва мегуфтанд: «Инак, ду нафар аз онҳо тамоми шаҳри Шакемро куштанд».
2Ва Худованд дуоҳои Исҳоқ ва Яъқубро шунид, ва дили ҳамаи мушовирони подшоҳонро аз тарсу ҳароси азим пур кард, ки онҳо якдилона нидо карданд:
3Оё имрӯз ту аблаҳ ҳастӣ, ё дар ту фаҳме нест, ки бо ибриён ҷанг хоҳӣ кард, ва чаро имрӯз аз нобудии худ лаззат мебарӣ?
4Инак, ду нафар аз онҳо бе тарсу ҳарос ба шаҳри Шакем омаданд ва тамоми сокинони шаҳрро куштанд, ба тавре ки касе бар зидди онҳо истодагарӣ накард; ва чӣ гуна шумо метавонед бо ҳамаи онҳо ҷанг кунед?
5 Шумо медонед, ки Худои онҳо ба онҳо бениҳоят меҳрубон аст ва барои онҳо корҳои бузурге кардааст,

ки аз замонҳои қадим чунин нашудаанд, ва дар байни ҳамаи худоёни халқҳо ҳеҷ кас наметавонад мисли корҳои бузурги Ӯ кор кунад.
6 Албатта, Ӯ падари онҳо Иброҳимро, ки ибрӣ буд, аз дасти Нимрӯд ва аз дасти тамоми қавмаш, ки борҳо қасди куштани ӯро карда буданд, раҳо кард.
7Ва ӯро аз оташе, ки подшоҳ Нимрӯд ӯро дар он андохта буд, наҷот дод, ва Худояш ӯро аз он наҷот дод.
8 Ва кӣ дигаре метавонад чунин кор кунад? Албатта, Иброҳим панҷ подшоҳи Эломро кушт, вақте ки онҳо ба писари бародараш, ки дар он рӯзҳо дар Садӯм зиндагӣ мекард, даст расонданд.
9 Ва хизматгори содиқи худро, ки дар хонааш буд, ва чанд нафар аз мардонашро гирифтанд ва онҳо подшоҳони Эломро дар як шаб таъқиб карда, куштанд ва тамоми дороии ӯро, ки аз ӯ гирифта буданд, ба писари бародараш баргардонданд.
10 Ва шумо медонед, ки Худои ин ибриён аз онҳо хеле хурсанд аст ва онҳо низ аз Ӯ хурсанданд, зеро медонанд, ки Ӯ онҳоро аз ҳамаи душманонашон раҳо кардааст.
11 Ва бингаред, ки Иброҳим аз рӯи муҳаббаташ ба Худои худ писари ягона ва азизашро гирифт ва қасд кард, ки ӯро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ барои Худои худ ба воя расонад ва агар Худо ӯро аз ин кор бознадошт, ӯ ин корро бо муҳаббаташ ба Худои худ анҷом медод.
12 Ва Худо ҳамаи корҳои ӯро дид ва ба ӯ қасам хӯрд ва ба ӯ ваъда дод, ки писаронаш ва тамоми наслашро аз ҳар ранҷу азобе, ки ба сари онҳо меояд, раҳо хоҳад кард, зеро ӯ ин корро карда буд ва бо муҳаббати худ ба Худояш шафқати ӯро ба фарзандаш фурӯ нишонд.
13Ва оё нашунидаӣ, ки Худои онҳо бо фиръавн, подшоҳи Миср, ва Абималик, подшоҳи Ҷарор, чӣ кор кард, ки зани Иброҳимро гирифт, ки дар бораи ӯ гуфт: «Вай хоҳари ман аст», мабодо ӯро барои вай бикушанд ва фикр кунанд, ки ӯро ба занӣ гиранд? Ва Худо бо онҳо ва қавмашон ҳар он чиро, ки шунидед, кард.
14 Ва инак, мо бо чашмони худ дидем, ки Эсов, бародари Яъқуб, бо чорсад нафар назди ӯ омад, то ӯро бикушад, зеро ба ёд овард, ки баракати падарашро аз ӯ гирифта буд.
15 Ва вақте ки ӯ аз Сурия омад, ба пешвози ӯ рафт, то модари кӯдаконро бикушад, ва кӣ ӯро аз дасти ӯ раҳо кард, ҷуз Худояш, ки ба Ӯ таваккал карда буд? Ӯ ӯро аз дасти бародараш ва аз дасти душманонаш раҳо кард, ва албатта боз онҳоро муҳофизат хоҳад кард.
16Кӣ намедонад, ки Худои онҳо онҳоро бо қувват илҳом бахшидааст, то бадиеро, ки шумо дар бораи он шунидаед, ба шаҳри Шакем расонанд?
17Пас, оё метавонистанд бо қуввати худ ду мард чунин шаҳри бузургеро мисли Шакем нобуд кунанд, агар Худои онҳо, ки ба Ӯ таваккал мекарданд, намебуд? — гуфт ва бо онҳо ҳамаи ин корро кард, то сокинони шаҳрро дар шаҳри онҳо бикушад.
18 Ва оё шумо метавонед бар онҳое, ки аз шаҳри шумо барои ҷанг бо тамоми онҳо омадаанд, ғолиб оед, ҳатто агар ҳазор маротиба бештар аз он ба ёрии шумо биёнд?
19 Албатта, шумо медонед ва мефаҳмед, ки на барои ҷанг бо онҳо, балки барои ҷанг бо Худои онҳо, ки онҳоро интихоб кардааст, омадаед, ва аз ин рӯ, имрӯз ҳамаатон барои нобуд шудан омадаед.
20Пас, аз ин балое, ки бар худатон меоред, худдорӣ кунед ва беҳтар аст, ки бо онҳо ба ҷанг наравед, гарчанде ки онҳо камшуморанд, зеро Худои онҳо бо онҳост.
21 Ва подшоҳони амӯриён ҳамаи суханони мушовирони худро шуниданд, дилҳояшон пур аз тарс шуд ва аз писарони Яъқуб тарсиданд ва нахостанд бо онҳо ҷанг кунанд.
22 Ва онҳо гӯшҳои худро ба суханони мушовирони худ равона карданд ва ба ҳамаи суханони онҳо гӯш доданд, ва суханони мушовирон ба подшоҳон писанд омаданд ва онҳо чунин карданд.
23 Ва подшоҳон аз писарони Яъқуб рӯй гардонданд, зеро онҳо ҷуръат накарданд, ки ба онҳо наздик шаванд, то бо онҳо ҷанг кунанд, зеро аз онҳо сахт метарсиданд, ва дилҳояшон аз тарси онҳо дар онҳо об шуд.
24 Зеро ин аз ҷониби Худованд барои онҳо буд, зеро ки Ӯ дуоҳои бандагони Худ Исҳоқ ва Яъқубро шунид, зеро ки онҳо ба Ӯ таваккал мекарданд; ва ҳамаи ин подшоҳон дар он рӯз бо ӯрдугоҳҳои худ баргаштанд, ҳар яке ба шаҳри худ, ва дар он вақт бо писарони Яъқуб ҷанг накарданд.
25 Ва писарони Яъқуб дар он рӯз то шом дар муқобили кӯҳи Сиҳӯн истоданд ва диданд, ки ин подшоҳон барои ҷанг бо онҳо наомадаанд, писарони Яъқуб ба хона баргаштанд.

БОБИ 36

1 Дар он вақт Худованд ба Яъқуб зоҳир шуда, гуфт: «Бархез, ба Байт-Ил рав ва дар он ҷо бимон ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованде бисоз, ки бар ту зоҳир мешавад, ва ту ва писаронатро аз ранҷу азоб раҳо мекунад».
2 Ва Яъқуб бо писаронаш ва тамоми дороияш бархостанд, ва онҳо рафта, мувофиқи каломи Худованд ба Байт-Ил омаданд.
3 Ва Яъқуб наваду нӯҳсола буд, вақте ки ба Байт-Ил рафт, ва Яъқуб ва писаронаш ва ҳамаи қавме ки бо ӯ буданд, дар Байт-Ил, дар Луз, монданд; ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованде ки бар ӯ зоҳир шуд, бино кард; ва Яъқуб ва писаронаш шаш моҳ дар Байт-Ил монданд.
4 Дар он вақт Дебора, духтари Ус, дояи Ривқо, ки бо Яъқуб буд, вафот кард; ва Яъқуб ӯро дар зери дарахти булуте, ки дар он ҷо буд, дафн кард.
5 Ва Ривқо, духтари Батуил, модари Яъқуб, низ дар он вақт дар Ҳебрӯн, ки Кирият-Арба бошад, вафот кард, ва ӯро дар мағораи Махпело, ки Иброҳим аз банӣ-Ҳет харида буд, дафн карданд.
6 Ва умри Ривқо саду сӣ се сол буд, ва ӯ мурд. Вақте ки Яъқуб шунид, ки модараш Ривқо мурдааст, барои модараш зор-зор гирист ва барои вай ва барои парастори ӯ Деборо, ки дар зери дарахти булут буд, мотами азиме бардошт, ва он маконро Аллон-Бакут номид.
7 Ва Лобони арамӣ дар он айём мурд, зеро ки Худо ӯро барои вайрон кардани аҳде, ки байни ӯ ва Яъқуб буд, зад.

8 Ва Яъқуб садсола буд, вақте ки Худованд бар ӯ зоҳир шуд, ва ӯро баракат дод ва номашро Исроил гузошт; ва Роҳел, зани Яъқуб, дар он рӯзҳо ҳомиладор шуд.
9 Ва дар он вақт Яъқуб ва тамоми хешовандонаш аз Байт-Ил равона шуданд, то ба хонаи падараш, ба Ҳеброн, бираванд.
10 Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, ва роҳи каме то Эфрот монда буд, Роҳел писаре зоид ва дард кашида, мурд.
11 Ва Яъқуб ӯро дар роҳи Эфрот, ки Байт-Лаҳм бошад, дафн кард ва бар қабри вай сутуне гузошт, ки то имрӯз дар он ҷост; ва рӯзҳои Роҳел чилу панҷ сол буданд ва ӯ мурд.
12 Ва Яъқуб писари худро, ки Роҳел ба ӯ таваллуд карда буд, Биньёмин номид, зеро ки ӯ дар замини тарафи рост барои ӯ таваллуд шуда буд.
13 Ва баъд аз марги Роҳел, Яъқуб хаймаи худро дар хаймаи канизи ӯ Билҳо барпо кард.
14 Ва Реубен аз ин сабаб ба модараш Леё ҳасад бурд ва пур аз хашм шуд, ва бо хашм бархоста, рафта, ба хаймаи Билҳо даромад ва аз он ҷо бистари падарашро бардошт.
15 Дар он вақт, ҳаққи нахустзодагӣ, дар баробари вазифаҳои подшоҳӣ ва коҳинӣ, аз писарони Реубен гирифта шуд, зеро ки ӯ бистари падарашро палид карда буд; ва ҳаққи нахустзодагӣ ба Юсуф, мансаби подшоҳӣ ба Яҳудо ва коҳинӣ ба Левӣ дода шуд, зеро Реубен бистари падарашро палид карда буд.
16 Ва ин аст наслҳои Яъқуб, ки барои ӯ дар Паддон-Арам таваллуд шудаанд, ва писарони Яъқуб дувоздаҳ нафар буданд.
17 Писарони Леё инҳо буданд: Рубен, нахустзода, ва Шимъӯн, Левӣ, Яҳудо, Иссокор, Забулун ва хоҳарашон Дино; ва писарони Роҳел Юсуф ва Бинёмин буданд.
18 Писарони Зилпо, канизи Лео, Ҷод ва Ошер буданд, ва писарони Билҳо, канизи Роҳел, Дон ва Нафтолӣ буданд; инҳо писарони Яъқуб ҳастанд, ки барои ӯ дар Паддон-Арам таваллуд шудаанд.
19 Ва Яъқуб ва писаронаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, равона шуда, ба Мамре, ки Кират-Арбаъ ном дорад, ки дар Ҳебрӯн аст, расиданд, ки Иброҳим ва Исҳоқ дар он ҷо ғариб буданд, ва Яъқуб бо писаронаш ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, бо падараш дар Ҳебрӯн маскан гирифтанд.
20 Ва бародараш Эсов ва писаронаш, ва ҳамаи онҳое, ки ба ӯ тааллуқ доштанд, ба сарзамини Сеир рафтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд ва дар сарзамини Сеир моликият доштанд; ва фарзандони Эсов дар сарзамини Сеир борвар ва хеле афзун шуданд.
21 Ва ин аст наслҳои Эсов, ки дар замини Канъон барои ӯ таваллуд шудаанд, ва писарони Эсов панҷ нафар буданд.
22 Ва Одо писари аввалини худ Элифозро ба Эсов зоид, ва ӯ низ Реуилро ба ӯ зоид, ва Аҳлибомо Яуш, Яълом ва Қӯраҳро ба ӯ зоид.
23 Инҳо фарзандони Эсов ҳастанд, ки барои ӯ дар замини Канъон таваллуд шудаанд; ва писарони Алифоз, писари Эсов, Темон, Умар, Сафӯ, Ҷатом, Қеназ ва Амолекс буданд, ва писарони Реуил Нахат, Зорак, Шома ва Миззо буданд.
24 Ва писарони Еуш Тимно, Алво ва Ятет буданд; ва писарони Яълом Алоҳ, Финор ва Қеназ буданд.
25 Ва писарони Қӯраҳ Темон, Мибзор, Мағдиил ва Эром буданд; инҳоянд хонаводаҳои банӣ-Эсов мувофиқи авлоди онҳо дар замини Сеир.
26Ва ин аст номҳои писарони Сеири ҳӯрӣ, сокинони сарзамини Сеир, Лӯтон, Шӯбол, Зибъӯн, Ано, Дишан, Эзер ва Дишонӣ, ки ҳафт писар буданд.
27Ва писарони Лӯтон Ҳӯрӣ ва Ҳемон ва хоҳарашон Тимно буданд, ки Тимно назди Яъқуб ва писаронаш омад, ва онҳо ба ӯ гӯш надоданд; ва ӯ рафта, барои Алифоз, писари Эсов, каниз шуд, ва барои ӯ Амолекро зоид.
28 Ва писарони Шӯбол Алвон, Монаҳат, Эбол, Шефӯ ва Ӯном буданд, ва писарони Зибъӯн Оё ва Ано буданд; ин ҳамон Ано буд, ки ямиҳоро дар биёбон ёфт, вақте ки харҳои падараш Зибъӯнро мечаронид.
29 Ва ҳангоме ки ӯ харҳои падарашро мехӯронд, онҳоро дар вақтҳои гуногун ба биёбон мебурд, то ба онҳо хӯрок диҳад.
30 Ва рӯзе онҳоро ба яке аз биёбонҳои соҳили баҳр, рӯ ба рӯи биёбони мардум овард ва ҳангоме ки ӯ ба онҳо хӯрок медод, инак тӯфони сахте аз тарафи дигари баҳр омада, ба харҳое, ки дар он ҷо хӯрок мехӯрданд, фуруд омад ва ҳама истоданд.
31 Ва баъд аз он тақрибан саду бист ҳайвони бузург ва даҳшатнок аз биёбон дар он тарафи баҳр берун омаданд ва ҳама ба ҷое ки харҳо буданд, расиданд ва дар он ҷо ҷойгир шуданд.
32 Ва он ҳайвонҳо, аз миёнаашон ба поён, ба шакли банӣ-одам буданд, ва аз миёнаашон ба боло, баъзеашон ба хирсҳо монанд буданд ва баъзеашон ба ҳайвонҳои гов монанд буданд, ки думҳояшон аз байни китфҳояшон ба замин мерасиданд, мисли думҳои духефат, ва ин ҳайвонҳо омада, ба ин харҳо савор шуда, онҳоро бурданд ва то имрӯз рафтанд.
33 Ва яке аз ин ҳайвонҳо ба Ана наздик шуда, ӯро бо думаш зад ва аз он ҷо гурехт.
34 Ва чун ин корро дид, аз ҷони худ сахт тарсид ва гурехта, ба шаҳр фирор кард.
35 Ва ӯ ба писарон ва бародаронаш ҳар он чиро, ки бо ӯ рӯй дода буд, нақл кард; ва бисёриҳо барои ҷустуҷӯи харҳо рафтанд, вале онҳоро ёфта натавонистанд; ва Ано ва бародаронаш аз он рӯз ба он ҷо нарафтанд, зеро ки аз ҷони худ сахт метарсиданд.
36Ва писарони Ано ибни Сеир Дишон ва хоҳараш Аҳлибомо буданд, ва писарони Дишон Ҳемдон, Эшбон, Итрон ва Херон буданд, ва писарони Эзер Билҳон, Заъвон ва Оқон буданд, ва писарони Дишон Ус ва Орон буданд.
37Инҳоянд оилаҳои банӣ-Сеири ҳӯрӣ, мувофиқи авлоди онҳо дар замини Сеир.
38 Ва Эсов ва фарзандонаш дар замини Сеири ҳӯрӣ, сокини он замин, маскан гирифтанд, ва дар он ҷо моликият доштанд, ва онҳо серҳосил ва хеле афзун шуданд; ва Яъқуб ва фарзандонаш ва ҳамаи онҳо бо падари худ Исҳоқ дар замини Канъон маскан гирифтанд, чунон ки Худованд ба падарашон Иброҳим амр дода буд.

БОБИ 37

1 Ва дар соли саду панчуми умри Яъқуб, яъне соли нӯҳуми зиндагии Яъқуб бо фарзандонаш дар замини Канъон, ӯ аз Паддон-Аром омад.
2 Дар он рӯзҳо Яъқуб бо фарзандонаш аз Ҳебрӯн сафар кард ва онҳо, ҳамаи онҳое, ки ба онҳо тааллуқ доштанд, ба шаҳри Шакем баргаштанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд, зеро фарзандони Яъқуб чарогоҳи хуб ва сералаф барои чорвои худ дар шаҳри Шакем ба даст оварданд, зеро шаҳри Шакем баъд аз он аз нав сохта шуда буд ва дар он тақрибан сесад мард ва зан буданд.
3 Ва Яъқуб, фарзандонаш ва тамоми дороияш дар қисмати замине, ки Яъқуб аз Ҳамӯр, падари Шакем, вақте ки аз Паддон-Арам омада буд, пеш аз он ки Шимъӯн ва Левӣ шаҳрро забт кунанд, харида буд, маскан гирифтанд.
4Ва ҳамаи подшоҳони канъониён ва амӯриён, ки шаҳри Шакемро иҳота карда буданд, шуниданд, ки писарони Яъқуб боз ба Шакем омада, дар он ҷо сокин шудаанд.
5Ва гуфтанд: «Оё писарони Яъқуби ибрӣ, ки сокинони онро мағлуб карда, бадар ронданд, боз ба шаҳр омада, дар он сокин шаванд? Оё акнун онҳо бармегарданд ва сокинони шаҳрро низ бадар ронанд ё онҳоро бикушанд?»
6 Ва ҳамаи подшоҳони Канъон боз ҷамъ омаданд, ва онҳо ҷамъ омаданд, то бо Яъқуб ва писаронаш ҷанг кунанд.
7Ва Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, ба ҳамаи подшоҳони ҳамсояи худ, ба Элон, подшоҳи Ҷоаш, ва Иҳурӣ, подшоҳи Шилӯ, ва Поратӯн, подшоҳи Ҳазор, ва Сусӣ, подшоҳи Сартон, ва ба Лобон, подшоҳи Байтхӯрон, ва ба Шобир, подшоҳи Отнаймо, фиристод ва гуфт:
8Назди ман биёед ва ба ман кумак кунед, ва биёед Яъқуби ибрӣ ва писаронаш ва ҳамаи онҳоеро, ки ба ӯ тааллуқ доранд, бикушем, зеро онҳо боз ба Шакем омадаанд, то онро тасарруф кунанд ва сокинони онро мисли пештара бикушанд.
9 Ва ҳамаи ин подшоҳон ҷамъ омада, бо ҳамаи лашкарҳои худ омаданд, қавме ки мисли реги соҳили баҳр хеле сершумор буданд, ва ҳамаашон дар муқобили Тапнах буданд.
10 Ва Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, бо тамоми лашкари худ ба назди онҳо берун омад, ва бо онҳо дар рӯ ба рӯи Тапноҳ, берун аз шаҳр, хайма зад; ва ҳамаи ин подшоҳонро ба ҳафт гурӯҳ тақсим карданд, ки ҳафт гурӯҳ бар зидди писарони Яъқуб буданд.
11 Ва ба Яъқуб ва писараш эълон фиристоданд, ки: «Ҳамаатон назди мо биёед, то ки дар дашту биёбон якҷоя сӯҳбат кунем ва аз мардуми Шакем, ки шумо дар шаҳри онҳо кушта будед, интиқом гирем; ва акнун шумо боз ба шаҳри Шакем бармегардед ва дар он ҷо сокин мешавед ва сокинони онро мисли пештара мекушед».
12 Ва писарони Яъқуб инро шуниданд ва хашми онҳо аз суханони подшоҳони Канъон бағоят аланга зад, ва даҳ нафар аз писарони Яъқуб шитоб карда, бархостанд, ва ҳар кадоми онҳо силоҳҳои ҷангии худро ба бар карданд; ва саду ду нафар аз хизматгорони онҳо бо онҳо дар сафи ҷангӣ буданд.
13 Ва ҳамаи ин мардон, писарони Яъқуб, бо бандагонашон, назди ин подшоҳон рафтанд, ва падарашон Яъқуб бо онҳо буд, ва ҳама бар теппаи Шакем истоданд.
14 Ва Яъқуб барои писаронаш аз Худованд дуо гуфт ва дастҳояшро ба сӯи Худованд дароз карда, гуфт: «Эй Худо, Ту Худои Қодири Мутлақ ҳастӣ, Ту падари мо ҳастӣ, Ту моро офаридаӣ ва мо асари дастони Ту ҳастем; аз Ту илтимос мекунам, ки писарони маро бо раҳмати Худ аз дасти душманонашон, ки имрӯз меоянд, то бо онҳо ҷанг кунанд ва онҳоро аз дасти онҳо наҷот диҳанд, зеро дар дасти Ту қудрат ва тавоноӣ аст, то ки камонро аз бисёриҳо наҷот диҳад».
15 Ва ба писарони ман, бандагони Худ, қуввати дил ва далерӣ ато кун, то бо душманонашон ҷанганд, онҳоро мағлуб кунанд ва душманонашонро пеши онҳо гузоранд ва нагузоранд, ки писаронам ва бандагони ман аз дасти банӣ-Канъон бимиранд.
16 Аммо агар дар назари Ту писанд ояд, ки ҷони писаронам ва бандагони онҳоро бигирӣ, онҳоро бо раҳмати бузурги Худ ва тавассути хизматгорони Худ бигир, то ки онҳо имрӯз аз дасти подшоҳони амӯриён нобуд нашаванд.
17 Ва ҳангоме ки Яъқуб дуо гуфтанро ба Худованд бас кард, замин аз ҷои худ ҷунбид, ва офтоб торик шуд, ва ҳамаи ин подшоҳон ба тарсу ҳарос афтоданд ва даҳшати азиме онҳоро фаро гирифт.
18 Ва Худованд дуои Яъқубро шунид, ва Худованд дили ҳамаи подшоҳон ва лашкарҳои онҳоро бо тарсу ҳароси писарони Яъқуб тасхир кард.
19 Зеро Худованд ба онҳо садои аробаҳо ва садои аспҳои пуркудратро аз писарони Яъқуб ва садои лашкари бузургеро, ки ҳамроҳашон буданд, шунид.
20 Ва ин подшоҳон аз писарони Яъқуб сахт тарсиданд ва ҳангоме ки онҳо дар истгоҳҳои худ истода буданд, инак писарони Яъқуб бо саду дувоздаҳ нафар бо фарёди бузург ва пур аз ғур-ғур ба онҳо наздик шуданд.
21 Ва подшоҳон диданд, ки писарони Яъқуб ба сӯи онҳо наздик мешаванд, боз ҳам бештар тарсиданд ва майл доштанд, ки мисли аввал аз писарони Яъқуб ақибнишинӣ кунанд ва бо онҳо ҷанг накунанд.
22 Аммо онҳо ақибнишинӣ накарданд ва гуфтанд: «Ин ду маротиба барои мо шармандагӣ хоҳад буд, ки аз пеши ибриён ақибнишинӣ кунем».
23 Ва писарони Яъқуб наздик омада, бар зидди ҳамаи ин подшоҳон ва лашкарҳои онҳо ҳамла карданд ва диданд, ки инак, қавми бағоят пурқувват ва сершуморе мисли реги баҳр буд.
24 Ва писарони Яъқуб сӯи Худованд нидо карда, гуфтанд: «Эй Худованд, ба мо мадад кун, ба мо мадад кун ва моро иҷобат кун, зеро ки мо ба Ту таваккал мекунем ва нагузорем, ки мо бо дасти ин мардони номахтун, ки имрӯз бар зидди мо омадаанд, намирем».
25 Ва писарони Яъқуб силоҳҳои ҷангии худро ба бар карданд, ва ҳар яке сипар ва найзаи худро ба даст гирифта, ба ҷанг наздик шуданд.
26 Ва Яҳудо, писари Яъқуб, пеш аз бародаронаш давид ва даҳ нафар аз хизматгоронаш ҳамроҳаш буданд ва ба сӯи ин подшоҳон рафт.
27 Ва Ёшуб, подшоҳи Тапноҳ, низ аввал бо лашкари худ пеши Яҳудо берун омад, ва Яҳудо Ёшуб ва лашкари ӯро дид, ки ба сӯи ӯ меоянд, ва хашми Яҳудо аланга гирифт ва хашмаш дар дохили ӯ аланга гирифт,

ва ӯ ба ҷанге наздик шуд, ки Яҳудо дар он ҷо ҷони худро ба хатар гузошт.
28 Ва Ёшуб ва тамоми лашкараш ба сӯи Яҳудо наздик мешуданд, ва ӯ бар аспи хеле қавӣ ва пурқувват савор буд, ва Ёшуб марди хеле далеру шуҷоъ буд, ки аз сар то по бо оҳан ва мис пӯшонида шуда буд.
29 Ва ҳангоме ки ӯ савори асп буд, мисли одати ӯ дар ҳама ҷангҳояш, аз пеш ва аз қафо бо ҳарду даст тир меандохт ва ҳеҷ гоҳ аз ҷое, ки тирҳояшро ба он ҷо меандохт, ғоиб намешуд.
30Ва ҳангоме ки Ёшуб барои ҷанг бо Яҳудо омад ва тирҳои зиёдеро бар Яҳудо партофт, Худованд дасти Ёшубро баста, ҳамаи тирҳоеро, ки ӯ партофт, ба сӯи мардони худаш бархӯрд.
31 Бо вуҷуди ин, Яшуб ба сӯи Яҳудо наздик мешуд, то ӯро бо тирҳо санҷад, аммо масофаи байни онҳо тақрибан сӣ зироъ буд ва вақте ки Яҳудо дид, ки Яшуб тирҳояшро ба сӯи ӯ мепартояд, бо қуввати аз хашм ба ваҷд омадааш ба сӯи ӯ давид.
32 Ва Яҳудо санги калонеро аз замин бардошт, ки шаст сиқл вазн дошт, ва Яҳудо ба сӯи Ёшуб давид ва санг ба сипари ӯ бархӯрд, ки Ёшуб аз зарба дар ҳайрат монд ва аз аспаш ба замин афтод.
33 Ва сипар аз дасти Ёшуб пора-пора шуд ва аз қувваи зарба то масофаи тақрибан понздаҳ зироъ парид ва сипар дар пеши урдугоҳи дуюм афтод.
34Ва подшоҳоне ки бо Ёшуб омада буданд, аз дур қуввати Яҳудо, писари Яъқуб, ва он чиро, ки ӯ бо Ёшуб карда буд, диданд ва аз Яҳудо сахт метарсиданд.
35 Ва онҳо дар наздикии ӯрдугоҳи Ёшуб ҷамъ омаданд, зеро ӯро диданд, ки саргардон аст. Ва Яҳудо шамшери худро кашида, чилу ду нафар аз ӯрдугоҳи Ёшубро кушт, ва тамоми ӯрдугоҳи Ёшуб аз Яҳудо гурехтанд, ва касе дар муқобили ӯ истодагарӣ накард. Онҳо Ёшубро тарк карда, аз ӯ гурехтанд, ва Ёшуб ҳанӯз бар замин хобида буд.
36Ва Ёшуб дид, ки ҳамаи мардони ӯрдугоҳаш аз ӯ гурехтаанд, шитоб кард ва бо тарс бар зидди Яҳудо бархост, ва рӯи пойҳояш рӯ ба рӯи Яҳудо истод.
37Ва Яшуб бо Яҳудо якбора ҷангид ва сипарро ба сипар гузошт, ва ҳамаи мардони Яшуб гурехтанд, зеро ки аз Яҳудо сахт метарсиданд.
38 Ва Яшуб найзаашро ба дасташ гирифт, то ки ба сари Яҳудо зарба занад, вале Яҳудо зуд сипари худро ба сари худ бар найзаи Яшуб гузошт, ки сипари Яҳудо аз найзаи Яшуб зарба гирифт ва сипар низ пора шуд.
39Ва Яҳудо дид, ки сипараш шикастааст, зуд шамшерашро кашида, ба пойҳои Яшуб зад ва пойҳояшро бурид, ки Яшуб ба замин афтод ва найза аз дасташ афтод.
40Ва Яҳудо шитоб найзаи Ёшубро гирифт, ки бо он сари ӯро бурида, дар паҳлӯи пойҳояш партофт.
41 Ва писарони Яъқуб диданд, ки Яҳудо бо Ёшуб чӣ кардааст, ҳама ба сафи подшоҳони дигар давиданд ва писарони Яъқуб бо лашкари Ёшуб ва лашкари ҳамаи подшоҳоне, ки дар он ҷо буданд, меҷангиданд.
42 Ва писарони Яъқуб понздаҳ ҳазор нафарро аз худ афтонданд ва онҳоро мисли задан ба кадуҳо заданд, ва боқимондаҳо барои наҷоти ҷони худ гурехтанд.
43 Ва Яҳудо ҳанӯз дар назди ҷасади Ёшуб истода буд ва зиреҳи Ёшубро кашид.
44Ва Яҳудо низ оҳан ва миси атрофи Ёшубро аз худ дур кард, ва инак, нӯҳ нафар аз сардорони Ёшуб барои ҷанг бо Яҳудо омаданд.
45 Ва Яҳудо шитоб карда, санге аз замин бардошт ва бо он ба сари яке аз онҳо зад, ва косахонаи сараш шикаст, ва ҷасад низ аз асп ба замин афтод.
46Ва ҳашт сардори боқимонда, ки қуввати Яҳудоро дида, сахт тарсиданд ва гурехтанд; ва Яҳудо бо даҳ нафараш онҳоро таъқиб кард, ва ба онҳо расида, куштанд.
47 Ва писарони Яъқуб ҳанӯз ҳам лашкари подшоҳонро шикаст медоданд ва бисёре аз онҳоро куштанд, аммо он подшоҳон бо ҷасорат бо сардорони худ истодагарӣ мекарданд ва аз ҷойҳои худ ақибнишинӣ намекарданд ва бар зидди лашкарҳои худ, ки аз пеши писарони Яъқуб гурехта буданд, фарёд мезаданд, аммо касе ба онҳо гӯш намедод, зеро онҳо аз ҷони худ метарсиданд, ки мабодо бимиранд.
48 Ва ҳамаи писарони Яъқуб, баъд аз шикаст додани лашкари подшоҳон, баргаштанд ва назди Яҳудо омаданд, ва Яҳудо ҳанӯз ҳашт сардори Ёшубро кушта, либосҳояшонро кашида буд.
49Ва Левӣ Элонро, подшоҳи Ҷоашро, дид, ки бо чордаҳ сарлашкараш ба сӯи ӯ наздик мешуд, то ӯро бикушад, аммо Левӣ инро аниқ намедонист.
50 Ва Элон бо сардоронаш наздиктар шуданд ва Левӣ ба ақиб нигарист ва дид, ки дар қафо ҷанг ба ӯ дода шудааст ва Левӣ бо дувоздаҳ хизматгоронаш давид ва онҳо рафта, Элон ва сардоронашро бо дами шамшер куштанд.

БОБИ 38

1 Ва Ихурӣ, подшоҳи Шилӯ, барои кумаки Элӯн омад ва ба Яъқуб наздик шуд, ки Яъқуб камони худро, ки дар дасташ буд, кашид ва бо тир Ихурӣ зад, ки боиси марги ӯ шуд.
2 Ва ҳангоме ки Ихурӣ подшоҳи Шилӯ мурд, чор подшоҳи боқимонда бо дигар сардорон аз мақоми худ гурехтанд ва кӯшиш карданд, ки ақибнишинӣ кунанд ва гуфтанд: «Мо дигар бо ибриён қувват надорем, баъд аз он ки онҳо се подшоҳ ва сардорони онҳоро, ки аз мо пурқувваттар буданд, куштанд».
3 Ва писарони Яъқуб диданд, ки подшоҳони боқимонда аз мақоми худ дур шудаанд, онҳоро таъқиб карданд; ва Яъқуб низ аз теппаи Шакем аз ҷое ки истода буд, омад, ва онҳо аз паси подшоҳон рафтанд ва бо бандагони худ ба онҳо наздик шуданд.
4Ва подшоҳон ва сардорон бо дигар лашкарҳояшон, чун диданд, ки писарони Яъқуб ба онҳо наздик мешаванд, аз ҷонҳои онҳо тарсида, гурехтанд, то ба шаҳри Ҳазор расиданд.
5 Ва писарони Яъқуб онҳоро то дарвозаи шаҳри Ҳазор таъқиб карданд ва онҳо ба подшоҳон ва лашкари онҳо, ки тақрибан чор ҳазор нафар буданд, зарбаи сахт заданд. Дар ҳоле ки онҳо лашкари подшоҳонро шикаст медоданд, Яъқуб бо камонаш машғул буд ва худро танҳо ба задани подшоҳон маҳдуд кард ва ҳамаи онҳоро кушт.
6Ва ӯ подшоҳи Поратонро дар дарвозаи шаҳри Ҳозар кушт, ва баъд аз он Суси подшоҳи Сартон, ва Лобон

подшоҳи Бетчорин, ва Шобир подшоҳи Махнайморо зад, ва ӯ ҳамаи онҳоро бо тирҳо кушт, ба ҳар яки онҳо тире партофт, ва онҳо мурданд.
7Ва писарони Яъқуб диданд, ки ҳамаи подшоҳон мурдаанд ва шикаст хӯрда, ақибнишинӣ мекунанд, бо лашкари подшоҳон дар муқобили дарвозаи Ҳазор ҷангро идома доданд ва тақрибан чорсад нафар аз мардони худро куштанд.
8 Ва се нафар аз хизматгорони Яъқуб дар он ҷанг кушта шуданд, ва вақте ки Яҳудо дид, ки се хизматгораш мурдаанд, хеле ғамгин шуд, ва хашмаш дар вуҷуди худ бар амӯриён аланга гирифт.
9 Ва ҳамаи мардоне, ки аз лашкари подшоҳон боқӣ монданд, аз ҷони худ сахт метарсиданд ва давида, дарвозаи деворҳои шаҳри Ҳазорро шикастанд ва ҳама барои наҷот ба шаҳр даромаданд.
10 Ва онҳо дар миёни шаҳри Ҳазор пинҳон шуданд, зеро шаҳри Ҳазор хеле калон ва васеъ буд, ва вақте ки ҳамаи ин лашкарҳо ба шаҳр даромаданд, писарони Яъқуб аз паси онҳо ба шаҳр давиданд.
11 Ва чор марди ҷанговари ботаҷриба аз шаҳр берун омада, дар назди даромадгоҳи шаҳр истоданд, бо шамшерҳо ва найзаҳои кашидашуда дар дасташон, ва худро дар рӯ ба рӯи писарони Яъқуб гузоштанд ва нагузоштанд, ки онҳо ба шаҳр дароянд.
12Ва Нафтолӣ давида, дар миёни онҳо истод ва бо шамшери худ ду нафарро зад ва сарашонро бо як зарба аз танашон бурид.
13 Ва ӯ ба ду нафари дигар рӯй овард, ва инак, онҳо гурехтаанд; ва ӯ онҳоро таъқиб кард, ба онҳо расид, зад ва кушт.
14 Ва писарони Яъқуб ба шаҳр омаданд ва диданд, ки инак, девори дигаре дар шаҳр аст; ва онҳо дарвозаи деворро ҷустуҷӯ карданд, аммо онро наёфтанд; ва Яҳудо ба болои девор ҷаҳид, ва Шимъӯн ва Левӣ аз паси ӯ рафтанд, ва ҳар се аз девор ба шаҳр фаромаданд.
15Ва Шимъӯн ва Левӣ ҳамаи мардонеро, ки барои наҷот ба шаҳр давида буданд, ва сокинони шаҳрро бо занон ва кӯдаконашон куштанд, ва бо дами шамшер куштанд; ва доду фарёди шаҳр ба осмон баланд шуд.
16 Ва Дон ва Нафтолӣ ба девор ҷаҳиданд, то бубинанд, ки чӣ садои мотамро ба бор овардааст, зеро писарони Яъқуб барои бародарони худ хавотир шуданд ва сокинони шаҳрро бо гиря ва зорӣ шуниданд, ки мегуфтанд: «Ҳар он чиро, ки дар шаҳр дорем, бигиред ва биравед, танҳо моро накушед».
17 Ва ҳангоме ки Яҳудо, Шимъӯн ва Левӣ аз зарба задан ба сокинони шаҳр даст кашиданд, аз девор баромада, Дон ва Нафтолиро, ки дар девор буданд, ва дигар бародарони худро даъват карданд; ва Шимъӯн ва Левӣ онҳоро аз даромадгоҳи шаҳр огоҳ карданд, ва ҳамаи писарони Яъқуб барои гирифтани ғанимат омаданд.
18 Ва писарони Яъқуб ғаниматҳи шаҳри Ҳазор, гӯсфандон ва говҳо ва амволро гирифтанд, ва ҳар он чиро, ки метавонистанд ба даст оранд, гирифтанд ва дар он рӯз аз шаҳр дур шуданд.
19 Ва рӯзи дигар писарони Яъқуб ба Сартон рафтанд, зеро шуниданд, ки мардони Сартон, ки дар шаҳр монда буданд, барои куштани подшоҳашон бо онҳо ҷангидаанд, ва Сартон шаҳри хеле баланд ва мустаҳкам буд, ва он дорои девори амиқе буд, ки шаҳрро иҳота карда буд.
20 Ва сутуни девор тақрибан панҷоҳ зироъ ва паҳнои он чил зироъ буд, ва аз сабаби девор ҷое барои ворид шудан ба шаҳр набуд, ва писарони Яъқуб девори шаҳрро диданд ва дарро дар он ҷустуҷӯ карданд, аммо онро пайдо накарданд.
21 Зеро даромадгоҳи шаҳр дар қафо буд, ва ҳар касе ки мехост ба шаҳр дарояд, аз он роҳ мегузашт ва тамоми шаҳрро давр мезад ва баъд аз он ба шаҳр медаромад.
22 Ва писарони Яъқуб диданд, ки роҳеро ба шаҳр ёфта наметавонанд, хашми онҳо сахт аланга гирифт ва сокинони шаҳр диданд, ки писарони Яъқуб назди онҳо меоянд, аз онҳо сахт тарсиданд, зеро онҳо дар бораи қуввати онҳо ва он чи бо Ҳазор карда буданд, шунида буданд.
23 Ва сокинони шаҳри Сартон, пас аз он ки дар шаҳр ҷамъ омада буданд, то бо онҳо ҷанг кунанд, натавонистанд ба сӯи писарони Яъқуб берун раванд, то ки бо ин роҳ ба шаҳр дароянд, аммо вақте диданд, ки онҳо ба сӯи онҳо меоянд, аз онҳо сахт тарсиданд, зеро аз қуввати онҳо ва он чи бо Ҳазор карда буданд, шунида буданд.
24 Пас, сокинони Сартон пеш аз омадани писарони Яъқуб пули роҳи шаҳрро зуд аз ҷои худ гирифта, онро ба шаҳр оварданд.
25 Ва писарони Яъқуб омаданд ва роҳи ба шаҳр даромаданро ҷустуҷӯ карданд, вале онро ёфта натавонистанд. Ва сокинони шаҳр ба болои девор баромаданд ва диданд, ки писарони Яъқуб дар ҷустуҷӯи даромадгоҳи шаҳр ҳастанд.
26 Ва сокинони шаҳр аз болои девор писарони Яъқубро маломат карданд ва онҳоро лаънат карданд; ва писарони Яъқуб маломатҳоро шуниданд ва сахт хашмгин шуданд ва хашмашон дар онҳо аланга гирифт.
27Ва писарони Яъқуб аз онҳо хашмгин шуданд, ва ҳама бархоста, бо қувваи қуввати худ аз болои девор ҷаҳиданд ва аз қуввати худ паҳнои чил зироъро тай карданд.
28 Ва ҳангоме ки онҳо аз девори шаҳр гузаштанд, дар зери девори шаҳр истоданд ва ҳамаи дарвозаҳои шаҳрро бо дарҳои оҳанин маҳкам кардашуда диданд.
29 Ва писарони Яъқуб наздик омаданд, то ки дарҳои дарвозаҳои шаҳрро кушоянд, вале сокинони шаҳр ба онҳо иҷозат надоданд, зеро ки аз болои девор сангҳо ва тирҳо ба онҳо партофта мешуданд.
30Ва шумораи одамоне, ки бар девор буданд, тақрибан чорсад нафар буд, ва писарони Яъқуб диданд, ки мардуми шаҳр ба онҳо иҷозат намедиҳанд, ки дарвозаҳои шаҳрро боз кунанд, онҳо ҷаҳида, ба болои девор баромаданд ва Яҳудо аввал ба қисмати шарқии шаҳр баромад.
31 Ва Ҷод ва Ошер аз паси ӯ ба кунҷи ғарбии шаҳр баромаданд, ва Шимъӯн ва Левӣ ба шимол, ва Дон ва Реубен ба ҷануб.
32 Ва мардоне ки дар болои девор буданд, сокинони шаҳр, чун диданд, ки писарони Яъқуб ба сӯи онҳо меоянд, ҳама аз девор гурехтанд ва ба шаҳр фуромада, дар миёни шаҳр пинҳон шуданд.
33 Ва Иссокор ва Нафтолӣ, ки дар зери девор монданд, наздик шуда, дарвозаҳои шаҳрро шикастанд ва ба

дарвозаҳои шаҳр оташ афрӯхтанд, то ки оҳан гудохта шавад, ва ҳамаи писарони Яъқуб, онҳо ва ҳамаи мардонашон, ба шаҳр даромаданд ва бо сокинони шаҳри Сартон ҷангиданд ва онҳоро бо дами шамшер куштанд, ва касе дар пеши онҳо истода натавонист.
34Ва тақрибан дусад нафар аз шаҳр гурехтанд, ва ҳама рафта, дар бурҷи муайяне дар шаҳр пинҳон шуданд, ва Яҳудо онҳоро то бурҷ таъқиб кард ва бурҷро вайрон кард, ки бар сари одамон афтод ва ҳама мурданд.
35 Ва писарони Яъқуб аз роҳи боми он бурҷ боло рафтанд ва диданд, ки инак, дар масофаи дур дар шаҳр бурҷи мустаҳкам ва баланде ҳаст, ки қуллаи он ба осмон расида буд; ва писарони Яъқуб шитоб карда, фуромаданд ва бо ҳамаи мардони худ ба он бурҷ рафтанд ва онро пур аз тақрибан сесад мард, зан ва кӯдакон диданд.
36 Ва писарони Яъқуб ба онҳое, ки дар бурҷ буданд, зарбаи сахт заданд ва онҳо аз онҳо гурехтанд.
37Ва Шимъӯн ва Левӣ онҳоро таъқиб карданд, ва дувоздаҳ марди далеру шуҷоъ аз ҷое ки пинҳон шуда буданд, назди онҳо берун омаданд.
38 Ва он дувоздаҳ нафар бар зидди Шимъӯн ва Левӣ ҷанги сахте карданд ва Шимъӯн ва Левӣ натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд ва он мардони далер сипарҳои Шимъӯн ва Левиро шикастанд ва яке аз онҳо бо шамшераш ба сари Левӣ зад, вақте ки Левӣ шитобон дасташро ба сари ӯ гузошт, зеро аз шамшер метарсид ва шамшер ба дасти Левӣ расид ва он қариб ки намехост, ки дасти Левӣ бурида шавад.
39 Ва Левӣ шамшери марди далерро дар дасташ гирифт ва онро бо зӯрӣ аз мард гирифт ва бо он ба сари марди тавоно зад ва сари ӯро бурид.
40 Ва ёздаҳ нафар барои ҷанг бо Левӣ наздик шуданд, зеро диданд, ки яке аз онҳо кушта шудааст ва писарони Яъқуб ҷанг карданд, аммо писарони Яъқуб натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, зеро ки он мардон хеле пурқувват буданд.
41 Ва писарони Яъқуб диданд, ки наметавонанд бар онҳо ғолиб оянд, Шимъӯн бо овози баланд ва ваҳшатнок дод заданд, ва ёздаҳ марди пурқудрат аз доду фарёди Шимъӯн ба ҳайрат афтоданд.
42 Ва Яҳудо аз дур овози фарёди Шимъӯнро шинохт, ва Нафтолӣ ва Яҳудо бо сипарҳои худ ба сӯи Шимъӯн ва Левӣ давиданд ва онҳоро бо он мардони пурқудрат меҷангиданд, ки наметавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, зеро сипарҳояшон шикаста буданд.
43Ва Нафтолӣ дид, ки сипарҳои Шимъӯн ва Левӣ шикастаанд, ва ду сипарро аз бандагонаш гирифта, ба Шимъӯн ва Левӣ овард.
44Ва Шимъӯн, Левӣ ва Яҳудо дар он рӯз ҳар се нафар бар зидди ёздаҳ паҳлавон то ғуруби офтоб ҷанг карданд, аммо натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд.
45 Ва ин ба Яъқуб хабар дода шуд ва ӯ сахт ғамгин шуд ва ба Худованд дуо гуфт, ва ӯ ва писараш Нафтолӣ бар зидди ин паҳлавонон баромаданд.
46 Ва Яъқуб наздик шуд ва камонашро кашид ва ба паҳлӯи мардони қавӣ наздик шуд ва се нафари онҳоро бо камон кушт ва ҳашт нафари боқимонда ақибнишинӣ карданд ва инак, ҷанг дар пеш ва ақиб бар зидди онҳо идома дорад ва онҳо аз ҷони худ сахт метарсиданд ва натавонистанд дар пеши писарони Яъқуб истодагарӣ кунанд ва аз пеши онҳо гурехтанд.
47Ва дар вақти гурехтанашон бо Дон ва Ошер, ки ба сӯи онҳо меомаданд, вохӯрданд ва ногаҳон ба онҳо ҳамла карданд ва бо онҳо ҷангиданд ва ду нафари онҳоро куштанд; ва Яҳудо ва бародаронаш онҳоро таъқиб карданд ва боқимондагонро куштанд.
48 Ва ҳамаи писарони Яъқуб баргаштанд ва дар шаҳр гаштугузор карданд, то ки оё касеро пайдо кунанд, ва тақрибан бист ҷавонро дар ғори шаҳр пайдо карданд, ва Ҷод ва Ошер ҳамаи онҳоро куштанд, ва Дон ва Нафтолӣ ба боқимондаи мардоне, ки аз бурҷи дуюм гурехта буданд, ҳамла карда, ҳамаи онҳоро куштанд.
49 Ва писарони Яъқуб ҳамаи сокинони шаҳри Сартонро куштанд, вале занон ва кӯдаконро дар шаҳр гузоштанд ва онҳоро накуштанд.
50 Ва ҳамаи сокинони шаҳри Сартон мардони тавоно буданд, яке аз онҳо ҳазор нафарро таъқиб мекард ва ду нафар аз даҳ ҳазор нафари боқимонда гурехта наметавонистанд.
51 Ва писарони Яъқуб ҳамаи сокинони шаҳри Сартонро бо дами шамшер куштанд, ба тавре ки касе бар зидди онҳо истодагарӣ накард; ва занонро дар шаҳр гузоштанд.
52 Ва писарони Яъқуб тамоми ғанимати шаҳрро гирифтанд ва он чиро, ки мехостанд, ба даст оварданд ва рамаҳо ва говҳо ва амволро аз шаҳр гирифтанд; ва писарони Яъқуб бо Сартон ва сокинони он чунон рафтор карданд, ки бо Ҳазор ва сокинони он рафтор карданд, ва онҳо баргаштанд ва рафтанд.

БОБИ 39

1 Ва ҳангоме ки писарони Яъқуб аз шаҳри Сартон рафтанд, тақрибан дусад зироъ пеш рафта буданд, ки бо сокинони Тапнах, ки ба сӯи онҳо меомаданд, вохӯрданд, зеро онҳо барои ҷанг бо онҳо берун рафтанд, зеро ки онҳо подшоҳи Тапнах ва ҳамаи одамонашро шикаст дода буданд.
2 Пас, ҳамаи онҳое ки дар шаҳри Тапнах боқӣ монданд, барои ҷанг бо писарони Яъқуб берун омаданд ва фикр карданд, ки ғанимат ва ғаниматеро, ки аз Ҳазор ва Сартон гирифта буданд, аз онҳо бозпас гиранд.
3 Ва боқимондаи мардуми Тапноҳ дар он ҷо бо писарони Яъқуб ҷангиданд, ва писарони Яъқуб онҳоро шикаст доданд, ва онҳо аз пеши онҳо гурехтанд, ва онҳоро то шаҳри Арбалон таъқиб карданд, ва ҳама дар пеши писарони Яъқуб афтоданд.
4 Ва писарони Яъқуб баргаштанд ва ба Тапнах омаданд, то ғанимати Тапнахро бигиранд. Вақте ки онҳо ба Тапнах расиданд, шуниданд, ки мардуми Арбелон барои наҷоти ғанимати бародаронашон ба пешвози онҳо баромадаанд. Ва писарони Яъқуб даҳ нафар аз худро дар Тапнах гузоштанд, то шаҳрро ғорат кунанд ва ба сӯи мардуми Арбелон берун рафтанд.
5 Ва мардони Арбалон бо занони худ барои ҷанг бо писарони Яъқуб берун рафтанд, зеро занони онҳо дар ҷанг ботаҷриба буданд, ва онҳо, тақрибан чорсад мард ва зан, берун рафтанд.

6 Ва ҳамаи писарони Яъқуб бо овози баланд фарёд заданд ва ҳама бо овози баланд ва даҳшатнок ба сӯи сокинони Арбалон давиданд.
7 Ва сокинони Арбалон садои фарёди писарони Яъқубро шуниданд, ва ғурриши онҳоро мисли садои шерҳо ва мисли ғурриши баҳр ва мавҷҳояш.
8 Ва тарсу ҳарос дилҳои онҳоро аз дасти писарони Яъқуб фаро гирифт ва аз онҳо сахт тарсиданд, ва онҳо аз пеши онҳо ақибнишинӣ карда, ба шаҳр гурехтанд; ва писарони Яъқуб онҳоро то дарвозаи шаҳр таъқиб карданд ва дар шаҳр ба онҳо дучор шуданд.
9Ва писарони Яъқуб дар шаҳр бо онҳо меҷангиданд, ва ҳамаи занони онҳо бар зидди писарони Яъқуб бо фалахмонӣ машғул буданд, ва ҷанг дар тамоми он рӯз то шом дар миёни онҳо хеле шадид буд.
10Ва писарони Яъқуб натавонистанд бар онҳо ғолиб оянд, ва писарони Яъқуб дар он ҷанг қариб буд, ки нобуд шаванд, ва писарони Яъқуб ба Худованд фарёд заданд ва то шом қуввати зиёд пайдо карданд, ва писарони Яъқуб ҳамаи сокинони Арбалонро, мардон, занон ва кӯдаконро, бо дами шамшер куштанд.
11 Ва боқимондаи мардуме, ки аз Сартон гурехта буданд, писарони Яъқуб онҳоро дар Арбелон заданд ва писарони Яъқуб бо Арбелон ва Тапнахончунон рафтор карданд, ки бо Ҳазор ва Сартон карда буданд; ва занон диданд, ки ҳамаи мардон мурдаанд, ба бомҳои шаҳр баромада, писарони Яъқубро бо сангҳо мисли борон заданд.
12 Ва писарони Яъқуб шитоб карда, ба шаҳр даромаданд ва ҳамаи занонро дастгир карда, бо дами шамшер куштанд; ва писарони Яъқуб тамоми ғанимат ва ғанимат, гӯсфандон ва говон ва чорворо гирифтанд.
13Ва писарони Яъқуб бо Маҳнаймо ончунон рафтор карданд, ки бо Тапнак, Ҳазор ва Шилӯ карда буданд, ва аз он ҷо рӯй гардонда рафтанд.
14 Ва дар рӯзи панҷум писарони Яъқуб шуниданд, ки қавми Ҷоаш бар зидди онҳо барои ҷанг ҷамъ омадаанд, зеро онҳо подшоҳ ва сардорони худро кушта буданд, зеро ки дар шаҳри Ҷоаш чордаҳ сардор буданд ва писарони Яъқуб ҳамаи онҳоро дар ҷанги аввал кушта буданд.
15 Ва писарони Яъқуб дар он рӯз силоҳҳои ҷангии худро ба бар карда, бар зидди сокинони Ҷоаш ба ҷанг рафтанд, ва дар Ҷоаш қавми қавӣ ва тавонои қавми амӯриён буд, ва Ҷоаш аз ҳама шаҳрҳои амӯриён қавитарин ва беҳтарин шаҳри мустаҳкам буд, ва он се девор дошт.
16Ва писарони Яъқуб ба Ҷоаш расиданд ва дарвозаҳои шаҳрро қулф диданд, ва тақрибан панҷсад мард дар болои девори берунӣ истода буданд, ва қавме мисли реги соҳили баҳр сершумор буданд, ки аз беруни шаҳр, дар қафои он, барои писарони Яъқуб камин гирифта буданд.
17Ва писарони Яъқуб наздик шуданд, то дарвозаҳои шаҳрро кушоянд, ва ҳангоме ки онҳо наздик мешуданд, инак, онҳое ки дар қафои шаҳр камин доштанд, аз ҷойҳои худ берун омада, писарони Яъқубро иҳота карданд.
18Ва писарони Яъқуб дар миёни қавми Ҷоаш иҳота шуда буданд, ва ҷанг ҳам дар пеш ва ҳам дар қафои онҳо буд, ва ҳамаи мардоне ки бар девор буданд, тирҳо ва сангҳоро аз девор ба сӯи онҳо меандохтанд.
19Ва Яҳудо, чун дид, ки мардони Ҷош аз онҳо хеле вазнинтар мешаванд, фарёди сахт ва пурзӯре бардоштанд ва ҳамаи мардони Ҷош аз садои фарёди Яҳудо ба тарс афтоданд, ва аз фарёди пурзӯри ӯ одамон аз девор афтоданд, ва ҳамаи онҳое ки аз берун ва даруни шаҳр буданд, аз ҷони худ сахт метарсиданд.
20Ва писарони Яъқуб ҳанӯз наздик омаданд, то ки дарҳои шаҳрро бишкананд, ки мардони Ҷоаш аз болои девор сангҳо ва тирҳо ба онҳо партофтанд ва онҳоро аз дарвоза гурезонданд.
21Ва писарони Яъқуб бар зидди мардони Ҷоаш, ки аз беруни шаҳр бо онҳо буданд, баргаштанд ва онҳоро мисли зарбаи сахт ба кадуҳо зарба заданд, ва онҳо натавонистанд дар муқобили писарони Яъқуб истодагӣ кунанд, зеро ки аз фарёди Яҳудо тарсу ҳарос онҳоро фаро гирифта буд.
22Ва писарони Яъқуб ҳамаи он мардонеро, ки берун аз шаҳр буданд, куштанд, ва писарони Яъқуб ҳанӯз наздик шуданд, то ба шаҳр даромада, дар зери деворҳои шаҳр ҷанг кунанд, аммо онҳо натавонистанд, зеро ҳамаи сокинони Ҷоаш, ки дар шаҳр монда буданд, деворҳои Ҷоашро аз ҳар тараф иҳота карда буданд, ба тавре ки писарони Яъқуб натавонистанд ба шаҳр наздик шаванд, то бо онҳо ҷанг кунанд.
23Ва писарони Яъқуб ба гӯшае наздик шуданд, то дар зери девор ҷанг кунанд; сокинони Ҷоаш тирҳо ва сангҳоро мисли борони шадид ба онҳо партофтанд, ва онҳо аз зери девор гурехтанд.
24Ва қавми Ҷоаш, ки бар девор буданд, чун диданд, ки банӣ Яъқуб наметавонанд аз зери девор бар онҳо ғолиб оянд, банӣ Яъқубро бо ин суханон сарзаниш карда, гуфтанд:
25Шумо дар ин ҷанг чӣ кор кардаед, ки наметавонед ғолиб оед? Пас, оё шумо метавонед бо шаҳри бузурги Ҷоаш ва сокинони он чунон рафтор кунед, ки бо шаҳрҳои амӯриён, ки он қадар пурқувват набуданд, кардаед? Албатта, шумо бо заифони мо чунин корҳоро кардаед ва онҳоро дар даромадгоҳи шаҳр куштаед, зеро онҳо қувват надоштанд, вақте ки аз садои фарёди шумо тарсиданд.
26 Пас, оё шумо акнун метавонед дар ин ҷо ҷанг кунед? Албатта, ҳамаи шумо дар ин ҷо хоҳед мурд, ва мо интиқоми шаҳрҳоеро, ки шумо хароб кардаед, хоҳем гирифт.
27Ва сокинони Ҷоаш писарони Яъқубро сахт мазаммат карданд ва онҳоро бо худоёни худ дашном доданд, ва тирҳо ва сангҳоро аз девор ба онҳо партофтанро давом доданд.
28Ва Яҳудо ва бародаронаш суханони сокинони Ҷоашро шуниданд ва хашми онҳо бағоят баланд шуд, ва Яҳудо дар ин маврид ба Худои худ ҳасад бурд, ва фарёд зада гуфт: «Эй Худованд, мадад кун, ба мо ва бародарони мо мадад фирист».
29 Ва ӯ бо тамоми қувваташ, шамшери кашидаашро дар дасташ, ба масофае давид ва аз замин парид ва бо қуввати камаш ба девор бархост ва шамшераш аз дасташ афтод.
30 Ва Яҳудо ба девор дод зад, ва ҳамаи мардоне ки бар девор буданд, ба ҳарос афтоданд, ва баъзе аз онҳо аз

девор ба шаҳр афтода, мурданд; ва онҳое ки ҳанӯз бар девор буданд, қуввати Яҳудоро дида, сахт тарсиданд ва барои наҷоти ҷони худ ба шаҳр гурехтанд.
31 Ва баъзеҳо ҷуръат карданд, ки бо Яҳудо дар девор ҷанг кунанд ва наздик шуданд, ки ӯро бикушанд, вақте диданд, ки дар дасти Яҳудо шамшер нест, ва фикр карданд, ки ӯро аз девор ба назди бародаронаш партоянд ва бист марди шаҳр барои кӯмак ба онҳо омаданд ва Яҳудоро иҳота карданд ва ҳама бар ӯ дод заданд ва бо шамшерҳои кашида ба ӯ наздик шуданд ва Яҳудоро тарсонданд ва Яҳудо аз девор ба бародаронаш дод зад.
32 Ва Яъқуб ва писаронаш камонро аз зери девор кашиданд ва се нафарро, ки дар болои девор буданд, заданд; ва Яҳудо дод заданро давом дод ва гуфт: «Эй Худованд, ба мо мадад кун, эй Худованд, моро раҳо кун». Ӯ бо овози баланд бар девор дод зад ва доду фарёд аз масофаи дур шунида шуд.
33Ва баъд аз ин доду фарёд ӯ боз дод зад, ва ҳамаи мардоне, ки дар болои девор Яҳудоро иҳота карда буданд, ба тарс афтоданд, ва аз садои доду фарёди Яҳудо ва ларзиши ӯ ҳар кадоме шамшери худро аз дасташ партофта, гурехтанд.
34Ва Яҳудо шамшерҳоеро, ки аз дасташон афтода буданд, гирифт, ва Яҳудо бо онҳо ҷангида, бист нафар аз онҳоро бар девор кушт.
35 Ва тақрибан ҳаштод мард ва зан аз девори шаҳр боло рафтанд ва ҳама Яҳудоро иҳота карданд, ва Худованд тарси Яҳудоро дар дили онҳо андохт, ки онҳо натавонистанд ба Ӯ наздик шаванд.
36 Ва Яъқуб ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, камонро аз зери девор кашиданд ва даҳ нафарро дар болои девор куштанд, ва онҳо дар зери девор пеши Яъқуб ва писаронаш афтоданд.
37Ва қавме ки бар девор буданд, диданд, ки бист нафар аз онҳо афтодаанд, бо шамшерҳои кашида ба сӯи Яҳудо давиданд, аммо натавонистанд ба ӯ наздик шаванд, зеро аз қуввати Яҳудо сахт тарсида буданд.
38Ва яке аз паҳлавонони онҳо, ки Аруд ном дошт, наздик омад, то бо шамшераш ба сари Яҳудо зарба занад, ва Яҳудо шитобон сипари худро ба сараш зад, ва шамшер ба сипар расид, ва он ду пора шуд.
39 Ва ин марди паҳлӯ, баъд аз он ки Яҳудоро шикаст дод, аз тарси Яҳудо, ҷони худро барои наҷоти ҷони худ гурехт, ва пойҳояш ба девор лағжиданд ва дар миёни писарони Яъқуб, ки дар зери девор буданд, афтод; ва писарони Яъқуб ӯро зада куштанд.
40Ва сари Яҳудо аз зарбаи марди пурқудрат дард кард, ва Яҳудо аз он қариб буд бимирад.
41 Ва Яҳудо аз дарди зарба бар девор дод зад, вақте ки Дон ӯро шунид ва хашмаш дарунаш аланга гирифт; ӯ низ бархоста, аз дурӣ давида, аз замин парид ва бо қувваи аз хашми худ ба девор баромад.
42Ва ҳангоме ки Дон ба деворе наздик ба Яҳудо расид, ҳамаи мардони болои девор, ки бар зидди Яҳудо истода буданд, гурехтанд, ва ба девори дуюм баромаданд ва аз девори дуюм ба Дон ва Яҳудо тирҳо ва сангҳо партофтанд ва кӯшиш карданд, ки онҳоро аз девор дур кунанд.
43 Ва тирҳо ва сангҳо ба Дон ва Яҳудо расиданд ва онҳо қариб дар болои девор кушта шуда буданд, ва аз ҳар ҷое ки Дон ва Яҳудо аз девор гурехтанд, аз девори дуюм бо тирҳо ва сангҳо мавриди ҳамла қарор гирифтанд.
44 Ва Яъқуб ва писаронаш ҳанӯз дар даромадгоҳи шаҳр, дар зери девори якум буданд ва онҳо натавонистанд камонашонро ба сӯи сокинони шаҳр кашанд, зеро онҳо дар девори дуюм буданд ва онҳоро дида наметавонистанд.
45 Ва Дон ва Яҳудо дигар тоб оварда натавонистанд сангҳо ва тирҳоеро, ки аз девори дуюм ба онҳо меафтоданд, бардоранд, ҳарду ба девори дуюм дар наздикии мардуми шаҳр ҷаҳиданд ва вақте ки мардуми шаҳр, ки дар девори дуюм буданд, диданд, ки Дон ва Яҳудо ба девори дуюм назди онҳо омадаанд, ҳама фарёд зада, аз байни деворҳо поён фаромаданд.
46 Ва Яъқуб ва писаронаш садои доду фарёди мардуми шаҳрро шуниданд ва онҳо ҳанӯз дар даромадгоҳи шаҳр буданд ва дар бораи Дон ва Яҳудо, ки онҳоро надида буданд, хавотир буданд, зеро онҳо дар девори дуюм буданд.
47Ва Нафтолӣ бо қуввати аз хашм ва ваҷд омада, ба девори аввал ҷаҳид, то бубинад, ки чӣ садои доду фарёдро, ки дар шаҳр шунида буданд, ба вуҷуд овардааст; ва Иссокор ва Забулун наздик шуданд, то ки дарҳои шаҳрро бишкананд, ва дарвозаҳои шаҳрро кушода, ба шаҳр даромаданд.
48 Ва Нафтолӣ аз девори якум ба девори дуюм ҷаҳида, ба бародаронаш ва сокинони Ҷоаш, ки бар девор буданд, кӯмак кард, зеро диданд, ки Нафтолӣ сеюмин касе буд, ки барои кӯмак ба бародаронаш баромада буд, ҳама гурехта, ба шаҳр рафтанд; ва Яъқуб ва ҳамаи писаронаш ва ҳамаи ҷавононашон ба шаҳр назди онҳо омаданд.
49Ва Яҳудо, Дон ва Нафтолӣ аз девор ба шаҳр фуромада, сокинони шаҳрро таъқиб карданд; ва Шимъӯн ва Левӣ аз беруни шаҳр буданд ва намедонистанд, ки дарвоза кушода аст, ва аз он ҷо ба девор баромада, назди бародарони худ ба шаҳр фуромаданд.
50 Ва сокинони шаҳр ҳама ба шаҳр фаромаданд ва писарони Яъқуб аз самтҳои гуногун ба назди онҳо омаданд ва ҷанг аз пеш ва аз ақиб бар зидди онҳо идома ёфт ва писарони Яъқуб онҳоро сахт зарба заданд ва тақрибан бист ҳазор мард ва занро куштанд, ҳеҷ яке аз онҳо натавонист бар зидди писарони Яъқуб истодагарӣ кунад.
51 Ва хун дар шаҳр фаровон ҷорӣ шуд ва мисли ҷӯйбори об буд, ва хун мисли ҷӯйбор ба канори шаҳр ҷорӣ шуда, ба биёбони Байт-Чорин расид.
52 Ва мардуми Байт-Чӯрин аз дур хунро аз шаҳри Ҷоаш диданд, ва тақрибан ҳафтод нафар аз байни онҳо барои дидани хун давиданд ва ба ҷое ки хун буд, расиданд.
53Ва онҳо аз пайи хун рафта, ба девори шаҳри Ҷоаш расиданд ва хунро аз шаҳр диданд, ва овози гиряи сокинони Ҷоашро шуниданд, зеро ки он ба осмон баромада буд ва хун мисли ҷӯйбори об фаровон ҷорӣ мешуд.
54 Ва ҳамаи писарони Яъқуб сокинони Ҷоашро то шом куштанд ва то шом онҳоро куштанд, тақрибан бист ҳазор мард ва зан, ва мардуми Хорин гуфтанд: «Ин

кори ибриён аст, зеро онҳо то ҳол дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён ҷанг мекунанд».
55 Ва он қавм шитоб карда, ба сӯи Байтҳӯрин давиданд ва ҳар яке силоҳҳои ҷангии худро гирифтанд ва ба ҳамаи сокинони Байтҳӯрин, ки низ силоҳҳои ҷангии худро ба бар кардаанд, фарёд заданд, ки рафта бо писарони Яъқуб ҷанг кунанд.
56 Ва ҳангоме ки писарони Яъқуб сокинони Ҷоашро мекуштанд, дар атрофи шаҳр гаштугузор карданд, то ҳамаи кушташудагонро лату кӯб кунанд ва ба қисмати ақибтарини шаҳр ва дуртар рафта, бо се марди хеле тавоно вохӯрданд, ки дар дасташон шамшер набуд.
57 Ва писарони Яъқуб ба маконе ки дар он ҷо буданд, расиданд, ва паҳлӯёни пурқудрат гурехтанд, ва яке аз онҳо Забулунро дастгир карда буд, ки писари ҷавон ва қадбаландро дид, ва бо қуввати худ ӯро ба замин зад.
58 Ва Яъқуб бо шамшераш ба сӯи ӯ давид ва Яъқуб ӯро бо шамшер аз зери камараш зад ва ду пора кард; ва ҷасад бар Забулун афтод.
59 Ва дуюмаш наздик шуда, Яъқубро гирифт, то ӯро ба замин афтонад, ва Яъқуб ба сӯи ӯ рӯй оварда, фарёд зад, дар ҳоле ки Шимъӯн ва Левӣ давида, ӯро бо шамшер ба ронҳояш заданд ва ӯро ба замин афтонданд.
60 Ва он марди пурқувват бо қуввати аз хашм ба замин бархост, ва Яҳудо пеш аз он ки ӯ ба по хезад, назди ӯ омад ва бо шамшер ба сараш зад, ва сараш пора шуд ва ӯ мурд.
61 Ва шахси сеюми пурқудрат, вақте ки дид, ки ҳамроҳонаш кушта шудаанд, аз пеши писарони Яъқуб гурехт ва писарони Яъқуб ӯро дар шаҳр таъқиб карданд; ва дар ҳоле ки шахси пурқудрат фирор мекард, яке аз шамшерҳои сокинони шаҳрро ёфт ва онро бардошт ва ба сӯи писарони Яъқуб рӯй овард ва бо он шамшер бо онҳо ҷангид.
62 Ва он марди пурқудрат ба сӯи Яҳудо давид, то ӯро бо шамшер ба сари худ бизанад, ва дар дасти Яҳудо сипаре набуд; ва ҳангоме ки ӯ мехост ӯро бикушад, Нафтолӣ сипари худро гирифта, ба сари Яҳудо зад, ва шамшери он марди пурқудрат ба сипари Нафтолӣ расид ва Яҳудо аз шамшер раҳо шуд.
63 Ва Шимъӯн ва Левӣ бо шамшерҳои худ ба марди пурқудрат ҳамла карда, ӯро бо шамшерҳои сахт заданд ва ду шамшер ба бадани марди пурқудрат даромада, онро аз ҷиҳати дарозӣ ду тақсим карданд.
64 Ва писарони Яъқуб дар он вақт се марди паҳлӯро бо тамоми сокинони Ҷоаш куштанд, ва рӯз ба поён расида буд.
65Ва писарони Яъқуб дар атрофи Ҷоаш гаштугузор карданд ва тамоми ғанимати шаҳрро, ҳатто кӯдакон ва занонро, тороҷ карданд, ки зинда монанд; ва писарони Яъқуб бо Ҷоаш чунон рафтор карданд, ки бо Сартун ва Шило рафтор карданд.

БОБИ 40

1Ва писарони Яъқуб тамоми ғанимати Ҷоашро бурданд ва шабона аз шаҳр берун рафтанд.
2 Онҳо ба сӯи қалъаи Байт-Чорин мерафтанд ва сокинони Байт-Чорин ба қалъа мерафтанд, то бо онҳо рӯ ба рӯ шаванд ва дар он шаб писарони Яъқуб дар қалъаи Байт-Чорин бо сокинони Байт-Чорин ҷанг карданд.
3Ва ҳамаи сокинони Байт-Чорин мардони далер буданд, ки яке аз онҳо аз пеши ҳазор нафар намегурезад, ва онҳо дар он шаб бар қалъа ҷангиданд, ва фарёди онҳо дар он шаб аз дур шунида шуд, ва замин аз фарёди онҳо ба ларза омад.
4 Ва ҳамаи писарони Яъқуб аз он мардон метарсиданд, зеро онҳо одат накарда буданд, ки дар торикӣ ҷанг кунанд, ва онҳо хеле дар ҳайрат монданд. Ва писарони Яъқуб ба Худованд фарёд зада, гуфтанд: «Эй Худованд, ба мо мадад кун, моро раҳо кун, то ки мо бо дасти ин мардони номахтун намирем».
5 Ва Худованд овози писарони Яъқубро шунид, ва Худованд мардуми Байт-Чоринро тарсу ҳароси азиме ба вуҷуд овард, ва онҳо дар торикии шаб бо ҳамдигар ҷанг карданд ва ба якдигар зарбаи сахт заданд.
6Ва писарони Яъқуб, чун медонистанд, ки Худованд дар миёни он мардон рӯҳи ғалатро овардааст ва ҳар яке бо ҳамсояи худ меҷангад, аз миёни дастаҳои мардуми Байтҳӯрин берун омада, то поёноби қалъаи Байтҳӯрин ва аз он ҷо дуртар рафтанд ва он шаб бо ҷавонони худ дар он ҷо бехатар монданд.
7Ва мардуми Байт-Чорин тамоми шаб ҷанг карданд, яке бо бародараш ва дигаре бо ҳамсояаш, ва онҳо дар ҳар самт дар қалъа доду фарёд заданд, ва доду фарёди онҳо аз дур шунида шуд, ва тамоми замин аз овози онҳо ба ларза омад, зеро онҳо аз тамоми мардуми рӯи замин пурзӯртар буданд.
8 Ва ҳамаи сокинони шаҳрҳои канъониён, ҳиттиён, амӯриён, ҳиввиён ва ҳамаи подшоҳони Канъон, ва инчунин онҳое ки дар он тарафи Урдун буданд, садои доду фарёдро дар он шаб шуниданд.
9 Ва онҳо гуфтанд: «Ин ҷангҳои ибриён аст, ки бар зидди ҳафт шаҳре меҷанганд, ки ба онҳо наздик шуда буданд; ва кӣ метавонад бар зидди он ибриён истодагарӣ кунад?»
10Ва ҳамаи сокинони шаҳрҳои канъониён ва ҳамаи онҳое ки дар он тарафи Урдун буданд, аз писарони Яъқуб сахт тарсиданд, зеро гуфтанд: «Инак, бо мо низ ҳамон тавре ки бо ин шаҳрҳо карда шуд, карда хоҳад шуд; зеро кист, ки метавонад ба қуввати бузурги онҳо муқобилат кунад?»
11 Ва фарёди хоринихо дар он шаб хеле баланд шуд ва боз ҳам бештар шуд; ва онҳо то субҳ якдигарро заданд ва шумораи зиёди онҳо кушта шуд.
12 Ва субҳ дамид, ва ҳамаи писарони Яъқуб субҳидам бархоста, ба қалъа баромаданд ва боқимондаҳои хориниёнро ба таври даҳшатнок куштанд, ва ҳама дар қалъа кушта шуданд.
13 Ва рӯзи шашум фаро расид, ва ҳамаи сокинони Канъон аз дур тамоми мардуми Байт-Чоринро диданд, ки дар қалъаи Байт-Чорин мурда хобида буданд ва мисли ҷасадҳои барраҳо ва бузҳо пароканда буданд.
14Ва писарони Яъқуб тамоми ғаниматеро, ки аз Ҷоаш гирифта буданд, бурданд ва ба Байт-Чӯрин рафтанд; ва шаҳрро пур аз одамон мисли реги баҳр ёфтанд, ва бо онҳо ҷанг карданд; ва писарони Яъқуб онҳоро дар он ҷо то шом шикаст доданд.

15Ва писарони Яъқуб бо Байт-Чорин ончунон рафтор карданд, ки бо Ҷоаш ва Тапнох ва бо Ҳазор, Сартон ва Шилӯ рафтор карданд.
16Ва писарони Яъқуб ғанимати Байт-Чӯрин ва тамоми ғанимати шаҳрҳоро бо худ бурданд, ва дар он рӯз ба хонаҳои худ ба Шакем рафтанд.
17Ва писарони Яъқуб ба шаҳри Шакем баргаштанд ва берун аз шаҳр монданд, ва дар он ҷо аз ҷанг истироҳат карданд ва тамоми шабро дар он ҷо гузарониданд.
18 Ва ҳамаи ғуломони онҳо, бо тамоми ғанимате ки аз шаҳрҳо гирифта буданд, аз шаҳр берун рафтанд ва ба шаҳр надаромаданд, зеро гуфтанд: «Мабодо боз ҷанги бештаре бар зидди мо сурат гирад ва онҳо дар Шакем моро муҳосира кунанд».
19 Ва Яъқуб, писаронаш ва бандагонаш дар он шаб ва рӯзи дигар дар қитъаи замине, ки Яъқуб аз Ҳамӯр ба панҷ сиқл харида буд, монданд, ва ҳар он чи ба даст оварда буданд, бо онҳо буд.
20Ва тамоми ғанимате, ки писарони Яъқуб ба даст оварда буданд, дар қитъаи саҳро буд, ки мисли реги соҳили баҳр бузург буд.
21 Ва сокинони замин онҳоро аз дур мушоҳида карданд, ва ҳамаи сокинони замин аз писарони Яъқуб, ки ин корро карда буданд, метарсиданд, зеро аз замонҳои қадим ҳеҷ подшоҳе чунин кор накарда буд.
22 Ва ҳафт подшоҳи канъониён қарор доданд, ки бо писарони Яъқуб сулҳ кунанд, зеро онҳо аз ҷонҳои худ, аз барои писарони Яъқуб, сахт метарсиданд.
23Ва дар он рӯз, яъне рӯзи ҳафтум, Яфиё, подшоҳи Ҳеброн, ба подшоҳи Ой, ба подшоҳи Ҷибъӯн, ба подшоҳи Шалем, ба подшоҳи Адулом, ба подшоҳи Лохиш, ба подшоҳи Ҳазор ва ба ҳамаи подшоҳони канъонӣ, ки зери итоати онҳо буданд, пинҳонӣ фиристода, гуфт:
24 Бо ман бароед ва назди ман биёед, то ки назди банӣ-Яъқуб равем, ва ман бо онҳо сулҳ хоҳам кард ва бо онҳо паймон хоҳам баст, то ки ҳамаи заминҳои шумо аз шамшерҳои банӣ-Яъқуб нобуд нашаванд, чунон ки онҳо бо Шакем ва шаҳрҳои атрофи он карданд, чунон ки шумо шунидаед ва дидаед.
25 Ва вақте ки назди ман меоӣ, бо мардони зиёд нао, балки ҳар подшоҳ се сарлашкари худро биёрад ва ҳар сарлашкар се сарлашкари худро биёрад.
26 Ва ҳамаи шумо ба Ҳебрӯн биёед, ва мо якҷоя назди писарони Яъқуб меравем ва аз онҳо илтимос мекунем, ки бо мо аҳди сулҳ бастанд.
27 Ва ҳамаи он подшоҳон ончунон рафтор карданд, ки подшоҳи Ҳеброн ба онҳо фиристода буд, зеро ки ҳамаашон зери машварат ва фармони ӯ буданд, ва ҳамаи подшоҳони Канъон ҷамъ омаданд, то назди писарони Яъқуб раванд, то бо онҳо сулҳ кунанд; ва писарони Яъқуб баргаштанд ва ба қисмати саҳрое, ки дар Шакем буд, рафтанд, зеро ба подшоҳони замин эътимод надоштанд.
28 Ва писарони Яъқуб баргаштанд ва даҳ рӯз дар он қитъаи саҳро монданд, ва касе барои ҷанг бо онҳо наомад.
29 Ва чун писарони Яъқуб диданд, ки ҷанг нест, ҳама ҷамъ шуда, ба шаҳри Шакем рафтанд; ва писарони Яъқуб дар Шакем монданд.
30Ва баъд аз чил рӯз, ҳамаи подшоҳони амӯриён аз ҳама маконҳои худ ҷамъ шуда, ба Ҳебрӯн назди Ёфиё, подшоҳи Ҳебрӯн, омаданд.
31 Ва шумораи подшоҳоне, ки ба Ҳебрӯн омаданд, то бо банӣ-Яъқуб сулҳ кунанд, бисту як подшоҳ буд, ва шумораи сарлашкаронҳое, ки бо онҳо омада буданд, шасту нӯҳ нафар, ва одамони онҳо саду ҳаштоду нӯҳ нафар буданд, ва ҳамаи ин подшоҳон ва одамони онҳо дар кӯҳи Ҳебрӯн истироҳат карданд.
32 Ва подшоҳи Ҳеброн бо се сарлашкар ва нӯҳ нафари худ берун рафт ва ин подшоҳон қарор доданд, ки назди писарони Яъқуб раванд, то сулҳ кунанд.
33 Ва ба подшоҳи Ҳебрӯн гуфтанд: «Бо одамони худ пешопеши мо бирав ва аз номи мо ба писарони Яъқуб сухан гӯй, ва мо аз паси ту меоем ва суханони туро тасдиқ мекунем; ва подшоҳи Ҳебрӯн чунин кард».
34 Ва писарони Яъқуб шуниданд, ки ҳамаи подшоҳони Канъон дар Ҳебрӯн ҷамъ омада, дар он ҷо истироҳат кардаанд; ва писарони Яъқуб чор нафар аз хизматгорони худро ҷосусӣ фиристоданд, то бигӯянд: «Равед ва ин подшоҳонро ҷосусӣ кунед ва одамони онҳоро ҷустуҷӯ кунед ва тафтиш кунед, ки оё онҳо кам ҳастанд ё бисёр, ва агар онҳо кам бошанд, ҳамаи онҳоро ҳисоб кунед ва баргардед».
35 Ва бандагони Яъқуб пинҳонӣ назди ин подшоҳон рафтанд ва он чиро, ки писарони Яъқуб ба онҳо амр дода буданд, иҷро карданд. Ва дар он рӯз назди писарони Яъқуб баргаштанд ва ба онҳо гуфтанд: «Мо назди он подшоҳон омадем, ва онҳо камшуморанд, ва мо ҳамаи онҳоро шумурдем, ва инак, дусаду ҳаштоду ҳашт нафар подшоҳон ва мардон буданд».
36 Ва писарони Яъқуб гуфтанд: «Шумораи онҳо кам аст, бинобар ин ҳамаи мо назди онҳо намеравем». Ва субҳ писарони Яъқуб бархоста, шасту ду нафарро аз байни худ интихоб карданд ва даҳ нафар аз писарони Яъқуб бо онҳо рафтанд; ва онҳо силоҳҳои ҷангии худро пӯшиданд, зеро гуфтанд: «Онҳо барои ҷанг бо мо меоянд, зеро намедонистанд, ки бо онҳо сулҳ мекунанд».
37Ва писарони Яъқуб бо бандагони худ ба дарвозаи Шакем, ба сӯи он подшоҳон рафтанд, ва падарашон Яъқуб бо онҳо буд.
38 Ва ҳангоме ки онҳо берун омаданд, инак, подшоҳи Ҳеброн ва се сардори ӯ ва нӯҳ нафар бо ӯ дар роҳ ба муқобили писарони Яъқуб меомаданд. Ва писарони Яъқуб чашмони худро боло карда, аз дур Ёфиё, подшоҳи Ҳеброн, бо сардоронаш, ба сӯи онҳо меомаданд, диданд; ва писарони Яъқуб дар назди дарвозаи Шакем истоданд ва пеш нарафтанд.
39 Ва подшоҳи Ҳеброн бо сардоронаш пеш рафтанро давом доданд, то он даме ки ба писарони Яъқуб наздик шуд, ва ӯ ва сардоронаш ба онҳо то замин саҷда карданд; ва подшоҳи Ҳеброн бо сардоронаш дар пеши Яъқуб ва писаронаш нишаст.
40 Ва писарони Яъқуб ба ӯ гуфтанд: «Эй подшоҳи Ҳеброн, ба ту чӣ шудааст? Чаро имрӯз назди мо омадӣ? Аз мо чӣ талаб дорӣ?» Ва подшоҳи Ҳеброн ба Яъқуб гуфт: «Эй оғои ман, имрӯз ҳамаи подшоҳони канъониён омадаанд, то бо ту сулҳ кунанд».
41 Ва писарони Яъқуб суханони подшоҳи Ҳебронро шуниданд ва ба пешниҳодҳои ӯ розӣ нашуданд, зеро

писарони Яъқуб ба ӯ бовар надоштанд, зеро онҳо фикр мекарданд, ки подшоҳи Ҳеброн бо онҳо фиреб гуфтааст.
42 Ва подшоҳи Ҳеброн аз суханони писарони Яъқуб фаҳмид, ки онҳо ба суханони ӯ бовар накардаанд ва подшоҳи Ҳеброн ба Яъқуб наздик шуда, ба ӯ гуфт: «Эй оғои ман, аз ту илтимос мекунам, ки ҳамаи ин подшоҳон бо шартҳои сулҳ назди ту омадаанд, зеро онҳо бо тамоми мардони худ наомадаанд ва силоҳҳои ҷангии худро бо худ наовардаанд, зеро онҳо омадаанд, то аз оғои ман ва писаронаш сулҳ талаб кунанд».
43 Ва писарони Яъқуб ба подшоҳи Ҳеброн ҷавоб дода, гуфтанд: «Назди ҳамаи ин подшоҳон фирист, ва агар ба мо рост гӯӣ, бигзор ҳар яке аз онҳо танҳо пеши мо биёянд, ва агар онҳо бе силоҳ назди мо биёянд, мо хоҳем донист, ки онҳо аз мо сулҳ мехоҳанд».
44 Ва Ёфиё, подшоҳи Ҳеброн, яке аз мардони худро назди подшоҳон фиристод, ва ҳамаашон пеши писарони Яъқуб омада, ба онҳо то замин саҷда карданд; ва ин подшоҳон пеши Яъқуб ва писаронаш нишаста, ба онҳо сухан ронда, гуфтанд:
45Мо шунидем, ки ту бо шамшер ва бозуи пурқудрати худ ба подшоҳони амӯриён чӣ кор кардӣ, то ки ҳеҷ кас дар пеши ту истода натавонист; ва мо барои ҷони худ аз ту метарсидем, ки мабодо ба сари мо низ ончунон бирасад, ки ба сари онҳо омад.
46 Пас, мо назди шумо омадем, то байни худ паймони сулҳ баста бошем ва акнун бо мо паймони сулҳ ва ҳақиқатро бандед, ки шумо низ бо мо дахолат накунед, чунон ки мо бо шумо дахолат накардаем.
47 Ва писарони Яъқуб фаҳмиданд, ки дар ҳақиқат барои ҷустани сулҳ аз онҳо омадаанд, ва писарони Яъқуб ба онҳо гӯш дода, бо онҳо аҳд бастанд.
48Ва писарони Яъқуб ба онҳо қасам хӯрданд, ки бо онҳо дахолат нахоҳанд кард, ва ҳамаи подшоҳони канъониён низ ба онҳо қасам хӯрданд, ва писарони Яъқуб аз он рӯз сар карда, онҳоро хироҷгар гардонданд.
49 Ва баъд аз ин, ҳамаи сардорони ин подшоҳон бо одамони худ назди Яъқуб омаданд, бо тӯҳфаҳо барои Яъқуб ва писаронаш, ва ба ӯ то замин саҷда карданд.
50 Ва ин подшоҳон писарони Яъқубро ташвиқ карда, аз онҳо илтимос карданд, ки тамоми ғаниматеро, ки аз ҳафт шаҳри амӯриён гирифта буданд, баргардонанд; ва писарони Яъқуб чунин карданд, ва онҳо ҳар он чиро, ки гирифта буданд, баргардонданд, занон, кӯдакон, чорво ва тамоми ғаниматеро, ки гирифта буданд, ва онҳоро фиристоданд, ва ҳар яке ба шаҳри худ рафтанд.
51 Ва ҳамаи ин подшоҳон боз ба писарони Яъқуб таъзим карданд ва дар он рӯзҳо ба онҳо тӯҳфаҳои зиёде фиристоданд ё меоварданд, ва писарони Яъқуб ин подшоҳон ва одамонашонро фиристоданд, ва онҳо аз пеши онҳо ба шаҳрҳои худ ба сулҳ рафтанд, ва писарони Яъқуб низ ба хонаи худ, ба Шакем, баргаштанд.
52 Ва аз он рӯз сар карда, дар байни писарони Яъқуб ва подшоҳони канъониён сулҳ ҳукмфармо буд, то даме ки банӣ-Исроил барои мерос гирифтани замини Канъон омаданд.

БОБИ 41

1 Ва дар охири сол писарони Яъқуб аз Шакем равона шуданд ва ба Ҳебрӯн, назди падарашон Исҳоқ, омаданд ва дар он ҷо маскан гирифтанд, аммо рамаҳо ва говҳои худро ҳар рӯз дар Шакем мечарониданд, зеро дар он рӯзҳо чарогоҳи хуб ва серғизо буд; ва Яъқуб ва писаронаш ва тамоми аҳли хонаводаашон дар водии Ҳебрӯн маскан гирифтанд.
2 Ва дар он рӯзҳо, дар он сол, соли саду шашуми умри Яъқуб, дар соли даҳуми аз Паддони Арам омадани Яъқуб, Леё, зани Яъқуб, вафот кард; вай панҷоҳу яксола буд, вақте ки дар Ҳебрӯн мурд.
3 Ва Яъқуб ва писаронаш ӯро дар ғори саҳрои Махпело, ки дар Ҳебрӯн аст, дафн карданд, ки Иброҳим онро аз банӣ-Ҳет барои мақбара харида буд.
4Ва писарони Яъқуб бо падарашон дар водии Ҳеброн маскан гирифтанд, ва ҳамаи сокинони он замин қуввати онҳоро медонистанд ва овозаи онҳо дар тамоми замин паҳн шуд.
5 Ва Юсуф писари Яъқуб ва бародараш Биньёмин, писарони Роҳел, зани Яъқуб, дар он рӯзҳо ҳанӯз ҷавон буданд ва бо бародарони худ дар ҷангҳояшон дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён намебаромаданд.
6 Ва Юсуф қуввати бародаронаш ва бузургии онҳоро дид, онҳоро ситоиш кард ва таъриф кард, аммо худро аз онҳо болотар донист ва худро аз онҳо болотар гузошт; ва Яъқуб, падараш, ӯро аз ҳамаи писаронаш бештар дӯст медошт, зеро ӯ писари пиронсолӣ буд ва аз муҳаббаташ ба ӯ барои ӯ куртаи рангоранг дӯхт.
7 Ва чун Юсуф дид, ки падараш ӯро аз бародаронаш бештар дӯст медорад, худро аз бародаронаш болотар мегирифт ва ба падараш дар бораи онҳо хабарҳои бад мерасонд.
8Ва писарони Яъқуб диданд, ки тамоми рафтори Юсуф нисбат ба онҳо чӣ гуна буд ва падарашон ӯро аз ҳамаи онҳо бештар дӯст медошт, аз ӯ нафрат карданд ва тамоми рӯзҳо бо ӯ оромона сухан гуфта наметавонистанд.
9 Ва Юсуф ҳабдаҳсола буд ва ҳанӯз худро аз бародаронаш болотар меҳисобид ва фикр мекард, ки худро аз онҳо болотар гузорад.
10 Дар он вақт ӯ хобе дид, ва назди бародаронаш омад ва хоби худро ба онҳо нақл кард ва ба онҳо гуфт: «Ман хобе дидам, ва инак, ҳамаи мо дар саҳро банд мебастем, ва банди ман бархоста, ба замин афтод, ва бандҳои шумо онро иҳота карда, ба он саҷда карданд».
11 Ва бародаронаш ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Ин хобе, ки дидаӣ, чӣ маъно дорад? Оё дар дили худ тасаввур мекунӣ, ки бар мо подшоҳӣ ё ҳукмронӣ кунӣ?»
12 Ва ӯ боз омада, ин суханонро ба падараш Яъқуб нақл кард; ва Яъқуб Юсуфро бӯсид, вақте ки ин суханонро аз даҳонаш шунид, ва Яъқуб Юсуфро баракат дод.
13 Ва писарони Яъқуб диданд, ки падарашон Юсуфро баракат додааст ва ӯро бӯсидааст ва ӯро хеле дӯст медорад, ба ӯ ҳасад бурданд ва аз ӯ боз ҳам бештар нафрат карданд.
14 Ва баъд аз ин Юсуф хоби дигаре дид ва хобро дар ҳузури бародаронаш ба падараш нақл кард. Ва Юсуф ба падар ва бародаронаш гуфт: «Инак, ман боз хоб дидам, ва инак, офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситора ба ман саҷда карданд».

15 Ва падараш суханони Юсуф ва хоби ӯро шунид, ва Яъқуб дид, ки бародаронаш аз ин сабаб аз Юсуф нафрат доранд, ва Юсуфро дар пеши бародаронаш барои ин кор сарзаниш карда, гуфт: «Таъбири ин хобе, ки дидаӣ ва ин ки худро дар пеши бародаронат, ки аз ту калонтаранд, ғурур мекунӣ, чист?»

16Оё дар дили худ фикр мекунӣ, ки ман, модарат ва ёздаҳ бародарат омада, ба ту саҷда мекунем, ки ту ин суханонро мегӯӣ?

17 Ва бародаронаш аз барои суханон ва хобҳояш ба ӯ ҳасад бурданд ва аз ӯ нафрат доштанд; ва Яъқуб хобҳоро дар дили худ нигоҳ медошт.

18 Ва рӯзе писарони Яъқуб барои чаронидани рамаи падарашон ба Шакем рафтанд, зеро ки дар он рӯзҳо онҳо ҳанӯз рамабон буданд; ва дар он рӯз писарони Яъқуб дар Шакем чарониданд, онҳо таъхир карданд ва вақти ҷамъ кардани чорво гузашта буд, ва онҳо ҳанӯз нарасида буданд.

19 Ва Яъқуб дид, ки писаронаш дар Шакем таъхир кардаанд, ва Яъқуб дар дили худ гуфт: «Шояд мардуми Шакем барои ҷанг бо онҳо бархоста бошанд, бинобар ин имрӯз омаданро таъхир кардаанд».

20 Ва Яъқуб писари худ Юсуфро ҷеғ зада, ба ӯ амр дода, гуфт: «Инак, бародаронат имрӯз дар Шакем чаронида истодаанд, ва инак, онҳо ҳанӯз барнагаштаанд; акнун бирав ва бубин, ки онҳо дар куҷоянд ва дар бораи саломатии бародаронат ва саломатии рама ба ман хабар биёр».

21 Ва Яъқуб писари худ Юсуфро ба водии Ҳеброн фиристод, ва Юсуф барои бародаронаш ба Шакем омад, вале онҳоро наёфт. Ва Юсуф дар саҳрое, ки наздики Шакем буд, рафт, то бубинад, ки бародаронаш ба куҷо рафтаанд, ва роҳи худро дар биёбон гум кард ва намедонист, ки ба кадом роҳ бояд биравад.

22 Ва фариштаи Худованд ӯро дар роҳе, ки ба сӯи саҳро мегашт, дид, ва Юсуф ба фариштаи Худованд гуфт: «Ман бародаронамро меҷӯям; оё нашунидаӣ, ки онҳо дар куҷо хӯрок мехӯранд?» Ва фариштаи Худованд ба Юсуф гуфт: «Ман бародаронатро дидам, ки дар ин ҷо хӯрок мехӯранд ва шунидам, ки онҳо мегӯянд, ки мехоҳанд ба Дӯтон хӯрок диҳанд».

23 Ва Юсуф ба овози фариштаи Худованд гӯш дод ва назди бародаронаш дар Дӯтон рафт ва онҳоро дар Дӯтон дид, ки рамаро мечаронанд.

24 Ва Юсуф назди бародаронаш рафт ва пеш аз он ки ба онҳо наздик шавад, онҳо қарор доданд, ки ӯро бикушанд.

25 Шимъӯн ба бародаронаш гуфт: «Инак, марди хоб имрӯз назди мо меояд; акнун биёед, ӯро бикушем ва дар яке аз чоҳҳое ки дар биёбон аст, партоем; ва вақте ки падараш ӯро аз мо талаб кунад, хоҳем гуфт, ки ҳайвони бад ӯро хӯрдааст».

26 Ва Рубен суханони бародаронашро дар бораи Юсуф шунид ва ба онҳо гуфт: «Шумо набояд ин корро кунед, зеро чӣ гуна мо метавонем ба падари худ Яъқуб назар кунем? Ӯро ба ин чоҳ партоед, то дар он ҷо бимирад, вале даст дароз накунед, ки хунашро бирезад; ва Рубен ин суханонро гуфт, то ӯро аз дасти онҳо раҳо кунад ва ӯро назди падараш баргардонад.

27 Ва Юсуф назди бародаронаш омад, дар пеши онҳо нишаст, ва онҳо бар ӯ шитофтанд ва ӯро гирифта, ба замин заданд ва куртаҳои рангорангеро, ки дар бар дошт, аз танаш кашиданд.

28 Ва ӯро гирифта, ба чоҳ партофтанд, ва дар чоҳ об набуд, балки морҳо ва каждумҳо буданд. Ва Юсуф аз морҳо ва каждумҳое, ки дар чоҳ буданд, метарсид. Ва Юсуф бо овози баланд фарёд зад ва Худованд морҳо ва каждумҳоро дар паҳлӯҳои чоҳ пинҳон кард ва онҳо ба Юсуф зараре нарасонданд.

29 Ва Юсуф аз чоҳ ба бародаронаш фарёд зада, гуфт: «Ман бо шумо чӣ кардам ва дар чӣ гуноҳ кардам? Чаро шумо аз Худованд дар бораи ман наметарсед? Оё ман аз устухон ва гӯшти шумо нестам ва оё Яъқуб падари шумо нест, падари ман? Чаро имрӯз бо ман чунин кор мекунед ва чӣ гуна шумо метавонед ба падари мо Яъқуб нигоҳ кунед?»

30 Ва ӯ аз чоҳ ба бародаронаш дод зада, гуфт: «Эй Яҳудо, Шимъӯн ва Левӣ, бародаронам, маро аз ҷои торикие, ки дар он гузоштаед, бароред ва имрӯз биёед, то ба ман раҳм кунед, эй фарзандони Худованд ва писарони Яъқуб, падарам. Ва агар ман бар шумо гуноҳ карда бошам, оё шумо писарони Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб нестед? Агар ятимеро медиданд, ба ӯ раҳм мекарданд, ба ӯ нон мехӯрданд, ба ӯ ташна мегузоштанд, ба ӯ об медоданд, ба ӯ лутф мекарданд, ба ӯ лутф мекарданд.

31Пас, чӣ гуна ту раҳми худро аз бародарат бозмедорӣ, зеро ман аз гӯшту устухони ту ҳастам, ва агар ман дар назди ту гуноҳ карда бошам, ту ин корро ба хотири падарам хоҳӣ кард!

32 Ва Юсуф ин суханонро аз чоҳ гуфт, ва бародаронаш натавонистанд ба ӯ гӯш диҳанд ва гӯшҳои худро ба суханони Юсуф хам накунанд; ва Юсуф дар чоҳ гиря мекард ва мегирист.

33 Ва Юсуф гуфт: «Кошки падарам имрӯз медонист, ки бародаронам бо ман чӣ кор кардаанд ва суханоне, ки имрӯз ба ман гуфтаанд».

34 Ва ҳамаи бародаронаш фарёд ва гиряи ӯро дар чоҳ шуниданд, ва бародаронаш рафта, аз чоҳ дур шуданд, то ки фарёди Юсуф ва гиряи ӯро дар чоҳ нашунаванд.

БОБИ 42

1 Ва онҳо рафта, дар тарафи муқобил, тақрибан ба масофаи тири камон нишастанд ва дар он ҷо нишастанд, то нон хӯранд ва дар ҳоле ки хӯрок мехӯрданд, бо ҳам машварат карданд, ки бо ӯ чӣ кор кунанд, ё ӯро бикушанд ё назди падараш баргардонанд.

2 Онҳо дар дасташон машварат доштанд, ва чашмони худро боло карда диданд, ки инак, як гурӯҳ исмоилиён аз дур аз роҳи Ҷилъод ба Миср меомаданд.

3Ва Яҳудо ба онҳо гуфт: «Агар бародари худро бикушем, ба мо чӣ фоида хоҳад буд? Шояд Худо ӯро аз мо талаб кунад; пас, ин аст маслиҳате, ки дар бораи ӯ пешниҳод шудааст ва шумо онро бо ӯ хоҳед кард: ин гурӯҳи исмоилиён ба Миср мераванд.

4 Акнун биёед, ӯро ба онҳо супорем ва дасти мо бар ӯ набошад, ва онҳо ӯро бо худ мебаранд, ва ӯ дар миёни мардуми он сарзамин гум мешавад, ва мо ӯро бо дасти худ намекушем. Ва ин пешниҳод ба бародаронаш писанд омад ва онҳо мувофиқи сухани Яҳудо амал карданд.

5 Ва ҳангоме ки онҳо дар ин бора баҳс мекарданд, пеш аз он ки гурӯҳи исмоилиён назди онҳо биёянд, ҳафт тоҷири Мадян аз назди онҳо гузаштанд ва ҳангоми гузаштан ташна монданд, чашмони худро боло карда, чоҳеро диданд, ки Юсуф дар он дафн шуда буд, ва онҳо нигоҳ карданд, ва инак, ҳар навъ парранда бар ӯ буд.
6 Ва ин мидьёниён ба сӯи чоҳ давиданд, то об бинӯшанд, зеро фикр мекарданд, ки он об дорад, ва ҳангоме ки ба назди чоҳ расиданд, овози Юсуфро шуниданд, ки дар чоҳ гиря мекард ва гиря мекард, ва ба чоҳ нигоҳ карданд ва диданд, ки инак, ҷавоне зебо ва зебост.
7 Ва ӯро фарёд зада, гуфтанд: «Ту кистӣ ва кӣ туро ба ин ҷо овард ва кӣ туро дар ин чоҳ, дар биёбон, гузошт?» Ва ҳама ба баргардонидани Юсуф кумак карданд ва ӯро берун оварда, аз чоҳ берун оварданд ва ӯро гирифта, ба роҳи худ рафтанд ва аз назди бародаронаш гузаштанд.
8Ва инҳо ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо ин корро мекунед, ки бандаи моро аз мо гирифта, меравед? Мо ин ҷавонро дар чоҳ андохтем, зеро ӯ бар зидди мо исён кард, ва шумо омада, ӯро бардошта, бурдаед; пас акнун бандаи моро ба мо баргардонед».
9 Ва мидёниён ба писарони Яъқуб ҷавоб дода, гуфтанд: «Оё ин хизматгори шумост ё ин мард ба шумо хизмат мекунад? Шояд ҳамаи шумо хизматгорони ӯ бошед, зеро ӯ аз ҳамаи шумо зеботар ва мақбултар аст ва чаро ҳамаи шумо ба мо дурӯғ мегӯед?»
10Пас, мо акнун ба суханони ту гӯш нахоҳем дод ва ба ту гӯш нахоҳем дод, зеро ки мо ин ҷавонро дар чоҳе дар биёбон ёфтем ва ӯро дастгир кардем; пас, мо меравем.
11 Ва ҳамаи писарони Яъқуб ба онҳо наздик шуда, бархостанд ва ба онҳо гуфтанд: «Бандаи моро баргардонед, ва чаро ҳамаи шумо аз дами шамшер мемиред?» Ва мидьёниён бар зидди онҳо дод заданд, ва онҳо шамшерҳои худро кашида, наздик шуданд, то бо писарони Яъқуб ҷанг кунанд.
12 Ва инак, Шимъӯн аз курсии худ бархоста, ба замин ҷаҳид ва шамшерашро кашида, ба назди Мидьёниён омад ва дар пеши онҳо фарёди сахте баровард, ба тавре ки фарёди ӯ аз дур шунида шуд ва замин аз фарёди Шимъӯн ба ларза омад.
13Ва мидьёниён аз садои Шимъӯн ва доду фарёди ӯ ба тарсу ҳарос афтоданд, ва рӯй ба замин афтоданд ва хеле тарсиданд.
14 Шимъӯн ба онҳо гуфт: «Ман Шимъӯн, писари Яъқуби ибрӣ ҳастам, ки танҳо бо бародарам шаҳри Шакем ва шаҳрҳои амӯриёнро хароб кардаам; Худо бо ман низ чунин хоҳад кард, ки агар ҳамаи бародарони шумо, қавми Мадян ва подшоҳони Канъон, бо шумо биёянд, онҳо наметавонанд бар зидди ман ҷанг кунанд».
15Пас, акнун он ҷавонеро, ки гирифтаӣ, ба мо баргардон, то ки гӯшти туро ба мурғони осмон ва ҳайвоноти замин надиҳам.
16Ва мидьёниён аз Шимъӯн бештар метарсиданд, ва бо тарсу ҳарос ва суханони дағалона ба писарони Яъқуб наздик шуда, гуфтанд:
17 Ту гуфтӣ, ки ин ҷавон ғуломи туст ва ӯ бар зидди ту исён кардааст, бинобар ин ту ӯро дар чоҳ андохтӣ; пас, бо ғуломе, ки бар зидди оғои худ исён мекунад, чӣ кор мекунӣ? Акнун ӯро ба мо бифурӯш ва мо ҳар чизеро, ки барои ӯ лозим аст, ба ту медиҳем; ва Худованд розӣ шуд, ки ин корро кунад, то писарони Яъқуб бародари худро накушанд.
18 Ва мидьёниён диданд, ки Юсуф зебо ва хушрӯй аст; ва дар дили худ ба ӯ дилбастагӣ пайдо карданд ва шитоб карданд, ки ӯро аз бародаронаш бихаранд.
19 Ва писарони Яъқуб ба суханони Мидьёниён гӯш доданд ва бародари худ Юсуфро ба бист тангаи нуқра ба онҳо фурӯхтанд, вале бародарашон Рубен бо онҳо набуд; ва Мидьёниён Юсуфро гирифта, ба Ҷилъод рафтанд.
20 Онҳо дар роҳ мерафтанд, ва мидиён аз он чи карда буданд, ки бо харидани ин ҷавон пушаймон шуданд ва яке ба дигаре мегуфт: «Ин чӣ кор аст, ки мо кардем, ки ин ҷавонро аз ибриён, ки зебо ва мақбул аст, гирифтем».
21Шояд ин ҷавон аз замини ибриён дуздида шуда бошад, пас чаро мо ин корро кардем? Ва агар ӯро дар дасти мо ҷустуҷӯ кунанд ва пайдо кунанд, мо аз дасти ӯ хоҳем мурд.
22 Акнун, бешубҳа, мардони далеру тавоно ӯро ба мо фурӯхтаанд, ки қуввати яке аз онҳоро имрӯз дидаед; шояд онҳо ӯро бо қудрат ва бозуи пуриқтидори худ аз заминаш дуздидаанд ва аз ин рӯ, ӯро ба мо бо арзиши ночизе, ки мо ба онҳо дода будем, фурӯхтаанд.
23 Ва ҳангоме ки онҳо бо ҳам чунин сӯҳбат мекарданд, онҳо нигоҳ карданд ва инак, гурӯҳи исмоилиён, ки аввал меомаданд ва писарони Яъқуб онҳоро дида буданд, ба сӯи мидьёниён наздик мешаванд. Ва мидьёниён ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ин ҷавонро ба гурӯҳи исмоилиён, ки ба сӯи мо меоянд, фурӯшем ва он чиро, ки ба ӯ дода будем, барои ӯ мегирем ва аз шарри ӯ раҳо хоҳем шуд».
24 Ва онҳо чунин карданд, ва ба назди исмоилиён расиданд ва мидьёниён Юсуфро ба исмоилиён ба ивази бист тангаи нуқра, ки ба бародаронаш дода буданд, фурӯхтанд.
25 Ва мидьёниён ба сӯи Ҷилъод рафтанд; ва исмоилиён Юсуфро гирифтанд ва ӯро ба яке аз шутурҳо савор карданд ва ӯро ба Миср бурданд.
26 Ва Юсуф шунид, ки исмоилиён ба Миср мераванд ва Юсуф аз ин ҳодиса, ки аз замини Канъон, аз падараш хеле дур буд, нола кард ва гиря кард. Вақте ки ӯ савори шутур буд, сахт гиря кард ва яке аз мардони онҳо ӯро мушоҳида кард ва аз шутур фаровард ва пиёда роҳ рафт, ва бо вуҷуди ин, Юсуф гиря карданро давом дод ва гуфт: «Эй падарам, падарам».
27 Ва яке аз исмоилиён бархоста, ба рухсораи Юсуф зад, ва ӯ ҳанӯз гиря мекард; ва Юсуф дар роҳ хаста шуда буд ва аз сабаби талхии рӯҳаш наметавонист пеш равад, ва ҳама ӯро заданд ва дар роҳ азоб доданд ва ӯро тарсонданд, то ки аз гиря боздорад.
28 Ва Худованд азму иродаи Юсуф ва мушкилоти ӯро дид, ва Худованд торикӣ ва ошуфтагиро бар он одамон фиристод, ва дасти ҳар касе ки ӯро мезад, хушк шуд.
29 Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Ин чӣ корест, ки Худо дар роҳ бо мо кардааст?» Ва намедонистанд, ки ин аз боиси Юсуф ба онҳо рӯй додааст. Ва мардон роҳро

давом доданд ва аз роҳи Эфрот, ки дар он ҷо Роҳел дафн шуда буд, гузаштанд.
30 Ва Юсуф ба қабри модараш расид ва Юсуф шитоб карда, ба сӯи қабри модараш давид ва ба болои қабр афтода, гирист.
31 Ва Юсуф дар болои қабри модараш бо овози баланд фарёд зад ва гуфт: «Эй модарам, модарам, эй он ки маро таваллуд кардӣ, акнун бедор шав ва бархез ва писаратро бубин, ки чӣ гуна ӯро ба ғуломӣ фурӯхтаанд ва касе ба ӯ раҳм намекунад».
32 Эй бархез ва писаратро бубин, бо ман аз ғамҳоям гиря кун ва дили бародаронамро бубин.
33 Модарамро бедор кун, бедор кун, аз хоби худ барои ман бедор кун ва ҷангҳои худро бар зидди бародаронам оғоз кун. Эй чӣ гуна онҳо куртаамро кашиданд ва маро аллакай ду маротиба ба ғуломӣ фурӯхтанд ва маро аз падарам ҷудо карданд ва касе нест, ки ба ман раҳм кунад.
34 Бархез ва даъвои худро бар зидди онҳо дар пеши Худо баён намо ва бубин, ки Худо киро дар доварӣ сафед мекунад ва киро маҳкум мекунад.
35 Эй модарам, бархез, аз хобат бедор шав ва падарамро бубин, ки имрӯз ҷони ӯ бо ман чӣ гуна аст ва ӯро тасаллӣ деҳ ва дилашро ором бахш.
36 Ва Юсуф ба гуфтани ин суханон идома дод; ва Юсуф бар қабри модараш бо овози баланд фарёд зад ва талх гирист; ва сухан гуфтанро бас кард, ва аз талхии дилаш мисли санги болои қабр хомӯш шуд.
37 Ва Юсуф овозеро аз зери замин шунид, ки бо талхии дил ва бо овози гиря ва дуо ба ӯ ҷавоб дод:
38 Писарам, писарам Юсуф, овози гиря ва нолаи туро шунидаам; ашкҳои туро дидаам; эй писарам, ман азоби туро медонам ва ин маро ба хотири ту ғамгин мекунад, ва андӯҳи зиёде бар андӯҳи ман зам мешавад.
39 Акнун писарам, эй писарам Юсуф, ба Худованд умед банд ва ба Ӯ интизор шав ва натарс, зеро ки Худованд бо туст, Ӯ туро аз ҳар ранҷу азоб раҳо хоҳад кард.
40 Бархез, писарам, бо оғоёнат ба Миср рав ва натарс, зеро Худованд бо туст, писарам. Ва ӯ ба Юсуф суханони ин суханонро давом дод ва хомӯш монд.
41 Ва Юсуф инро шунид ва аз ин сахт дар ҳайрат монд ва гиря карданро давом дод; ва баъд аз ин яке аз исмоилиён ӯро дид, ки дар болои қабр гиря мекунад ва хашмаш бар ӯ аланга гирифт ва ӯро аз он ҷо ронд ва ӯро зад ва лаънат кард.
42 Ва Юсуф ба ин мардон гуфт: «Бигзор дар назари шумо лутф пайдо кунам, то маро ба хонаи падарам баргардонам, ва ӯ ба шумо сарвати фаровон диҳад».
43 Онҳо ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Оё ту ғулом нестӣ ва падарат куҷост?» Агар падар медоштӣ, ду маротиба ба ғуломӣ бо чунин арзиши ночиз фурӯхта намешудӣ; ва хашми онҳо ҳанӯз бар ӯ аланга мегирифт ва ӯро мезаданд ва азоб медоданд, ва Юсуф зор-зор гирист.
44 Ва Худованд ранҷу азоби Юсуфро дид, ва Худованд боз ин мардонро зад ва онҳоро ҷазо дод, ва Худованд онҳоро бар замин торикӣ фаро гирифт, ва барқ дурахшид ва раъд ғуррид, ва замин аз садои раъд ва шамоли сахт ба ларза омад, ва ин одамон ба тарсу ҳарос афтоданд ва намедонистанд, ки ба куҷо раванд.
45Ва чорпоён ва шутурон истоданд ва онҳоро роҳнамоӣ карданд, вале онҳо намехостанд бираванд, онҳоро заданд ва бар замин хам шуданд; ва одамон ба якдигар гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки Худо бо мо кардааст? гуноҳҳои мо чист ва гуноҳҳои мо чист, ки ин ба сари мо омадааст?»
46 Яке аз онҳо ба онҳо ҷавоб дод: «Шояд имрӯз аз сабаби гуноҳи ранҷ додани ин ғулом ин кор ба сари мо омада бошад; пас, аз ӯ илтимос кунед, ки моро бубахшад ва он гоҳ мо хоҳем донист, ки ин бадбахтӣ аз сабаби кӣ ба мо расидааст ва агар Худо ба мо раҳм кунад, мо хоҳем донист, ки ҳамаи ин аз сабаби гуноҳи ранҷ додани ин ғулом ба сари мо омадааст».
47 Ва ин мардон чунин карданд, ва аз Юсуф илтиҷо карданд ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки онҳоро бубахшад; ва гуфтанд: «Мо пеши Худованд ва пеши ту гуноҳ кардем; пас, акнун аз Худои худ хоҳиш кунед, ки Ӯ ин маргро аз миёни мо дур кунад, зеро мо пеши Ӯ гуноҳ кардем».
48 Ва Юсуф мувофиқи суханони онҳо амал кард, ва Худованд ба Юсуф гӯш дод, ва Худованд балоеро, ки ба хотири Юсуф ба он мардон фиристода буд, аз байн бурд; ва ҳайвонҳо аз замин бархостанд ва онҳоро ронданд, ва онҳо рафтанд, ва тӯфони шадид хомӯш шуд ва замин ором шуд, ва мардон ба сафари худ рафтанд, то ба Миср раванд; ва мардон фаҳмиданд, ки ин бадбахтӣ ба хотири Юсуф ба онҳо расидааст.
49 Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Мо медонем, ки ин бадбахтӣ аз сабаби ранҷу азоби ӯ ба мо расид; пас, чаро мо ин маргро бар ҷонҳои худ биёрем? Биёед маслиҳат кунем, ки бо ин ғулом чӣ кор кунем».
50 Ва яке ҷавоб дод: «Ӯ ба мо гуфт, ки ӯро назди падараш баргардонем; акнун биёед, ӯро баргардонем ва ба ҷое ки ӯ ба мо мегӯяд, равем ва аз оилааш нархеро, ки барои ӯ дода будем, гирем ва сипас равем».
51 Ва яке боз ҷавоб дода гуфт: «Инак, ин маслиҳат хеле хуб аст, аммо мо наметавонем ин корро кунем, зеро роҳ аз мо хеле дур аст ва мо наметавонем аз роҳи худ берун равем».
52 Ва боз яке ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: «Ин маслиҳатест, ки бояд қабул карда шавад, мо аз он рӯй нахоҳем гардонд; инак, имрӯз мо ба Миср меравем ва вақте ки ба Миср меоем, ӯро дар он ҷо бо нархи гарон мефурӯшем ва аз шарри ӯ раҳо хоҳем шуд».
53 Ва ин ба мардон писанд омад ва онҳо чунин карданд; ва онҳо сафари худро бо Юсуф ба Миср идома доданд.

БОБИ 43

1 Ва вақте ки писарони Яъқуб бародари худ Юсуфро ба Мидьёниён фурӯхтанд, дилҳояшон аз барои ӯ ғамгин шуд ва аз аъмоли худ тавба карданд ва аз ӯ хостанд, ки ӯро баргардонад, аммо ӯро пайдо карда натавонистанд.
2 Ва Рубен ба чоҳе, ки Юсуф дар он гузошта шуда буд, баргашт, то ӯро бардошта, ба падараш баргардонад; ва Рубен дар назди чоҳ истод, ва як калима ҳам нашунид, ва Юсуфро фарёд зад, ва касе ҷавоб надод ва як калима ҳам нагуфт.
3 Ва Рубен гуфт: «Юсуф аз тарс мурд, ё море ӯро куштааст?» Ва Рубен ба чоҳ афтод, ва Юсуфро ҷустуҷӯ кард, аммо ӯро дар чоҳ наёфт, ва ӯ боз берун омад.

4 Ва Рубен либосҳояшро дарронда, гуфт: «Кӯдак нест, ва агар бимирад, чӣ гуна падарамро бо ӯ оштӣ диҳам?» Ва назди бародаронаш рафт ва онҳоро аз Юсуф мотам гирифтанд ва бо ҳам машварат карданд, ки чӣ тавр падарашонро бо ӯ оштӣ диҳанд. Рубен ба бародаронаш гуфт: «Ман назди чоҳ омадам ва инак, Юсуф дар он ҷо нест; пас ба падарамон чӣ гӯем, зеро падарам танҳо писарро аз ман талаб мекунад».

5Ва бародаронаш ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо чунин ва чунин кардем, ва баъд аз ин дилҳоямон аз ин кор ба ларза омаданд; ва ҳоло мо нишастаем, то баҳонае ҷӯем, ки чӣ тавр падари худро бо ин оштӣ диҳем».

6Ва Рубен ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки шумо мӯйҳои сафеди падари моро бо андӯҳ ба гӯр фуровардед? Ин коре, ки шумо кардаед, хуб нест.

7 Ва Рубен бо онҳо нишаст, ва ҳама бархоста, ба якдигар қасам хӯрданд, ки инро ба Яъқуб нагӯянд, ва ҳама гуфтанд: «Касе ки инро ба падари мо ё хонадони ӯ бигӯяд, ё ба яке аз фарзандони ин замин хабар диҳад, ҳамаи мо бар зидди ӯ қиём карда, ӯро бо шамшер хоҳем кушт».

8 Ва писарони Яъқуб аз ин масъала, аз хурдӣ то калонӣ, аз якдигар метарсиданд, ва касе сухане намегуфт, ва ин суханро дар дилҳои худ пинҳон мекарданд.

9 Ва баъд аз он онҳо нишастанд, то қарор кунанд ва чизе биҷӯянд, то ба падари худ Яъқуб дар бораи ҳамаи ин чизҳо бигӯянд.

10 Ва Исҳоқор ба онҳо гуфт: «Агар ба назари шумо писанд ояд, ки ин корро кунед, куртаеро, ки аз они Юсуф аст, гирифта, даронед ва як бузғоларо кушта, дар хуни он тар кунед».

11 Ва онро ба падарамон фиристед ва вақте ки онро мебинад, мегӯяд, ки ҳайвони бад ӯро фурӯ бурдааст, пас курташро даронед ва бубинед, ки хуни ӯ бар курташ хоҳад буд ва бо ин коратон мо аз шикоятҳои падарамон халос мешавем.

12Ва маслиҳати Иссокор ба онҳо писанд омад, ва онҳо ба ӯ гӯш доданд ва мувофиқи суханони Иссокор, ки ба онҳо гуфта буд, амал карданд.

13 Ва онҳо шитоб карда, куртаи Юсуфро гирифта, даронданд, ва як бузғоларо куштанд ва куртаро дар хуни бузғола тар карда, дар хок пошиданд; ва куртаро ба воситаи Нафтолӣ ба падари худ Яъқуб фиристоданд, ва ба ӯ амр доданд, ки ин суханонро бигӯяд:

14 Мо бо чорво ҷамъ шуда, то роҳи Шакем ва аз он ҷо расидем, ки ин куртаро дар роҳ дар биёбон ёфтем, ки дар хун ва хок ғӯта зада буд; пас, акнун бидон, ки оё ин куртаи писари туст ё не.

15Ва Нафтолӣ рафт ва назди падараш омад, ва ӯ куртаро ба ӯ дод, ва ҳамаи суханонеро, ки бародаронаш ба ӯ амр дода буданд, ба ӯ гуфт.

16 Ва Яъқуб куртаи Юсуфро дид ва шинохт, ва рӯ ба замин афтод ва мисли санг беҳаракат шуд; ва баъд аз он бархоста, бо овози баланд ва гирякунон фарёд зад ва гуфт: «Ин куртаи писари ман Юсуф аст!»

17 Ва Яъқуб шитоб карда, яке аз хизматгоронашро назди писаронаш фиристод, ки назди онҳо рафта, онҳоро дид, ки бо рама дар роҳ меоянд.

18 Ва писарони Яъқуб шомгоҳон назди падарашон омаданд, ва инак, либосҳояшон дарида ва хок бар сарашон пошида буд, ва падарашонро бо овози баланд гиря ва фарёд диданд.

19 Ва Яъқуб ба писаронаш гуфт: «Ба ман рост бигӯед, ки имрӯз ногаҳон чӣ бадӣ бар ман овардед?» Ва онҳо ба падари худ Яъқуб ҷавоб доданд: «Мо имрӯз, баъд аз он ки рамаро ҷамъ карданд, меомадем ва дар роҳи биёбон то шаҳри Шакем расидем, ва ин куртаро пур аз хун дар рӯи замин ёфтем, ва мо инро медонистем ва агар медонистӣ, назди ту фиристодем».

20 Ва Яъқуб суханони писаронашро шунид ва бо овози баланд фарёд зад ва гуфт: «Ин куртаи писари ман аст; ҳайвони бад ӯро хӯрдааст; Юсуф пора-пора шудааст; зеро имрӯз ӯро фиристодам, то бубинад, ки оё ту ва рамаҳо хубанд ё не ва аз ту хабаре ба ман биёрад; ва ӯ чунон ки ба ӯ амр додам, рафт, ва имрӯз ин бо ӯ рӯй дод, дар ҳоле ки ман фикр мекардам, ки писарам бо ту аст».

21Ва писарони Яъқуб ҷавоб дода, гуфтанд: «Ӯ назди мо наомадааст, ва мо аз вақти баромаданамон аз ту то ҳол ӯро надидаем».

22 Ва Яъқуб суханони онҳоро шунид, боз бо овози баланд фарёд зад ва бархоста, либосҳояшро дарид ва палос бар камараш пӯшид ва зор-зор гирист ва мотам гирифт ва овози худро баланд карда, фарёд зад ва ин суханонро гуфт:

23 Эй Юсуф, писарам, эй писарам Юсуф, имрӯз туро барои некии бародаронат фиристодам, ва инак, ту пора-пора шудаӣ; ин бо дасти ман ба писарам рӯй дод.

24 Ин барои ту ғамгинам, эй писарам Юсуф, ин барои ту ғамгинам; ту дар зиндагиам барои ман чӣ қадар ширин будӣ, ва акнун марги ту барои ман чӣ қадар талх аст.

25 0 Ки ман ба ҷои ту мурдам, эй Юсуф, писарам, зеро ин маро барои ту ғамгин мекунад, писарам, эй писарам, писарам. Юсуф, писарам, ту куҷоӣ ва куҷо кашола шудаӣ? Бедор шав, аз ҷои худ бедор шав ва биё ва ғами маро барои ту бубин, эй писарам Юсуф.

26 Акнун биё ва ашкҳоеро, ки аз чашмонам аз рухсораҳоям ҷорӣ мешаванд, ҳисоб кун ва онҳоро ба ҳузури Худованд биёр, то ки хашми Ӯ аз ман баргардад.

27 0 Эй Юсуф, писарам, чӣ тавр ту аз дасти касе афтодӣ, ки аз ибтидои ҷаҳон то имрӯз касе аз ӯ нагузаштааст; зеро ту бо зарбаи душман кушта шудаӣ, бо зулм, аммо ман медонам, ки ин ба ту аз сабаби гуноҳҳои зиёдам рӯй додааст.

28 Акнун бархез ва бубин, ки ранҷу азоби ман барои ту чӣ қадар талх аст, эй писарам, гарчанде ки ман туро тарбия накардаам ва ба ту шакл надодаам ва ба ту нафас ва ҷон надодаам, балки Худо туро офаридааст ва устухонҳоятро сохтааст ва онҳоро бо гӯшт пӯшонидааст ва ба бинии ту нафаси ҳаёт дамидааст ва сипас туро ба ман додааст.

29 Акнун Худое, ки туро ба ман дод, туро аз ман гирифт ва чунин чизҳо ба ту рӯй доданд.

30 Ва Яъқуб ба суханони ин суханон дар бораи Юсуф идома дод ва зор-зор гирист; ба замин афтода, беҳуш шуд.

31 Ва ҳамаи писарони Яъқуб ранҷу азоби падарашонро дида, аз кори кардаашон пушаймон шуданд ва зор-зор гиристанд.

32 Ва Яҳудо бархоста, сари падарашро аз замин бардошт ва ба зонуяш гузошт, ва ашки падарашро аз рухсораҳояш пок кард. Ва Яҳудо бо гиряи зиёд гирист, дар ҳоле ки сари падараш мисли санг беқарор ба зонуяш хам шуда буд.
33 Ва писарони Яъқуб ранҷи падарашонро диданд, ва овози худро баланд карда, гиря карданро давом доданд; ва Яъқуб ҳанӯз мисли санг бар замин хобида буд.
34 Ва ҳамаи писаронаш ва хизматгоронаш ва фарзандони хизматгоронаш бархоста, гирди ӯ истоданд, то ӯро тасаллӣ диҳанд, вале ӯ аз тасаллӣ ёфтан саркашӣ кард.
35 Ва тамоми аҳли хонаводаи Яъқуб бархоста, барои Юсуф ва азоби падарашон мотами азиме карданд. Ва ин хабар ба Исҳоқ, писари Иброҳим, падари Яъқуб, расид ва ӯ ва тамоми аҳли байташ барои Юсуф зор-зор гиристанд ва аз маконе ки дар Ҳеброн зиндагӣ мекард, бо одамонаш рафт ва писараш Яъқубро тасаллӣ дод, аммо аз тасаллӣ саркашӣ кард.
36 Ва баъд аз ин, Яъқуб аз замин бархост ва ашкҳояш аз рухсораҳояш ҷорӣ шуданд ва ба писаронаш гуфт: «Бархезед ва шамшерҳо ва камонҳои худро гирифта, ба саҳро равед ва биҷӯед, ки оё ҷасади писарамро ёфта, ба ман биёред, то онро дафн кунам».
37Илтимос, дар байни ҳайвонот низ ҷустуҷӯ кунед ва онҳоро шикор кунед, ва он чиро, ки аввал меояд, пеш аз он ки шумо онро гирифта, ба ман биёред; шояд Худованд имрӯз ба ранҷу азоби ман раҳм кунад ва он чиро, ки писарамро пора-пора кард, пеши шумо омода созад ва онро ба ман биёрад, ва ман интиқоми писарамро гирам.
38 Ва писаронаш ончунон ки падарашон ба онҳо амр дода буд, амал карданд ва субҳи барвақт бархостанд ва ҳар кадоме шамшер ва камони худро ба даст гирифта, ба саҳро рафтанд, то даррандаҳоро шикор кунанд.
39 Ва Яъқуб ҳанӯз бо овози баланд гиря мекард ва дар хона ба ин сӯ ва он сӯ қадам мезад ва дастонашро ба ҳам мезад ва мегуфт: «Эй Юсуф, писарам, Юсуф, писарам».
40 Ва писарони Яъқуб ба биёбон рафтанд, то ҳайвонотро дастгир кунанд, ва инак, гурге ба сӯи онҳо омад ва ӯро дастгир карда, назди падарашон оварданд ва ба ӯ гуфтанд: «Ин аввалин чизест, ки мо ёфтем ва мо ӯро назди ту овардем, чунон ки ту ба мо амр додӣ, ва ҷасади писаратро наёфтем».
41 Ва Яъқуб ҳайвонро аз дасти писаронаш гирифт ва бо овози баланд ва гирякунанда, ҳайвонро дар дасташ гирифта, бо дили талх ба ҳайвон гуфт: «Чаро писари ман Юсуфро фурӯ бурдӣ ва чӣ гуна аз Худои замин ва аз ранҷу азоби ман барои писарам Юсуф натарсидӣ?»
42 Ва ту писари маро беҳуда фурӯ бурдӣ, зеро ӯ ҳеҷ зулме накардааст ва бо ин маро ба хотири ӯ гунаҳкор гардондӣ, бинобар ин Худо аз касе, ки таъқиб мешавад, талаб хоҳад кард.
43 Ва Худованд даҳони ҳайвонро кушод, то ки Яъқубро бо суханонаш тасаллӣ диҳад, ва он ба Яъқуб ҷавоб дода, ба ӯ ин суханонро гуфт:
44 Қасам ба Худое, ки моро дар замин офаридааст, ва қасам ба ҷони ту, эй оғои ман, ман писари туро надидам ва ӯро пора-пора накардам, балки аз сарзамини дурдаст омадам, то писарамро, ки имрӯз аз ман рафт, ҷустуҷӯ кунам ва намедонам, ки ӯ зинда аст ё мурда.
45 Ва ман имрӯз ба саҳро омадам, то писарамро ҷустуҷӯ кунам, ва писарони ту маро ёфтанд ва маро дастгир карданд ва ғаму андӯҳи маро афзун карданд, ва имрӯз маро пеши ту оварданд, ва акнун ҳамаи суханонамро ба ту гуфтам.
46 Ва акнун, эй писари одам, ман дар дасти туст ва имрӯз бо ман ҳар коре, ки дар назарат писанд ояд, кун, аммо ба ҷони Худое, ки маро офаридааст, қасам, ки писари туро надидаам ва ӯро пора накардаам, ва гӯшти одам дар тамоми айёми умрам ба даҳонам надаромадааст.
47 Ва Яъқуб суханони ҳайвони ваҳширо шунид, сахт дар ҳайрат монд ва ҳайвони ваҳширо аз дасти ӯ берун кард, ва вай роҳи худро рафт.
48 Ва Яъқуб ҳанӯз рӯз ба рӯз барои Юсуф бо овози баланд гиря мекард ва гиря мекард, ва рӯзҳои зиёд барои писараш мотам мегирист.

БОБИ 44

1 Ва писарони Исмоил, ки Юсуфро аз Мадяниён харида буданд ва ӯро аз бародаронаш харида буданд, бо Юсуф ба Миср рафтанд ва ба марзи Миср расиданд ва ҳангоме ки ба Миср наздик шуданд, бо чор мард аз писарони Мадон, писари Иброҳим, вохӯрданд, ки аз замини Миср берун омада буданд.
2 Ва исмоилиён ба онҳо гуфтанд: «Оё мехоҳед ин ғуломро аз мо бихаред?» Ва гуфтанд: «Ӯро ба мо бисупоред». Ва Юсуфро ба онҳо супурданд ва диданд, ки ӯ ҷавони хеле зебост, ва ӯро ба бист сиқл хариданд.
3 Ва исмоилиён сафари худро ба Миср идома доданд ва Медониён низ дар он рӯз ба Миср баргаштанд ва Медониён ба якдигар гуфтанд: «Мо шунидем, ки Фӯтифар, як афсари фиръавн, сардори посбонон, ғуломи хуберо меҷӯяд, ки дар пеши ӯ истода, ба ӯ хизмат кунад ва ӯро бар хонадон ва тамоми доροияш нозир таъин кунад».
4 Акнун биёед, ки ӯро ба ҳар чизе ки хоҳем, ба ӯ фурӯшем, агар ӯ тавонад он чиро, ки ба мо лозим аст, ба мо диҳад.
5 Ва ин Меданимҳо рафта, ба хонаи Фӯтифар омаданд ва ба ӯ гуфтанд: «Мо шунидем, ки ту ғуломи хуберо меҷӯӣ, ки ба ту хизмат кунад; инак, мо ғуломе дорем, ки туро писанд хоҳад овард, агар ту он чиро, ки мо мехоҳем, ба мо диҳем ва мо ӯро ба ту мефурӯшем».
6 Ва Фӯтифар гуфт: «Ӯро пеши ман биёред, ва ман ӯро хоҳам дид, ва агар ӯ ба ман писанд ояд, ба шумо он чиро, ки аз ӯ талаб мекунед, медиҳам».
7 Ва Меданиён рафта, Юсуфро оварданд ва ӯро пеши Фӯтифар гузошт, ва ӯ ӯро дид ва ба ӯ хеле писанд омад; ва Фӯтифар ба онҳо гуфт: «Ба ман бигӯед, ки барои ин ҷавон чӣ лозим аст?»
8 Ва онҳо гуфтанд: «Мо барои ӯ чорсад тангаи нуқра мехоҳем». Фӯтифар гуфт: «Агар сабти фурӯши ӯро ба ман биёрӣ ва таърихи ӯро ба ман нақл кунӣ, онро ба ту медиҳам, зеро шояд ӯро дуздида бошанд, зеро ин ҷавон на ғулом аст ва на писари ғулом, аммо ман дар ӯ намуди зебо ва зебоеро мебинам».

9 Ва Меданимиён рафта, исмоилиёнро, ки ӯро ба онҳо фурӯхта буданд, назди ӯ оварданд ва ба ӯ гуфтанд: «Ӯ ғулом аст ва мо ӯро ба онҳо фурӯхтем».
10 Ва Фӯтифар суханони исмоилиёнро ҳангоми додани нуқра ба меданиён шунид; ва меданиён нуқраро гирифта, ба сафари худ рафтанд, ва исмоилиён низ ба хонаҳояшон баргаштанд.
11 Ва Фӯтифар Юсуфро гирифта, ба хонаи худ овард, то ки ба ӯ хизмат кунад; ва Юсуф дар назари Фӯтифар илтифот пайдо кард, ва ба ӯ эътимод кард, ва ӯро бар хонааш нозир таъин кард, ва ҳар чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дошт, ба дасти ӯ супурд.
12 Ва Худованд бо Юсуф буд ва ӯ марди сарватманд шуд, ва Худованд хонадони Фӯтифарро ба хотири Юсуф баракат дод.
13 Ва Фӯтифар ҳар чизеро, ки дошт, ба дасти Юсуф вогузошт, ва Юсуф яке аз сабабҳои ворид ва хориҷ шудани чизҳо буд, ва ҳама чиз дар хонаи Фӯтифар бо хоҳиши ӯ танзим мешуд.
14 Ва Юсуф ҳаждаҳсола буд, ҷавоне бо чашмони зебо ва зебоӣ, ва дар тамоми замини Миср мисли ӯ набуд.
15 Дар он вақт, вақте ки ӯ дар хонаи оғои худ буд, ба хона даромада-баромад ва ба оғои худ хизмат мекард, Зилқо, зани оғои ӯ, чашмонашро ба Юсуф боло кард ва ба ӯ нигарист, ва инак, ӯ ҷавони зебо ва дӯстдошта буд.
16 Ва ӯ дар дили худ зебоии ӯро орзу мекард ва ҷони худро ба Юсуф дӯхта буд ва рӯз ба рӯз ӯро фиреб медод, ва Салиқо ҳар рӯз Юсуфро бовар мекунонд, аммо Юсуф чашмонашро боло набардошт, то зани оғояшро бубинад.
17 Ва Салиқо ба ӯ гуфт: «Чӣ зебост намуди зоҳирӣ ва қомати ту, ба ростӣ, ман ба ҳамаи ғуломон нигоҳ кардам ва чунин зебои ғуломеро мисли ту надидаам; ва Юсуф ба вай гуфт: «Албатта, касе ки маро дар батни модарам офаридааст, тамоми инсониятро офаридааст».
18Вай ба ӯ гуфт: «Чӣ қадар зебост чашмонат, ки бо он тамоми сокинони Мисрро, мардон ва занонро, ба ҳайрат овардаӣ; ва ӯ ба вай гуфт: «Чӣ қадар зебо ҳастанд, вақте ки мо зинда ҳастем, аммо агар онҳоро дар қабр бубинӣ, аз онҳо дур мешавӣ».
19Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Чӣ зебо ва дилкаш аст ҳамаи суханони ту; акнун, лутфан, арфаеро, ки дар хона аст, бигир ва бо дастони худ навохтӣ, то суханони туро бишнавем».
20 Ва ӯ ба вай гуфт: «Чӣ зебо ва дилкаш аст суханони ман, вақте ки ман Худои худро ва ҷалоли Ӯро ситоиш мекунам; ва вай ба вай гуфт: «Чӣ зебост мӯи сари ту, ба шонаҳои тиллоие, ки дар хона ҳастанд, нигоҳ кун, онро бигир ва мӯи сари худро печон».
21 Ӯ ба вай гуфт: «То кай ин суханонро мегӯӣ? Ин суханонро ба ман гуфтанро бас кун ва бархез ва ба корҳои хонаат машғул шав».
22 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Дар хонаи ман касе нест ва ҷуз суханон ва хоҳиши ту чизе нест, ки ба ӯ таваҷҷӯҳ кунад; аммо бо вуҷуди ин ҳама, вай натавонист Юсуфро назди худ биёрад ва ӯ низ чашмашро ба ӯ наандохт, балки чашмонашро ба замин дӯхт.
23 Ва Салиқо дар дили худ аз Юсуф хоҳиш кард, ки бо вай хобад. Вақте ки Юсуф дар хона нишаста, корашро мекард, Салиқо омада, пеши ӯ нишаст ва ҳар рӯз ӯро бо суханони худ водор мекард, ки бо вай хобад ё ба ӯ нигоҳ кунад, аммо Юсуф ба вай гӯш намедод.
24Вай ба ӯ гуфт: «Агар ту мувофиқи суханони ман рафтор накунӣ, ман туро бо ҷазои марг ҷазо медиҳам ва юғи оҳанинро бар ту мегузорам».
25 Ва Юсуф ба вай гуфт: «Худое, ки одамро офаридааст, занҷирҳои зиндонро кушодааст ва Ӯст, ки маро аз зиндон ва аз доварии ту раҳо хоҳад кард».
26 Ва вақте ки вай натавонист бар ӯ ғолиб ояд, то ӯро бовар кунонад ва рӯҳаш ҳанӯз ба ӯ банд буд, хоҳишаш ӯро ба бемории сахт гирифтор кард.
27 Ва ҳамаи занони Миср барои дидорбинии ӯ омаданд ва ба вай гуфтанд: «Чаро ту дар ин ҳолати паст қарор дорӣ? Ту, ки ҳеҷ чиз намерасӣ; шавҳарат дар назари подшоҳ шоҳзодаи бузург ва мӯҳтарам аст, агар ту аз чизе, ки дилат мехоҳад, маҳрум шавӣ?»
28Ва Салиқо ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Имрӯз ба шумо маълум хоҳад шуд, ки ин нооромие, ки шумо маро мебинед, аз куҷо сарчашма мегирад; ва ӯ ба канизонаш амр дод, ки барои ҳамаи занон хӯрок тайёр кунанд, ва барои онҳо зиёфате барпо кард, ва ҳамаи занон дар хонаи Салиқо хӯрок хӯрданд.
29 Ва ба онҳо кордҳо дод, то лимӯҳоро пӯст кунанд ва бихӯранд ва амр дод, ки Юсуфро либосҳои гаронбаҳо пӯшонанд ва ӯ дар пеши онҳо ҳозир шавад. Ва Юсуф пеши назари онҳо омад ва ҳамаи занон ба Юсуф нигоҳ карданд ва чашмонашонро аз ӯ наканданд ва ҳама дастҳои худро бо кордҳое, ки дар даст доштанд, буриданд ва ҳамаи лимӯҳое, ки дар дасташон буданд, пур аз хун шуданд.
30 Ва онҳо намедонистанд, ки чӣ кор кардаанд, аммо ба зебоии Юсуф нигоҳ мекарданд ва чашмонашонро аз ӯ намегардонданд.
31Ва Салиқо он чиро, ки онҳо карданд, дид ва ба онҳо гуфт: «Ин чӣ корест, ки шумо кардаед? Инак, ман ба шумо лимӯ додам, то бихӯред, ва ҳамаатон дастҳои худро буридаед».
32 Ва ҳамаи занон дастҳои худро диданд ва инак, онҳо пур аз хун буданд ва хунашон ба либосҳояшон ҷорӣ шуда буд, ва ба вай гуфтанд: «Ин ғулом дар хонаи ту моро мағлуб кардааст ва мо аз сабаби зебоии ӯ наметавонистем чашмонамонро аз ӯ гардонем».
33Вай ба онҳо гуфт: «Бале, ин бо шумо дар ҳамон лаҳзае рӯй дод, ки шумо ба ӯ нигоҳ кардед ва натавонистед худро аз ӯ боздоред; пас, чӣ гуна ман метавонам худро боздорам, вақте ки ӯ ҳамеша дар хонаи ман аст ва ман ӯро ҳар рӯз мебинам, ки ба хонаам медарояд ва аз он мебарояд? Пас, чӣ гуна ман метавонам аз ин рӯ паст нашавам ё ҳатто нобуд нашавам?
34 Ва ба вай гуфтанд: «Ин суханон дурустанд, зеро кӣ метавонад ин шакли зеборо дар хона бубинад ва аз ӯ худдорӣ кунад ва оё ӯ дар хонаи ту ғулом ва хизматгори ту нест? Чаро ту ба ӯ он чиро, ки дар дилат аст, намегӯӣ ва ҷонатро аз ин кор нобуд мекунӣ?»
35Вай ба онҳо гуфт: «Ман ҳар рӯз кӯшиш мекунам, ки ӯро бовар кунонам, аммо ӯ ба хоҳишҳои ман розӣ намешавад ва ман ба ӯ ҳама чизи хубро ваъда додам, аммо аз ӯ ҳеҷ ҷавобе нагирифтам; бинобар ин, чунон ки мебинед, ман дар ҳолати пастравӣ қарор дорам».

36 Ва Салиқо аз сабаби шаҳваташ ба Юсуф сахт бемор шуд, ва аз сабаби ӯ сахт бемор шуд, ва тамоми аҳли хонадони Салиқо ва шавҳараш аз ин ҳодиса бехабар буданд, ки Салиқо аз сабаби муҳаббаташ ба Юсуф бемор шудааст.
37 Ва тамоми аҳли хонааш аз ӯ пурсиданд: «Чаро ту бемор ва нотавон ҳастӣ ва ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ нестӣ?» Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман намедонам, ки ин чизе, ки рӯз аз рӯз бар ман рӯй медиҳад».
38 Ва ҳамаи занон ва дӯстонаш ҳар рӯз барои дидани ӯ меомаданд ва бо ӯ сӯҳбат мекарданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ин танҳо аз муҳаббати Юсуф имконпазир аст», ва ба вай гуфтанд: «Ӯро фиреб диҳед ва пинҳонӣ ӯро дастгир кунед, шояд ба шумо гӯш диҳад ва ин маргро аз шумо дур кунад».
39 Ва Салиқо аз муҳаббати худ ба Юсуф боз ҳам бадтар шуд ва ӯ то он даме ки қуввати истоданро аз даст дод, паст мешуд.
40 Ва рӯзе Юсуф дар хона корҳои оғои худро анҷом медод, ва Салика пинҳонӣ омада, ногаҳон ба ӯ афтод ва Юсуф бар зидди вай бархост, ва ӯ аз вай пурқувваттар буд ва ӯро ба замин афтонд.
41 Ва Салиқо аз дили худ ба ӯ гирист, ва бо гиря ба Ӯ илтиҷо кард, ва ашкҳояш аз рухсораҳояш ҷорӣ шуданд, ва бо овози зорию тавалло ва бо талхии дил ба Ӯ сухан ронда, гуфт:
42 Оё ту боре шунидаӣ, дидаӣ ё медонистӣ, ки зане мисли ман зеботар аст, ё аз худам беҳтар, ки ҳар рӯз бо ту сӯҳбат мекунад, аз муҳаббат ба ту паст мешавад, ҳамаи ин иззату эҳтиромро ба ту медиҳад, аммо ту бо вуҷуди ин ба овози ман гӯш намедиҳӣ?
43Ва агар ин аз тарси оғоят бошад, ки мабодо туро ҷазо диҳад, қасам ба ҳаёти подшоҳ, ки аз ин кор аз ҷониби оғоят ба ту зараре нахоҳад расид; пас, лутфан, ба ман гӯш деҳ ва ба хотири шарафе, ки ба ту додаам, розӣ шав ва ин маргро аз ман дур кун ва чаро ман барои ту бимирам?» Ва ӯ сухан гуфтанро бас кард.
44 Ва Юсуф ба вай ҷавоб дод: «Аз ман даст каш ва ин корро ба оғоям вогузор; инак, оғоям намедонад, ки дар хона бо ман чӣ ҳаст, зеро ҳар чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дорад, ба дасти ман додааст; ва чӣ гуна ман ин корҳоро дар хонаи оғоям анҷом диҳам?»
45 Зеро ки ӯ маро дар хонадони худ хеле эҳтиром кардааст ва маро бар хонадони худ нозир таъин кардааст ва маро баланд бардоштааст, ва дар ин хона касе аз ман бузургтар нест, ва оғоям аз ман ҳеҷ чизро бознадошт, ба ҷуз ту, ки зани ӯ ҳастӣ, пас чӣ гуна метавонӣ ин суханонро ба ман бигӯӣ ва чӣ гуна ман ин бадӣ ва гуноҳи бузургро ба Худо ва ба шавҳарат кунам?
46 Акнун аз ман худдорӣ кун ва дигар чунин суханонро нагӯй, зеро ман ба суханони ту гӯш намедиҳам. Аммо Салика нахост ба Юсуф гӯш диҳад, вақте ки ӯ ин суханонро ба вай мегуфт, аммо вай ҳар рӯз ӯро водор мекард, ки ба суханонаш гӯш диҳад.
47 Ва баъд аз ин ҷӯйбори Миср аз ҳар тарафаш пур шуд, ва ҳамаи сокинони Миср берун рафтанд, ва подшоҳ ва ашрофон бо дойраҳо ва рақсҳо берун рафтанд, зеро ин дар Миср шодмонии бузурге буд ва дар замони ғарқ шудани баҳри Сиҳор ид буд, ва онҳо тамоми рӯз ба он ҷо рафтанд, то шодӣ кунанд.
48 Ва ҳангоме ки мисриён, чунон ки одати онҳо буд, барои шодӣ ба лаби дарё рафтанд, тамоми аҳли хонадони Фӯтифар бо онҳо рафтанд, аммо Салиқо бо онҳо рафтан нахост, зеро ки гуфт: «Ман бемор ҳастам», ва дар хона танҳо монд, ва каси дигаре дар хона бо ӯ набуд.
49 Ва ӯ бархоста, ба маъбади худ дар хона баромад ва либосҳои шоҳонаро пӯшид ва сангҳои қиматбаҳоеро аз сангҳои оникс, ки бо нуқра ва тилло оро дода шуда буданд, бар сараш пӯшид ва рӯй ва пӯсти худро бо ҳар гуна моеъҳои поккунандаи занона оро дод ва маъбад ва хонаро бо кассия ва лодан атр кард ва мур ва алоэ пошид ва баъд аз он дар даромадгоҳи маъбад, дар гузаргоҳи хона, ки Юсуф аз он мегузашт, барои иҷрои кори худ нишаст ва инак, Юсуф аз саҳро омад ва ба хона даромад, то кори оғои худро анҷом диҳад.
50 Ва ӯ ба ҷое расид, ки бояд аз он мегузашт ва тамоми корҳои Зеликаро дид ва баргашт.
51 Ва Зелико Юсуфро дид, ки аз ӯ рӯй гардонд ва ӯро фарёд зада гуфт: «Эй Юсуф, ба ту чӣ шудааст? Ба корат биё ва инак, ман барои ту ҷой медиҳам, то он даме ки ба ҷои худ гузарӣ».
52 Ва Юсуф баргашта, ба хона омад ва аз он ҷо ба ҷои нишасташ гузашт ва мисли ҳарвақта нишаст, то кори оғои худро анҷом диҳад ва инак, Зилӣо назди ӯ омад ва бо либосҳои шоҳона дар пеши ӯ истод ва бӯи либосҳояш то дурӣ паҳн шуд.
53 Ва ӯ шитоб карда, Юсуф ва либосашро гирифт ва ба ӯ гуфт: «Қасам ба ҳаёти подшоҳ, агар ту дархости маро иҷро накунӣ, имрӯз хоҳӣ мурд». Вай шитоб карда, дасти дигарашро дароз кард ва шамшереро аз зери либосаш кашид ва онро ба гардани Юсуф гузошт ва гуфт: «Бархез ва дархости маро иҷро кун, агар не, имрӯз мемирӣ».
54 Ва Юсуф аз ин кор аз вай тарсид, ва бархост, то аз вай гурезад, ва вай пеши либоси ӯро гирифт, ва аз тарси гурехтани ӯ либосе, ки Зилӣо гирифт, дарида шуд, ва Юсуф либосро дар дасти Зилӣо гузошт, ва ӯ гурехт ва берун омад, зеро ки аз тарс буд.
55 Ва чун Салика дид, ки либоси Юсуф дарида шудааст ва ӯ онро дар дасти вай гузошта, гурехтааст, аз ҷони худ метарсид, ки мабодо овоза дар бораи ӯ паҳн шавад ва ӯ бархоста, бо маккорӣ амал кард ва либосҳоеро, ки дар бар дошт, кашида, либосҳои дигарашро пӯшид.
56 Ва либоси Юсуфро гирифта, дар паҳлӯяш гузошт ва рафта, дар ҷое, ки дар бемории худ нишаста буд, пеш аз он ки аҳли хонааш ба лаби дарё раванд, нишаст ва писарбачаеро, ки дар хона буд, даъват кард ва ба ӯ амр дод, ки аҳли хонаро назди худ даъват кунад.
57 Ва ҳангоме ки вай онҳоро дид, бо овози баланд ва нола ба онҳо гуфт: «Бубинед, ки оғои шумо чӣ гуна марди ибрӣ дар хона назди ман овардааст, ки имрӯз омадааст, то бо ман хобад».
58 Зеро вақте ки ту берун рафтӣ, ӯ ба хона омад ва дид, ки дар хона касе нест, назди ман омад ва маро дастгир кард, то бо ман хобад.
59 Ва ман либосҳояшро гирифта, даррондам ва бо овози баланд бар зидди ӯ фарёд задам; ва ҳангоме ки овози худро баланд кардам, ӯ аз ҷони худ тарсид ва либосашро пеши ман гузошта, гурехт.

60 Ва аҳли хонадонаш чизе нагуфтанд, балки хашми онҳо бар Юсуф сахт аланга гирифт ва назди оғояш рафта, суханони макри ӯро ба ӯ гуфтанд.
61 Ва Фӯтифар бо хашм ба хона баргашт, ва занаш ба ӯ фарёд зада, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардӣ, ки як хизматгори дамгирро ба хонаам овардӣ? Имрӯз ӯ назди ман омад, то бо ман бозӣ кунад; имрӯз бо ман чунин рафтор кард».
62 Ва Фӯтифар суханони занашро шунид ва фармон дод, ки Юсуфро бо зарбаҳои сахт ҷазо диҳанд ва онҳо бо ӯ чунин карданд.
63 Ва ҳангоме ки онҳо ӯро мезаданд, Юсуф бо овози баланд фарёд зад ва чашмонашро ба осмон боло карда, гуфт: «Эй Худованд Худо, Ту медонӣ, ки ман аз ҳамаи ин корҳо бегуноҳам ва чаро ман имрӯз бо дурӯғ, бо дасти ин одамони бадкирдори номахтун, ки Ту онҳоро мешиносӣ, бимирам?»
64 Ва ҳангоме ки одамони Фӯтифар Юсуфро мезаданд, ӯ доду фарёд мекард ва гиря мекард, ва дар он ҷо кӯдаки ёздаҳмоҳа буд, ва Худованд даҳони кӯдакро кушод ва ин суханонро дар пеши одамони Фӯтифар, ки Юсуфро мезаданд, гуфт:
65 Аз ин мард чӣ мехоҳӣ ва чаро ин бадиро бо ӯ мекунӣ? Модарам дурӯғ мегӯяд ва дурӯғ мегӯяд; муомила чунин буд.
66 Ва кӯдак ба онҳо ҳар чиро, ки рӯй дод, ба таври дақиқ нақл кард, ва ҳар суханони Салиқоро ба Юсуф ҳар рӯз ба онҳо нақл мекард.
67 Ва ҳамаи мардон суханони кӯдакро шуниданд ва аз суханони кӯдак сахт дар ҳайрат монданд; ва кӯдак аз гап задан бозмонд ва хомӯш шуд.
68 Ва Фӯтифар аз суханони писараш хеле хиҷолат кашид ва ба мардонаш амр дод, ки дигар Юсуфро назананд; ва мардон аз задани Юсуф даст кашиданд.
69 Ва Фӯтифар Юсуфро гирифта, амр дод, ки ӯро дар назди коҳинон, ки доварони подшоҳ буданд, ба додгоҳ кашанд, то ки ӯро дар ин масъала доварӣ кунанд.
70 Ва Фӯтифар ва Юсуф назди коҳинон, ки доварони подшоҳ буданд, омаданд ва ӯ ба онҳо гуфт: «Лутфан, муайян кунед, ки ба ғулом чӣ доварӣ лозим аст, зеро ки ӯ чунин кардааст».
71 Ва коҳинон ба Юсуф гуфтанд: «Чаро бо оғои худ чунин кардӣ?» Ва Юсуф ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Эй оғоёни ман, ин тавр набуд». Ва Фӯтифар ба Юсуф гуфт: «Ман ба дасти ту тамоми он чиро, ки ба ман тааллуқ дошт, супоридам ва аз ту чизеро, ҷуз занам, пинҳон накардаам ва чӣ гуна ту метавонӣ ин кори бадро анҷом диҳӣ?»
72 Ва Юсуф ҷавоб дод: «Не, ин тавр не, оғоям, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба ҷони ту, оғоям, сухане ки аз занат шунидӣ, дурӯғ аст, зеро имрӯз чунин буд».
73 Як сол аз замони дар хонаи ту буданам гузаштааст; оё дар ман ягон гуноҳе дидаӣ ё чизеро, ки туро водор мекунад, ки ҷони маро талаб кунӣ?
74 Ва коҳинон ба Фӯтифар гуфтанд: «Бифирист, то либоси даридаи Юсуфро пеши мо биёранд ва бигзор даридаи онро бубинем, ва агар дарида дар пеши либос бошад, пас чеҳраи ӯ бояд муқобили вай бошад ва вай бояд ӯро дошта бошад, то назди вай биёяд, ва занат бо макр ҳар он чи гуфта буд, кард».
75 Ва либоси Юсуфро назди коҳинон, ки доварон буданд, оварданд ва диданд, ки дарида дар пеши Юсуф буд, ва ҳамаи коҳинони довар донистанд, ки вай ӯро фишор додааст, ва гуфтанд: «Ҳукми қатл бар ин ғулом нест, зеро ӯ ҳеҷ коре накардааст, балки ҳукми ӯ ин аст, ки ӯро ба зиндон андозанд, зеро овозае, ки аз ҷониби ӯ бар зидди зани ту паҳн шудааст».
76 Ва Фӯтифар суханони онҳоро шунид ва ӯро дар зиндон, ҷое ки маҳбусони подшоҳ дар он ҷо нигоҳ дошта мешуданд, андохт; ва Юсуф дувоздаҳ сол дар зиндон буд.
77 Бо вуҷуди ин, зани соҳибаш аз ӯ рӯй нагардонд ва рӯз ба рӯз бо ӯ гап заданро бас намекард, то ба ӯ гӯш диҳад ва дар охири се моҳ Зилӣ рӯз ба рӯз назди Юсуф ба хонаи зиндон мерафт ва ӯро водор мекард, ки ба ӯ гӯш диҳад ва Зилӣ ба Юсуф гуфт: «То кай дар ин хона мемонӣ?» Аммо акнун ба овози ман гӯш кун ва ман туро аз ин хона берун меорам».
78 Ва Юсуф ба вай ҷавоб дод: «Барои ман беҳтар аст, ки дар ин хона бимонам, назар ба он ки ба суханони ту гӯш диҳам ва бар зидди Худо гуноҳ кунам». Ва вай ба ӯ гуфт: «Агар ту хоҳиши маро иҷро накунӣ, чашмонатро канда, ба пойҳоят занҷир мебандам ва туро ба дасти онҳое месупорам, ки ту пештар намешинохтӣ».
79 Ва Юсуф ба вай ҷавоб дода гуфт: «Инак, Худои тамоми замин қодир аст маро аз ҳар коре, ки ту метавонӣ бо ман анҷом диҳӣ, раҳо кунад, зеро ки Ӯ чашмони кӯронро мекушояд ва онҳоеро, ки баста шудаанд, раҳо мекунад ва ҳамаи бегонагонеро, ки бо ин замин ошно нестанд, нигоҳ медорад».
80 Ва вақте ки Салика натавонист Юсуфро барои гӯш кардан ба суханонаш бовар кунонад, вай аз рафтан ба васваса кардан даст кашид; ва Юсуф ҳанӯз дар зиндон буд. Ва Яъқуб, падари Юсуф, ва ҳамаи бародаронаш, ки дар замини Канъон буданд, дар он рӯзҳо барои Юсуф мотам гирифтанд ва гиристанд, зеро Яъқуб аз тасаллӣ ёфтан барои писараш Юсуф саркашӣ кард ва Яъқуб тамоми он рӯзҳо бо овози баланд фарёд зад ва гирист ва мотам гирифт.

БОБИ 45

1 Ва дар он сол, яъне соли ба Миср рафтани Юсуф, баъд аз он ки бародаронаш ӯро фурӯхтанд, буд, ки Рубен писари Яъқуб ба Тимно рафт ва Элиуром, духтари Абии канъонӣ, барои худ зан гирифт ва ӯ назди вай омад.
2 Ва Элиуром, зани Рубен, ҳомила шуда, барои ӯ Ҳанок, Палу, Хесрон ва Кармӣ, чор писар зоид; ва бародараш Шимъӯн хоҳари худ Диноро ба занӣ гирифт, ва вай барои ӯ Мемуил, Ямин, Ӯҳад, Якин ва Зӯҳар, панҷ писар зоид.
3 Ва баъд аз он ӯ назди Буно, зани канъонӣ, омад, ки ҳамин Буно буд, ки Шимъӯн ӯро аз шаҳри Шакем асир карда буд; ва Буно пеш аз Дино буд ва ба вай нигоҳубин мекард, ва Шимъӯн назди вай омад, ва вай барои ӯ Шоулро зоид.
4 Ва Яҳудо дар он вакт ба Адулом рафт ва назди марде аз Адулом омад, ки Ҳиро ном дошт; ва Яҳудо дар он ҷо духтари марде аз Канъонро дид, ки номаш Алиёх,

духтари Шуо буд, ва ӯро гирифта, назди вай омад. Ва Алиёҳ барои Яҳудо се писар — Эр, Ӯнон ва Шилӯро зоид.

5Ва Левӣ ва Иссокор ба замини шарқ рафтанд, ва духтарони Йӯбоб ибни Ёқтон, писари Эбарро барои худ ба занӣ гирифтанд; ва Йӯбоб ибни Ёқтон ду духтар дошт; номи калонӣ Адина ва номи хурдӣ Оридо буд.

6Ва Левӣ Адиноро гирифт ва Иссокор Оридаро гирифт, ва онҳо ба замини Канъон, ба хонаи падари худ омаданд; ва Адино барои Левӣ се писар — Ҷершӯн, Қаҳот ва Морорӣ зоид.

7 Ва Оридо барои Иссокор Тӯло, Пуво, Айюб ва Шомрон чор писар зоид; ва Дон ба замини Мӯоб рафт ва Афлолет, духтари Ҳамудони мӯобӣ, барои худ зан гирифт ва ӯро ба замини Канъон овард.

8Ва Афлолет бефарзанд буд ва фарзанд надошт; ва баъд аз он Худо Афлолет, зани Донро, ба ёд овард; ва ӯ ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Хушим номид.

9 Ва Ҷод ва Нафтолӣ ба Ҳоррон рафтанд ва аз он ҷо духтарони Амӯром, писари Ус, писари Ноҳӯрро, ба занӣ гирифтанд.

10 Ва инҳо номҳои духтарони Амурам аст; номи калонӣ Меримо ва номи хурдӣ Узит буд; ва Нафтолӣ Меримо ва Ҷод Узитро гирифта, онҳоро ба замини Канъон, ба хонаи падарашон бурд.

11 Ва Меримо барои Нафтолӣ Яхсил, Гунӣ, Яъзир ва Шалем чор писар зоид; ва Узит барои Ҷод Сафион, Чоҷӣ, Шунӣ, Эзбӯн, Эрӣ, Арӯдӣ ва Аралӣ ҳафт писар зоид.

12 Ва Ошер рафта, Адӯн, духтари Афлол, писари Ҳадад, писари Исмоилро, барои худ ба занӣ гирифт ва ӯро ба замини Канъон овард.

13 Ва Адӯн, зани Ошер, дар он айём мурд, ва фарзанде надошт; ва баъд аз марги Адӯн, Ошер ба он тарафи наҳр рафт ва Ҳадура, духтари Абимоил, писари Эбар, писари Сом, барои худ зан гирифт.

14 Ва ин духтари ҷавон зебо ва зани оқил буд, ва зани Малкиил, писари Элом, писари Сом буд.

15 Ва Ҳадура барои Малкиил духтаре зоид, ва ӯ номи ӯро Сарох гузошт, ва Малкиил баъд аз ин вафот кард, ва Ҳадура рафта, дар хонаи падараш монд.

16 Ва баъд аз марги занаш дар Ошер, ӯ рафта, Ҳадураро ба занӣ гирифт ва ӯро ба замини Канъон овард, ва духтараш Саракро низ бо худ бурд, ва вай сесола буд, ва духтар дар хонаи Яъқуб ба воя расид.

17 Ва духтар зебо буд, ва аз роҳи муқаддаси фарзандони Яъқуб мерафт; ва аз ҳеҷ чиз камӣ надошт, ва Худованд ба ӯ ҳикмат ва фаҳм ато кард.

18 Ва Ҳадуро, зани Ошер, ҳомила шуда, барои ӯ Йимно, Йишво, Йишвӣ ва Барио, чор писар зоид.

19Ва Забулун ба Мидьён рафт, ва Меришоро, духтари Мулод, писари Абидо, писари Мидьён, барои худ ба занӣ гирифт, ва ӯро ба замини Канъон овард.

20Ва Мерушо ба Забулун-Серед, Элӯн ва Яхлиил зоид; се писар.

21 Ва Яъқуб назди Арам, писари Зӯбо, писари Торах, фиристод, ва ӯ Бинёмин Мекалья, духтари Арамро, барои писараш гирифт, ва вай ба замини Канъон ба хонадони Яъқуб омад; ва Бинёмин даҳсола буд, вақте ки ӯ Мекалья, духтари Арамро, ба занӣ гирифт.

22 Ва Мехалё ҳомиладор шуда, ба Бинёмин Бела, Бакер, Ашбел, Ҷеро ва Наамон панҷ писар зоид; ва Бинёмин баъд аз он рафта, ба занӣ Арибат, духтари Шомрон, писари Иброҳимро, илова бар зани аввалаш гирифт, ва ӯ ҳаждаҳсола буд; ва Арибат ба Бинёмин Ачи, Вош, Мупим, Хупим ва Урд, панҷ писар зоид.

23 Ва дар он рӯзҳо Яҳудо ба хонаи Сом рафт ва Томор, духтари Элом, писари Сомро, барои нахустзодаи худ Эр, ба занӣ гирифт.

24 Ва Эр назди занаш Томор омад ва вай зани ӯ шуд, ва вақте ки ӯ назди вай омад, зоҳиран насли худро нобуд кард, ва кори ӯ дар назари Худованд бад буд, ва Худованд ӯро кушт.

25 Ва баъд аз марги Эр, нахустзодаи Яҳудо, Яҳудо ба Онон гуфт: «Назди зани бародарат бирав ва бо ӯ ҳамчун хеши наздик издивоҷ кун ва барои бародарат насл ба вуҷуд овар».

26 Ва Онон Томорро ба занӣ гирифт ва назди вай омад; ва Онон низ кори бародарашро дӯст медошт, ва кори ӯ дар назари Худованд бад буд, ва ӯро низ кушт.

27 Ва ҳангоме ки Онон мурд, Яҳудо ба Томор гуфт: «Дар хонаи падарат бимон, то даме ки писарам Шилӯ калон шавад; ва Яҳудо дигар ба Томор розӣ нашуд, ки ӯро ба Шилӯ диҳад, зеро гуфт: «Магар ӯ низ мисли бародаронаш бимирад».

28 Ва Томор бархоста, рафт ва дар хонаи падараш монд, ва Томор муддате дар хонаи падараш монд.

29 Ва дар охири сол, Алиёҳ, зани Яҳудо, вафот кард; ва Яҳудо барои занаш тасаллӣ ёфт ва баъд аз марги Алиёҳ, Яҳудо бо дӯсташ Ҳиро ба Тимнаҳ рафт, то гӯсфандонашонро бурида бурад.

30Ва Томор шунид, ки Яҳудо барои буридани пашми гӯсфандон ба Тимно рафтааст, ва Шилӯ калон шудааст, ва Яҳудо ба ӯ писанд нест.

31 Ва Томор бархоста, либоси бевагии худро кашид ва рӯймол ба бар кард, ва худро пурра пӯшонд ва рафта, дар кӯчаи ҷамъиятӣ, ки дар роҳи Тимна буд, нишаст.

32 Ва Яҳудо аз он ҷо гузашт ва ӯро дид ва гирифт, ва назди вай омад, ва вай аз ӯ ҳомила шуд, ва ҳангоми таваллуд карданаш, инак, дугоникҳо дар батни вай буданд, ва ӯ номи аввалинро Форас ва номи дуюмро Зораҳ гузошт.

БОБИ 46

1 Дар он рӯзҳо Юсуф ҳанӯз дар зиндони Миср буд.

2 Дар он вақт хизматгорони фиръавн, сардори соқиён ва сардори нонвойони подшоҳи Миср, дар пеши ӯ истода буданд.

3 Ва соқӣ шароб гирифта, онро пеши подшоҳ гузошт, то бинӯшад, ва нонвой пеши подшоҳ нон гузошт, то бихӯрад, ва подшоҳ аз шароб нӯшид ва аз нон хӯрд, худаш ва хизматгоронаш, ки дар сари суфраи подшоҳ хӯрок мехӯрданд.

4 Ва ҳангоме ки онҳо мехӯрданд ва менӯшиданд, соқӣ ва нонвой дар он ҷо монданд, ва хизматгорони фиръавн дар шаробе, ки соқӣ оварда буд, пашшаҳои зиёде ва дар нони нонвой сангҳои ситрусӣ ёфтанд.

5 Ва сардори посбонон Юсуфро ба хизматгори афсарони фиръавн гузошт, ва афсарони фиръавн як сол дар зиндон буданд.

6 Ва дар охири сол, ҳарду дар як шаб, дар зиндоне, ки дар он ҷо буданд, хоб диданд. Ва субҳ Юсуф назди онҳо омад, то мисли ҳамеша ба онҳо хизмат кунад ва онҳоро дид, ва инак чеҳраҳояшон ғамгин ва ғамгин буд.
7 Ва Юсуф аз онҳо пурсид: «Чаро имрӯз чеҳраҳои шумо ғамгин ва ғамгинанд?» Ва ба ӯ гуфтанд: «Мо хобе дидем, ва касе нест, ки онро таъбир кунад». Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Лутфан, хоби худро ба ман нақл кунед, ва Худо ба шумо ҷавоби осоиштагӣ хоҳад дод, чунон ки мехоҳед».
8 Ва соқӣ хоби худро ба Юсуф нақл карда, гуфт: «Ман дар хобам дидам, ки инак, токи калоне дар пеши ман буд, ва бар он ток се шоха дидам, ва ток зуд гул кард ва ба баландии баланд расид, ва хӯракҳояш пухта расида, ба ангур табдил ёфтанд».
9 Ва ман ангурҳоро гирифта, дар коса фишурдам ва онро ба дасти фиръавн додам, ва ӯ нӯшид; ва Юсуф ба ӯ гуфт: «Се шохае ки бар ток буд, се рӯз аст».
10 Аммо дар давоми се рӯз подшоҳ туро амр медиҳад, ки берун оваранд ва туро ба мансабат бармегардонад ва ту ба подшоҳ шароби ӯро нӯшонидаӣ, мисли пештара, вақте ки соқӣ будӣ; аммо бигзор ман дар назари ту илтифот пайдо кунам, то ки маро дар назди фиръавн ба ёд оварӣ, вақте ки ту хуб мешавӣ, ва ба ман некӣ кун ва маро аз ин зиндон берун овар, зеро ман аз замини Канъон дуздида шудам ва дар ин ҷо ба ғуломӣ фурӯхта шудам.
11 Ва он чи дар бораи зани оғоям ба ту гуфта шуда буд, дурӯғ аст, зеро маро беҳуда дар ин зиндон андохтанд; ва соқӣ ба Юсуф ҷавоб дода гуфт: «Агар подшоҳ бо ман мисли пештара, чунон ки ту ба ман таъбир кардӣ, некӣ кунад, ман ҳар кореро, ки ту мехоҳӣ, мекунам ва туро аз ин зиндон берун меорам».
12 Ва нонвой, чун дид, ки Юсуф хоби соқӣро дуруст таъбир кардааст, наздик омада, тамоми хоби худро ба Юсуф нақл кард.
13 Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Дар хобам се сабади сафед бар сари худ дидам, ва нигоҳ кардам, ва инак, дар сабади болоӣ ҳар гуна хӯроки бирён барои фиръавн буд, ва инак, паррандагон онҳоро аз сари ман мехӯрданд».
14 Ва Юсуф ба вай гуфт: «Се сабаде, ки дидаӣ, се рӯз аст; аммо дар давоми се рӯз фиръавн сари туро аз танат ҷудо карда, туро бар дарахт овезон хоҳад кард, ва паррандагон гӯшти туро хоҳанд хӯрд, чунон ки дар хобат дидаӣ».
15 Дар он рӯзҳо малика бояд таваллуд мешуд ва дар он рӯз барои подшоҳи Миср писаре зоид ва эълон карданд, ки подшоҳ писари аввалини худро таваллуд кардааст ва тамоми мардуми Миср, аз ҷумла сардорон ва хизматгорони фиръавн, хеле шод шуданд.
16 Ва дар рӯзи сеюми таваллудаш, фиръавн барои лашкари сарзамини Зӯар ва замини Миср зиёфате барпо кард.
17 Ва тамоми мардуми Миср ва хизматгорони фиръавн омаданд, то ки дар зиёфати писараш бо подшоҳ хӯрок хӯранд ва нӯшанд ва аз шодмонии подшоҳ шодӣ кунанд.
18 Ва ҳамаи сардорони подшоҳ ва хизматгоронаш дар он вақт ҳашт рӯз дар зиёфат шодӣ мекарданд ва ҳашт рӯз дар хонаи подшоҳ бо ҳар гуна асбобҳои мусиқӣ, бо дойра ва рақсҳо шодӣ мекарданд.
19 Ва соқӣ, ки Юсуф хобашро таъбир карда буд, Юсуфро фаромӯш кард ва ӯро ба подшоҳ, чунон ки ваъда дода буд, зикр накард, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то Юсуфро ҷазо диҳад, зеро ӯ ба одамизод эътимод дошт.
20 Ва Юсуф баъд аз ин ду сол дар зиндон монд, то он даме ки дувоздаҳ солро пур кард.

БОБИ 47

1 Ва Исҳоқ писари Иброҳим дар он айём ҳанӯз дар замини Канъон зиндагӣ мекард; ӯ хеле пир шуда, саду ҳаштодсола буд, ва писараш Эсов, бародари Яъқуб, дар замини Эдом буд, ва ӯ ва писаронаш дар он ҷо дар миёни банӣ-Сеир моликият доштанд.
2 Ва Эсов шунид, ки вақти марги падараш наздик аст, ва ӯ ва писаронаш ва аҳли байташ ба замини Канъон, ба хонаи падараш омаданд; ва Яъқуб ва писаронаш аз маконе ки дар Ҳебрӯн зиндагӣ мекарданд, берун рафтанд ва ҳама назди падари худ Исҳоқ омаданд, ва Эсов ва писаронашро дар хайма ёфтанд.
3 Ва Яъқуб ва писаронаш дар пеши падараш Исҳоқ нишастанд, ва Яъқуб ҳанӯз барои писараш Юсуф мотам мегирифт.
4 Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Писаронатро ба ин ҷо биёр, ва ман онҳоро баракат диҳам». Ва Яъқуб ёздаҳ фарзандашро пеши падараш Исҳоқ овард.
5 Ва Исҳоқ дастҳояшро бар ҳамаи писарони Яъқуб гузошт, ва онҳоро ба оғӯш гирифт ва як ба як бӯсид. Ва Исҳоқ онҳоро дар он рӯз баракат дод ва ба онҳо гуфт: «Бигзор Худои падарони шумо шуморо баракат диҳад ва насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун гардонад».
6 Ва Исҳоқ писарони Эсовро низ баракат дода, гуфт: «Бигзор Худо шуморо барои ҳамаи онҳое ки шуморо мебинанд ва барои ҳамаи душманонатон мояи тарсу ҳарос гардонад».
7 Ва Исҳоқ Яъқуб ва писаронашро ҷеғ зад ва ҳама омада, дар пеши Исҳоқ нишастанд. Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Худованд Худои тамоми замин ба ман гуфт: "Агар фарзандонат қонунҳо ва роҳҳои Маро риоя кунанд, Ман ин заминро ба насли ту мерос медиҳам, ва қасамеро, ки ба падарат Иброҳим хӯрда будам, ба онҳо вафо хоҳам кард."
8 Пас, писарам, фарзандонат ва фарзандонатро таълим деҳ, ки аз Худованд тарсанд ва бо роҳи нек, ки ба Худованд Худои ту писанд аст, биравaнд, зеро агар ту роҳҳои Худованд ва қонунҳои Ӯро риоя кунӣ, Худованд низ аҳди Худро бо Иброҳим бо ту риоя хоҳад кард ва бо ту ва насли ту ҳамеша некӣ хоҳад кард.
9 Ва ҳангоме ки Исҳоқ васият ба Яъқуб ва фарзандонаш-ро тамом кард, ҷон дод ва мурд ва ба қавми худ пайваст.
10 Ва Яъқуб ва Эсов бар рӯи падарашон Исҳоқ афтоданд ва гиря карданд. Ва Исҳоқ саду ҳаштодсола буд, ки дар замини Канъон, дар Ҳебрӯн мурд, ва писаронаш ӯро ба ғори Махпело бурданд, ки Иброҳим онро аз банӣ-Ҳет барои мақбара харида буд.
11 Ва ҳамаи подшоҳони замини Канъон бо Яъқуб ва Эсов барои дафн кардани Исҳоқ рафтанд ва ҳамаи

подшоҳони Канъон ба Исҳоқ эҳтироми бузурге гузоштанд.
12Ва писарони Яъқуб ва писарони Эсов пойлуч дар атроф роҳ рафтанд ва нола карданд, то он даме ки ба Қиръату Арба расиданд.
13 Ва Яъқуб ва Эсов падари худ Исҳоқро дар ғори Махпело, ки дар Кират-Арба дар Ҳебрӯн воқеъ аст, дафн карданд ва ӯро бо эҳтироми бузург, мисли маросими дафни подшоҳон, дафн карданд.
14 Ва Яъқуб ва писаронаш, ва Эсов ва писаронаш, ва ҳамаи подшоҳони Канъон мотами азим ва сахте бардоштанд, ва ӯро дафн карданд ва рӯзҳои зиёд барои ӯ мотам гирифтанд.
15 Ва баъд аз марги Исҳоқ, чорво ва дороии худ ва тамоми дороии худро ба писаронаш гузошт; ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Инак, лутфан, ҳар он чиро, ки падарамон боқӣ гузоштааст, ба ду қисм тақсим мекунем ва ман интихоб мекунам». Ва Яъқуб гуфт: «Мо чунин мекунем».
16 Ва Яъқуб тамоми он чиро, ки Исҳоқ дар замини Канъон боқӣ гузошта буд, гирифт, яъне чорво ва дороиро, ва онҳоро ба ду қисм пеши Эсов ва писаронаш гузошт, ва ба Эсов гуфт: «Инак, ҳама чиз дар пеши туст; нисфи онро, ки мегирӣ, барои худ интихоб кун».
17 Ва Яъқуб ба Эсов гуфт: «Лутфан, бишнав, ки ман ба ту чӣ мегӯям: Худованд Худои осмон ва замин ба падарони мо Иброҳим ва Исҳоқ сухан ронда, гуфтааст: "Ин заминро ба насли ту то абад мерос хоҳам дод".
18Пас, ҳар он чи падари мо боқӣ гузоштааст, пеши туст, ва инак, тамоми замин пеши туст; аз байни онҳо ҳар чизеро, ки мехоҳӣ, интихоб кун.
19Агар ту тамоми заминро хоҳӣ, онро барои худ ва фарзандонат ба таври абадӣ бигир, ва ман ин сарватро мегирам, ва агар ту сарватро хоҳӣ, онро ба худ бигир, ва ман ин заминро барои худам ва фарзандонам ба таври абадӣ мерос хоҳам гирифт.
20 Ва Набойут, писари Исмоил, дар он вақт бо фарзандонаш дар замин буд, ва Эсов дар он рӯз рафта, бо ӯ машварат карда, гуфт:
21 Яъқуб ба ман чунин сухан гуфт ва ба ман чунин ҷавоб дод; акнун маслиҳати худро деҳ, ва мо бишнавем.
22 Ва Набойут гуфт: «Ин чӣ гап аст, ки Яъқуб ба ту гуфт? Инак, ҳамаи фарзандони Канъон дар замини худ дар амният зиндагӣ мекунанд, ва Яъқуб мегӯяд, ки онро бо насли худ ҳамеша мерос хоҳад гирифт.
23Пас, акнун бирав ва тамоми дороии падаратро бигир ва бародарат Яъқубро дар замин бигзор, чунон ки ӯ гуфтааст.
24Ва Эсов бархоста, назди Яъқуб баргашт ва ҳар он чиро, ки Набойут писари Исмоил насиҳат дода буд, иҷро кард; ва Эсов тамоми сарватеро, ки Исҳоқ боқӣ гузошта буд, гирифт: ҷонҳо, ҳайвонот, чорпоён ва амвол ва тамоми сарват; ба бародараш Яъқуб чизе надод; ва Яъқуб тамоми замини Канъонро, аз водии Миср то дарёи Фурот, гирифт ва онро барои моликияти абадӣ ва барои фарзандонаш ва барои насли худ баъд аз ӯ то абад гирифт.
25 Яъқуб аз бародараш Эсов ғори Макпелоро, ки дар Ҳебрӯн аст, гирифт, ки Иброҳим онро аз Эфрон барои мақбараи абадӣ барои ӯ ва наслаш харида буд.
26 Ва Яъқуб ҳамаи ин чизҳоро дар дафтари харид навишт ва онро имзо кард ва ҳамаи инро бо чор шоҳиди содиқ тасдиқ кард.
27 Ва ин аст суханоне ки Яъқуб дар китоб навишта буд: «Замини Канъон ва ҳамаи шаҳрҳои ҳиттиён, ҳивиён, ябусиён, амӯриён, фаризиён ва герҷошиён, ҳамаи ҳафт халқ аз дарёи Миср то дарёи Фурот».
28 Ва шаҳри Ҳеброн, Қиръату Арбаъ, ва мағораеро, ки дар он аст, Яъқуб аз бародараш Эсов ба қиматбаҳо, барои моликият ва мерос барои насли худ баъд аз ӯ то абад харид.
29 Ва Яъқуб китоби харид ва имзо, фармон ва қонунҳо ва китоби ваҳйшударо гирифт ва онҳоро дар зарфи гилин гузошт, то ки онҳо муддати тӯлонӣ боқӣ монанд ва онҳоро ба дасти фарзандонаш супурд.
30Эсов ҳар он чиро, ки падараш пас аз маргаш ба ӯ гузошта буд, аз бародараш Яъқуб гирифт ва тамоми дороиро, аз одам ва чорво, шутур ва хар, гов ва барра, нуқра ва тилло, сангҳо ва бделлиум ва тамоми сарватеро, ки ба Исҳоқ писари Иброҳим тааллуқ дошт, гирифт; аз ҳар он чи Исҳоқ пас аз маргаш боқӣ гузошта буд, чизе боқӣ намонд, ки Эсов барои худ нагирад.
31 Ва Эсов ҳамаи инро гирифт, ва ӯ ва фарзандонаш аз бародараш Яъқуб ва фарзандонаш дур шуда, ба сарзамини Сеири хӯрӣ рафтанд.
32 Ва Эсов дар миёни банӣ-Сеир моликият дошт, ва Эсов аз он рӯз ба замини Канъон барнагашт.
33 Ва тамоми замини Канъон мероси банӣ-Исроил барои мероси абадӣ гардид; ва Эсов бо ҳамаи фарзандонаш кӯҳи Сеирро мерос гирифт.

БОБИ 48

1 Дар он рӯзҳо, баъд аз марги Исҳоқ, Худованд амр фармуд ва дар тамоми замин гуруснагӣ овард.
2 Дар он вақт фиръавн, подшоҳи Миср, бар тахти худ дар замини Миср нишаста буд, ва дар бистари худ хобида, хобҳо медид; ва фиръавн дар хобаш дид, ки дар соҳили дарёи Миср истодааст.
3 Ва ҳангоме ки ӯ истода буд, дид, ки инак, ҳафт гови фарбеҳ ва зебо аз дарё берун омадаанд.
4 Ва аз паси онҳо ҳафт гови дигар, ки лоғар ва бадсифат буданд, баромаданд ва ҳафт гови бадсифат говҳои хубсифатро фурӯ бурданд, ва намуди зоҳирии онҳо мисли аввала бад буд.
5 Ва ӯ бедор шуд, ва боз хоб рафт, ва бори дуюм хоб дид, ва дид, ки инак, ҳафт хӯшаи ғалладонагӣ, ки бар як поя хуб ва бароҳат буданд, рӯёниданд, ва ҳафт хӯшаи борики аз шамоли шарқӣ валангоршуда аз паси онҳо сабзиданд, ва хӯшаҳои борики онҳо пур аз ғалладонагиҳоро фурӯ бурданд; ва фиръавн аз хобаш бедор шуд.
6Ва субҳ подшоҳ хобҳояшро ба ёд овард, ва рӯҳаш аз хобҳояш ғамгин шуд; ва подшоҳ шитоб карда, фиристод ва ҳамаи ҷодугарони Миср ва ҳакимонро даъват кард, ва онҳо омада, дар назди фиръавн истоданд.
7Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Ман хоб дидам, ва касе нест, ки онҳоро тафсир кунад; ва онҳо ба подшоҳ гуфтанд: «Хобҳоятро ба бандагонат нақл кун ва бигзор онҳоро бишнавем».

8Ва подшоҳ хобҳояшро ба онҳо нақл кард, ва ҳама бо як овоз ба подшоҳ ҷавоб дода гуфтанд: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бошад!» ва ин таъбири хобҳоят аст.

9 Ҳафт гови хубе, ки ту дидӣ, ба ҳафт духтаре ишора мекунад, ки дар рӯзҳои охир барои ту таваллуд мешаванд, ва ҳафт гове, ки ту дидӣ, аз паси онҳо баромада, онҳоро фурӯ бурданд, нишонаи он аст, ки ҳамаи духтароне, ки барои ту таваллуд мешаванд, дар замони подшоҳ хоҳанд мурд.

10Ва он чизе ки ту дар хоби дуюм дидаӣ, ки ҳафт хӯшаи пурбори ғалладонагӣ дар як поя месабзад, чунин таъбири онҳост: ту дар рӯзҳои охир барои худ ҳафт шаҳр дар саросари замини Миср месозӣ; ва он чизе ки ту аз ҳафт хӯшаи ғалладонагии хушкшуда дидаӣ, ки аз паси онҳо сабзида, фурӯ мебаранд, дар ҳоле ки ту онҳоро бо чашмони худ дидӣ, нишонаи он аст, ки шаҳрҳое, ки ту месозӣ, дар рӯзҳои охир, дар замони подшоҳ, хароб хоҳанд шуд.

11 Ва ҳангоме ки онҳо ин суханонро гуфтанд, подшоҳ гӯшашро ба суханони онҳо наандохт ва дилаш ба онҳо наандохт, зеро подшоҳ бо хиради худ медонист, ки онҳо хобҳоро дуруст таъбир намекунанд; ва ҳангоме ки онҳо суханашонро дар назди подшоҳ ба итмом расонданд, подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Ин чӣ гап аст, ки шумо ба ман гуфтед? Албатта, шумо дурӯғ гуфтаед ва дурӯғ гуфтаед; пас акнун хобҳои маро дуруст таъбир кунед, то ки намиред».

12 Ва подшоҳ баъд аз ин фармон дод, ва боз фиристод ва ҳакимони дигарро даъват кард, ва онҳо омада, дар пеши подшоҳ истоданд, ва подшоҳ хобҳояшро ба онҳо нақл кард, ва ҳама мувофиқи таъбири аввал ба ӯ ҷавоб доданд, ва хашми подшоҳ аланга гирифт ва ӯ хеле хашмгин шуд, ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Шумо дар он чи гуфтед, дурӯғ мегӯед ва дурӯғро ошкоро баён мекунед».

13 Ва подшоҳ фармон дод, ки дар саросари Миср эълон карда шавад ва гуфта шавад: «Подшоҳ ва бузургонаш қарор кардаанд, ки ҳар шахси хирадманд, ки таъбири хобҳоро медонад ва мефаҳмад ва имрӯз назди подшоҳ наояд, бимирад».

14 Ва ба касе, ки таъбири хобҳои ӯро ба подшоҳ бигӯяд, ҳар чизе, ки аз подшоҳ талаб мекунад, ба ӯ дода мешавад. Ва ҳамаи ҳакимони сарзамини Миср, инчунин ҳамаи ҷодугарон ва ҷодугароне, ки дар Миср ва дар Ҷӯшан, дар Раамсес, дар Тахпанхес, дар Сӯар ва дар ҳама ҷойҳои назди Миср буданд, назди подшоҳ омаданд ва ҳама дар назди подшоҳ истоданд.

15 Ва ҳамаи ашрофон ва ашрофон ва хизматгорони подшоҳ аз ҳамаи шаҳрҳои Миср ҷамъ омаданд ва ҳама дар пеши подшоҳ нишастанд, ва подшоҳ хобҳои худро дар пеши ҳакимон ва ашрофон нақл кард, ва ҳамаи онҳое ки дар пеши подшоҳ нишаста буданд, аз ин рӯъё дар ҳайрат монданд.

16 Ва ҳамаи ҳакимоне, ки дар пеши подшоҳ буданд, дар таъбири хобҳояш сахт ихтилоф карданд; баъзеи онҳо онҳоро ба подшоҳ таъбир карда, гуфтанд: «Ҳафт гови хуб ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки аз насли подшоҳ бар Миср барпо хоҳанд шуд».

17 Ва ҳафт гови бад ҳафт амир ҳастанд, ки дар рӯзҳои охир бар зидди онҳо бархоста, онҳоро нобуд хоҳанд кард; ва ҳафт хӯшаи ғалла ҳафт амири бузурги Миср ҳастанд, ки дар ҷангҳои оғои мо подшоҳ ба дасти ҳафт амири камтар тавонои душманони худ хоҳанд афтод.

18 Ва баъзе аз онҳо ба подшоҳ ин тавр тафсир карданд: «Ҳафт гови хуб шаҳрҳои мустаҳками Миср ҳастанд, ва ҳафт гови бад ҳафт қавми замини Канъон ҳастанд, ки дар рӯзҳои охир ба ҳафт шаҳри Миср бархӯрд карда, онҳоро нобуд хоҳанд кард».

19 Ва он чи дар хоби дуюм дидӣ, ҳафт хӯшаи хубу бад, нишонаи он аст, ки ҳокимияти Миср боз ба насли ту, мисли пештара, бармегардад.

20 Ва дар замони ҳукмронии ӯ мардуми шаҳрҳои Миср ба ҳафт шаҳри Канъон, ки аз онҳо қавитаранд, муқобилат карда, онҳоро нобуд хоҳанд кард ва ҳукмронии Миср ба насли ту бармегардад.

21 Ва баъзе аз онҳо ба подшоҳ гуфтанд: «Ин таъбири хобҳоят аст; ҳафт гови хуб ҳафт малика ҳастанд, ки ту дар рӯзҳои охир онҳоро ба занӣ мегирӣ ва ҳафт гови бад нишонаи он аст, ки ҳамаи ин занон дар замони подшоҳ хоҳанд мурд».

22 Ва ҳафт хӯшаи хубу бад, ки ту дар хоби дуюм дидӣ, чордаҳ писар ҳастанд; ва дар рӯзҳои охир онҳо бархоста, бо ҳамдигар ҷанг хоҳанд кард ва ҳафт нафари онҳо ҳафт хӯшаи пурқувваттарро хоҳанд зад.

23 Ва баъзе аз онҳо ба подшоҳ ин суханонро гуфтанд ва гуфтанд: «Ҳафт гови хуб нишон медиҳад, ки ҳафт фарзанд барои ту таваллуд мешаванд ва онҳо дар рӯзҳои охир ҳафт фарзанди фарзандонатро мекушанд; ва ҳафт хӯшаи хубе, ки ту дар хоби дуюм дидаӣ, он мирзоён ҳастанд, ки ҳафт мирзои дигар дар рӯзҳои охир бо онҳо ҷангида, онҳоро нобуд мекунанд ва аз барои фарзандонат интиқом мегиранд ва ҳукумат боз ба насли ту бармегардад».

24 Ва подшоҳ ҳамаи суханони ҳакимони Миср ва таъбири хобҳояшро шунид, ва ҳеҷ яке аз онҳо ба подшоҳ писанд наомад.

25 Ва подшоҳ бо ҳикмати худ медонист, ки онҳо дар ҳамаи ин суханон комилан дуруст сухан намегӯянд, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то суханони ҳакимони Мисрро вайрон кунад, то ки Юсуф аз хонаи зиндон берун равад ва дар Миср бузург шавад.

26Ва подшоҳ дид, ки аз миёни ҳамаи ҳакимону ҷодугарони Миср касе бо ӯ дуруст сухан намегӯяд, ва хашми подшоҳ аланга гирифт ва хашмаш дар вуҷуди ӯ аланга гирифт.

27 Ва подшоҳ фармон дод, ки ҳамаи ҳакимону ҷодугарон аз пеши ӯ берун раванд ва ҳама бо шармандагӣ ва шармандагӣ аз пеши подшоҳ берун рафтанд.

28 Ва подшоҳ фармон дод, ки дар саросари Миср эълон карда шавад, то ки ҳамаи ҷодугароне, ки дар Миср буданд, кушта шаванд ва ҳеҷ яке аз онҳо зинда намонад.

29 Ва сардорони посбонони подшоҳ бархостанд ва ҳар кас шамшери худро кашида, ба задани ҷодугарони Миср ва ҳакимони он шурӯъ карданд.

30Ва баъд аз ин Мерӯд, сардори соқӣ, омада, пеши подшоҳ таъзим кард ва дар пеши ӯ нишаст.

31 Ва соқӣ ба подшоҳ гуфт: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бошад ва салтанати ӯ дар замин баланд гардад».

32 Ту дар он рӯзҳо, ду сол пеш, бар бандаат хашмгин будӣ ва маро дар зиндон гузоштӣ, ва ман муддате дар зиндон будам, ман ва сардори нонпазон.
33 Ва бо мо як хизматгори ибрӣ буд, ки ба сардори посбонон тааллуқ дошт, ки Юсуф ном дошт, зеро оғояш аз ӯ хашмгин шуда, ӯро дар зиндон андохта буд ва дар он ҷо ба мо хизмат мекард.
34 Ва баъд аз муддате, вақте ки мо дар маҳалла будем, ман ва сардори нонпазон дар як шаб хобҳо дидем; ҳар яки мо мувофиқи таъбири хоби худ хоб дидем.
35 Ва субҳ омада, онҳоро ба он хизматгор нақл кардем, ва ӯ хобҳои моро ба мо таъбир кард, ба ҳар кас мувофиқи хобаш, оё дуруст таъбир кардааст?
36 Ва чунон ки ӯ ба мо тафсир кард, воқеа низ рӯй дод; ҳеҷ яке аз суханонаш ба замин наафтод.
37Ва акнун оғоям ва подшоҳам мардуми Мисрро беҳуда накушед; инак, он ғулом ҳанӯз дар хона аз ҷониби сардори посбонон, дар хонаи зиндон, маҳбус аст.
38 Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор ӯро даъват кунад, то ки ӯ назди ту биёяд ва таъбири дурусти хоберо, ки дидаӣ, ба ту бигӯяд.
39 Ва подшоҳ суханони сардори соқиро шунид ва подшоҳ фармон дод, ки ҳакимони Миср кушта нашаванд.
40 Ва подшоҳ ба хизматгоронаш амр дод, ки Юсуфро назди худ биёранд ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Назди ӯ биравед ва ӯро натарсонед, ки мабодо ӯ ошуфта шавад ва дуруст сухан гуфтанро надонад».
41 Ва хизматгорони подшоҳ назди Юсуф рафтанд ва ӯро зуд аз зиндон берун оварданд; хизматгорони подшоҳ ӯро риштарошон карданд ва либоси зиндониашро иваз карда, назди подшоҳ омад.
42 Ва подшоҳ бар тахти шоҳонаи худ бо либоси шоҳона, ки бо эфоди тиллоӣ оро дода шуда буд, нишаста буд ва тиллои холис бар он медурахшид, ва карбункул, ёқут ва зумуррад, бо ҳамаи сангҳои қиматбаҳое, ки бар сари подшоҳ буданд, чашмро хира мекарданд ва Юсуф аз подшоҳ хеле ҳайрон шуд.
43 Ва тахте, ки подшоҳ бар он нишаста буд, бо тилло ва нуқра ва сангҳои ҷинӣ пӯшонида шуда буд ва ҳафтод зинапоя дошт.
44 Ва дар сарзамини Миср одати онҳо чунин буд, ки ҳар касе, ки барои сӯҳбат бо подшоҳ меомад, хоҳ ӯ шоҳзода бошад, хоҳ касе, ки дар назари подшоҳ обрӯманд бошад, то зинапояи сию якум ба тахти подшоҳ мебаромад ва подшоҳ ба зинапояи сию шашум фаромада, бо ӯ сӯҳбат мекард.
45 Агар ӯ аз мардуми оддӣ мебуд, ба зинаи сеюм мерафт ва подшоҳ ба зинаи чорум мефаромад ва бо ӯ сӯҳбат мекард ва расми онҳо чунин буд, ки ҳар марде, ки бо ҳамаи ҳафтод забон гап заданро мефаҳмид, аз ҳафтод зина боло мерафт ва то расидан ба подшоҳ сухан мегуфт.
46 Ва ҳар марде, ки натавонист ҳафтодро пурра кунад, ба ҳамон зинаҳое, ки забонҳоеро медонист, ки бо онҳо гап мезад, боло рафт.
47 Ва дар он рӯзҳо дар Миср расм буд, ки касе бар онҳо ҳукмронӣ накунад, магар онҳое ки бо ҳафтод забон гап заданро мефаҳманд.
48 Ва ҳангоме ки Юсуф назди подшоҳ омад, то замин саҷда кард ва ба зинапояи сеюм баромад ва подшоҳ бар зинапояи чорум нишаст ва бо Юсуф сухан гуфт.
49 Ва подшоҳ ба Юсуф гуфт: «Ман хобе дидам, ва касе нест, ки онро дуруст таъбир кунад, ва имрӯз амр додам, ки ҳамаи ҷодугарони Миср ва ҳакимони он назди ман биёянд, ва ман хобҳоямро ба онҳо нақл кардам, ва касе онҳоро ба ман дуруст таъбир накардааст».
50Ва баъд аз ин имрӯз ман дар бораи ту шунидам, ки ту марди хирадманд ҳастӣ ва ҳар хоберо, ки мешунавӣ, дуруст таъбир карда метавонӣ.
51 Ва Юсуф ба фиръавн ҷавоб дода, гуфт: «Бигзор фиръавн хобҳои худро, ки дидааст, нақл кунад; албатта таъбирҳо аз они Худост; ва фиръавн хобҳои худро, хоби говҳо ва хоби хӯшаҳои ғалладонаро ба Юсуф нақл кард, ва подшоҳ аз сухан гуфтан бозистод.
52 Ва Юсуф дар ҳузури подшоҳ бо рӯҳи Худо пӯшонида шуд, ва ӯ медонист, ки аз он рӯз ба баъд подшоҳ чӣ мешавад ва таъбири дурусти хоби подшоҳро медонист, ва дар ҳузури подшоҳ сухан гуфт.
53 Ва Юсуф дар назари подшоҳ писанд омад, ва подшоҳ гӯшҳо ва дили худро хам кард ва ҳамаи суханони Юсуфро шунид. Ва Юсуф ба подшоҳ гуфт: «Фикр накун, ки ин ду хоб аст, зеро ин танҳо як хоб аст, зеро он чизеро, ки Худо дар тамоми замин интихоб кардааст, ки ба подшоҳ дар хобаш нишон додааст ва ин таъбири дурусти хоби ту аст:
54 Ҳафт гови хуб ва хӯшаҳои ғалладонагӣ ҳафт сол аст, ва ҳафт гови бад ва хӯшаҳои ғалладонагӣ низ ҳафт сол аст; ин як хоб аст.
55 Инак, ҳафт соли оянда дар саросари замин фаровонии фаровонӣ хоҳад буд, ва баъд аз он ҳафт соли қаҳтии сахт, қаҳтии хеле сахт, аз паси онҳо хоҳад омад; ва тамоми фаровонӣ аз замин фаромӯш хоҳад шуд, ва қаҳтӣ сокинони заминро фурӯ хоҳад бурд.
56 Подшоҳ як хоб дид, ва ин хоб ба фиръавн такрор шуд, зеро ин кор аз ҷониби Худо муқаррар шудааст ва Худо ба зудӣ онро амалӣ хоҳад кард.
57Акнун ман ба ту маслиҳат медиҳам ва ҷони ту ва ҷонҳои сокинони заминро аз шарри қаҳтӣ раҳо мекунам, то ки ту дар тамоми салтанати худ марди хеле доно ва хирадмандеро ҷустуҷӯ кунӣ, ки тамоми корҳои ҳукуматро медонад ва ӯро барои сарварии замини Миср таъин кунӣ.
58 Ва бигзор касе ки ту ӯро бар Миср таъин мекунӣ, дар зери худ нозиронро таъин кунад, то ки тамоми хӯроки солҳои фаровони ояндаро ҷамъоварӣ кунанд ва ғалла захира кунанд ва онро дар анборҳои таъиншудаи ту нигоҳ доранд.
59 Ва бигзор онҳо ин хӯрокро барои ҳафт соли қаҳтӣ нигоҳ доранд, то ки он барои ту ва қавмат ва тамоми замини ту пайдо шавад ва ту ва замини ту аз қаҳтӣ маҳрум нашаванд.
60 Бигзор ба ҳамаи сокинони замин фармон дода шавад, ки дар ҳафт соли фаровонӣ ҳар кас аз ҳосили замини худ ҳар навъ хӯрокворӣ ҷамъ кунад ва онро дар анборҳои худ гузорад, то ки дар рӯзҳои қаҳтӣ онро пайдо кунанд ва бо он зиндагӣ кунанд.
61 Ин таъбири дурусти хоби ту аст ва ин маслиҳатест, ки барои наҷоти ҷони ту ва ҷони ҳамаи зердастонат дода шудааст.

62 Подшоҳ ҷавоб дод ва ба Юсуф гуфт: «Кӣ мегӯяд ва кӣ медонад, ки суханони ту дурустанд?» Ва ба подшоҳ гуфт: «Ин барои ту нишонае хоҳад буд, ки ҳамаи суханони ман дурустанд ва насиҳати ман барои ту хуб аст».
63 Инак, занат имрӯз дар талоқ нишастааст ва барои ту писаре хоҳад зоид, ва ту бо ӯ шодӣ хоҳӣ кард; вақте ки фарзандат аз батни модараш берун равад, писари аввалинат, ки ду сол пеш таваллуд шудааст, хоҳад мурд, ва ту аз фарзанде, ки имрӯз барои ту таваллуд хоҳад шуд, тасаллӣ хоҳӣ ёфт.
64 Ва Юсуф гуфтани ин суханонро ба подшоҳ ба анҷом расонд ва ба подшоҳ таъзим кард ва берун рафт; ва ҳангоме ки Юсуф аз пеши подшоҳ берун рафт, он нишонаҳое, ки Юсуф ба подшоҳ гуфта буд, дар он рӯз ба амал омаданд.
65 Ва малика дар он рӯз писаре зоид ва подшоҳ хабари хушро дар бораи писараш шунид ва шод шуд, ва ҳангоме ки хабарнигор аз пеши подшоҳ берун рафт, хизматгорони подшоҳ писари нахустзодаи подшоҳро мурда дар замин ёфтанд.
66 Ва дар хонаи подшоҳ нола ва ғавғои азиме ба амал омад, ва подшоҳ онро шунид ва гуфт: «Чӣ нола ва ғавғоест, ки ман дар хона шунидаам?» Ва ба подшоҳ хабар доданд, ки писари нахустзодаи ӯ мурд; он гоҳ подшоҳ фаҳмид, ки ҳамаи суханони Юсуф дуруст буданд ва подшоҳ аз писараш, ки дар он рӯз барои ӯ таваллуд шуда буд, чунон ки Юсуф гуфта буд, тасаллӣ ёфт.

БОБИ 49

1 Баъд аз ин подшоҳ фиристод ва ҳамаи сардорон ва хизматгорон ва ҳамаи ашрофон ва бузургони подшоҳро ҷамъ овард, ва ҳама назди подшоҳ омаданд.
2Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Инак, шумо ҳамаи суханони ин марди ибрӣ ва ҳамаи аломатҳоеро, ки ӯ эълон карда буд, дидаед ва шунидаед, ва ҳеҷ яке аз суханонаш ба замин наафтодааст».
3Шумо медонед, ки ӯ таъбири дурусти хобро додааст ва он ҳатман амалӣ хоҳад шуд, пас акнун машварат кунед ва бидонед, ки чӣ кор хоҳед кард ва чӣ гуна замин аз қаҳтӣ раҳо хоҳад шуд.
4Акнун ҷустуҷӯ кун ва бубин, ки оё касе монанди ӯ пайдо мешавад, ки дар дилаш ҳикмат ва дониш аст, ва Ман ӯро бар замин таъин хоҳам кард.
5 Зеро шумо шунидед, ки марди ибрӣ дар ин бора чӣ маслиҳат додааст, то заминро аз қаҳтӣ наҷот диҳад, ва ман медонам, ки замин аз қаҳтӣ раҳо нахоҳад шуд, магар бо маслиҳати марди ибрӣ, ки ба ман маслиҳат додааст.
6Ва ҳама ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Маслиҳате, ки ибрӣ дар ин бора додааст, хуб аст; акнун, эй оғо ва подшоҳи мо, инак, тамоми замин дар дасти туст; ҳар коре, ки дар назарат писанд ояд, бикун».
7 Касеро, ки ту интихоб кунӣ ва бо хиради худ донӣ, ки ӯ доно аст ва қодир аст бо хиради худ заминро наҷот диҳад, подшоҳ ӯро барои итоат бар замин таъин хоҳад кард.
8 Ва подшоҳ ба ҳамаи сардорон гуфт: «Ман фикр кардам, ки азбаски Худо ба марди ибрӣ ҳар чизеро, ки гуфтааст, маълум кардааст, дар тамоми замин касе мисли ӯ оқил ва хирадманд нест; агар ин дар назари шумо писанд ояд, ман ӯро бар замин таъин мекунам, зеро ӯ бо хиради худ заминро наҷот хоҳад дод».
9 Ва ҳамаи сардорон ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Аммо дар қонунҳои Миср навишта шудааст, ва набояд вайрон карда шавад, ки ҳеҷ кас набояд бар Миср подшоҳӣ кунад ва баъд аз подшоҳ шахси дуюм набошад, балки касе ки ба ҳамаи забонҳои банӣ-одам донишманд бошад».
10Пас, эй подшоҳи мо, ин марди ибрӣ танҳо бо забони ибрӣ гап зада метавонад, ва чӣ гуна ӯ метавонад бар мо шахси дуюмдараҷа дар зери ҳукумат бошад, марде ки забони моро намедонад?
11 Акнун аз ту хоҳиш мекунем, ки ӯро даъват кунӣ ва бигзор ӯ пеши ту биёяд ва ӯро дар ҳама чиз озмоиш кунӣ ва ҳар коре, ки лозим мешуморӣ, анҷом диҳӣ.
12Ва подшоҳ гуфт: «Фардо ин кор анҷом дода мешавад, ва он чи гуфтӣ, хуб аст; ва ҳамаи сардорон дар он рӯз назди подшоҳ омаданд».
13 Ва дар он шаб Худованд яке аз фариштагони хизматгори Худро фиристод, ва ӯ ба замини Миср назди Юсуф омад, ва фариштаи Худованд бар сари Юсуф истод, ва инак, Юсуф шабона дар хонаи хӯҷаинаш дар зиндон дар бистар хобида буд, зеро хӯҷаинаш ӯро аз сабаби занаш ба зиндон баргардонида буд.
14 Ва фаришта ӯро аз хоб бедор кард, ва Юсуф бархоста, бар пойҳояш истод, ва инак, фариштаи Худованд рӯ ба рӯи ӯ истода буд; ва фариштаи Худованд бо Юсуф сухан гуфт, ва ӯ дар он шаб ба ӯ ҳамаи забонҳои одамиро омӯхт, ва ӯро Юсуф номид.
15 Ва фариштаи Худованд аз пеши ӯ рафт, ва Юсуф баргашта, бар бистари худ хобид; ва Юсуф аз рӯъёе ки дид, дар ҳайрат монд.
16 Ва субҳгоҳон подшоҳ ҳамаи сардорон ва хизматгоронашро даъват кард, ва ҳама омада, дар пеши подшоҳ нишастанд; ва подшоҳ амр дод, ки Юсуфро биёранд; ва хизматгорони подшоҳ рафта, Юсуфро назди фиръавн оварданд.
17 Ва подшоҳ берун омад ва аз зинапояҳои тахт боло рафт ва Юсуф бо подшоҳ ба ҳама забонҳо сухан гуфт ва Юсуф назди ӯ рафт ва бо подшоҳ сухан гуфт, то он даме ки ӯ дар зинапояи ҳафтодум назди подшоҳ расид ва ӯ дар пеши подшоҳ нишаст.
18 Ва подшоҳ аз Юсуф хеле шод шуд, ва ҳамаи мансабдорони подшоҳ, вақте ки ҳамаи суханони Юсуфро шуниданд, аз подшоҳ хеле шод шуданд.
19 Ва ин ба назари подшоҳ ва мансабдорон писанд омад, ки Юсуфро бар тамоми замини Миср баъд аз подшоҳ дуюмин таъин кунанд; ва подшоҳ ба Юсуф сухан ронда, гуфт:
20Вале ту ба ман маслиҳат додӣ, ки марди хирадмандеро бар замини Миср таъин кунам, то ки бо хиради ӯ заминро аз қаҳтӣ наҷот диҳад; акнун, азбаски Худо ҳамаи инро ва ҳамаи суханонеро, ки ту гуфтаӣ, ба ту маълум кардааст, дар тамоми замин марди оқил ва хирадманде мисли ту нест.
21 Ва номи ту дигар Юсуф номида нашавад, балки номи ту Зофнат-Панеа хоҳад буд; ту баъд аз ман дуюм хоҳӣ буд, ва ҳамаи корҳои салтанати ман мувофиқи

сухани ту анҷом дода хоҳанд шуд, ва қавми ман бо сухани ту берун хоҳанд рафт.
22 Ҳамчунин бандагон ва мулозимони ман аз зери дасти ту музди худро, ки ба онҳо ҳармоҳа дода мешавад, хоҳанд гирифт, ва тамоми қавми замин ба ту саҷда хоҳанд кард; танҳо дар тахти ман ман аз ту бузургтар хоҳам буд.
23 Ва подшоҳ ангуштарини худро аз дасташ кашида, ба дасти Юсуф гузошт; ва подшоҳ ба Юсуф либоси шоҳона пӯшонд, ва тоҷи тиллоӣ бар сараш гузошт ва занҷири тиллоӣ бар гарданаш овехт.
24 Ва подшоҳ ба хизматгоронаш амр дод, ва онҳо ӯро ба аробаи дуюми подшоҳ, ки муқобили аробаи подшоҳ мерафт, савор карданд; ва ӯро аз аспҳои подшоҳ ба аспи бузург ва қавӣ савор кард, то ки дар кӯчаҳои замини Миср гузаронад.
25 Ва подшоҳ фармон дод, ки ҳамаи онҳое, ки бо дом, арфа ва дигар созҳои мусиқӣ менавозанд, бо Юсуф биравванд; ҳазор дом, ҳазор меколот ва ҳазор набал аз паси ӯ рафтанд.
26 Ва панҷ ҳазор мард бо шамшерҳои дурахшон дар дастҳояшон пеши Юсуф раҳпаймоӣ ва бозӣ мекарданд, ва бист ҳазор нафар аз бузургони подшоҳ бо камарбандҳои чармии тиллопӯшшуда аз тарафи рости Юсуф ва бист ҳазор нафар аз тарафи чапи ӯ раҳпаймоӣ мекарданд, ва ҳамаи занон ва духтарон ба бомҳо мебаромаданд ё дар кӯчаҳо истода, ба Юсуф шодӣ мекарданд ва ба намуди зоҳирии Юсуф ва зебоии ӯ менигаристанд.
27Ва қавми подшоҳ пеш ва аз қафои ӯ мерафтанд, роҳро бо бухур ва кассия ва ҳар гуна атрҳои хушбӯй хушбӯй мекарданд, ва мур ва алоэро дар роҳ пошиданд, ва бист мард ин суханонро дар пеши ӯ дар тамоми замин бо овози баланд эълон карданд:
28 Оё шумо ин мардро мебинед, ки подшоҳ ӯро барои шахси дуюм интихоб кардааст? Ҳамаи корҳои ҳукумат аз ҷониби ӯ танзим карда мешаванд ва ҳар кӣ фармонҳои ӯро вайрон кунад ё пеши ӯ то замин саҷда накунад, хоҳад мурд, зеро ки ӯ бар зидди подшоҳ ва шахси дуюми ӯ исён мекунад.
29 Ва ҳангоме ки эълонкунандагон эълон карданро бас карданд, тамоми мардуми Миср пеши Юсуф саҷда карда, гуфтанд: «Подшоҳ зинда бод, ва дуюмаш низ зинда бод!» Ва ҳамаи сокинони Миср дар роҳ саҷда карданд ва вақте ки эълонкунандагон ба онҳо наздик шуданд, саҷда карданд ва бо ҳар навъ дафҳо, мехол ва небал дар пеши Юсуф шодӣ карданд.
30 Ва Юсуф бар аспаш чашмонашро ба осмон боло карда, фарёд зад ва гуфт: «Ӯ мискинро аз хок бармехезонад, мискинро аз теппаи ахлот бармехезонад. Эй Худованди лашкарҳо, хушбахт аст он касе ки ба Ту таваккал мекунад».
31 Ва Юсуф бо хизматгорон ва мулозимони фиръавн дар тамоми замини Миср гузашт, ва онҳо тамоми замини Миср ва тамоми ганҷҳои подшоҳро ба ӯ нишон доданд.
32 Ва Юсуф дар он рӯз баргашта, назди фиръавн омад, ва подшоҳ ба Юсуф дар замини Миср моликияте дод, ки заминҳо ва токзорҳоро дар бар мегирифт. Ва подшоҳ ба Юсуф се ҳазор талант нуқра ва як ҳазор талант тилло, сангҳои ҷайқ ва бделлиум ва тӯҳфаҳои зиёде дод.
33 Ва рӯзи дигар подшоҳ ба тамоми мардуми Миср амр дод, ки барои Юсуф ҳадияҳо ва тӯҳфаҳо биёранд ва ҳар касе ки фармони подшоҳро вайрон кунад, бояд кушта шавад; ва онҳо дар кӯчаи шаҳр баландие сохтанд ва либосҳоро дар он ҷо паҳн карданд, ва ҳар кӣ чизеро назди Юсуф меовард, онро ба баландие мегузошт.
34 Ва тамоми мардуми Миср ба баландии баландӣ чизе партофтанд: барои яке гӯшвораи тиллоӣ, барои дигаре ангуштаринҳо ва гӯшвораҳо, ва зарфҳои гуногун аз тилло ва нуқра, ва сангҳои ҷайқ ва бделлиум бар баландии баландӣ андохтанд; ва ҳар кас аз он чи дошт, чизе дод.
35 Ва Юсуф ҳамаи инҳоро гирифта, дар ганҷинаҳои худ гузошт ва ҳамаи сардорон ва ашрофони подшоҳ Юсуфро болобардор карданд ва ба ӯ тӯҳфаҳои зиёде доданд, зеро подшоҳ ӯро ба мақоми дуюми худ интихоб карда буд.
36 Ва подшоҳ назди Пӯтифера, писари Аҳирам, коҳини Он, фиристод, ва ӯ духтари хурдии худ Оснатро гирифта, ба Юсуф ба занӣ дод.
37 Ва духтар хеле зебо буд, бокирае, ки мард ӯро намешинохт, ва Юсуф ӯро ба занӣ гирифт; ва подшоҳ ба Юсуф гуфт: «Ман фиръавн ҳастам, ва ғайр аз ту касе ҷуръат намекунад, ки даст ё пои худро баланд кунад, то қавми маро дар саросари замини Миср идора кунад».
38 Ва Юсуф сӣсола буд, вақте ки дар ҳузури фиръавн истода буд, ва Юсуф аз пеши подшоҳ берун рафт, ва ӯ дар Миср шахси дуюми подшоҳ шуд.
39 Ва подшоҳ ба Юсуф сад хизматгор дод, то дар хонааш ба ӯ хизмат кунанд, ва Юсуф низ хизматгорони зиёдеро фиристода, харид, ва онҳо дар хонадони Юсуф монданд.
40 Сипас Юсуф дар пеши ҳавлии қасри подшоҳ барои худ хонаи хеле боҳашамате мисли хонаҳои подшоҳон сохт ва дар он хона маъбади калоне сохт, ки намуди зоҳирии хеле зебо ва барои истиқоматаш мувофиқ буд; Юсуф се сол хонаашро бунёд кард.
41 Ва Юсуф тахти зебое аз тилло ва нуқраи фаровон барои худ сохт ва онро бо сангҳои ҷин ва бделлиум пӯшонд ва бар он симои тамоми замини Миср ва симои дарёи Мисрро, ки тамоми замини Мисрро обёрӣ мекунад, сохт; ва Юсуф дар хонаи худ бар тахти худ эмин нишаст ва Худованд ҳикмати Юсуфро афзун кард.
42 Ва ҳамаи сокинони Миср ва хизматгорони фиръавн ва ашрофонаш Юсуфро хеле дӯст медоштанд, зеро ин кор аз ҷониби Худованд барои Юсуф буд.
43 Ва Юсуф лашкаре дошт, ки ҷанг мекард, ки бо лашкар ва лашкар ба чил ҳазору шашсад нафар мерафтанд, ки қодир буданд силоҳ ба даст гиранд, то ба подшоҳ ва Юсуф бар зидди душман кумак кунанд, ғайр аз афсарони подшоҳ ва бандагонаш ва сокинони Миср, ки бешумор буданд.
44 Ва Юсуф ба паҳлавонони худ ва ба тамоми лашкари худ сипарҳо ва найзаҳо, кулоҳҳо ва зиреҳҳо ва сангҳо барои фалахмонӣ дод.

БОБИ 50

1 Дар он вақт фарзандони Таршиш бар зидди фарзандони Исмоил омада, бо онҳо ҷанг карданд ва фарзандони Таршиш муддати тӯлонӣ исмоилиёнро ғорат карданд.
2 Ва фарзандони Исмоил дар он рӯзҳо камшумор буданд ва натавонистанд бар фарзандони Таршиш ғолиб оянд, ва сахт ситам карда шуданд.
3 Ва пирони исмоилиён ба подшоҳи Миср сабте фиристоданд, ки гуфта буд: «Аз ту хоҳиш мекунам, ки сардорон ва лашкарони бандагонатро фирист, то ба мо дар ҷанг бо фарзандони Таршиш кумак кунанд, зеро мо муддати тӯлонӣ онро фурӯ мебарем».
4 Ва фиръавн Юсуфро бо мардони пурқудрат ва лашкаре, ки бо ӯ буданд, ва инчунин мардони пурқудраташро аз хонаи подшоҳ фиристод.
5 Ва онҳо ба замини Ҳавило назди банӣ-Исмоил рафтанд, то ба онҳо бар зидди банӣ-Таршиш кумак кунанд, ва банӣ-Исмоил бо банӣ-Таршиш ҷангиданд, ва Юсуф ба таршишиён зарба зад ва тамоми замини онҳоро таслим кард, ва банӣ-Исмоил то имрӯз дар он ҷо зиндагӣ мекунанд.
6 Ва ҳангоме ки замини Таршиш таслим карда шуд, ҳамаи Таршишиён гурехтанд ва ба марзи бародарони худ, банӣ-Ёвон, расиданд; ва Юсуф бо тамоми паҳлавонон ва лашкари худ ба Миср баргашт, ва як нафар аз онҳо гум нашуд.
7 Ва дар гардиши сол, дар соли дуюми ҳукмронии Юсуф бар Миср, Худованд дар тамоми замин барои ҳафт сол фаровонии фаровон дод, чунон ки Юсуф гуфта буд, зеро Худованд дар он рӯзҳо тамоми ҳосили заминро барои ҳафт сол баракат дод, ва онҳо хӯрданд ва хеле сер шуданд.
8 Ва Юсуф дар он замон дар зери итоати худ нозирон дошт, ва онҳо тамоми ғаллаи солҳои фаровонро ҷамъ мекарданд ва сол ба сол ғалла ҷамъ мекарданд ва онро дар ганҷинаҳои Юсуф мегузоштанд.
9 Ва ҳар вақте ки онҳо хӯрокро ҷамъ мекарданд, Юсуф амр медод, ки ғалларо дар хӯшаҳо биёранд ва аз хоки саҳро низ бо он биёранд, то ки он вайрон нашавад.
10 Ва Юсуф ин корро сол ба сол мекард, ва ғалларо мисли реги баҳр фаровон ҷамъ мекард, зеро захираи ӯ бузург буд ва аз фаровонӣ онро шумурдан мумкин набуд.
11 Ва ҳамаи сокинони Миср дар тӯли ҳафт соли фаровонӣ ҳар гуна хӯроквориро дар анборҳои худ ба таври фаровон ҷамъ карданд, аммо онҳо ончунон ки Юсуф карда буд, рафтор накарданд.
12 Ва тамоми хӯрокворӣ, ки Юсуф ва мисриён дар ҳафт соли фаровонӣ ҷамъ карда буданд, барои ҳафт соли қаҳтӣ захираи замин ва барои таъмини тамоми замин захира карда шуд.
13 Ва сокинони Миср анбори ҳар кас ва ҷои пинҳонии худро бо ғалла пур карданд, то ки дар вақти қаҳтӣ барои худ хӯрок хӯранд.
14 Ва Юсуф тамоми хӯрокворииеро, ки ҷамъ карда буд, дар ҳамаи шаҳрҳои Миср ҷойгир кард, ва ҳамаи анборҳоро пӯшид ва посбононро бар онҳо гузошт.
15 Ва зани Юсуф, Оснат, духтари Фӯтифера, барои ӯ ду писар, Менашше ва Эфроим, зоид, ва Юсуф сию чорсола буд, вақте ки онҳоро ба дунё овард.
16 Ва писарон ба воя расиданд ва бо роҳҳои ӯ ва дастуроти ӯ рафтор карданд, аз роҳе, ки падарашон ба онҳо таълим дода буд, на ба тарафи рост ва на ба чап, дур нашуданд.
17 Ва Худованд бо писарон буд, ва онҳо ба воя расиданд ва дар ҳар ҳикмат ва дар ҳама корҳои ҳукумат фаҳмиш ва маҳорат пайдо карданд, ва ҳамаи мансабдорони подшоҳ ва бузургони ӯ аз сокинони Миср писаронро сарбаланд мекарданд ва онҳо дар байни фарзандони подшоҳ тарбия ёфтанд.
18 Ва ҳафт соли фаровонӣ, ки дар саросари замин буд, ба охир расид, ва ҳафт соли қаҳтӣ, чунон ки Юсуф гуфта буд, баъд аз онҳо фаро расид, ва қаҳтӣ дар тамоми замин ҳукмфармо шуд.
19 Ва тамоми мардуми Миср диданд, ки қаҳтӣ дар замини Миср сар шудааст, ва тамоми мардуми Миср анборҳои ғаллаи худро кушоданд, зеро қаҳтӣ бар онҳо ҳукмфармо буд.
20 Ва тамоми хӯрокворииеро, ки дар анборҳояшон буд, пур аз ҳашарот ва барои хӯрдан номувофиқ ёфтанд; ва қаҳтӣ дар тамоми замин ҳукмфармо шуд; ва ҳамаи сокинони Миср омада, пеши фиръавн гиря карданд, зеро ки қаҳтӣ бар онҳо шадид буд.
21 Ва ба фиръавн гуфтанд: «Ба бандагонат хӯрок деҳ, ва чаро мо ва кӯдаконамон дар пеши назари ту аз гуруснагӣ бимирем?»
22 Ва фиръавн ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Пас чаро ба ман фарёд мезанед? Оё Юсуф амр надод, ки ғалла дар ҳафт соли фаровонӣ барои солҳои қаҳтӣ захира карда шавад? Ва чаро шумо ба овози ӯ гӯш надодед?
23 Ва мардуми Миср ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Қасам ба ҷони ту, эй оғои мо, бандагонат ҳар он чиро, ки Юсуф амр фармуда буд, иҷро карданд, зеро бандагонат низ дар тӯли ҳафт соли фаровонӣ тамоми ҳосили заминҳои худро ҷамъоварӣ карда, дар анборҳо то имрӯз захира кардаанд».
24 Ва вақте ки гуруснагӣ бар бандагони ту ҳукмфармо шуд, мо анборҳои худро кушодем, ва инак, тамоми маҳсулоти мо пур аз ҳашарот буд ва барои хӯрдан мувофиқ набуд.
25 Ва подшоҳ ҳама чизеро, ки ба сари сокинони Миср омада буд, шунид, подшоҳ аз қаҳтӣ сахт тарсид ва сахт тарсид; ва подшоҳ ба мардуми Миср ҷавоб дода, гуфт: «Азбаски ҳамаи ин бо шумо рӯй додааст, назди Юсуф равед ва ҳар чизеро, ки ӯ ба шумо мегӯяд, иҷро кунед ва аз фармонҳои ӯ нагузаред».
26 Ва тамоми мардуми Миср берун омада, назди Юсуф омаданд ва ба ӯ гуфтанд: «Ба мо хӯрок деҳ ва чаро мо дар пеши ту аз гуруснагӣ бимирем?» Зеро ки мо дар тӯли ҳафт сол ҳосили худро ҷамъ кардем, чунон ки ту амр дода будӣ, ва онро захира кардем, ва ин ба сари мо омад».
27 Ва Юсуф ҳамаи суханони мардуми Миср ва он чиро, ки ба онҳо рӯй дода буд, шунид, ҳамаи анборҳои ҳосили худро кушода, онро ба мардуми Миср фурӯхт.
28 Ва қаҳтӣ дар тамоми замин ҳукмронӣ кард, ва қаҳтӣ дар ҳама кишварҳо ҳукмфармо буд, аммо дар замини Миср ҳосиле барои фурӯш буд.
29 Ва ҳамаи сокинони Миср барои харидани ғалла назди Юсуф меомаданд, зеро ки қаҳтӣ онҳоро фаро

гирифт ва тамоми ғаллаи онҳо талаф шуд, ва Юсуф онро ҳар рӯз ба тамоми мардуми Миср мефурӯхт.
30 Ва ҳамаи сокинони замини Канъон ва фалиштиён ва онҳое ки дар он тарафи Урдун буданд, ва мардуми шарқ ва ҳамаи шаҳрҳои заминҳои дуру наздик шуниданд, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, ва ҳама барои харидани ғалла ба Миср омаданд, зеро ки қаҳтӣ онҳоро фаро гирифт.
31 Ва Юсуф анборҳои ғалларо кушода, посбононро бар онҳо гузошт, ва онҳо ҳар рӯз истода, ба ҳар касе ки меомад, мефурӯхтанд.
32 Ва Юсуф медонист, ки бародаронаш низ барои харидани ғалла ба Миср меоянд, зеро қаҳтӣ дар тамоми замин ҳукмфармо буд. Ва Юсуф ба тамоми қавми худ амр дод, ки инро дар саросари Миср эълон кунанд ва гуфт:
33 Ин ризои подшоҳ, дуюмаш ва бузургони онҳост, ки ҳар касе, ки мехоҳад дар Миср ғалла харад, хизматгорони худро барои харид ба Миср нафиристад, балки писаронаш ва инчунин ҳар мисрӣ ё канъонӣ, ки аз ҳама гуна мағозаҳо аз харидани ғалла дар Миср меояд ва рафта онро дар саросари замин мефурӯшад, ӯ хоҳад мурд, зеро ҳеҷ кас ҷуз барои таъмини хонаводааш намехарад.
34Ва ҳар касе ки ду ё се ҳайвонро роҳнамоӣ мекунад, хоҳад мурд, зеро ки одам танҳо ҳайвони худро роҳнамоӣ мекунад.
35 Ва Юсуф дар дарвозаҳои Миср посбонон гузошт ва ба онҳо амр дода, гуфт: «Ҳар касе, ки барои харидани ғалла меояд, иҷозат надиҳад, ки ба ӯ дарояд, то он даме ки номаш ва номи падараш ва номи падараш навишта шавад, ва ҳар чизе ки рӯзона навишта мешавад, номҳои онҳоро шомгоҳон ба ман фиристед, то ки номҳои онҳоро бидонам».
36 Ва Юсуф дар саросари замини Миср нозиронро гузошт ва ба онҳо амр дод, ки ҳамаи ин корҳоро анҷом диҳанд.
37 Ва Юсуф ҳамаи ин корҳоро кард ва ин қонунҳоро муқаррар кард, то бидонад, ки кай бародаронаш барои харидани ғалла ба Миср меоянд; ва қавми Юсуф онро ҳар рӯз дар Миср мувофиқи ин суханон ва қонунҳое, ки Юсуф амр дода буд, эълон мекарданд.
38 Ва ҳамаи сокинони сарзамини шарқ ва ғарб ва тамоми замин аз қонунҳо ва дастурҳое, ки Юсуф дар Миср ҷорӣ карда буд, шуниданд, ва сокинони қисматҳои дурдасти замин омада, рӯз ба рӯз дар Миср ғалла мехариданд ва сипас мерафтанд.
39 Ва ҳамаи сардорони Миср ончунон ки Юсуф амр дода буд, амал карданд, ва ҳамаи онҳое ки барои харидани ғалла ба Миср меомаданд, дарбонон номҳои худ ва номи падарони худро менавиштанд ва ҳар рӯз онҳоро шом пеши Юсуф меоварданд.

БОБИ 51

1 Ва баъд аз он Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, ва писаронашро даъват кард, ки ба Миср раванд, то ғалла харанд, зеро қаҳтӣ низ бар онҳо ҳукмфармо буд; ва писаронашро даъват карда, гуфт:
2 Инак, шунидам, ки дар Миср ғалла ҳаст ва ҳамаи мардуми рӯи замин барои харид ба он ҷо мераванд; пас, чаро шумо дар пеши тамоми рӯи замин қаноатманд мешавед? Шумо низ ба Миср равед ва барои мо каме ғалла бихаред, то ки мо намирем.
3 Ва писарони Яъқуб ба овози падарашон гӯш доданд ва бархостанд, то ба Миср раванд, то дар байни дигарон, ки ба он ҷо омада буданд, ғалла харанд.
4 Ва падарашон Яъқуб ба онҳо амр дода, гуфт: «Вақте ки ба шаҳр медароед, якҷоя аз як дарвоза надароед, зеро сокинони он замин зиёданд».
5 Ва писарони Яъқуб рафта, ба Миср рафтанд ва писарони Яъқуб ҳар он чиро, ки падарашон ба онҳо фармуда буд, иҷро карданд, ва Яъқуб Биньёминро нафиристод, зеро гуфт: «Мабодо дар роҳ мисли бародараш ба ӯ фалокате рӯй диҳад» ва даҳ писари Яъқуб рафтанд.
6 Ва ҳангоме ки писарони Яъқуб дар роҳ буданд, аз он чи бо Юсуф карда буданд, пушаймон шуданд ва бо якдигар сӯҳбат карда, гуфтанд: «Мо медонем, ки бародари мо Юсуф ба Миср рафт ва акнун мо ӯро дар ҳар ҷое, ки меравем, ҷустуҷӯ хоҳем кард ва агар ӯро пайдо кунем, ӯро аз оғояш бо фидия мегирем ва агар не, бо зӯрӣ мемирем ва барои ӯ мемирем».
7 Ва писарони Яъқуб ба ин розӣ шуданд ва худро аз Юсуф тақвият доданд, то ӯро аз дасти оғояш раҳо кунанд ва писарони Яъқуб ба Миср рафтанд; ва ҳангоме ки ба Миср наздик шуданд, аз якдигар ҷудо шуданд ва аз даҳ дарвозаи Миср гузаштанд ва дарвозабонон номҳои онҳоро дар он рӯз навишта, шомгоҳон назди Юсуф оварданд.
8 Ва Юсуф номҳоро аз дасти дарвозабонони шаҳр хонд ва дид, ки бародаронаш аз даҳ дарвозаи шаҳр даромадаанд; ва Юсуф дар он вақт амр дод, ки ин дар тамоми сарзамини Миср эълон карда шавад ва гуфт:
9 Эй ҳамаи посбонони анбор, берун равед, ҳамаи анборҳои ғалладонаро пӯшед ва бигзор танҳо яктоаш кушода монад, то онҳое ки меоянд, аз он харида тавонанд.
10 Ва ҳамаи сардорони Юсуф дар он вақт чунин карданд ва ҳамаи анборҳоро пӯшиданд ва танҳо яктоашро кушода гузоштанд.
11 Ва Юсуф номҳои бародаронашро ба шахсе ки дар анбори кушода буд, навишта дод ва ба ӯ гуфт: «Ҳар кӣ барои харидани ғалла назди ту биёяд, номи ӯро бипурс, ва вақте ки одамоне бо чунин номҳо пеши ту биёянд, онҳоро гирифта фирист, ва онҳо ҳамин тавр карданд».
12 Ва писарони Яъқуб ба шаҳр омаданд, пеш аз он ки барои худ ғалла харанд, дар шаҳр ҷамъ шуданд, то Юсуфро ҷустуҷӯ кунанд.
13 Ва онҳо ба деворҳои фоҳишаҳо рафтанд ва Юсуфро дар деворҳои фоҳишаҳо се рӯз ҷустуҷӯ карданд, зеро фикр мекарданд, ки Юсуф дар деворҳои фоҳишаҳо меояд, зеро Юсуф хеле зебо ва дӯстдошта буд; ва писарони Яъқуб Юсуфро се рӯз ҷустуҷӯ карданд, аммо ӯро наёфтанд.
14 Ва марде ки сардори анбор буд, номҳоеро, ки Юсуф ба ӯ дода буд, ҷустуҷӯ кард, вале онҳоро наёфт.
15 Ва ӯ назди Юсуф фиристода, гуфт: «Се рӯз гузашт, ва он мардоне ки номҳояшонро ба ман додӣ, наомадаанд; ва Юсуф хизматгоронро фиристод, то ин мардонро дар тамоми Миср ҷустуҷӯ кунанд ва онҳоро назди Юсуф биёранд».

16 Ва ғуломони Юсуф рафтанд ва ба Миср омаданд, вале онҳоро ёфта натавонистанд; ва ба Ҷӯшан рафтанд, вале дар он ҷо набуданд; ва сипас ба шаҳри Раамсес рафтанд, вале онҳоро ёфта натавонистанд.
17 Ва Юсуф шонздаҳ хизматгорро барои ҷустуҷӯи бародаронаш фиристод, ва онҳо рафта, дар чор гӯшаи шаҳр паҳн шуданд, ва чор хизматгор ба хонаи фоҳишаҳо даромаданд ва даҳ мардро дар он ҷо ёфтанд, ки бародари худро меҷӯянд.
18 Ва он чор мард онҳоро гирифта, пеши ӯ оварданд ва ба ӯ то замин саҷда карданд. Ва Юсуф дар маъбади худ бар тахти худ нишаста буд, либосҳои шоҳона пӯшида буд ва бар сараш тоҷи калони тиллоӣ буд, ва ҳамаи паҳлавонон дар гирди ӯ нишаста буданд.
19 Ва писарони Яъқуб Юсуфро диданд, ва қомат ва зебоӣ ва шукӯҳи ӯ дар назарашон аҷиб менамуд, ва боз ба ӯ то замин саҷда карданд.
20 Ва Юсуф бародаронашро дид ва онҳоро шинохт, вале онҳо ӯро нашинохтанд, зеро Юсуф дар назари онҳо хеле бузург буд, аз ин рӯ ӯро нашинохтанд.
21 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Аз куҷоед?» Ва ҳама ҷавоб доданд: «Бандагони ту аз замини Канъон барои харидани ғалла омадаанд, зеро ки қаҳтӣ дар тамоми замин ҳукмфармост, ва бандагони ту шуниданд, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, бинобар ин онҳо дар байни дигар омадагон омадаанд, то ки барои таъмини рӯзгори худ ғалла харанд».
22 Ва Юсуф ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Агар шумо барои харидан омада бошед, чунон ки мегӯед, чаро аз даҳ дарвозаи шаҳр меоед? Шояд танҳо барои ҷосусӣ дар ин замин омада бошед.
23 Ва ҳама якҷоя ба Юсуф ҷавоб дода, гуфтанд: «Не, оғоям, мо ҳақ ҳастем. Бандагонат ҷосус нестанд, балки барои харидани ғалла омадаем, зеро бандагонат ҳама бародаранд, фарзандони як мард дар замини Канъон ҳастанд. Ва падарамон ба мо амр дода, гуфт: «Вақте ки ба шаҳр меоед, аз сабаби сокинони он замин якҷоя аз як дарвоза надароед».
24 Ва Юсуф боз ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Ин аст он чизе ки ман ба шумо гуфтам: шумо барои ҷосусӣ дар замин омадаед, бинобар ин ҳамаатон аз даҳ дарвозаи шаҳр гузаштаед; шумо барои дидани урёнии замин омадаед».
25 Албатта, ҳар касе, ки барои харидани ғалла меояд, ба роҳи худ меравад, ва шумо аллакай се рӯз дар ин сарзамин ҳастед, ва шумо дар деворҳои фоҳишаҳое, ки ин се рӯз дар он будед, чӣ кор мекунед? Албатта, ҷосусҳо низ чунин корҳоро мекунанд.
26 Ва ба Юсуф гуфтанд: «Огоҳ бош, ки оғои мо чунин сухан гӯяд, зеро мо дувоздаҳ бародар ҳастем, писарони падарамон Яъқуб, дар замини Канъон, писари Исҳоқ, писари Иброҳим, ки ибрӣ аст, ва инак, хурдӣ имрӯз бо падари мо дар замини Канъон аст, ва яке нест, зеро ки ӯ аз мо гум шудааст, ва мо фикр кардем, ки шояд ӯ дар ин замин бошад, бинобар ин мо ӯро дар тамоми замин меҷӯем ва ҳатто ба хонаҳои фоҳишаҳо омадем, то ӯро дар он ҷо ҷустуҷӯ кунем».
27 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Оё шумо Ӯро дар тамоми замин ҷустуҷӯ кардед, ки танҳо Миср боқӣ монд, то Ӯро дар он ҷустуҷӯ кунед? Ва бародари шумо дар хонаҳои фоҳишаҳо чӣ кор кунад, гарчанде ки ӯ дар Миср буд? Оё шумо нагуфтед, ки шумо аз фарзандони Исҳоқ, писари Иброҳим, ҳастед ва писарони Яъқуб дар хонаҳои фоҳишаҳо чӣ кор хоҳанд кард?
28 Ва ба ӯ гуфтанд: «Азбаски шунидем, ки исмоилиён ӯро аз мо дуздидаанд, ва ба мо хабар доданд, ки ӯро дар Миср фурӯхтаанд; ва бандаат, бародари мо, хеле зебо ва мӯҳтарам аст, бинобар ин мо фикр кардем, ки ӯ ҳатман дар хонаҳои фоҳишаҳо хоҳад буд, бинобар ин бандагонат ба он ҷо рафтанд, то ӯро ҷустуҷӯ кунанд ва барои ӯ фидия диҳанд».
29Ва Юсуф боз ҳам ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Шумо дурӯғ мегӯед ва дурӯғ мегӯед, то дар ҳаққи худ бигӯед, ки шумо фарзандони Иброҳим ҳастед; ба ҳаёти фиръавн, шумо ҷосус ҳастед; бинобар ин ба хонаҳои фоҳишагон омадаед, то ки шуморо нашиносанд».
30 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Акнун, агар ӯро ёбед ва оғояш аз шумо нархи гарон талаб кунад, оё онро барои ӯ медиҳед?» Ва онҳо гуфтанд: «Дода мешавад».
31 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Агар оғояш розӣ набошад, ки бо ӯ бо нархи гарон ҷудо шавад, шумо ба хотири ӯ чӣ кор мекунед?» Ва онҳо ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Агар ӯро ба мо надиҳад, мо ӯро мекушем ва бародари худро гирифта, меравем».
32 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин аст он чизе ки ман ба шумо гуфтам: шумо ҷосус ҳастед, зеро омадаед, ки сокинони ин заминро бикушед, зеро шунидем, ки ду бародари шумо дар замини Канъон ҳамаи сокинони Шакемро аз барои хоҳарат куштанд, ва акнун шумо низ барои бародаратон дар Миср чунин амал мекунед».
33 Танҳо бо ин ман медонам, ки шумо одамони ҳақиқӣ ҳастед; агар шумо яке аз байни худро ба хона фиристед, то бародари хурдии худро аз падаратон биёрад ва ӯро ба ин ҷо назди ман биёрад ва бо ин кор ман хоҳам донист, ки шумо ҳақ ҳастед.
34 Ва Юсуф ҳафтод нафар аз паҳлӯҳои худро даъват карда, ба онҳо гуфт: «Ин одамонро гирифта, ба зиндон биёред».
35 Ва мардони паҳлӯ даҳ нафарро гирифтанд, онҳоро дастгир карда, ба зиндон андохтанд ва онҳо се рӯз дар зиндон монданд.
36 Ва дар рӯзи сеюм Юсуф онҳоро аз маҳбас берун овард ва ба онҳо гуфт: «Агар шумо одамони ростқавл бошед, ин корро барои худатон кунед, то ки зинда монед. Яке аз бародарони шумо дар маҳбас нигоҳ дошта шавад, вақте ки шумо меравед ва ғалларо барои хонаводаатон ба замини Канъон баред, ва бародари хурдии худро биёред ва ӯро назди ман биёред, то бидонам, ки вақте ки шумо ин корро мекунед, шумо одамони ростқавл ҳастед».
37 Ва Юсуф аз пеши онҳо берун рафта, ба ҳуҷра даромад ва бо гиряи зиёд гирист, зеро ки ба онҳо раҳмаш омада буд, ва рӯяшро шуста, боз назди онҳо баргашт ва Шимъӯнро аз онҳо гирифта, амр дод, ки ӯро банданд, аммо Шимъӯн намехост ин корро кунад, зеро ӯ марди хеле пурқудрат буд ва наметавонистанд ӯро банданд.
38 Ва Юсуф мардони паҳлӯяшро даъват кард ва ҳафтод нафар мардони паҳлӯи паҳлӯ бо шамшерҳои кашида дар дасташон пеши ӯ омаданд ва писарони Яъқуб аз онҳо тарсиданд.

39 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин мардро дастгир кунед ва дар зиндон нигоҳ доред, то даме ки бародаронаш назди ӯ биёянд, ва мардони далеру шуҷои Юсуф шитоб карданд ва ҳама Шимъӯнро дастгир карданд, то ӯро банданд; ва Шимъӯн доду фарёди баланд ва даҳшатнок баровард ва доду фарёд аз дур шунида шуд».
40 Ва ҳамаи мардони далеру шуҷои Юсуф аз садои фарёд тарсиданд, ки рӯй ба замин афтоданд ва сахт тарсиданд ва гурехтанд.
41 Ва ҳамаи мардоне, ки бо Юсуф буданд, гурехтанд, зеро ки аз ҷони худ сахт метарсиданд, ва танҳо Юсуф ва писараш Менашше дар он ҷо монданд, ва Менашше писари Юсуф қуввати Шимъӯнро дид ва сахт хашмгин шуд.
42Ва Манашше писари Юсуф назди Шимъӯн бархост, ва Манашше бо мушт ба пушти гарданаш зарбаи сахт зад, ва Шимъӯн аз хашмаш хомӯш шуд.
43Ва Менашше Шимъӯнро дастгир кард ва ӯро бо зӯрӣ гирифт ва баста, ба зиндон андохт; ва ҳамаи писарони Яъқуб аз амали ҷавон дар ҳайрат монданд.
44 Шимъӯн ба бародаронаш гуфт: «Ҳеҷ яке аз шумо нагӯяд, ки ин зарбаи мисрӣ аст, балки ин зарбаи хонадони падари ман аст».
45 Баъд аз ин Юсуф фармон дод, ки ӯро, ки масъули анбор буд, даъват кунанд, то халтаҳои онҳоро бо ғалла, то он даме ки бардошта метавонанд, пур кунанд ва пули ҳар касро ба халтааш баргардонанд ва ба онҳо барои роҳ ғизо диҳанд; ва бо онҳо чунин кард.
46 Ва Юсуф ба онҳо амр дода, гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки аз фармони ман дар бораи овардани бародари худ, чунон ки ба шумо гуфтам, саркашӣ накунед; ва вақте ки бародари худро назди ман меоред, ман хоҳам донист, ки шумо одамони ростқавл ҳастед ва шумо дар замин тиҷорат хоҳед кард, ва ман бародари шуморо ба шумо бармегардонам, ва шумо ба саломатӣ назди падари худ хоҳед баргашт».
47 Ва ҳама ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳамон тавре ки оғои мо мегӯяд, ҳамон тавр хоҳем кард». Ва онҳо ба замин саҷда карданд.
48 Ва ҳар кас ғаллаи худро ба хараш бардошт, ва онҳо барои рафтан ба сарзамини Канъон назди падари худ рафтанд; ва ба меҳмонхона расиданд, ва Левӣ халтаи худро паҳн кард, то ба хараш хӯрок диҳад, ва дид, ки пулаш дар вазни пурра ҳанӯз дар халтааш аст.
49 Ва он мард сахт тарсид ва ба бародаронаш гуфт: «Пули ман баргардонида шуд ва инак, он дар халтаи ман аст». Ва он мардон сахт тарсиданд ва гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки Худо бо мо кардааст?»
50 Ва ҳама гуфтанд: «Пас, чӣ гуна эҳсони Худованд бо падарони мо, бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ки имрӯз Худованд моро ба дасти подшоҳи Миср супурдааст, то ки бар мо найрангбозӣ кунад?»
51Ва Яҳудо ба онҳо гуфт: «Мо дар назари Худованд Худои худ гуноҳкор ҳастем, ки бародари худро, яъне гӯшти худро, фурӯхтаем; пас чаро мегӯед: «Эҳсони Худованд бо падарони мо куҷост?»
52Ва Рубен ба онҳо гуфт: «Оё ман ба шумо нагуфта будам, ки бар зидди писар гуноҳ накунед, ва шумо ба ман гӯш надодед? Акнун Худо ӯро аз мо талаб мекунад, ва чӣ тавр шумо ҷуръат мекунед бигӯед: "Эҳсони Худованд бо падарони мо куҷост, дар ҳоле ки шумо дар назди Худованд гуноҳ кардаед?"
53 Ва шабро дар он ҷо гузаронданд, ва субҳи барвақт бархоста, ғаллаи худро ба харҳои худ бор карданд ва онҳоро бурданд ва ба хонаи падарашон дар замини Канъон расиданд.
54 Ва Яъқуб ва аҳли байташ барои пешвози писаронаш берун рафтанд, ва Яъқуб дид, ки бародарашон Шимъӯн бо онҳо нест; ва Яъқуб ба писаронаш гуфт: «Бародари шумо Шимъӯн куҷост, ки ман ӯро намебинам?» Ва писаронаш ба ӯ ҳар он чиро, ки дар Миср ба сарашон омада буд, нақл карданд.

БОБИ 52

1 Ва онҳо ба хонаи худ даромаданд, ва ҳар кас халтаи худро кушоданд ва диданд, ки инак, халтаи пулҳои ҳар кас дар он ҷост, ки онҳо ва падарашон аз он сахт тарсиданд.
2 Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардед? Ман бародари шумо Юсуфро фиристодам, то аз шумо хабар гирад, ва шумо ба ман гуфтед: «Ҳайвони ваҳшӣ ӯро хӯрдааст».
3 Ва Шимъӯн бо шумо барои харидани хӯрокворӣ рафт, ва шумо мегӯед, ки подшоҳи Миср ӯро дар зиндон андохтааст; ва шумо мехоҳед Бинёминро низ барои куштани ӯ бибаред ва мӯйҳои сафеди маро барои Бинёмин ва бародараш Юсуф бо андӯҳ ба гӯр оваред.
4Пас, писарам бо шумо нахоҳад рафт, зеро ки бародараш мурдааст ва танҳо мондааст; ва дар роҳе, ки ту меравӣ, ба ӯ фалокат рӯй диҳад, чунон ки ба сари бародараш омадааст.
5 Ва Рубен ба падараш гуфт: «Агар писаратро набиёрам ва пеши ту нагузорам, ду писари маро хоҳӣ кушт». Ва Яъқуб ба писаронаш гуфт: «Дар ин ҷо бимонед ва ба Миср наравед, зеро писарам бо шумо ба Миср нахоҳад рафт ва мисли бародараш нахоҳад мурд».
6Ва Яҳудо ба онҳо гуфт: «То даме ки ғалла тамом шавад, аз ӯ даст кашед ва ӯ хоҳад гуфт: „Бародаратонро бикушед, вақте ки ҷони худ ва ҷони аҳли байташ аз қаҳтӣ дар хатар бошад“».
7 Ва дар он рӯзҳо қаҳтӣ дар тамоми замин сахт буд, ва тамоми мардуми рӯи замин барои харидани хӯрокворӣ ба Миср меомаданд, зеро қаҳтӣ дар миёни онҳо сахт ҳукмфармо буд, ва писарони Яъқуб як солу ду моҳ дар Канъон монданд, то даме ки ғаллаи онҳо тамом шавад.
8 Ва баъд аз пухтани ғалла, тамоми аҳли хонаводаи Яъқуб аз гуруснагӣ азоб кашиданд, ва ҳамаи кӯдакони навзоди писарони Яъқуб ҷамъ омада, ба Яъқуб наздик шуданд ва ҳама ӯро иҳота карда, ба ӯ гуфтанд: «Ба мо нон деҳ ва чаро ҳамаи мо дар ҳузури Ту аз гуруснагӣ нобуд шавем?»
9 Яъқуб суханони фарзандони писарашро шунид ва бо гиряи зиёд гирист ва раҳмаш ба онҳо бедор шуд; ва Яъқуб писаронашро хонд ва ҳама омада, дар пеши ӯ нишастанд.
10 Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Оё шумо имрӯз надидаед, ки фарзандони шумо барои ман гиря карда, мегӯянд: "Ба мо нон диҳед, ва чизе нест?" Акнун баргардед ва барои мо каме хӯрокворӣ харед.

11 Ва Яҳудо ба падараш ҷавоб дод: «Агар бародари моро бо мо фиристӣ, мо меравем ва барои ту ғалла мехарем, ва агар ӯро нафиристӣ, намеравем, зеро подшоҳи Миср ба мо амр дода буд: «Агар бародарат бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид, зеро подшоҳи Миср подшоҳи пурқувват ва тавоно аст ва агар мо бе бародарамон назди ӯ равем, ҳамаи мо кушта мешавем».
12 Оё намедонӣ ва нашунидаӣ, ки ин подшоҳ хеле пурқудрат ва хирадманд аст, ва дар тамоми замин ба ӯ монанд нест? Инак, мо ҳамаи подшоҳони заминро дидем ва мо касеро мисли он подшоҳ, подшоҳи Миср, надидаем; дар миёни ҳамаи подшоҳони замин касе аз Абималик, подшоҳи фалиштиён, бузургтар нест, аммо подшоҳи Миср аз ӯ бузургтар ва пурқудраттар аст ва Абималикро танҳо бо яке аз лашкариёнаш муқоиса кардан мумкин аст.
13 Эй падар, ту қаср ва тахти ӯро ва ҳамаи хизматгоронашро, ки дар пеши ӯ истода буданд, надидаӣ; ту он подшоҳро дар тахти худ бо шукӯҳу шаҳомати худ, ки либосҳои шоҳонаашро бо тоҷи тиллоии калон бар сараш пӯшида буд, надидаӣ; ту он шараф ва ҷалолеро, ки Худо ба ӯ додааст, надидаӣ, зеро дар тамоми замин мисли ӯ нест.
14 Эй Падар, ту он хирад, фаҳм ва донишеро, ки Худо ба дили ӯ додааст, надидаӣ ва овози ширини Ӯро, вақте ки бо мо сухан мегуфт, нашунидаӣ.
15 Мо намедонем, эй падар, ки номҳои моро ва ҳар он чиро, ки ба сари мо омадааст, ба ӯ шиносонидааст, вале ӯ низ дар бораи ту пурсида, гуфт: «Оё падарат ҳоло зинда аст ва ӯ хуб аст?»
16 Ту надидаӣ, ки корҳои ҳукумати Мисрро ӯ бе он ки аз фиръавн, хоҷааш, танзим кунад; ту надидаӣ, ки тарсу ҳаросеро, ки Ӯ бар ҳамаи мисриён ба вуҷуд оварда буд, ба вуҷуд овард.
17 Ва вақте ки мо аз ӯ дур шудем, таҳдид кардем, ки бо Миср мисли дигар шаҳрҳои амӯриён рафтор мекунем ва аз ҳамаи суханони ӯ, ки ӯ дар бораи мо ҳамчун ҷосус гуфта буд, сахт хашмгин шудем; ва акнун, вақте ки мо боз назди Ӯ меоем, тарси Ӯ ҳамаи моро фаро хоҳад гирифт, ва ҳеҷ яке аз мо наметавонад бо ӯ чизе хурд ё бузурге бигӯяд.
18 Пас, падар, лутфан, писарро бо худ фиристед, то ки мо рафта, барои рӯзгори худ хӯрок бихарем ва аз гуруснагӣ намирем. Ва Яъқуб гуфт: «Чаро бо ман ин қадар бадӣ кардӣ, ки ба подшоҳ хабар додӣ, ки бародар дорӣ? Ин чӣ кор аст, ки бо ман кардӣ?»
19 Ва Яҳудо ба падараш Яъқуб гуфт: «Писарро ба дасти ман бисупор, ва мо бархоста, ба Миср меравем ва ғалла мехарем ва сипас бармегардем; ва агар писар бо мо набошад, ман гуноҳи туро ба дӯши худ мегирам».
20 Оё ту ҳамаи кӯдакони моро дидаӣ, ки аз гуруснагӣ барои ту гиря мекунанд ва қудрати сер кардани онҳоро дар дасти ту нест? Акнун бигзор раҳми ту ба онҳо афзун шавад ва бародари моро бо мо фиристӣ ва мо меравем.
21 Зеро чӣ гуна меҳрубонии Худованд ба аҷдодони мо ба ту зоҳир хоҳад шуд, вақте ки ту мегӯӣ, ки подшоҳи Миср писаратро мегирад? Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ман ӯро тарк намекунам, то он даме ки ӯро наорам ва дар пеши ту гузорам; балки барои мо аз Худованд дуо гӯй, то ки Ӯ ба мо меҳрубонӣ кунад ва моро дар назди подшоҳи Миср ва одамонаш бо хушнудӣ ва меҳрубонӣ қабул кунад, зеро агар мо таъхир намекардем, ҳоло бори дуюм бо писарат меомадем.
22 Ва Яъқуб ба писаронаш гуфт: «Ман ба Худованд Худо таваккал мекунам, ки Ӯ шуморо наҷот диҳад ва дар назари подшоҳи Миср ва дар назари тамоми мардумаш ба шумо лутф бахшад».
23Акнун бархоста, назди он мард равед ва аз он чи аз замин ба даст оварда метавонед, тӯҳфае барои ӯ гирифта, пеши ӯ биёред; ва Худои Қодир ба шумо раҳм кунад, то ки бародарони шумо Биньёмин ва Шимъӯнро бо шумо фиристад.
24 Ва ҳамаи мардон бархостанд, ва бародари худ Биньёминро гирифтанд, ва тӯҳфаи зиёдеро аз беҳтарин чизҳои замин ба даст гирифтанд, ва онҳо низ як қисми дучанд нуқра гирифтанд.
25 Ва Яъқуб ба писарони худ дар бораи Биньёмин сахт амр фармуда, гуфт: «Дар роҳе, ки меравед, аз ӯ эҳтиёт шавед, ва дар роҳ ва дар Миср аз ӯ ҷудо нашавед».
26 Ва Яъқуб аз назди писаронаш бархоста, дастонашро дароз кард ва барои писаронаш ба Худованд дуо гуфт: «Эй Худованд Худои осмон ва замин, аҳди Худро бо падари мо Иброҳим ба ёд ор, онро бо падарам Исҳоқ ба ёд ор ва бо писаронам меҳрубонӣ кун ва онҳоро ба дасти подшоҳи Миср насупор; эй Худо, ба хотири раҳмати Худ ин корро кун ва ҳамаи фарзандони маро наҷот деҳ ва онҳоро аз зулми Миср наҷот деҳ ва ду бародари онҳоро ба онҳо фирист».
27 Ва ҳамаи занони писарони Яъқуб ва фарзандонашон чашмони худро ба осмон боло карда, ҳама дар пеши Худованд гиристанд ва ба Ӯ фарёд заданд, ки падарони худро аз дасти подшоҳи Миср раҳо кунад.
28 Ва Яъқуб барои подшоҳи Миср санаде навишт ва онро ба дасти Яҳудо ва ба дасти писаронаш барои подшоҳи Миср дод, ки чунин гуфт:
29 Аз бандаат Яъқуб, писари Исҳоқ, писари Иброҳими ибрӣ, амири Худо, ба подшоҳи тавоно ва хирадманд, ошкоркунандаи асрор, подшоҳи Миср, салом.
30 Бигзор ба оғои ман, подшоҳи Миср, маълум бошад, ки қаҳтӣ дар замини Канъон сахт буд ва писаронамро назди ту фиристодам, то ки барои мо каме хӯрокворӣ аз ту харанд.
31 Зеро писаронам маро иҳота карда буданд ва ман, ки хеле пир шудам, бо чашмонам намебинам, зеро чашмонам аз пирӣ хеле вазнин шудаанд, ва аз гиряи ҳаррӯза барои писарам, барои Юсуф, ки аз пеши ман гум шуда буд, ва ман ба писаронам амр додам, ки аз дарвозаҳои шаҳр ба Миср надароянд, зеро сокинони ин замин азият мекашанд.
32 Ва ман ба онҳо амр додам, ки дар саросари Миср рафта, писарам Юсуфро ҷустуҷӯ кунанд, шояд ӯро дар он ҷо пайдо кунанд, ва онҳо ин корро карданд, ва ту онҳоро ҷосусони замин меҳисобидӣ.
33 Оё мо дар бораи ту нашунидаем, ки ту хоби фиръавнро таъбир кардаӣ ва бо ӯ рост гуфтаӣ? Пас, чӣ тавр ту бо хиради худ намедонӣ, ки писарони ман ҷосусанд ё не?
34Пас, эй оғо ва подшоҳи ман, инак, ман писарамро пеш аз ту фиристодам, чунон ки ту ба писаронам гуфта будӣ; аз ту хоҳиш мекунам, ки ба ӯ нигоҳ кунӣ, то он

даме ки ӯ бо бародаронаш ба ман бо сулҳ баргардонида шавад.
35Оё ту намедонӣ, ё нашунидаӣ, ки Худои мо бо фиръавн чӣ кор кард, вақте ки модарам Сороро гирифт, ва бо Абималик, подшоҳи фалиштиён, аз барои вай чӣ кор кард, ва падари мо Иброҳим бо нӯҳ подшоҳи Элом чӣ кор кард, ки чӣ тавр ӯ ҳамаи онҳоро бо чанд нафаре, ки ҳамроҳаш буданд, кушт?
36 Ва инчунин он чиро, ки ду писарам Шимъӯн ва Левӣ бо ҳашт шаҳри амӯриён карданд, яъне онҳоро аз барои хоҳарашон Дино хароб карданд?
37 Ва низ аз барои бародарашон Биньёмин худро барои аз даст додани бародараш Юсуф тасаллӣ доданд; пас, вақте ки дасти қавмеро бубинанд, ки ба хотири ӯ бар онҳо ғолиб меояд, барои ӯ чӣ кор хоҳанд кард?
38Оё ту, эй подшоҳи Миср, намедонӣ, ки қудрати Худо бо мост, ва Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад ва моро ҳамеша тарк намекунад?
39Ва ҳангоме ки писаронам аз рафтори ту бо онҳо ба ман хабар доданд, ман ба хотири ту Худовандро нахондам, зеро ки дар акси ҳол ту пеш аз он ки писарам Бинёмин пеши ту биёяд, бо одамони худ нобуд мешудӣ, балки ман фикр мекардам, ки азбаски писарам Шимъӯн дар хонаи ту буд, шояд ту бо ӯ меҳрубонӣ кунӣ, аз ин рӯ ман ин корро бо ту накардам.
40 Акнун, инак, писарам Биньёмин бо писаронам назди ту меояд; аз ӯ эҳтиёт шавед ва ба ӯ чашм дӯзед, ва он гоҳ Худо чашмони Худро бар ту ва дар тамоми салтанати ту хоҳад дӯхт.
41 Акнун ман ҳар чиро, ки дар дилам аст, ба ту гуфтам, ва инак, писаронам бо бародарашон назди ту меоянд, рӯи тамоми заминро барои онҳо тафтиш кун ва онҳоро бо бародаронашон ба сулҳ баргардон.
42 Ва Яъқуб ин санадро ба писаронаш дод, ки ба Яҳудо тааллуқ доштанд, то онро ба подшоҳи Миср супоранд.

БОБИ 53

1 Ва писарони Яъқуб бархостанд ва Биньёмин ва тамоми тӯҳфаҳоро гирифтанд, ва рафта, ба Миср омаданд ва дар пеши Юсуф истоданд.
2 Ва Юсуф бародари худ Биньёминро бо онҳо дид ва ба онҳо салом дод, ва ин мардон ба хонаи Юсуф омаданд.
3 Ва Юсуф ба сардори хонааш амр дод, ки ба бародаронаш хӯрок диҳад ва ӯ бо онҳо чунин кард.
4 Ва нисфирӯзӣ Юсуф мардонро даъват кард, ки бо Бинёмин пеши ӯ биёянд; ва онҳо ба сардори хонаи Юсуф дар бораи нуқрае, ки дар халтаҳояшон баргардонида шуда буд, хабар доданд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Хуб хоҳад буд, натарсед». Ва бародарашон Шимъӯнро назди онҳо овард.
5 Шимъӯн ба бародаронаш гуфт: «Оли Миср ба ман хеле меҳрубонӣ кард, маро маҳкам надошт, чунон ки шумо бо чашмони худ дидед, зеро вақте ки шумо аз шаҳр берун рафтед, ӯ маро раҳо кард ва дар хонааш бо ман меҳрубонӣ кард».
6 Ва Яҳудо дасти Биньёминро гирифт ва онҳо пеши Юсуф омаданд ва то замин ба ӯ саҷда карданд.
7 Ва ин мардон тӯҳфаро ба Юсуф доданд ва ҳама дар пеши ӯ нишастанд, ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Оё шумо хубед, фарзандонатон хубед, падари пиратон хубед?» Ва онҳо гуфтанд: «Хуб аст». Яҳудо санадеро, ки Яъқуб фиристода буд, гирифта, ба дасти Юсуф дод.
8 Ва Юсуф номаро хонд ва навиштаҳои падарашро донист, ва мехост гиря кунад ва ба ҳуҷраи дарунӣ даромада, бо гиряи зиёд гирист; ва берун рафт.
9 Ва чашмонашро боло карда, бародараш Биньёминро дид ва гуфт: «Оё ин бародари шумост, ки шумо бо ман дар борааш гуфтед?» Ва Биньёмин ба Юсуф наздик шуд ва Юсуф дасташро бар сари ӯ гузошт ва ба ӯ гуфт: «Бигзор Худо бар ту раҳм кунад, писарам».
10 Ва Юсуф бародари худро, писари модарашро, дид, боз гиря карданӣ шуд ва ба ҳуҷра даромада, дар он ҷо гирист ва рӯяшро шуст ва берун рафт ва аз гиря кардан худдорӣ карда, гуфт: «Хӯрок тайёр кун».
11 Ва Юсуф косае дошт, ки аз он менӯшид, ва он аз нуқра бо сангҳои ҷайқ ва бделлий зебо оро дода шуда буд, ва Юсуф косаро дар пеши назари бародаронаш зад, дар ҳоле ки онҳо бо ӯ нишаста хӯрок мехӯрданд.
12 Ва Юсуф ба он мардон гуфт: «Ман аз ин коса медонам, ки нахустзода Рубен, Шимъӯн, Левӣ ва Яҳудо, Иссокор ва Забулун фарзандони як модар ҳастанд; мувофиқи таваллуди худ нишаста, хӯрок хӯред».
13 Ва дигаронро низ мувофиқи таваллудашон ҷо ба ҷо овард ва гуфт: «Ман медонам, ки ин бародари хурдии ту бародар надорад, ва ман, мисли ӯ, бародар надорам, бинобар ин, ӯ бо ман барои хӯрок хӯрдан нишинад».
14 Ва Бинёмин пеши Юсуф баромада, бар тахт нишаст; ва мардон аъмоли Юсуфро дида, аз онҳо дар ҳайрат монданд; ва мардон дар он вақт бо Юсуф хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд, ва ӯ ба онҳо тӯҳфаҳо дод; ва Юсуф ба Бинёмин як тӯҳфа дод; ва Менашше ва Эфроим аъмоли падари худро диданд ва онҳо низ ба ӯ тӯҳфаҳо доданд; ва Оснат ба ӯ як тӯҳфа дод ва онҳо панҷ тӯҳфа дар дасти Бинёмин буданд.
15 Ва Юсуф барои нӯшиданашон шароб берун овард, вале онҳо нахостанд нӯшанд, ва гуфтанд: «Аз рӯзе ки Юсуф вафот кард, мо шароб нанӯшидаем ва ҳеҷ хӯроки лазиз нахӯрдаем».
16 Ва Юсуф ба онҳо қасам хӯрд ва онҳоро сахт маҷбур кард, ва онҳо дар он рӯз бо ӯ бисёр нӯшиданд; ва баъд Юсуф ба бародараш Биньёмин рӯй овард, то бо ӯ сӯҳбат кунад; ва Биньёмин ҳанӯз дар пеши Юсуф бар тахт нишаста буд.
17 Ва Юсуф ба ӯ гуфт: «Оё ту фарзанде зоидаӣ?» Ва ӯ гуфт: «Бандаат даҳ писар дорад, ва номҳои онҳо инҳоянд: Бела, Бекер, Ашбол, Гера, Наамон, Аҷӣ, Рош, Мупим, Чупим ва Орд, ва ман номҳои онҳоро ба номи бародарам, ки ӯро надидаам, гузоштаам».
18 Ва ба онҳо амр дод, ки харитаи ситорагонашро, ки Юсуф ҳама давру замонро медонист, пеши худ биёранд. Ва Юсуф ба Бинёмин гуфт: «Шунидам, ки ибриён бо ҳар ҳикмат ошно ҳастанд; оё ту дар ин бора чизе медонӣ?»
19 Ва Биньёмин гуфт: «Бандаат низ бо тамоми ҳикмате, ки падарам ба ман омӯхта буд, дониш дорад». Ва Юсуф ба Биньёмин гуфт: «Акнун ба ин асбоб нигоҳ кун ва бифаҳм, ки бародарат Юсуф дар Миср куҷост, ки мегӯӣ, ки ба Миср рафтааст».
20 Ва Бинёмин он асбобро бо харитаи ситорагони осмон дид ва оқил буд ва ба он нигоҳ кард, то бидонад,

ки бародараш дар кучост. Бинёмин тамоми замини Мисрро ба чор қисм тақсим кард ва дид, ки касе ки дар пеши ӯ нишастааст, бародараш Юсуф аст. Бинёмин хеле ҳайрон шуд. Вақте ки Юсуф дид, ки бародараш Бинёмин ин қадар ҳайрон шудааст, ба Бинёмин гуфт: «Чӣ дидӣ ва чаро ҳайрон шудӣ?»
21 Ва Бинёмин ба Юсуф гуфт: «Аз ин мебинам, ки бародарам Юсуф дар ин ҷо бо ман бар тахт нишастааст; ва Юсуф ба ӯ гуфт: «Ман Юсуф бародари ту ҳастам; ин суханро ба бародаронат ошкор накун; инак, вақте ки онҳо мераванд, туро бо онҳо мефиристам ва ба онҳо амр медиҳам, ки ба шаҳр баргардонанд ва туро аз онҳо дур мекунам».
22 Ва агар онҳо ҷонҳои худро фидо кунанд ва барои ту ҷанганд, ман медонам, ки онҳо аз он чи бо ман карданд, тавба кардаанд ва Ман Худро ба онҳо ошкор хоҳам кард, ва агар онҳо туро тарк кунанд, вақте ки Ман туро мегирам, ту бо ман мемонӣ ва ман бо онҳо ҷанҷол хоҳам кард, ва онҳо хоҳанд рафт ва Ман барои онҳо шинохта нахоҳам шуд.
23 Дар он вақт Юсуф ба сардори худ амр дод, ки халтаҳои онҳоро аз хӯрокворӣ пур кунанд ва пули ҳар касро дар халтааш гузоранд ва косаро дар халтаи Биньёмин гузоранд ва ба онҳо барои роҳ хӯрок диҳанд ва онҳо бо онҳо чунин карданд.
24 Ва рӯзи дигар он мардон субҳи барвақт бархостанд ва ғаллаи худро ба харҳои худ бор карданд ва бо Биньёмин равона шуданд, ва бо бародарашон Биньёмин ба замини Канъон рафтанд.
25 Онҳо аз Миср дур нашуда буданд, ки Юсуф ба сардори хонааш амр фармуда, гуфт: «Бархез ва ин одамонро пеш аз он ки аз Миср дур шаванд, таъқиб кун ва ба онҳо бигӯ: „Чаро шумо косаи оғои маро дуздидед?“
26 Ва сардори Юсуф бархоста, ба онҳо наздик шуд ва ҳамаи суханони Юсуфро ба онҳо нақл кард; ва вақте ки ин суханро шуниданд, сахт хашмгин шуданд ва гуфтанд: «Ҳар касе ки косаи оғои туро ёбад, хоҳад мурд, ва мо низ ғулом хоҳем шуд».
27 Ва онҳо шитоб карданд ва ҳар кас халтаи худро аз хараш фароварданд, ва ба халтаҳои худ нигоҳ карданд, ва коса дар халтаи Биньёмин ёфт шуд, ва ҳама либосҳои худро дарронида, ба шаҳр баргаштанд ва Биньёминро дар роҳ заданд ва пайваста ӯро мезаданд, то даме ки ба шаҳр медаромад, ва дар пеши Юсуф истоданд.
28 Ва хашми Яҳудо аланга гирифта, гуфт: «Ин мард маро имрӯз танҳо барои хароб кардани Миср баргардонд».
29 Ва он мардон ба хонаи Юсуф омаданд ва Юсуфро бар тахти худ нишаста ёфтанд, ва ҳамаи паҳлавонон дар тарафи рост ва чапи ӯ истода буданд.
30 Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки шумо кардед, ки косаи нуқраи маро гирифта, рафтед? Аммо ман медонам, ки шумо косаи маро гирифтед, то бидонед, ки бародаратон дар кадом қисмати замин аст».
31Ва Яҳудо гуфт: «Ба оғои худ чӣ гӯем ва чӣ гӯем ва чӣ гуна худро сафед кунем? Худо имрӯз гуноҳи ҳамаи бандагони Туро ёфтааст, бинобар ин имрӯз ин корро бо мо кардааст».
32 Ва Юсуф бархоста, Биньёминро гирифт ва ӯро аз байни бародаронаш бо зӯрӣ гирифт, ва ба хона даромада, дарро ба рӯяшон қулф кард. Ва Юсуф ба сардори хонааш амр дод, ки ба онҳо бигӯяд: «Подшоҳ чунин мегӯяд: ба саломатӣ назди падари худ биравед, инак, ман он касеро, ки косаи ман дар дасташ ёфт шуд, гирифтам».

БОБИ 54

1 Ва Яҳудо рафтори Юсуфро бо онҳо дид, Яҳудо наздики ӯ шуд ва дарро кушод ва бо бародаронаш пеши Юсуф омад.
2 Ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Бигзор ин дар назари оғоям душвор набошад; лутфан, бандаат як сухане дар пеши ту бигӯяд?» Ва Юсуф ба ӯ гуфт: «Бигӯ».
3 Ва Яҳудо пеши Юсуф сухан гуфт, ва бародаронаш дар он ҷо, дар пеши онҳо истода буданд; ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Вақте ки мо бори аввал барои харидани хӯрок назди оғои худ омадем, ту моро ҷосусони замин ҳисоб кардӣ, ва мо Биньёминро пеши ту овардем, ва ту имрӯз низ моро масхара мекунӣ».
4Пас, бигзор подшоҳ суханони маро бишнавад ва аз ту хоҳиш мекунам, ки бародари моро фиристад, то ки ӯ бо мо назди падарамон равад, то ки ҷони ту имрӯз бо тамоми ҷонҳои сокинони Миср нобуд нашавад.
5Оё намедонӣ, ки ду бародарам, Шимъӯн ва Левӣ, аз барои хоҳари мо Дино, бо шаҳри Шакем ва бо ҳафт шаҳри амӯриён чӣ карданд, ва онҳо низ барои бародарашон Биньёмин чӣ кор карданӣ буданд?
6 Ва ман бо қуввати худ, ки аз ҳардуи онҳо бузургтар ва тавонотарам, имрӯз бар ту ва заминат меоем, агар ту ба фиристодани бародари мо розӣ набошӣ.
7 Оё нашунидаӣ, ки Худои мо, ки моро интихоб кардааст, бо фиръавн ба хотири модарамон Соро, ки ӯро аз падарамон гирифт, чӣ кор кард, то ки ӯ ва аҳли байташ ба балоҳои сахт дучор шаванд, ки то имрӯз мисриён ин мӯъҷизаро ба якдигар нақл мекунанд? Худои мо бо ту ба хотири Бинёмин, ки ту имрӯз аз падараш гирифтӣ, ва ба хотири бадиҳое, ки ту имрӯз дар замини худ бар сари мо мерезӣ, чунин хоҳад кард; зеро Худои мо аҳди Худро бо падари мо Иброҳим ба ёд хоҳад овард ва ба ту бадӣ хоҳад овард, зеро ту имрӯз ҷони падари моро андӯҳгин кардӣ.
8Пас, суханони маро, ки имрӯз ба ту гуфтам, бишнав ва бародари моро бифирист, то ки равад, мабодо ту ва мардуми сарзаминат аз шамшер миранд, зеро ки ҳамаатон наметавонед бар ман ғолиб оед.
9 Ва Юсуф ба Яҳудо ҷавоб дод: «Чаро даҳони худро калон кушодаӣ ва чаро бар мо фахр карда, мегӯӣ: "Қувват бо туст?" Қасам ба ҳаёти фиръавн, агар ман ба ҳамаи мардони далеру шуҷои худ амр диҳам, ки бо шумо ҷанг кунанд, ту ва ин бародаронат дар лой ғарқ мешавӣ».
10 Ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Ту ва қавмат бояд аз ман битарсӣ; қасам ба ҳаёти Худованд, агар ман як бор шамшерамро берун кашам, онро дигар ғилоф нахоҳам кард, то он даме ки имрӯз тамоми Мисрро кушам; ва ман аз ту сар карда, бо фиръавни оғои ту ба анҷом хоҳам расонд».

11 Юсуф ба ӯ ҷавоб дод: «Қудрат танҳо аз они туст; ман аз ту қавитар ва тавонотар ҳастам; агар шамшератро кашӣ, онро ба гардани ту ва гардани ҳамаи бародаронат мезанам».
12 Яҳудо ба ӯ гуфт: «Агар ман имрӯз даҳонамро бар зидди ту кушоям, туро фурӯ мебарам, то ки аз рӯи замин нобуд шавӣ ва имрӯз аз салтанати худ нобуд шавӣ». Ва Юсуф гуфт: «Агар ту даҳонатро кушоӣ, ман қудрат ва қувват дорам, ки даҳонатро бо санг пӯшам, то даме ки натавонӣ сухан гӯӣ; бубин, ки чӣ қадар сангҳо дар пеши мо ҳастанд, ман метавонам сангеро гирам ва онро ба даҳонат тела диҳам ва ҷоғҳоятро бишканам».
13 Ва Яҳудо гуфт: «Худо дар миёни мо шоҳид аст, ки мо то ҳол намехостем бо ту ҷанг кунем, танҳо бародари худро ба мо деҳ ва мо аз ту меравем». Ва Юсуф ҷавоб дода гуфт: «Қасам ба ҳаёти фиръавн, агар ҳамаи подшоҳони Канъон бо шумо якҷоя шаванд, шумо набояд ӯро аз дасти ман бигиред».
14Акнун назди падарат рав, ва бародарат барои ман ғулом хоҳад буд, зеро ки ӯ хонаи подшоҳро ғорат кардааст». Ва Яҳудо гуфт: «Ин ба ту чӣ дахл дорад ё ба рафтори подшоҳ? Подшоҳ аз хонааш нуқра ва тиллоро ба тамоми замин, хоҳ тӯҳфа, хоҳ хароҷот, мефиристад, ва ту то ҳол дар бораи косаи худ, ки дар халтаи бародарамон гузошта будӣ, гап мезанӣ ва мегӯӣ, ки онро аз ту дуздидааст?»
15 Худо нигоҳ дорад, ки бародари мо Бинёмин ва ягон кас аз насли Иброҳим ин корро кунад, то аз ту ё аз каси дигар, хоҳ подшоҳ, хоҳ ашроф ва хоҳ аз касе, дуздӣ кунад.
16Пас, ин айбдоркуниро бас кун, то ки тамоми замин суханони туро нашунавад, ки мегӯянд: «Подшоҳи Миср барои як нуқраи хурд бо ин одамон ҷанҷол кард ва онҳоро айбдор кард ва бародари онҳоро ба ғуломӣ гирифт».
17 Ва Юсуф ҷавоб дод: «Ин косаро барои худ бигир ва аз ман бирав ва бародаратро ба ғуломӣ гузор, зеро ки ғулом будан барои дузд ҳукм аст».
18Ва Яҳудо гуфт: «Чаро аз суханони худ шарм намедорӣ, ки бародари моро тарк карда, косаи худро бигирӣ? Албатта, агар ту ба мо косаи худро ё ҳазор маротиба зиёдтарро ба мо диҳӣ, мо бародари худро барои нуқрае, ки дар дасти касе ёфт мешавад, тарк намекунем, то ки бар сари ӯ намирем».
19 Ва Юсуф ҷавоб дод: «Чаро бародаратро тарк кардӣ ва ӯро то имрӯз ба бист тангаи нуқра фурӯхтӣ? Пас, чаро бо ин бародарат чунин намекунӣ?»
20Ва Яҳудо гуфт: «Худованд дар миёни ман ва ту шоҳид аст, ки мо ҷангҳои туро намехоҳем; акнун бародари моро ба мо деҳ ва мо бе низоъ аз ту меравем».
21 Ва Юсуф ҷавоб дод: «Агар ҳамаи подшоҳони замин ҷамъ шаванд, бародаратро аз дасти ман гирифта наметавонанд; ва Яҳудо гуфт: «Ба падарамон чӣ гӯем, вақте ки бародарамонро мебинад, ки бо мо намеояд ва барои ӯ ғамгин мешавад?»
22 Ва Юсуф ҷавоб дода гуфт: «Ин аст он чизе ки ба падарат мегӯӣ ва бигӯӣ: "Ребен аз паси сатил рафт".
23Ва Яҳудо гуфт: «Ту подшоҳ ҳастӣ, ва чаро ин суханонро мегӯӣ ва доварии бардурӯғ мебарӣ? Вой бар ҳоли подшоҳе ки мисли ту аст».
24 Ва Юсуф ҷавоб дода, гуфт: «Дар сухане, ки ман дар бораи бародаратон Юсуф гуфтам, ҳеҷ доварии нодурусте нест, зеро ҳамаи шумо ӯро ба маблағи бист тангаи нуқра ба Мидьён фурӯхтед ва ҳамаатон инро ба падари худ рад карда, ба ӯ гуфтед: «Ҳайвони бад ӯро хӯрдааст, Юсуф пора-пора шудааст».
25 Ва Яҳудо гуфт: «Инак, оташи Сом дар дили ман месӯзад; акнун ман тамоми замини шуморо бо оташ месӯзонам». Ва Юсуф ҷавоб дод: «Албатта, хоҳаршӯят Томор, ки писаронатро кушт, оташи Шакемро хомӯш кардааст».
26 Ва Яҳудо гуфт: «Агар як мӯйро аз баданам канда гирам, тамоми Мисрро аз хуни он пур хоҳам кард».
27 Ва Юсуф ҷавоб дода гуфт: «Одати шумо чунин аст, ки бо бародаратон, ки ӯро фурӯхтед, рафтор мекунед ва куртаи ӯро ба хун тар карда, ба падаратон овардед, то ки бигӯяд, ки ҳайвони бад ӯро хӯрдааст ва ин аст хуни ӯ.
28 Ва Яҳудо ин суханро шунид, сахт хашмгин шуд ва хашмаш дар дилаш аланга гирифт, ва дар он ҷо пеши ӯ санге буд, ки вазнаш тақрибан чорсад сиқл буд, ва хашми Яҳудо аланга гирифт ва ӯ сангро бо як дасташ гирифта, ба осмон партофт ва бо дасти чапаш гирифт.
29Ва баъд аз он онро зери пойҳояш гузошт, ва бо тамоми қувваташ бар он нишаст; ва санг аз дасти Яҳудо ба хок мубаддал шуд.
30 Ва Юсуф кори Яҳудоро дид ва хеле тарсид, ва ба писари худ Менашше амр фармуд ва бо санги дигаре низ мисли кори Яҳудо амал кард. Ва Яҳудо ба бародаронаш гуфт: «Бигзор ҳеҷ яке аз шумо нагӯяд, ки ин мард мисрӣ аст, балки бо ин кораш аз насли падари мост».
31 Ва Юсуф гуфт: «Қувват на танҳо ба ту дода шудааст, зеро мо низ мардони тавоно ҳастем; ва чаро ту бар ҳамаи мо фахр мекунӣ?» Ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Лутфан, бародари моро фирист ва имрӯз замини туро хароб накун».
32 Ва Юсуф ба онҳо ҷавоб дод: «Равед ва ба падаратон бигӯед, ки ҳайвони бад ӯро хӯрдааст, чунон ки шумо дар бораи бародаратон Юсуф гуфтед».
33 Ва Яҳудо ба бародараш Нафтолӣ сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Зудтар рав ва ҳоло ҳамаи кӯчаҳои Мисрро шумурда, ба ман хабар деҳ». Шимъӯн ба ӯ гуфт: «Бигзор ин барои ту мушкиле набошад; акнун ман ба кӯҳ меравам ва як санги калонро аз кӯҳ мегирам ва онро ба ҳар касе, ки дар Миср аст, мезанам ва ҳамаи онҳоеро, ки дар он ҳастанд, мекушам».
34 Ва Юсуф ҳамаи ин суханонро, ки бародаронаш дар пеши ӯ гуфта буданд, шунид, ва онҳо намедонистанд, ки Юсуф онҳоро мефаҳмад, зеро фикр мекарданд, ки ӯ забони иброниро намедонад.
35 Ва Юсуф аз суханони бародаронаш сахт тарсид, ки мабодо онҳо Мисрро хароб накунанд, ва писараш Менашшеро амр дода, гуфт: «Акнун зуд рав ва ҳамаи сокинони Миср ва ҳамаи мардони далерро назди ман ҷамъ кун ва бигзор онҳо бо аспсаворӣ ва пиёда ва бо ҳар навъ созҳои мусиқӣ назди ман биёянд». Менашше рафта, чунин кард.
36Ва Нафтолӣ чунон ки Яҳудо ба ӯ амр дода буд, рафт, зеро ки Нафтолӣ мисли яке аз говҳои тезрав сабукпо

буд, ва ӯ бар хӯшаҳои ғалла медавид, ва онҳо зери ӯ намешиканиданд.
37 Ва ӯ рафта, ҳамаи кӯчаҳои Мисрро шумурд ва ёфт, ки онҳо дувоздаҳ нафар буданд; ва бо шитоб омада, ба Яҳудо хабар дод. Ва Яҳудо ба бародаронаш гуфт: «Шитоб кунед ва ҳар яке шамшери худро ба камари худ овезон кунед, ва мо аз Миср мегузарем ва ҳамаи онҳоро мезанем ва бақияе боқӣ намемонад».
38Ва Яҳудо гуфт: «Инак, ман бо қуввати худ се кӯчаро хароб мекунам, ва шумо ҳар яке як кӯчаро хароб мекунед; ва ҳангоме ки Яҳудо ин суханро мегуфт, инак сокинони Миср ва ҳамаи паҳлавонон бо ҳар гуна асбобҳои мусиқӣ ва бо фарёди баланд ба сӯи онҳо омаданд.
39 Ва шумораи онҳо панҷсад савора ва даҳ ҳазор пиёда ва чорсад мард буд, ки метавонистанд бе шамшер ва найза, танҳо бо даст ва қуввати худ, ҷанг кунанд.
40 Ва ҳамаи паҳлавонон бо тундбод ва фарёди азим омаданд, ва ҳама писарони Яъқубро иҳота карда, онҳоро ба тарсонданд, ва замин аз садои фарёди онҳо ба ларза омад.
41 Ва писарони Яъқуб ин лашкарро диданд, аз ҷони онҳо сахт тарсиданд ва Юсуф ин корро кард, то писарони Яъқубро тарсонад ва ором шаванд.
42 Ва Яҳудо баъзе аз бародаронашро дид, ки тарсидаанд, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо метарсед, дар ҳоле ки файзи Худо бо мост?» Ва вақте ки Яҳудо дид, ки тамоми мардуми Миср онҳоро иҳота кардаанд ва аз ҷониби Юсуф фармон дода шуда, онҳоро тарсонданд, танҳо Юсуф ба онҳо амр дода, гуфт: «Ба ҳеҷ яке аз онҳо даст нарасонед».
43Он гоҳ Яҳудо шитоб карда, шамшери худро кашид ва фарёди баланд ва талх баровард ва бо шамшераш зад, ва ба замин ҷаҳид ва ҳанӯз ҳам бар зидди тамоми қавм фарёд заданро давом дод.
44Ва ҳангоме ки ӯ ин корро кард, Худованд тарси Яҳудо ва бародаронашро бар мардони далер ва тамоми қавме, ки онҳоро иҳота карда буданд, андохт.
45 Ва ҳама аз садои доду фарёд гурехтанд ва тарсиданд ва яке бар дигаре афтоданд, ва бисёре аз онҳо ҳангоми афтодан мурданд, ва ҳама аз пеши Яҳудо ва бародаронаш ва аз пеши Юсуф гурехтанд.
46 Ва ҳангоме ки онҳо мегурехтанд, Яҳудо ва бародаронаш онҳоро то хонаи фиръавн таъқиб карданд ва ҳама гурехтанд; ва Яҳудо боз дар пеши Юсуф нишаст ва мисли шер ба ӯ ғуррид ва ба ӯ фарёди баланд ва пурзӯр дод зад.
47 Ва фарёд аз дур шунида шуд, ва ҳамаи сокинони Суккӯт онро шуниданд, ва тамоми Миср аз садои фарёд ба ларза омаданд, ва деворҳои Миср ва замини Ҷӯшан аз ларзиши замин фурӯ рехтанд, ва фиръавн низ аз тахти худ ба замин афтод, ва ҳамаи занони ҳомилаи Миср ва Ҷӯшан садои ларзишро шунида, бачадор шуданд, зеро ки сахт метарсиданд.
48 Ва фиръавн кас фиристода, гуфт: «Ин чӣ ҳодисаест, ки имрӯз дар замини Миср рӯй додааст?» Ва онҳо омада, ҳама чизро аз аввал то охир ба ӯ нақл карданд; ва фиръавн ба изтироб афтод ва дар ҳайрат монд ва сахт тарсид.
49 Ва тарси ӯ, вақте ки ҳамаи ин чизҳоро шунид, боз ҳам бештар шуд ва ба Юсуф фиристод, ки бигӯяд: «Ту ибриёнро назди ман овардӣ, то тамоми Мисрро нобуд кунӣ; бо он ғуломи дузд чӣ кор мекунӣ? Ӯро раҳо кун ва бигзор ӯ бо бародаронаш равад, ва мо, ту ва тамоми Миср, аз бадии онҳо нобуд нашавем».
50 Ва агар ту намехоҳӣ ин корро кунӣ, тамоми дороиҳои маро аз худ дур кун ва агар ба он майл дорӣ, бо онҳо ба заминашон бирав, зеро онҳо имрӯз тамоми замини маро хароб мекунанд ва тамоми қавми маро мекушанд; ҳатто ҳамаи занони Миср аз доду фарёди худ бачапартоӣ кардаанд; бубин, ки онҳо танҳо бо доду фарёд ва суханронии худ чӣ кор кардаанд, ва агар онҳо бо шамшер ҷанг кунанд, заминро хароб хоҳанд кард; пас, акнун он чиро, ки мехоҳӣ, интихоб кун, хоҳ ман бошам, хоҳ ибриён, хоҳ Миср бошам, хоҳ замини ибриён.
51 Ва онҳо омада, ба Юсуф ҳамаи суханони фиръавнро, ки дар бораи ӯ гуфта буд, нақл карданд; ва Юсуф аз суханони фиръавн ва Яҳудо сахт тарсид, ва бародаронаш ҳанӯз дар пеши Юсуф бо хашм ва хашм истода буданд, ва ҳамаи писарони Яъқуб ба Юсуф ғурриданд, мисли ғурриши баҳр ва мавҷҳояш.
52 Ва Юсуф аз бародаронаш ва аз фиръавн сахт метарсид, ва Юсуф баҳонае меҷуст, то худро ба бародаронаш муаррифӣ кунад, то ки онҳо тамоми Мисрро нобуд накунанд.
53 Ва Юсуф ба писари худ Менашше амр фармуд; ва Менашше рафта, ба Яҳудо наздик шуд ва дасташро бар китфи ӯ гузошт, ва хашми Яҳудо фурӯ нишаст.
54 Ва Яҳудо ба бародаронаш гуфт: «Бигзор ҳеҷ яке аз шумо нагӯяд, ки ин кори як ҷавони мисрӣ аст, зеро ин кори хонадони падари ман аст».
55 Ва Юсуф дид ва донист, ки хашми Яҳудо фурӯ нишастааст, наздик омад, то бо забони нармӣ бо Яҳудо сухан гӯяд.
56 Ва Юсуф ба Яҳудо гуфт: «Ту рост мегӯӣ ва имрӯз суханони худро дар бораи қуввати худ тасдиқ кардӣ, ва Худои ту, ки ба ту писанд аст, некии туро афзун кунад; аммо ба ман ростӣ бигӯ, ки чаро аз миёни ҳамаи бародаронат ту дар бораи писар бо ман ҷанҷол мекунӣ, зеро ҳеҷ яке аз онҳо дар бораи ӯ ба ман як калима ҳам нагуфтаанд».
57 Ва Яҳудо ба Юсуф ҷавоб дода, гуфт: «Ту бояд донӣ, ки ман барои писар назди падараш кафолат додам ва гуфтам: агар ӯро назди ӯ наовардам, гуноҳи ӯро ба дӯши ҳамеша мегирифтам».
58 Аз ин рӯ, ман аз миёни ҳамаи бародаронам ба назди ту омадам, зеро дидам, ки ту намехостӣ, ки ӯро аз худ дур кунад; акнун ман дар назари ту лутф ёфтам, ки ӯро бо мо фиристӣ ва инак, ман ҳамчун ивазкунандаи ӯ хоҳам монд, то ба ҳар коре, ки мехоҳӣ, ба ту хизмат кунам, зеро ҳар ҷое ки маро фиристӣ, ман бо қуввати зиёд ба ту хизмат хоҳам кард.
59 Маро акнун назди подшоҳи пуркудрате, ки бар зидди ту исён кардааст, фиристед ва ту хоҳӣ донист, ки ман бо ӯ ва заминаш чӣ кор хоҳам кард; ҳарчанд ӯ савора ва пиёда ё қавми хеле пурқудрат дошта бошад ҳам, ман ҳамаи онҳоро мекушам ва сари подшоҳро пеши ту меорам.
60 Оё намедонӣ ё нашунидаӣ, ки падари мо Иброҳим бо хизматгори худ Элиазер ҳамаи подшоҳони Эломро бо лашкарашон дар як шаб шикаст доданд, ва онҳо як

нафарро боқӣ нагузоштанд? Ва аз он рӯз инҷониб қуввати падари мо барои мо ва насли мо то абад мерос ба мо дода шуд.
61 Ва Юсуф ҷавоб дода гуфт: «Ту рост мегӯӣ, ва дурӯғ дар даҳони ту нест, зеро ба мо низ гуфта шудааст, ки ибриён қудрат доранд ва Худованд Худои онҳо аз онҳо хеле лаззат мебарад, ва кӣ метавонад дар пеши онҳо истодагарӣ кунад?»
62 Аммо, бо ин шарт, ман бародари шуморо мефиристам, агар шумо бародари ӯро, писари модарашро, ки дар борааш гуфта будед, ки ӯ аз шумо ба Миср рафтааст, пеши ман биёред; ва вақте ки шумо бародари ӯро назди ман меоред, ман ӯро ба ҷои ӯ мегирам, зеро ҳеҷ яке аз шумо барои ӯ ба назди падаратон кафолат надошт ва вақте ки ӯ назди ман биёяд, ман бародари ӯро бо шумо мефиристам, ки шумо барои ӯ амният доштед.
63 Ва хашми Яҳудо бар Юсуф аланга гирифт, ва аз ғазаб хун аз чашмонаш ҷорӣ шуд, ва ба бародаронаш гуфт: «Чӣ тавр ин мард имрӯз барои худ ва барои тамоми Миср ҳалокат мехоҳад?»
64 Шимъӯн ба Юсуф ҷавоб дода, гуфт: «Оё мо аввал ба ту нагуфтем, ки мо макони дақиқи рафтани ӯро намедонем ва оё мурда ё зинда аст ва чаро оғои ман чунин сухан мегӯяд?»
65 Ва Юсуф чеҳраи Яҳудоро дида, фаҳмид, ки хашмаш аланга гирифтааст, вақте ки ба ӯ гуфт: «Ба ҷои ин бародар бародари дигаратро назди ман биёр».
66 Ва Юсуф ба бародаронаш гуфт: «Шумо гуфтед, ки бародаратон мурдааст ё гум шудааст; акнун, агар ман имрӯз ӯро даъват кунам ва ӯ пеши шумо биёяд, оё шумо ӯро ба ҷои бародараш ба ман медиҳед?»
67 Ва Юсуф ба сухан гуфтан шурӯъ кард ва фарёд зад: «Юсуф, Юсуф, имрӯз пеши ман биё ва ба бародаронат зоҳир шав ва дар пеши онҳо нишин».
68 Ва ҳангоме ки Юсуф ин суханро ба онҳо гуфт, онҳо ба ҳар тараф нигоҳ карданд, то бубинанд, ки Юсуф аз куҷо пеши онҳо меояд.
69 Ва Юсуф ба ҳамаи корҳои онҳо нигоҳ карда, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо ба ин тарафу он тараф нигоҳ мекунед? Ман Юсуф ҳастам, ки шумо ба Миср фурӯхтед; пас, бигзор ғамгин нашавед, ки маро фурӯхтед, зеро Худо маро пеш аз шумо ҳамчун пуштибон дар вақти қаҳтӣ фиристод.
70 Ва бародаронаш суханони Юсуфро шунида, аз ӯ тарсиданд, ва Яҳудо аз ӯ сахт тарсид.
71 Ва ҳангоме ки Бинёмин суханони Юсуфро шунид, дар дохили хона пеши назари онҳо буд ва Бинёмин ба назди бародараш Юсуф давид ва ӯро ба оғӯш гирифт ва ба гарданаш афтод ва онҳо гиристанд.
72 Ва бародарони Юсуф диданд, ки Бинёмин ба гардани бародараш афтода, бо ӯ гирист, онҳо низ ба Юсуф афтоданд ва ӯро ба оғӯш гирифтанд ва бо Юсуф гиряи сахт карданд.
73 Ва овозе дар хонадони Юсуф шунида шуд, ки онҳо бародарони Юсуф ҳастанд ва ин ба фиръавн хеле писанд омад, зеро ӯ аз онҳо метарсид, ки мабодо онҳо Мисрро нобуд кунанд.
74 Ва фиръавн хизматгорони худро назди Юсуф фиристод, то ӯро дар бораи бародаронаш, ки назди ӯ омада буданд, табрик гӯянд ва ҳамаи сардорони лашкар ва лашкаре, ки дар Миср буданд, бо Юсуф шодӣ карданд ва тамоми Миср аз бародарони Юсуф хеле шод шуданд.
75 Ва фиръавн хизматгоронашро назди Юсуф фиристод ва гуфт: «Ба бародаронат бигӯ, ки ҳама чизеро, ки ба онҳо тааллуқ дорад, биёранд ва бигзор онҳо назди ман биёянд, ва ман онҳоро дар беҳтарин қисмати замини Миср ҷойгир мекунам, ва онҳо чунин карданд».
76 Ва Юсуф ба сардори хонааш амр дод, ки тӯҳфаҳо ва либосҳоро барои бародаронаш биёрад ва либосҳои зиёдеро, ки либосҳои шоҳона ва тӯҳфаҳои зиёде буданд, барои онҳо берун овард ва Юсуф онҳоро дар байни бародаронаш тақсим кард.
77 Ва ба ҳар як бародараш як даста либоси тилло ва нуқра ва сесад тангаи нуқра дод ва Юсуф ба ҳамаи онҳо амр дод, ки ин либосҳоро пӯшанд ва ба назди Фиръавн биёянд.
78 Ва Фиръавн дид, ки ҳамаи бародарони Юсуф мардони шуҷоъ ва зебо ҳастанд, аз ин рӯ, хеле шод шуд.
79 Ва баъд аз он онҳо аз пеши фиръавн берун омаданд, то ба замини Канъон, назди падари худ раванд, ва бародарашон Биньёмин бо онҳо буд.
80 Ва Юсуф бархоста, аз Фиръавн ба онҳо ёздаҳ ароба дод ва Юсуф аробаи худро, ки дар рӯзи тоҷгузорӣ дар Миср савор шуда буд, ба онҳо дод, то падарашро ба Миср биёрад; ва Юсуф ба ҳамаи фарзандони бародаронаш либос мувофиқи шумораашон ва сад тангаи нуқра ба ҳар кадомашон фиристод ва инчунин ба занони бародаронаш аз либосҳои занони подшоҳ либос фиристод ва онҳоро фиристод.
81 Ва ба ҳар яке аз бародаронаш даҳ нафар дод, то бо онҳо ба сарзамини Канъон раванд, то ба онҳо хизмат кунанд, то ба фарзандонашон ва ҳамаи онҳое, ки ба Миср меоянд, хизмат кунанд.
82 Ва Юсуф бо дасти бародараш Биньёмин барои даҳ писараш даҳ либос фиристод, ки ин қисмат аз дигар фарзандони писарони Яъқуб зиёдтар буд.
83 Ва ба ҳар кадом панҷоҳ тангаи нуқра ва даҳ ароба аз номи фиръавн фиристод, ва ӯ барои падараш даҳ хари пур аз тамоми неъматҳои Миср ва даҳ хари мода бордор бо ғалла, нон ва хӯрокворӣ барои падараш ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, ҳамчун хӯрокворӣ барои роҳ фиристод.
84 Ва ба хоҳараш Дино либосҳои нуқра ва тилло, лодан ва мур, алоэ ва ороишоти занонаро ба миқдори зиёд фиристод ва аз занони фиръавн ба занони Биньёмин низ ҳаминро фиристод.
85 Ва ба ҳамаи бародаронаш, инчунин ба занонашон, ҳар навъ сангҳои оник ва бделлиум дод ва аз ҳама чизҳои гаронбаҳо дар байни мардуми бузурги Миср, ҳеҷ чиз аз ҳамаи чизҳои гаронбаҳо боқӣ намонд, ба ҷуз он чизе ки Юсуф ба хонаводаи падараш фиристода буд.
86 Ва бародаронашро фиристод, ва онҳо рафтанд, ва бародараш Бинёминро бо онҳо фиристод.
87 Ва Юсуф бо онҳо берун рафт, то онҳоро дар роҳ ба сӯи марзҳои Миср ҳамроҳӣ кунад ва ба онҳо дар бораи падар ва аҳли байташ амр дод, ки ба Миср биёянд.
88 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Дар роҳ ҷанҷол накунед, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, то мардуми зиёдеро аз

гуруснагӣ нигоҳ дорад, зеро дар ин сарзамин боз панҷ соли қаҳтӣ хоҳад буд».
89 Ва ба онҳо фармуд: «Вақте ки ба сарзамини Канъон меоед, дар ин кор ногаҳон пеши падарам наоед, балки бо хиради худ амал кунед».
90 Ва Юсуф аз фармон додан ба онҳо даст кашид ва рӯй гардонда, ба Миср баргашт ва писарони Яъқуб бо шодмонӣ ва шодмонӣ назди падарашон Яъқуб ба замини Канъон рафтанд.
91 Ва онҳо ба марзҳои замин расиданд ва ба якдигар гуфтанд: «Мо дар ин кор пеши падарамон чӣ кор кунем, зеро агар мо ногаҳон назди ӯ биёем ва ин масъаларо ба ӯ бигӯем, ӯ аз суханони мо сахт тарсид ва ба мо бовар накард».
92 Ва онҳо рафтанд, то он даме ки ба хонаҳои худ наздик шуданд, ва Сераҳ, духтари Ошерро, ки ба пешвози онҳо мебаромад, ёфтанд; ва он духтар хеле хуб ва бомаҳорат буд ва медонист, ки чӣ тавр арфа менавозад.
93 Ва ӯро нидо карданд ва ӯ пеши онҳо омад ва онҳоро бӯсид, ва ӯро гирифтанд ва ба ӯ арфа доданд ва гуфтанд: «Акнун пеши падарамон рав ва пеши ӯ нишин ва бар арфаро бизан ва ин суханонро бигӯ».
94 Ва ба вай амр доданд, ки ба хонаи онҳо равад, ва вай арфаро гирифта, пешопеши онҳо шитофт ва омада, дар наздикии Яъқуб нишаст.
95 Ва ӯ хуб менавохт ва суруд мехонд ва бо ширинии суханонаш гуфт: Юсуф амакам зинда аст ва ӯ дар саросари Миср ҳукмронӣ мекунад ва намурдааст.
96 Ва вай ин суханонро такрор ва ба забон оварданро давом дод ва Яъқуб суханони ӯро шунид ва онҳо ба ӯ писанд омаданд.
97 Ӯ гӯш дод, дар ҳоле ки вай онҳоро ду ва се маротиба такрор мекард ва шодӣ ба дили Яъқуб аз ширинии суханони вай ворид шуд ва рӯҳи Худо бар ӯ буд ва ӯ медонист, ки ҳамаи суханони вай ростанд.
98 Ва Яъқуб, вақте ки Сорак ин суханонро дар пеши ӯ гуфт, баракат дод ва ба вай гуфт: «Духтарам, бигзор марг бар ту ғолиб наояд, зеро ки ту рӯҳи маро эҳё кардӣ; танҳо дар пеши ман сухан гӯй, чунон ки гуфтӣ, зеро ки ту бо ҳамаи суханони худ маро шод гардондӣ».
99 Ва вай ин суханонро хонданро давом дод ва Яъқуб гӯш кард ва ин ба ӯ писанд омад ва ӯ шод шуд ва рӯҳи Худо бар ӯ буд.
100 Ҳангоме ки ӯ ҳанӯз бо вай сӯҳбат мекард, инак писаронаш бо аспҳо ва аробаҳо ва либосҳои шоҳона ва ғуломоне, ки пешопеши онҳо медавиданд, назди ӯ омаданд.
101 Ва Яъқуб барои пешвози онҳо бархост ва писаронашро дид, ки либосҳои шоҳона пӯшидаанд ва ҳамаи ганҷҳоеро, ки Юсуф ба онҳо фиристода буд, дид.
102 Ва ба ӯ гуфтанд: «Бигӯ, ки бародари мо Юсуф зинда аст ва ӯ дар саросари Миср ҳукмронӣ мекунад ва ӯ бо мо сухан гуфт, чунон ки мо ба ту гуфта будем».
103 Ва Яъқуб ҳамаи суханони писаронашро шунид ва дилаш аз суханони онҳо ба тапиш афтод, зеро ба онҳо бовар намекард, то он даме ки ҳама чизеро, ки Юсуф ба онҳо дода буд ва он чиро, ки ба ӯ фиристода буд, ва ҳамаи мӯъҷизаҳоеро, ки Юсуф ба онҳо гуфта буд, набинад.
104 Ва онҳо пеши ӯ кушоданд ва ҳар чизеро, ки Юсуф фиристода буд, ба ӯ нишон доданд ва ба ҳар кас он чиро, ки Юсуф ба ӯ фиристода буд, доданд ва ӯ медонист, ки онҳо рост гуфтаанд ва аз нақли писараш хеле шод шуд.
105 Ва Яъқуб гуфт: «Барои ман бас аст, ки писарам Юсуф зинда бошад, пеш аз маргам меравам ва ӯро бубинам».
106 Ва писаронаш ба ӯ ҳар чизеро, ки ба сарашон омада буд, нақл карданд ва Яъқуб гуфт: «Ман ба Миср меравам, то писарам ва фарзандонашро бубинам».
107 Ва Яъқуб бархоста, либосҳоеро, ки Юсуф ба ӯ фиристода буд, пӯшид ва баъд аз шустан ва тарошидани мӯйҳояш, саллаеро, ки Юсуф ба ӯ фиристода буд, ба сараш гузошт.
108 Ва тамоми аҳли хонадони Яъқуб ва занонашон либосҳоеро, ки Юсуф барояшон фиристода буд, пӯшиданд ва аз Юсуф, ки ҳанӯз зинда аст ва дар Миср ҳукмронӣ мекунад, хеле шод шуданд.
109 Ва ҳамаи сокинони Канъон ин ҳодисаро шуниданд ва омада, бо Яъқуб аз зинда будани ӯ шодӣ карданд.
110 Ва Яъқуб барои онҳо се рӯз зиёфат барпо кард, ва ҳамаи подшоҳони Канъон ва ашрофони замин дар хонадони Яъқуб хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд ва шодӣ карданд.

БОБИ 55

1 Ва баъд аз ин Яъқуб гуфт: «Ман меравам ва писарамро дар Миср мебинам ва сипас ба замини Канъон, ки Худо ба Иброҳим дар борааш гуфта буд, бармегардам, зеро наметавонам замини зодгоҳамро тарк кунам».
2 Инак, каломи Худованд ба ӯ расид: «Бо тамоми аҳли байти худ ба Миср рав ва дар он ҷо бимон, аз рафтан ба Миср натарс, зеро ки Ман дар он ҷо туро халқи бузурге хоҳам сохт».
3 Ва Яъқуб дар дили худ гуфт: «Меравам ва писарамро мебинам, ки оё дар миёни ҳамаи сокинони Миср тарси Худояш дар дили ӯ ҳанӯз ҳаст ё не».
4 Ва Худованд ба Яъқуб гуфт: «Аз Юсуф натарс, зеро ки ӯ то ҳол беайбии худро нигоҳ медорад, то ба Ман хизмат кунад, чунон ки дар назари ту писанд аст, ва Яъқуб аз писараш хеле шод шуд».
5 Дар он вақт Яъқуб ба писарон ва аҳли байташ амр дод, ки мувофиқи каломи Худованд ба ӯ ба Миср раванд; ва Яъқуб бо писарон ва тамоми аҳли байташ бархост ва аз замини Канъон аз Беэр-Шобаъ бо шодӣ ва дили шод берун рафт, ва онҳо ба замини Миср рафтанд.
6 Ва ҳангоме ки онҳо ба Миср наздик шуданд, Яъқуб Яҳудоро пеш аз худ назди Юсуф фиристод, то ки вазъиятеро дар Миср ба ӯ нишон диҳад. Ва Яҳудо мувофиқи сухани падараш амал кард, ва ӯ шитоб карда, давид ва назди Юсуф омад, ва барои онҳо дар замини Ҷӯшан барои тамоми аҳли байташ ҷой муайян карданд ва Яҳудо баргашт ва бо роҳ назди падараш омад.
7 Ва Юсуф аробаро баста, ҳамаи мардони паҳлӯӣ ва хизматгорон ва ҳамаи сардорони Мисрро ҷамъ кард, то ки ба пешвози падараш Яъқуб раванд; ва фармони

Юсуф дар Миср эълон карда шуд, ки гуфта буд: «Ҳар
кӣ ба пешвози Яъқуб намеравад, хоҳад мурд».
8 Ва рӯзи дигар Юсуф бо тамоми лашкари бузург ва
тавоное, ки либосҳои катон ва арғувонӣ дар бар
доштанд ва асбобҳои нуқра ва тилло ва асбобҳои
ҷангии худро бо худ доштанд, берун омад.
9 Ва ҳама бо асбобҳои гуногуни мусиқӣ, бо найнавозӣ
ва дайраҳо, мур ва алоэ дар тамоми роҳ пошидан, ба
пешвози Яъқуб рафтанд ва ҳама аз паи ҳамин рафтор
рафтанд, ва замин аз фарёди онҳо ба ларза омад.
10 Ва ҳамаи занони Миср ба бомҳои Миср ва деворҳо
баромаданд, то бо Яъқуб вохӯранд, ва бар сари Юсуф
тоҷи шоҳонаи фиръавн буд, зеро фиръавн онро ба ӯ
фиристода буд, то ҳангоми рафтанаш ба вохӯрии
падараш пӯшад.
11 Ва вақте ки Юсуф ба масофаи панҷоҳ зироъ аз
падараш наздик шуд, аз ароба фуруд омад ва ба сӯи
падараш равона шуд. Ва чун ҳамаи сардорони Миср ва
ашрофонаш диданд, ки Юсуф пиёда ба сӯи падараш
рафтааст, онҳо низ фуруд омада, пиёда ба сӯи Яъқуб
равона шуданд.
12 Ва вақте ки Яъқуб ба ӯрдугоҳи Юсуф наздик шуд,
Яъқуб ӯрдугоҳеро дид, ки бо Юсуф ба сӯи ӯ меомаданд
ва ин ӯро шод кард ва Яъқуб аз ин дар ҳайрат монд.
13 Ва Яъқуб ба Яҳудо гуфт: «Он марде кист, ки ман
ӯро дар ӯрдугоҳи Миср мебинам, ки либосҳои шоҳона
дар бар дорад, либоси сурхи бар сар ва тоҷи шоҳона
бар сар дорад ва аз аробаи худ фуромада, ба сӯи мо
меояд?» Ва Яҳудо ба падараш ҷавоб дод: «Ин писари
ту Юсуф аст, подшоҳ; ва Яъқуб аз дидани ҷалоли
писараш шод шуд».
14 Ва Юсуф ба падараш наздик шуда, ба падараш
таъзим кард, ва ҳамаи мардони ӯрдугоҳ бо ӯ дар пеши
Яъқуб то замин таъзим карданд.
15 Ва инак, Яъқуб давида, назди писараш Юсуф давид
ва ба гарданаш афтода, ӯро бӯсид, ва онҳо гиристанд;
ва Юсуф низ падарашро ба оғӯш гирифта, ӯро бӯсид,
ва онҳо гиристанд, ва тамоми мардуми Миср бо онҳо
гиристанд.
16 Ва Яъқуб ба Юсуф гуфт: «Акнун, пас аз дидани рӯи
ту, бо шодӣ мемирам, зеро ту ҳанӯз зинда ва бо ҷалол
ҳастӣ».
17 Ва писарони Яъқуб, занонашон, фарзандонашон,
хизматгоронашон, ва тамоми аҳли байти Яъқуб бо
Юсуф сахт гиристанд ва ӯро бӯсиданд ва бо ӯ сахт
гиристанд.
18 Ва Юсуф ва тамоми қавмаш баъд аз он ба Миср
баргаштанд; ва Яъқуб ва писаронаш ва ҳамаи
фарзандони хонаводааш бо Юсуф ба Миср омаданд; ва
Юсуф онҳоро дар беҳтарин қисмати Миср, дар замини
Ҷӯшан, маскан дод.
19 Ва Юсуф ба падар ва бародаронаш гуфт: «Меравам
ва ба фиръавн хабар медиҳам, ки бародаронам ва аҳли
байти падарам ва ҳамаи онҳо назди ман омадаанд, ва
инак, онҳо дар замини Ҷӯшан ҳастанд».
20 Ва Юсуф чунин кард, ва аз бародаронаш Рубен,
Иссокор Забулун ва бародараш Биньёминро гирифта,
назди фиръавн гузошт.
21 Ва Юсуф ба фиръавн сухан ронда, гуфт:
«Бародаронам ва аҳли байти падарам ва тамоми дороии
онҳо, бо гӯсфандон ва чорвои онҳо, аз замини Канъон
назди ман омадаанд, то дар Миср иқомат кунанд, зеро
қаҳтӣ онҳоро сахт фаро гирифта буд.
22 Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Падар ва
бародаронатро дар беҳтарин қисмати замин ҷойгир кун,
ва аз онҳо ҳар чизи хуберо, ки аст, дареғ надор ва
онҳоро аз ҳосили замин бихӯрон».
23 Ва Юсуф ҷавоб дод: «Инак, ман онҳоро дар замини
Ҷӯшан ҷойгир кардам, зеро онҳо чӯпон ҳастанд,
бинобар ин бигзор онҳо дар Ҷӯшан бимонанд, то
рамаҳои худро берун аз мисриён чаронанд».
24 Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ҳар он чиро, ки
бародаронат ба ту мегӯянд, бо онҳо иҷро кун». Ва
писарони Яъқуб ба фиръавн таъзим карданд, ва аз
пеши ӯ ба саломатӣ рафтанд; ва баъд аз он Юсуф
падарашро назди фиръавн овард.
25 Ва Яъқуб омада, ба фиръавн саҷда кард, ва Яъқуб
фиръавнро баракат дод, ва ӯ берун рафт; ва Яъқуб ва
ҳамаи писаронаш ва тамоми аҳли байташ дар замини
Ҷӯшан маскан гирифтанд.
26 Дар соли дуюм, яъне дар соли саду сиюми умри
Яъқуб, Юсуф падар ва бародаронаш ва тамоми аҳли
байти падарашро дар тамоми айёми қаҳтӣ бо нон
таъмин мекард; онҳо аз ҳеҷ чиз мӯҳтоҷӣ надоштанд.
27 Ва Юсуф ба онҳо беҳтарин қисматҳои тамоми
заминро дод; онҳо дар тамоми айёми Юсуф
беҳтаринҳои Мисрро доштанд; ва Юсуф низ ба онҳо ва
ба тамоми аҳли байти падараш сол ба сол либос ва
либос медод; ва писарони Яъқуб дар тамоми айёми
бародарашон дар Миср бехатар монданд.
28 Ва Яъқуб ҳамеша дар сари дастархони Юсуф хӯрок
мехӯрд, ва Яъқуб ва писаронаш шабу рӯз аз сари
дастархони Юсуф намебаромаданд, ба ҷуз он чизе ки
фарзандони Яъқуб дар хонаҳои худ мехӯрданд.
29 Ва тамоми Миср дар айёми қаҳтӣ аз хонадони Юсуф
нон мехӯрданд, зеро ҳамаи мисриён аз сабаби қаҳтӣ
ҳар чизеро, ки ба онҳо тааллуқ дошт, фурӯхтанд.
30 Ва Юсуф тамоми заминҳо ва киштзорҳои Мисрро ба
хотири фиръавн барои нон харид, ва Юсуф тамоми
Мисрро дар тамоми рӯзҳои қаҳтӣ бо нон таъмин
мекард, ва Юсуф тамоми нуқра ва тиллоеро, ки барои
ғаллае, ки онҳо дар саросари замин мехариданд, ба ӯ
медоданд, ҷамъ кард, ва ӯ тилло ва нуқраи зиёде ҷамъ
кард, ғайр аз миқдори зиёди сангҳои оникс, бделлиум
ва либосҳои қиматбаҳое, ки онҳо аз ҳар гӯшаи замин,
вақте ки пулашон тамом шуд, ба Юсуф меоварданд.
31 Ва Юсуф тамоми нуқра ва тиллоеро, ки ба дасташ
расид, гирифт, ки тақрибан ҳафтоду ду талант тилло ва
нуқра, инчунин сангҳои оникс ва бделлиумро ба
миқдори зиёд буд. Ва Юсуф рафта, онҳоро ба чор қисм
пинҳон кард, ва як қисмашро дар биёбони наздики
баҳри Сурх ва як қисмашро дар канори дарёи Форат
пинҳон кард, ва сеюм ва чорумашро дар биёбони рӯ ба
рӯи биёбони Форс ва Модай пинҳон кард.
32 Ва қисме аз тилло ва нуқраеро, ки боқӣ монда буд,
гирифта, ба ҳамаи бародаронаш ва ба тамоми
хонаводаи падараш ва ба ҳамаи занони хонаводаи
падараш дод, ва боқимондаро, ки тақрибан бист талант
тилло ва нуқра буд, ба хонаи фиръавн овард.
33 Ва Юсуф тамоми тилло ва нуқраеро, ки боқӣ монда
буд, ба фиръавн дод, ва фиръавн онро дар ганҷина
гузошт; ва рӯзҳои қаҳтӣ баъд аз он дар замин хотима

ёфтанд; ва онҳо дар тамоми замин кишт ва дарав карданд, ва онҳо миқдори муқаррарии худро сол ба сол ба даст меоварданд; ба ҳеҷ чиз камӣ надоштанд.
34 Ва Юсуф дар Миср оромона зиндагӣ мекард ва тамоми замин зери назорати ӯ буд, ва падараш ва ҳамаи бародаронаш дар замини Ҷӯшан зиндагӣ карда, онро тасарруф карданд.
35 Ва Юсуф хеле пир ва солхӯрда шуда буд, ва ду писари ӯ, Эфроим ва Менашше, дар хонадони Яъқуб, дар баробари бародаронашон, ҳамеша дар хонадони Яъқуб мемонданд, то роҳҳои Худованд ва шариати Ӯро омӯзанд.
36 Ва Яъқуб ва писаронаш дар замини Миср, дар замини Ҷӯшан маскан гирифтанд, ва онро соҳиб шуданд, ва дар он борвар ва афзун шуданд.

БОБИ 56

1 Ва Яъқуб дар замини Миср ҳабдаҳ сол зиндагӣ кард, ва рӯзҳои Яъқуб ва солҳои умри ӯ саду чилу ҳафт сол буданд.
2 Дар он вақт Яъқуб ба беморӣ гирифтор шуд, ки аз он фавтид ва ӯ кас фиристода, писараш Юсуфро аз Миср даъват кард ва Юсуф писараш аз Миср омад ва Юсуф назди падараш омад.
3 Ва Яъқуб ба Юсуф ва писаронаш гуфт: «Инак, ман мемирам, ва Худои аҷдодони шумо шуморо тафаққуд хоҳад кард ва шуморо ба замине, ки Худованд қасам хӯрда буд, ки ба шумо ва ба фарзандонатон баъд аз шумо диҳад, бармегардонад; акнун, вақте ки мемирам, маро дар ғоре, ки дар Махпела дар Ҳебрӯн, дар замини Канъон, дар наздикии аҷдодони ман аст, дафн кунед».
4 Ва Яъқуб ба писаронаш қасам дод, ки ӯро дар Махпела, дар Ҳебрӯн, дафн кунанд, ва писаронаш дар ин бора ба ӯ қасам хӯрданд.
5 Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба Худованд Худои худ ибодат кунед, зеро касе ки падарони шуморо раҳо кардааст, шуморо аз ҳар ранҷу азоб раҳо хоҳад кард».
6 Ва Яъқуб гуфт: «Ҳамаи фарзандони худро назди ман даъват кунед». Ва ҳамаи фарзандони писарони Яъқуб омада, дар пеши ӯ нишастанд. Ва Яъқуб онҳоро баракат дод ва ба онҳо гуфт: «Худованд Худои падарони шумо ба шумо ҳазор маротиба зиёдтар ато хоҳад кард ва шуморо баракат хоҳад дод ва баракати падаратон Иброҳимро ба шумо диҳад; ва ҳамаи фарзандони писарони Яъқуб дар он рӯз, баъд аз он ки ӯ онҳоро баракат дод, берун рафтанд.
7 Ва рӯзи дигар Яъқуб боз писаронашро даъват кард, ва ҳама ҷамъ шуда, назди ӯ омаданд ва дар пеши ӯ нишастанд, ва Яъқуб дар он рӯз пеш аз маргаш писаронашро баракат дод, ва ҳар кас мувофиқи баракати худ баракат дод; инак, ин дар китоби шариати Худованд дар бораи Исроил навишта шудааст.
8 Ва Яъқуб ба Яҳудо гуфт: «Ман писарамро медонам, ки ту барои бародаронат марди тавоно ҳастӣ; бар онҳо подшоҳӣ кун, ва писаронат бар писаронашон то абад подшоҳӣ хоҳанд кард».
9 Танҳо ба писарони худ камон ва тамоми силоҳҳои ҷангиро таълим деҳ, то ки онҳо дар ҷангҳои бародари худ, ки бар душманонаш ҳукмронӣ хоҳад кард, ҷанг кунанд.
10 Ва Яъқуб дар он рӯз боз ба писаронаш васият карда, гуфт: «Инак, ман имрӯз ба қавми худ ҷамъ мешавам; маро аз Миср берун баред ва маро дар ғори Махпело дафн кунед, чунон ки ба шумо амр додаам.
11Аммо эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ яке аз писаронатон маро набаранд, балки танҳо худатон; ва ҳамин тавр бо ман рафтор кунед, вақте ки ҷасади маро барои дафн ба замини Канъон мебаред,
12 Яҳудо, Иссокор ва Забулун тобути Маро аз тарафи шарқӣ хоҳанд бардошт; Рубен, Шимъӯн ва Ҷод аз ҷануб, Эфроим, Менашше ва Бинёмин аз ғарб, Дон, Ошер ва Нафтолӣ аз шимол.
13 Бигзор Левӣ онро бо худ набарад, зеро ӯ ва писаронаш сандуқи аҳди Худовандро бо исроилиён дар хайма хоҳанд бурд; ва писарам Юсуф набояд онро барад, зеро ки подшоҳ аст, ҷалоли ӯ низ чунин бошад; аммо Эфроим ва Менашше ба ҷои онҳо хоҳанд буд.
14Вақте ки маро мебарӣ, бо ман чунин рафтор кунӣ; аз ҳар чизе ки ба ту амр мефармоям, ҳеҷ чизро фаромӯш накун; ва ҳангоме ки ин корро бо ман кунӣ, Худованд туро ва баъд аз ту фарзандонатро то абад ба некӣ ёд хоҳад кард.
15 Ва шумо, писарони ман, бародар ва хеши худро эҳтиром кунед ва ба фарзандони худ ва фарзандони баъд аз худ амр диҳед, ки ҳамеша ба Худованд Худои падарони худ хизмат кунанд.
16То ки шумо ва фарзандонатон ва фарзандони писаронатон умри худро дар замин то абад дароз кунед, вақте ки шумо он чиро, ки дар назари Худованд Худои худ некӣ ва ростӣ аст, ба амал меоред, то ки бо ҳамаи роҳҳои Ӯ биравед.
17 Ва ту, эй писарам Юсуф, аз ту илтимос мекунам, ки ранҷу азоби бародаронат ва тамоми бадкирдориҳои онҳоро дар озоре, ки ба ту расонидаанд, бубахш, зеро Худо инро барои манфиати ту ва фарзандонат хост.
18 Ва эй писарам, бародаронатро ба сокинони Миср нагузор ва ба дили онҳо озор нарасон, зеро инак, ман онҳоро ба дасти Худо ва дар дасти ту месупорам, то онҳоро аз мисриён муҳофизат кунам; ва писарони Яъқуб ба падари худ ҷавоб доданд: «Эй падар, ҳар он чи ба мо фармудӣ, иҷро хоҳем кард; бигзор Худо бо мо бошад».
19 Ва Яъқуб ба писаронаш гуфт: «Бигзор Худо бо шумо бошад, вақте ки шумо ҳамаи роҳҳои Ӯро риоя кунед; аз роҳҳои Ӯ ба тарафи рост ё чап наравед, то он чиро, ки дар назари Ӯ некӣ ва ростӣ аст, ба амал оваред».
20 Зеро медонам, ки дар рӯзҳои охир дар ин сарзамин ба шумо мусибатҳои зиёде ва сахте хоҳанд расид, бале, фарзандони шумо ва фарзандони неберагони шумо, танҳо ба Худованд хизмат кунед ва Ӯ шуморо аз ҳама мусибат наҷот хоҳад дод.
21 Ва ҳангоме ки шумо аз паи Худо равед, то Ӯро ибодат кунед ва ба фарзандони худ ва фарзандони фарзандонатон таълим диҳед, ки Худовандро бишносанд, он гоҳ Худованд барои шумо ва фарзандони шумо аз миёни фарзандони шумо хизматгоре хоҳад барпо кард, ва Худованд шуморо бо дасти Худ аз ҳар ранҷу азоб раҳо хоҳад кард ва шуморо аз Миср берун хоҳад овард ва шуморо ба замини

падаронатон бармегардонад, то онро ба таври бехатар мерос гиред.
22 Ва Яъқуб аз васият кардан ба писаронаш даст кашид, ва пойҳояшро ба бистар кашид, ва мурд ва ба қавми худ пайваст шуд.
23 Ва Юсуф бар падараш афтод ва ӯ бо овози талх фарёд зад: «Эй падарам, падарам!»
24 Ва занони писараш ва тамоми аҳли байташ омада, бар Яъқуб ҳамла карданд ва барои ӯ гиристанд ва бо овози баланд дар бораи Яъқуб дод заданд.
25 Ва ҳамаи писарони Яъқуб якҷоя бархостанд ва либосҳои худро даррониданд, ва ҳама палос пӯшиданд, ва рӯй ба замин афтоданд, ва хок бар сарашон ба сӯи осмон пошиданд.
26 Ва ин хабар ба зани Оснат Юсуф расид ва ӯ бархоста, халтаеро бардошт ва бо ҳамаи занони мисрӣ, ки бо ӯ буданд, омада, барои Яъқуб мотам гирифта, гирист.
27 Ва тамоми мардуми Миср, ки Яъқубро мешинохтанд, дар он рӯз бо шунидани ин хабар омаданд ва тамоми мисриён рӯзҳои зиёд гиря карданд.
28 Ва занон низ аз замини Канъон ба Миср омаданд, вақте ки шуниданд, ки Яъқуб мурдааст, ва ҳафтод рӯз дар Миср барои ӯ гиря карданд.
29 Ва баъд аз ин, Юсуф ба хизматгорони худ, табибон, амр дод, ки падарашро бо мур ва лодан ва ҳар гуна бухур ва атрҳо мумиё кунанд; ва табибон Яъқубро чунон ки Юсуф ба онҳо амр дода буд, мумиё карданд.
30 Ва тамоми мардуми Миср ва пирон ва ҳамаи сокинони замини Ҷӯшан барои Яъқуб гиристанд ва мотам гирифтанд, ва ҳамаи писаронаш ва фарзандони хонадонаш рӯзҳои зиёд барои падари худ Яъқуб мотам гирифтанд.
31 Ва баъд аз он ки рӯзҳои гиряаш ба охир расиданд, пас аз ҳафтод рӯз, Юсуф ба фиръавн гуфт: «Ман меравам ва падарамро дар замини Канъон дафн мекунам, чунон ки ӯ маро қасам дода буд, ва баъд бармегардам».
32 Ва фиръавн Юсуфро фиристод ва гуфт: «Рафта, падаратро, чунон ки ӯ гуфта буд ва чунон ки туро қасам дода буд, дафн кун». Ва Юсуф бо ҳамаи бародаронаш бархостанд, то ба замини Канъон раванд, то падарашон Яъқубро, чунон ки ба онҳо фармуда буд, дафн кунанд.
33 Ва фиръавн амр дод, ки ин дар тамоми Миср эълон карда шавад ва гуфт: «Ҳар кӣ бо Юсуф ва бародаронаш барои дафн кардани Яъқуб ба замини Канъон наравад, хоҳад мурд».
34 Ва тамоми Миср аз эълони фиръавн шунид, ва ҳама якҷоя бархостанд, ва ҳамаи хизматгорони фиръавн, пирони хонадонаш ва ҳамаи пирони замини Миср бо Юсуф рафтанд, ва ҳамаи сардорон ва ашрофони фиръавн, мисли хизматгорони Юсуф, рафтанд, то Яъқубро дар замини Канъон дафн кунанд.
35 Ва писарони Яъқуб тобутеро, ки ӯ бар он хобида буд, бардоштанд; мувофиқи ҳар он чи падарашон ба онҳо амр фармуда буд, писаронаш низ бо ӯ ҳамин тавр карданд.
36 Ва тобут аз тиллои холис буд, ва гирдогирдаш бо сангҳои ҷайъ ва бделлий оро дода шуда буд; ва рӯйпӯши тобут аз тилло бофта шуда, бо риштаҳо пайваст карда шуда буд, ва дар болои онҳо қалмоқчаҳо аз сангҳои ҷайъ ва бделлий буданд.
37 Ва Юсуф бар сари падараш Яъқуб тоҷи тиллоии калон гузошт ва асои тиллоиро ба дасташ дод, ва онҳо тобутро иҳота карданд, чунон ки одати подшоҳон дар замони зиндагиашон буд.
38 Ва ҳамаи лашкари Миср бо ин саф пеши ӯ рафтанд, аввал ҳамаи мардони қавии фиръавн ва мардони қавии Юсуф ва баъд аз онҳо боқимондаи сокинони Миср, ва ҳама бо шамшерҳо камарбанд ва либосҳои зиреҳпӯш доштанд ва домҳои ҷангӣ бар онҳо буданд.
39 Ва ҳамаи гирён ва мотамзадагон аз дур ба тарафи тобут рафта, гиря ва нола карданд, ва боқимондаи мардум аз паси тобут рафтанд.
40 Ва Юсуф ва аҳли байташ бо пойлуч ва гирён назди тобут рафтанд, ва дигар хизматгорони Юсуф дар гирди ӯ мегаштанд; ҳар яке зеварҳои худро бар худ дошт ва ҳама бо силоҳҳои ҷангии худ мусаллаҳ буданд.
41 Ва панҷоҳ нафар аз хизматгорони Яъқуб пеши тобут рафтанд ва мур ва алоэ ва ҳар гуна атрро дар роҳ пошиданд, ва ҳамаи писарони Яъқуб, ки тобутро мебурданд, бар болои атрфурӯшӣ мерафтанд, ва хизматгорони Яъқуб пешопеши онҳо рафта, атрро дар роҳ пошиданд.
42 Ва Юсуф бо лашкари пурқувват баромад, ва онҳо ҳар рӯз чунин рафтор мекарданд, то он даме ки ба замини Канъон расиданд ва ба хирмангоҳи Отод, ки дар он тарафи Урдун буд, расиданд ва дар он ҷо мотами азим ва сахте бардоштанд.
43 Ва ҳамаи подшоҳони Канъон ин хабарро шуниданд, ва ҳама, ҳар яке аз хонадони худ, берун рафтанд, сӣ ва як подшоҳи Канъон, ва ҳама бо одамони худ омаданд, то ки барои Яъқуб мотам гиранд ва гиря кунанд.
44 Ва ҳамаи ин подшоҳон тобути Яъқубро диданд ва инак, тоҷи Юсуф бар он буд; ва онҳо низ тоҷҳои худро бар тобут гузоштанд ва онро бо тоҷҳо иҳота карданд.
45 Ва ҳамаи ин подшоҳон дар он ҷо бо писарони Яъқуб ва Миср барои Яъқуб мотами бузург ва сахте барпо карданд, зеро ҳамаи подшоҳони Канъон шуҷоати Яъқуб ва писаронашро медонистанд.
46 Ва овозае ба гӯши Эсов расид, ки гуфта буд: «Яъқуб дар Миср мурд, ва писаронаш ва тамоми мисриён ӯро ба замини Канъон мебаранд, то ӯро дафн кунанд».
47 Ва Эсов ин суханро шунид, ва дар кӯҳи Сеир сокин буд, ва бо писаронаш ва тамоми қавмаш ва тамоми аҳли байташ, ки қавми хеле бузург буданд, бархостанд, ва онҳо омаданд, то ки барои Яъқуб мотам гиранд ва гиря кунанд.
48 Ва ҳангоме ки Эсов омад, барои бародараш Яъқуб мотам гирифт, ва тамоми Миср ва тамоми Канъон боз бархоста, бо Эсов дар он ҷо барои Яъқуб мотами азиме карданд.
49 Ва Юсуф ва бародаронаш падарашон Яъқубро аз он ҷо оварданд ва ба Ҳебрӯн рафтанд, то Яъқубро дар ғор дар паҳлӯи падаронаш дафн кунанд.
50 Ва онҳо ба Қиръату Арбаъ, ба ғор расиданд, ва ҳангоме ки онҳо расиданд, Эсов бо писаронаш дар муқобили Юсуф ва бародаронаш дар ғор мисли монеа истода, гуфт: «Яъқубро дар он ҷо дафн накунанд, зеро ки он аз они мо ва аз они падари мост».

51 Ва Юсуф ва бародаронаш суханони писарони Эсовро шунида, хеле хашмгин шуданд. Ва Юсуф назди Эсов омада, гуфт: «Ин чист, ки онҳо мегӯянд? Падарам Яъқуб онро аз ту бо сарвати бузург харид, баъд аз марги Исҳоқ, бисту панҷ сол пеш, ва тамоми замини Канъонро аз ту ва аз писаронат ва аз насли ту баъд аз ту харид.
52 Ва Яъқуб онро барои писаронаш ва насли баъд аз худ барои мероси абадӣ харид; ва чаро имрӯз ин суханонро мегӯӣ?
53 Ва Эсов ҷавоб дод: «Ту дурӯғ мегӯӣ ва дурӯғ мегӯӣ, зеро ки ман дар тамоми ин замин чизеро, ки аз они худам аст, нафурӯхтаам, чунон ки ту мегӯӣ, ва бародарам Яъқуб чизеро аз они ман дар ин замин нахаридааст».
54 Ва Эсов ин суханонро гуфт, то Юсуфро бо суханонаш фиреб диҳад, зеро Эсов медонист, ки Юсуф дар он рӯзҳое, ки Эсов тамоми дороии худро дар замини Канъон ба Яъқуб фурӯхт, дар он ҷо набуд.
55 Ва Юсуф ба Эсов гуфт: «Падарам ин чизҳоро бо ту дар санади харид сабт кардааст ва бо шоҳидон дар ин санад шаҳодат додааст, ва инак, он дар Миср бо мост».
56 Ва Эсов ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Санадро биёр, ҳар чизеро, ки дар санад пайдо кунӣ, мо ҳамон тавр мекунем».
57 Ва Юсуф бародари худро Нафтолӣ хонда, гуфт: «Зудтар шав, наист ва ба Миср шитоб кун ва ҳамаи сабтҳоро биёр; сабти харид, сабти мӯҳршуда ва сабти кушода, ва инчунин ҳамаи сабтҳои аввалине, ки дар онҳо ҳамаи муомилоти ҳуқуқи таваллуд навишта шудаанд, биёр».
58 Ва онҳоро назди мо ба ин ҷо биёр, то ки ҳамаи суханони Эсов ва писаронашро, ки имрӯз гуфтаанд, аз онҳо бишнавем.
59 Ва Нафтолӣ ба овози Юсуф гӯш дод ва шитоб кард ва давид, то ба Миср равад, ва Нафтолӣ аз ҳама говҳое, ки дар биёбон буданд, пиёда сабуктар буд, зеро ӯ бар хӯшаҳои ғалла медавид, бе он ки онҳоро майда кунад.
60 Ва чун Эсов дид, ки Нафтолӣ барои овардани сабтҳо рафтааст, ӯ ва писаронаш муқовимати худро бар зидди ғор афзоиш доданд ва Эсов ва тамоми қавмаш бар зидди Юсуф ва бародаронаш ба ҷанг бархостанд.
61 Ва ҳамаи писарони Яъқуб ва қавми Миср бо Эсов ва одамонаш ҷанг карданд, ва писарони Эсов ва қавми ӯ дар пеши писарони Яъқуб мағлуб шуданд, ва писарони Яъқуб чил нафарро аз қавми Эсов куштанд.
62 Ва Кушим ибни Дон, писари Яъқуб, дар он вақт бо писарони Яъқуб буд, аммо ӯ тақрибан сад зироъ аз макони ҷанг дур буд, зеро ӯ бо писарони Яъқуб дар назди тобути Яъқуб монд, то онро посбонӣ кунад.
63 Ва Хушим гунг ва кар буд, бо вуҷуди ин овози тарси мардумро мефаҳмид.
64 Ва ӯ пурсид: «Чаро мурдагонро дафн намекунед ва ин тааҷҷуби бузург чист?» Ва онҳо ба суханони Эсов ва писаронаш ҷавоб доданд; ва ӯ дар миёни ҷанг ба сӯи Эсов давид ва Эсовро бо шамшер кушт ва сари ӯро бурид, ва он ба дур парид ва Эсов дар миёни мардуми ҷанг афтод.
65 Ва ҳангоме ки Кушим ин корро кард, писарони Яъқуб бар писарони Эсов ғолиб омаданд ва писарони Яъқуб падари худ Яъқубро бо зӯрӣ дар ғор дафн карданд ва писарони Эсов онро диданд.
66 Ва Яъқуб дар Ҳебрӯн, дар ғори Макпело, ки Иброҳим онро аз банӣ-Ҳет барои мақбара харида буд, дафн карда шуд, ва ӯро дар либосҳои гаронбаҳо дафн карданд.
67 Ва ҳеҷ подшоҳе ба ӯ чунин эҳтироме надода буд, ки Юсуф ба падараш ҳангоми маргаш дода буд, зеро ӯ ӯро бо эҳтироми бузурге мисли дафни подшоҳон дафн кард.
68 Ва Юсуф ва бародаронаш ҳафт рӯз барои падарашон мотам гирифтанд.

БОБИ 57

1 Ва баъд аз ин чунин шуд, ки писарони Эсов бо писарони Яъқуб ҷанг карданд, ва писарони Эсов бо писарони Яъқуб дар Ҳебрӯн ҷанг карданд; ва Эсов ҳанӯз мурда хобида буд ва дафн нашуда буд.
2 Ва ҷанги шадиде байни онҳо буд, ва писарони Эсов дар пеши писарони Яъқуб мағлуб шуданд, ва писарони Яъқуб аз писарони Эсов ҳаштод нафарро куштанд, ва аз қавми писарони Яъқуб ҳеҷ яке аз онҳо намурд; ва дасти Юсуф бар тамоми қавми писарони Эсов ғолиб омад, ва ӯ Сафу, писари Алифоз, писари Эсов, ва панҷоҳ нафар аз мардони худро асир гирифт, ва онҳоро бо занҷирҳои оҳанин баста, ба дасти бандагони худ дод, то онҳоро ба Миср баранд.
3 Ва ҳангоме ки писарони Яъқуб Сафу ва қавми ӯро ба асирӣ бурданд, ҳамаи боқимондагон аз ҷонҳои худ аз хонадони Эсов сахт метарсиданд, ки мабодо онҳо низ ба асирӣ бурда шаванд; ва ҳама бо Алифоз писари Эсов ва қавми ӯ, бо ҷасади Эсов, гурехтанд ва ба сӯи кӯҳи Сеир равона шуданд.
4Ва ба кӯҳи Сеир расиданд ва Эсовро дар Сеир дафн карданд, вале сари ӯро бо худ ба Сеир наоварда буданд, зеро ки он дар ҷое ки дар Ҳебрӯн ҷанг шуда буд, дафн карда шуда буд.
5 Ва ҳангоме ки писарони Эсов аз пеши писарони Яъқуб гурехтанд, писарони Яъқуб онҳоро то худуди Сеир таъқиб карданд, аммо вақте ки онҳоро таъқиб мекарданд, як нафарро аз байни онҳо накуштанд, зеро ҷасади Эсов, ки бо худ бурда буданд, онҳоро ба ҳайрат овард, бинобар ин онҳо гурехтанд ва писарони Яъқуб аз онҳо баргашта, ба ҷое ки бародаронашон дар Ҳебрӯн буданд, расиданд ва дар он рӯз ва рӯзи дигар то истироҳат аз ҷанг дар он ҷо монданд.
6 Ва дар рӯзи сеюм онҳо ҳамаи писарони Сеири хӯриро ҷамъ карданд, ва ҳамаи писарони шарқро, ки мардуми сершуморе мисли реги баҳр буданд, ҷамъ карданд, ва рафта, ба Миср омаданд, то бо Юсуф ва бародаронаш ҷанг кунанд, то бародарони худро раҳо кунанд.
7 Ва Юсуф ва ҳамаи писарони Яъқуб шуниданд, ки писарони Эсов ва писарони шарқ барои наҷоти бародаронашон ба онҳо барои ҷанг омадаанд.
8 Ва Юсуф ва бародаронаш ва мардони пурқудрати Миср берун рафта, дар шаҳри Раамсес ҷангиданд ва Юсуф ва бародаронаш дар миёни банӣ-Эсов ва банӣ-Маросиқ зарбаи сахт заданд.
9 Ва онҳо аз онҳо шашсад ҳазор нафарро куштанд ва дар миёни онҳо ҳамаи мардони паҳлавони банӣ-Сеири хӯриро куштанд; танҳо чанд нафари онҳо боқӣ

монданд, ва онҳо инчунин бисёре аз фарзандони шарқ ва фарзандони Эсовро куштанд; ва Алифоз ибни Эсов ва фарзандони шарқ ҳама аз Юсуф ва бародаронаш гурехтанд.
10 Ва Юсуф ва бародаронаш онҳоро то расидан ба Суккӯт таъқиб карданд, ва дар Суккӯт сӣ нафарро аз онҳо куштанд, ва боқимонда фирор карданд ва ҳар яке ба шаҳри худ гурехтанд.
11 Ва Юсуф, бародаронаш ва мардони пурқудрати Миср, бо шодмонӣ ва дилсӯзӣ аз онҳо баргаштанд, зеро ки ҳамаи душманони онҳоро шикаст дода буданд.
12Ва Сафу ибни Элифоз ва одамонаш ҳанӯз дар Миср ғуломони писарони Яъқуб буданд, ва дардҳои онҳо афзуда мешуданд.
13 Ва ҳангоме ки писарони Эсов ва писарони Сеир ба замини худ баргаштанд, писарони Сеир диданд, ки аз сабаби ҷанги писарони Эсов ҳама ба дасти писарони Яъқуб ва қавми Миср афтодаанд.
14Ва писарони Сеир ба писарони Эсов гуфтанд: «Шумо дидед ва аз ин рӯ медонед, ки ин ӯрдугоҳ аз они шумо буд, ва як марди зӯровар ва як моҳири ҷангӣ боқӣ намондааст».
15Пас, аз замини мо берун равед, аз мо ба замини Канъон ба замини масканҳои падарони худ равед; чаро фарзандони шумо мероси фарзандони моро дар рӯзҳои охир мерос хоҳанд гирифт?
16Ва банӣ-Эсов нахостанд ба банӣ-Сеир гӯш диҳанд, ва банӣ-Сеир қасд карданд, ки бо онҳо ҷанг кунанд.
17 Ва фарзандони Эсов пинҳонӣ ба Анҷеас подшоҳи Африқо, ки Динҳоба ном дошт, фиристоданд, ки гуфтанд:
18Баъзе аз мардони худро назди мо фиристед ва бигзор онҳо назди мо биёянд, ва мо якҷоя бо фарзандони Сеири ҳӯрӣ ҷанг кунем, зеро онҳо қарор додаанд, ки бо мо ҷанг кунанд, то моро аз замин ронанд.
19 Ва Анҷеас подшоҳи Динҳабо чунин кард, зеро ки дар он рӯзҳо бо банӣ-Эсов дӯст буд ва Анҷеас панҷсад пиёдаи далер ва ҳаштсад савораро ба банӣ-Эсов фиристод.
20 Ва банӣ-Сеир ба банӣ-шарқ ва банӣ-Мидён фиристода, гуфтанд: «Шумо дидед, ки банӣ-Эсов бо мо чӣ кор карданд, ва аз сабаби онҳо қариб ҳамаамон дар ҷанги онҳо бо банӣ-Яъқуб нобуд шудем».
21 Пас, назди мо биёед ва ба мо кумак кунед, то мо якҷоя бо онҳо ҷанг кунем ва онҳоро аз замин берун кунем ва аз бародарони худ, ки дар ҷанг бо бародарони худ, писарони Яъқуб, кушта шуданд, интиқом гирем.
22 Ва ҳамаи мардуми шарқ ба банӣ-Сеир гӯш доданд ва тақрибан ҳаштсад мард бо шамшерҳои бараҳна назди онҳо омаданд; ва банӣ-Эсов дар он вақт дар биёбони Форон бо банӣ-Сеир ҷанг карданд.
23 Ва банӣ-Сеир бар банӣ-Эсов ғолиб омаданд, ва банӣ-Сеир дар он рӯз тақрибан дусад нафар аз банӣ-Эсовро аз қавми Анҷеас, подшоҳи Динҳоба, дар он ҷанг куштанд.
24 Ва дар рӯзи дуюм банӣ-Эсов баргаштанд, то бори дуюм бо банӣ-Сеир ҷанг кунанд; ва ин дафъаи дуюм ҷанг бар банӣ-Эсов сахт шуд, ва онҳоро аз дасти банӣ-Сеир сахт ба ташвиш овард.
25 Ва чун банӣ-Эсов диданд, ки банӣ-Сеир аз онҳо пурзӯртаранд, чанд нафар аз банӣ-Эсов рӯй гардонда, ба душманони банӣ-Сеир кумак карданд.
26Ва боз аз қавми банӣ-Эсов дар ҷанги дуюм панҷоҳу ҳашт нафар аз қавм дар Анҷеас, подшоҳи Динҳоба, кушта шуданд.
27 Ва дар рӯзи сеюм банӣ-Эсов шуниданд, ки баъзе аз бародаронашон аз онҳо рӯй гардонда, дар ҷанги дуюм бар зидди онҳо ҷангидаанд; ва банӣ-Эсов ин суханро шунида, мотам гирифтанд.
28Ва гуфтанд: «Бо бародарони худ, ки аз мо рӯй гардонида, ба банӣ-Сеир, душманони мо, кумак карданд, чӣ кор кунем?» Ва банӣ-Эсов боз ба Анҷеас, подшоҳи Динҳоба, фиристода, гуфтанд:
29Боз мардони дигарро назди мо фиристед, то ки бо онҳо бо банӣ-Сеир ҷанг кунем, зеро онҳо аллакай ду баробар аз мо қавитар буданд.
30 Ва Анҷеас боз тақрибан шашсад марди далерро назди банӣ-Эсов фиристод, ва онҳо барои кумак ба банӣ-Эсов омаданд.
31 Ва баъд аз даҳ рӯз банӣ-Эсов боз дар биёбони Порон бо банӣ-Сеир ҷанг карданд ва ҷанг бар банӣ-Сеир хеле шадид буд, ва банӣ-Эсов дар ин вақт бар банӣ-Сеир ғолиб омаданд ва банӣ-Сеир дар пеши банӣ-Эсов шикаст хӯрданд ва банӣ-Эсов тақрибан ду ҳазор нафарро аз онҳо куштанд.
32Ва ҳамаи паҳлавонони банӣ-Сеир дар ин ҷанг кушта шуданд, ва танҳо кӯдакони хурдсоли онҳо дар шаҳрҳои онҳо боқӣ монданд.
33Ва тамоми Мидьён ва мардуми шарқ аз ҷанг гурехтанд, ва банӣ-Сеирро тарк карда, гурехтанд, вақте ки диданд, ки ҷанг бар онҳо сахт аст; ва банӣ-Эсов ҳамаи банӣ-Шарқро то расидан ба замини худ таъқиб карданд.
34Ва банӣ-Эсов боз тақрибан дусаду панҷоҳ нафарро аз онҳо куштанд ва аз қавми банӣ-Эсов дар он ҷанг тақрибан сӣ нафар кушта шуданд, аммо ин бадӣ ба сари онҳо омад, зеро бародаронашон аз онҳо рӯй гардонданд, то ба банӣ-Сеири ҳӯрӣ кумак кунанд; ва банӣ-Эсов боз аз корҳои бади бародаронашон шуниданд ва боз барои ин ҳодиса мотам гирифтанд.
35 Ва баъд аз ҷанг чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Эсов баргашта, ба Сеир баргаштанд; ва банӣ-Эсов онҳоеро, ки дар замини банӣ-Сеир монда буданд, куштанд; ва занон ва кӯдакони онҳоро низ куштанд, ва касеро зинда нагузоштанд, ҷуз панҷоҳ писар ва духтари ҷавон, ки онҳоро зинда гузоштанд; ва банӣ-Эсов онҳоро накуштанд, ва писарон ғуломони онҳо шуданд, ва духтаронро ба занӣ гирифтанд.
36 Ва банӣ-Эсов дар Сеир ба ҷои банӣ-Сеир маскан гирифтанд, ва замини онҳоро мерос гирифта, онро тасарруф карданд.
37 Ва банӣ-Эсов тамоми дороии заминро барои банӣ-Сеир гирифтанд, гӯсфандон, говҳо ва молу мулки онҳоро, ва ҳар он чи ба банӣ-Сеир тааллуқ дошт, банӣ-Эсов гирифтанд; ва банӣ-Эсов то имрӯз дар Сеир дар ҷои банӣ-Сеир маскан гирифтанд; ва банӣ-Эсов заминро ба панҷ писари Эсов мувофиқи хонаводаҳояшон тақсим карданд.
38 Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки писарони Эсов қарор доданд, ки дар замине, ки онро ба даст оварда

буданд, бар худ подшоҳ таъин кунанд. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Не, зеро ки ӯ дар замини мо бар мо подшоҳӣ хоҳад кард ва мо зери машварати ӯ хоҳем буд ва ӯ дар ҷангҳои мо бар зидди душманони мо хоҳад ҷангид, ва онҳо ин корро карданд».
39 Ва ҳамаи банӣ-Эсов қасам хӯрданд ва гуфтанд: «Ҳеҷ яке аз бародарони онҳо набояд бар онҳо подшоҳӣ кунад, балки шахси бегонае, ки аз бародарони онҳо набошад, зеро ҷони ҳамаи банӣ-Эсов ҳар яке аз писарон, бародарон ва дӯстонаш аз сабаби бадии бародаронашон, вақте ки бо банӣ-Сеир меҷангиданд, хашмгин буд».
40Пас писарони Эсов қасам хӯрда, гуфтанд: «Аз он рӯз сар карда, онҳо подшоҳеро аз бародарони худ интихоб намекунанд, балки аз сарзамини бегона то имрӯз подшоҳе интихоб мекунанд».
41 Ва дар он ҷо марде аз қавми Анҷеас, подшоҳи Динҳабо, буд; номаш Бела писари Беор буд, ки марди хеле далеру шуҷоъ, зебо ва зебо ва дар ҳама хирад хирадманд ва марди оқил ва машваратчӣ буд; ва дар байни мардуми Анҷеас касе мисли ӯ набуд.
42 Ва ҳамаи писарони Эсов ӯро гирифта, ба ӯ тадҳин карданд ва ӯро подшоҳӣ карданд ва ба ӯ саҷда карданд ва ба ӯ гуфтанд: «Подшоҳ зинда бод, подшоҳ зинда бод».
43 Ва рӯйпӯшро паҳн карданд, ва ҳар кас гӯшвораҳои тилло ва нуқра ё ангуштарин ё дастбандҳоро ба ӯ оварданд, ва ӯро бо нуқра ва тилло, сангҳои ҷайқ ва бделлиум хеле бой карданд, ва барои ӯ тахти шоҳона сохтанд, ва тоҷи шоҳона бар сараш гузоштанд, ва барои ӯ қасре сохтанд, ва ӯ дар он ҷо маскан гирифт, ва ӯ бар ҳамаи банӣ-Эсов подшоҳ шуд.
44 Ва мардуми Анҷеас музди ҷангии худро аз банӣ-Эсов гирифтанд, ва дар он вақт назди оғои худ ба Динҳоба баргаштанд.
45 Ва Бела сӣ сол бар банӣ-Эсов подшоҳӣ кард, ва банӣ-Эсов дар он замин ба ҷои банӣ-Сеир маскан гирифтанд, ва то имрӯз дар ҷои онҳо дар амният маскан гирифтанд.

БОБИ 58

1 Ва дар соли сию дуюми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, яъне дар соли ҳафтоду якуми ҳаёти Юсуф, дар он сол фиръавн, подшоҳи Миср, вафот кард ва писараш Мағрон ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
2 Ва Фиръавн пеш аз маргаш ба Юсуф амр дод, ки барои писараш Мағрон падар бошад ва Мағрон таҳти назорати Юсуф ва зери машварати ӯ бошад.
3 Ва тамоми мисриён ба ин розӣ шуданд, ки Юсуф бар онҳо подшоҳ бошад, зеро ҳамаи мисриён Юсуфро мисли пештара дӯст медоштанд, танҳо Мағрон писари фиръавн бар тахти падараш нишаста буд ва дар он рӯзҳо ба ҷои падараш подшоҳ шуд.
4 Мағрон чилу яксола буд, вақте ки подшоҳӣ карданро сар кард ва чилу сол дар Миср ҳукмронӣ кард ва тамоми мисриён номи ӯро Фиръавнро ба номи падараш мехонданд, чунон ки дар Миср ба ҳар подшоҳе, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекард, рафтор мекарданд.
5 Ва вақте ки фиръавн ба ҷои падараш подшоҳӣ кард, қонунҳои Миср ва тамоми корҳои ҳукуматро ба дасти Юсуф супорид, чунон ки падараш ба ӯ амр дода буд.
6 Ва Юсуф бар Миср подшоҳ шуд, зеро ки ӯ бар тамоми Миср ҳукмронӣ мекард ва тамоми Миср зери назорати ӯ ва зери машварати ӯ буд, зеро тамоми Миср пас аз марги фиръавн ба Юсуф моил шуданд ва ӯро хеле дӯст медоштанд, то бар онҳо подшоҳӣ кунанд.
7 Аммо дар байни онҳо баъзе одамоне буданд, ки ӯро дӯст намедоштанд ва мегуфтанд: «Ҳеҷ каси бегона бар мо подшоҳӣ нахоҳад кард; бо вуҷуди ин, тамоми ҳокимияти Миср дар он рӯзҳо, пас аз марги фиръавн, ба дӯши Юсуф гузашт, ки ӯ танзимгар буд ва дар тамоми замин ҳар коре, ки мехост, мекард, бе ягон дахолат.
8 Ва тамоми Миср зери назорати Юсуф буд, ва Юсуф бо ҳамаи душманони гирду атрофаш ҷанг карда, онҳоро мағлуб кард; ва тамоми замин ва ҳамаи фалиштиёнро то ҳудуди Канъон, Юсуф таслим кард, ва ҳама зери қудрати ӯ буданд ва ба Юсуф андози солона медоданд.
9 Ва фиръавн, подшоҳи Миср, ба ҷои падараш бар тахти худ нишаст, аммо ӯ таҳти назорат ва машварати Юсуф буд, чунон ки дар аввал таҳти назорати падараш буд.
10 Ӯ танҳо дар замини Миср, таҳти машварати Юсуф, салтанат меронд, балки Юсуф дар он замон бар тамоми замин, аз Миср то дарёи бузурги Фарот, ҳукмронӣ мекард.
11 Ва Юсуф дар ҳамаи роҳҳои худ муваффақ шуд, ва Худованд бо ӯ буд, ва Худованд ба Юсуф ҳикмат, шараф, ҷалол ва муҳаббати бештарро дар дилҳои мисриён ва дар тамоми замин нисбат ба ӯ ато кард, ва Юсуф бар тамоми замин чил сол ҳукмронӣ кард.
12 Ва ҳамаи заминҳои фалиштиён, Канъон ва Сидӯн ва он тарафи Урдун дар тамоми айёми Юсуф ба ӯ тӯҳфаҳо меоварданд, ва тамоми замин дар дасти Юсуф буд, ва онҳо ба ӯ солона мувофиқи муқаррарот хироҷ меоварданд, зеро Юсуф бо ҳамаи душманони гирду атрофаш ҷангида, онҳоро мағлуб карда буд, ва тамоми замин дар дасти Юсуф буд, ва Юсуф дар Миср бар тахти худ бехатар нишаст.
13 Ва ҳамаи бародаронаш, писарони Яъқуб, дар тамоми айёми Юсуф дар замин бехатар зиндагӣ мекарданд, ва онҳо дар замин серҳосил ва хеле афзун шуданд, ва онҳо тамоми айёми худ Худовандро ибодат мекарданд, чунон ки падарашон Яъқуб ба онҳо амр дода буд.
14 Ва баъд аз гузаштани рӯзҳо ва солҳои зиёд, вақте ки банӣ-Эсов дар замини худ бо подшоҳи худ Бела оромона зиндагӣ мекарданд, банӣ-Эсов дар замин серҳосил ва афзун шуданд ва онҳо қарор доданд, ки рафта бо банӣ-Яъқуб ва тамоми Миср ҷанг кунанд ва бародари худ Сафу, писари Элифоз, ва одамони ӯро раҳо кунанд, зеро онҳо дар он рӯзҳо ҳанӯз ғуломи Юсуф буданд.
15 Ва банӣ-Эсов ба ҳамаи банӣ-Шарқ фиристоданд, ва онҳо бо онҳо сулҳ карданд, ва ҳамаи банӣ-Шарқ назди онҳо омаданд, то бо банӣ-Эсов ба Миср барои ҷанг раванд.

16 Ва инчунин аз мардуми Анҷеас, подшоҳи Динҳабо, назди онҳо омаданд ва онҳо низ ба назди писарони Исмоил фиристоданд ва онҳо низ назди онҳо омаданд.
17 Ва тамоми ин қавм ҷамъ шуда, ба Сеир омаданд, то ба банӣ-Эсов дар ҷангашон кумак кунанд; ва ин ӯрдугоҳ хеле калон ва пур аз одамон буд, ки мисли реги баҳр сершумор буданд, тақрибан ҳаштсад ҳазор нафар, пиёда ва савора, ва ҳамаи ин лашкарҳо ба Миср рафтанд, то бо банӣ-Яъқуб ҷанганд, ва дар наздикии Раамсес ӯрду заданд.
18 Ва Юсуф бо бародаронаш бо мардони паҳлавони Миср, ки тақрибан шашсад нафар буданд, берун омад ва онҳо дар замини Раамсес бо онҳо ҷангиданд; ва писарони Яъқуб дар он вақт боз бо писарони Эсов ҷангиданд, дар соли панҷоҳумин ба Миср рафтани писарони Яъқуб, ки соли сиюми ҳукмронии Бела бар банӣ-Эсов дар Сеир буд.
19 Ва Худованд ҳамаи мардони далеру шуҷои Эсов ва фарзандони шарқро ба дасти Юсуф ва бародаронаш супурд, ва қавми банӣ Эсов ва фарзандони шарқ дар пеши Юсуф мағлуб шуданд.
20Ва аз қавми Эсов ва аз мардуми шарқ, ки кушта шуданд, тақрибан дусад ҳазор нафар дар пеши писарони Яъқуб кушта шуданд, ва подшоҳи онҳо Бела ибни Баӯр дар ҷанг бо онҳо афтод, ва чун писарони Эсов диданд, ки подшоҳашон дар ҷанг афтодааст ва мурдааст, дастҳояшон дар ҷанг суст шуданд.
21 Ва Юсуф ва бародаронаш ва тамоми мисриён ҳанӯз қавми хонадони Эсовро мағлуб мекарданд, ва тамоми қавми Эсов аз писарони Яъқуб метарсиданд ва аз пеши онҳо гурехтанд.
22 Ва Юсуф ва бародаронаш ва тамоми мисриён онҳоро як рӯз таъқиб карданд ва боз тақрибан сесад нафарро куштанд ва дар роҳ онҳоро мекуштанд; ва баъд аз он онҳо аз онҳо рӯй гардонданд.
23 Ва Юсуф ва ҳамаи бародаронаш ба Миср баргаштанд, ва аз онҳо як нафар ҳам кам нашуд, вале аз мисриён дувоздаҳ нафар кушта шуданд.
24 Ва вақте ки Юсуф ба Миср баргашт, фармон дод, ки Сафу ва одамонашро боз бандад, ва онҳо онҳоро бо оҳан бастанд ва ғаму андӯҳашонро афзун карданд.
25 Ва тамоми қавми банӣ-Эсов ва қавми шарқ бо шарм ҳар яке ба шаҳри худ баргаштанд, зеро ки ҳамаи паҳлавононе, ки бо онҳо буданд, дар ҷанг фурӯ ғалтида буданд.
26Ва чун банӣ-Эсов диданд, ки подшоҳашон дар ҷанг кушта шудааст, шитоб карда, аз қавми банӣ-Шарқ касеро гирифтанд, ки номаш Йӯбоб ибни Зорак аз замини Ботсра буд, ва ӯро ба ҷои подшоҳи худ Бела бар худ подшоҳ карданд.
27 Ва Йӯбоб бар тахти Бела ба ҷои ӯ подшоҳ шуд ва Йӯбоб даҳ сол бар ҳамаи банӣ-Эсов дар Эдом подшоҳӣ кард ва банӣ-Эсов аз он рӯз сар карда дигар бо банӣ-Яъқуб ҷанг накарданд, зеро банӣ-Эсов шуҷоати банӣ-Яъқубро медонистанд ва аз онҳо сахт метарсиданд.
28 Ва аз он рӯз сар карда, фарзандони Эсов аз фарзандони Яъқуб нафрат доштанд ва дар байни онҳо нафрат ва адоват то имрӯз хеле зиёд буд.
29 Ва баъд аз ин, дар охири даҳ сол, Йӯбоб, писари Зорак, аз Ботсра, вафот кард, ва банӣ-Эсов шахсеро аз замини Темон, ки Хушам ном дошт, гирифтанд ва ӯро ба ҷои Йӯбоб бар худ подшоҳ таъин карданд; ва Хушам бист сол бар ҳамаи банӣ-Эсов дар Эдом подшоҳӣ кард.
30 Ва Юсуф, подшоҳи Миср, ва бародаронаш, ва тамоми банӣ-Исроил дар он рӯзҳо, дар баробари ҳамаи фарзандони Юсуф ва бародаронаш, дар Миср бехатар зиндагӣ мекарданд, бе ягон монеа ё ҳодисаи бад ва замини Миср дар он вақт аз ҷанг дар айёми Юсуф ва бародаронаш ором буд.

БОБИ 59

1 Ва инҳо номҳои банӣ-Исроил аст, ки дар Миср зиндагӣ мекарданд, ки бо Яъқуб омада буданд; ҳамаи писарони Яъқуб, ҳар яке бо аҳли байти худ, ба Миср омаданд.
2 Писарони Леё Рубен, Шимъӯн, Левӣ, Яҳудо, Иссокор ва Забулун ва хоҳарашон Дино буданд.
3 Ва писарони Роҳел Юсуф ва Биньёмин буданд.
4Ва писарони Зилфо, канизи Леё, Ҷод ва Ошер буданд.
5Ва писарони Билҳо, канизи Роҳел, Дон ва Нафтолӣ буданд.
6 Ва инҳо фарзандони онҳо буданд, ки дар замини Канъон барои онҳо таваллуд шуда буданд, пеш аз он ки бо падарашон Яъқуб ба Миср биёянд.
7 Писарони Рубен Ҳанӯх, Паллу, Ҳесрон ва Кармӣ буданд.
8Ва писарони Шимъӯн Ямуил, Ёмин, Ӯҳад, Ёкин, Сӯхар ва Шоул, писари зани канъонӣ, буданд.
9Ва писарони Левӣ Гершӯн, Қаҳот ва Марорӣ ва хоҳарашон Йоҳабед буданд, ки барои онҳо ҳангоми фурӯд омаданашон ба Миср таваллуд шуда буд.
10 Ва писарони Яхудо Эр, Ӯнон, Шело, Форас ва Зорак буданд.
11 Ва Эр ва Ӯнон дар замини Канъон мурданд; ва писарони Форас Ҳесрон ва Камул буданд.
12 Ва писарони Иссокор Тӯло, Пуво, Айюб ва Шомрон буданд.
13Ва писарони Забулун Серад, Элӯн ва Яхлеил буданд, ва писари Дон Кушим буд.
14Ва писарони Нафтолӣ Яхзаил, Гунӣ, Йетсар ва Шилом буданд.
15 Ва писарони Ҷод Зифиён, Чаҷҷӣ, Шунӣ, Эзбӯн, Эрӣ, Арӯдӣ ва Арелӣ буданд.
16Ва писарони Ошер Ҷимно, Йишво, Йишвӣ, Барио ва хоҳарашон Сорак буданд; ва писарони Барио Кабар ва Малкиил буданд.
17 Ва писарони Биньёмин инҳоянд: Бела, Бокер, Ашбел, Гера, Наамон, Ачӣ, Рош, Мупим, Хупим ва Урд.
18 Ва писарони Юсуф, ки дар Миср барои ӯ таваллуд шуданд, Менашше ва Эфроим буданд.
19 Ва ҳамаи ҷонҳое, ки аз камари Яъқуб ба вуҷуд омада буданд, ҳафтод нафар буданд; инҳо касоне ҳастанд, ки бо падари худ Яъқуб ба Миср омада буданд, то дар он ҷо зиндагӣ кунанд; ва Юсуф ва ҳамаи бародаронаш дар Миср дар амният зиндагӣ мекарданд ва дар тамоми айёми умри Юсуф аз беҳтарин хӯрокҳои Миср мехӯрданд.
20 Ва Юсуф наваду се сол дар замини Миср зиндагӣ кард, ва Юсуф ҳаштод сол бар тамоми Миср подшоҳӣ кард.

21 Ва вақте ки рӯзҳои Юсуф наздик шуданд, ки бояд вафот кунад, ӯ кас фиристода, бародаронаш ва тамоми аҳли байти падарашро даъват кард ва ҳама ҷамъ омада, дар пеши ӯ нишастанд.
22 Ва Юсуф ба бародаронаш ва ба тамоми аҳли байти падараш гуфт: «Инак, ман мемирам ва Худо шуморо ҳатман тафаққуд хоҳад кард ва шуморо аз ин замин ба замине, ки ба падаронатон қасам хӯрда буд, ки ба онҳо диҳад, хоҳад бурд».
23 Ва ҳангоме ки Худо шуморо тафаққуд кунад, то шуморо аз ин ҷо ба замини падаронатон барад, устухонҳои маро бо худ аз ин ҷо берун оваред.
24 Ва Юсуф банӣ-Исроилро барои насли худ пас аз онҳо қасам дода, гуфт: «Худо шуморо ҳатман тафаққуд хоҳад кард ва шумо устухонҳои маро аз ин ҷо бо худ хоҳед овард».
25 Ва баъд аз ин, Юсуф дар он сол, дар соли ҳафтоду якуми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, вафот кард.
26 Ва Юсуф саду даҳсола буд, вақте ки дар замини Миср мурд, ва ҳамаи бародаронаш ва ҳамаи хизматгоронаш бархоста, Юсуфро, чунон ки одати онҳо буд, мумиё карданд, ва бародаронаш ва тамоми Миср ҳафтод рӯз барои ӯ мотам гирифтанд.
27 Ва Юсуфро дар тобуте пур аз ҳанут ва ҳар навъ атрҳо гузоштанд, ва ӯро дар соҳили дарёи Шиҳор, яъне дарё, дафн карданд, писаронаш ва ҳамаи бародаронаш, ва тамоми аҳли байти падараш барои ӯ ҳафт рӯз мотам гирифтанд.
28 Ва баъд аз марги Юсуф, ҳамаи мисриён дар он айём бар банӣ-Исроил ҳукмронӣ карданд ва фиръавн, подшоҳи Миср, ки ба ҷои падараш подшоҳӣ мекард, тамоми қонунҳои Мисрро қабул кард ва тамоми ҳукумати Мисрро тахти машварати худ идора кард ва бар қавми худ бо амният ҳукмронӣ кард.

БОБИ 60

1 Ва ҳангоме ки сол фаро расид, яъне соли ҳафтоду дуюми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, баъд аз вафоти Юсуф, Сафу, писари Алифоз, писари Эсов, аз Миср гурехт, худаш ва одамонаш рафтанд.
2 Ва ӯ ба Африқо, ки Динҳаба аст, назди Анҷеас подшоҳи Африқо омад ва Анҷеас онҳоро бо эҳтироми бузург пазирой кард ва Зифоро сардори лашкари худ таъин кард.
3 Ва Зифо дар назари Анҷей ва дар назари қавмаш писанд омад, ва Зифо рӯзҳои зиёд сардори лашкари Анҷей подшоҳи Африқо буд.
4 Ва Зефо Ангеас, подшоҳи Африқоро, водор кард, ки тамоми лашкари худро ҷамъ кунад, то рафта бо мисриён ва писарони Яъқуб ҷанг кунад ва аз онҳо барои бародаронаш интиқом гирад.
5 Аммо Анҷеас нахост ба Сафу гӯш диҳад, то ин корро кунад, зеро Анҷеас қуввати писарони Яъқубро медонист ва он чиро, ки онҳо дар ҷанг бо писарони Эсов бо лашкари ӯ карда буданд, медонист.
6 Ва Сафу дар он рӯзҳо дар назари Анҷей ва дар назари тамоми қавмаш хеле бузург буд, ва ӯ пайваста онҳоро ба ҷанг бо Миср водор мекард, аммо онҳо нахостанд.
7 Ва дар он рӯзҳо воқеъ шуд, ки дар сарзамини Киттим марде дар шаҳри Пузимна буд, ки номаш Узу буд ва фарзандони Киттим ӯро ба таври худоӣ таҷовуз карданд ва он мард мурд ва писаре надошт, танҳо як духтаре, ки номаш Ҷония буд.
8 Ва он духтар бениҳоят зебо, зебо ва доно буд, ки дар тамоми замин аз ҷиҳати зебоӣ ва хирад ба ӯ монанд набуд.
9 Ва мардуми Ангеас, подшоҳи Африқо, ӯро диданд ва омада, ӯро ба ӯ ситоиш карданд. Ангеас назди фарзандони Киттим фиристод ва аз ӯ хоҳиш кард, ки ӯро барои занӣ ба худ бигирад ва мардуми Киттим розӣ шуданд, ки ӯро барои занӣ ба ӯ диҳанд.
10 Ва ҳангоме ки қосидони Ангеас аз сарзамини Киттим барои сафар берун мерафтанд, инак, қосидони Турнус подшоҳи Бибенту ба Киттим омаданд, зеро Турнус подшоҳи Бибенту низ қосидони худро фиристод, то аз Ҷания хоҳиш кунанд, то барои худ зан гирад, зеро ҳамаи мардонаш ӯро ситоиш карда буданд, аз ин рӯ ӯ ҳамаи хизматгорони худро назди вай фиристод.
11 Ва хизматгорони Турнус ба Киттим омаданд ва аз Яния хоҳиш карданд, ки ӯро барои занӣ назди подшоҳи худ Турнус баранд.
12 Ва мардуми Киттим ба онҳо гуфтанд: «Мо наметавонем ӯро диҳем, зеро подшоҳи Африқо Ангеас пеш аз омадани ту аз ӯ хоҳиш карда буд, ки ӯро ба занӣ бигирад ва мо ӯро ба ӯ диҳем; ва акнун мо наметавонем ин корро кунем, то Ангеасро аз духтар маҳрум кунем, то ӯро ба Турнус диҳем».
13 Зеро мо аз Ангеас сахт метарсем, ки мабодо ӯ бар зидди мо ҷангида, моро нобуд кунад, ва Турнус оғои шумо моро аз дасти ӯ раҳо карда наметавонад.
14 Ва чун қосидони Турнус ҳамаи суханони банӣ-Киттимро шуниданд, назди оғои худ баргаштанд ва ҳамаи суханони банӣ-Киттимро ба ӯ нақл карданд.
15 Ва фарзандони Киттим ба Ангеас ёддошт фиристоданд ва гуфтанд: «Инак, Турнус фиристод, ки Ҷанияро барои занӣ ба назди худ бигирад ва мо ба ӯ ҷавоб додем; ва мо шунидем, ки ӯ тамоми лашкари худро ҷамъ кардааст, то бар зидди ту ҷанг кунад ва ӯ қасд дорад, ки аз роҳи Сардуния гузарад, то бар зидди бародарат Лукус ҷангад ва баъд аз он ӯ барои ҷанг бар зидди ту хоҳад омад».
16 Ва Ангеас суханони фарзандони Киттимро, ки дар сабт ба ӯ фиристода буданд, шунид ва хашмаш аланга гирифт ва бархоста, тамоми лашкари худро ҷамъ кард ва аз ҷазираҳои бахр, роҳи Сардуния, ба назди бародараш Лукус, подшоҳи Сардуния, омад.
17 Ва Ниблос, писари Лукус, шунид, ки амакаш Ангеас меояд, ва бо лашкари зиёд ба пешвози ӯ баромад ва ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт. Ва Ниблос ба Ангеас гуфт: «Вақте ки ту аз падарам аҳволи ӯро мепурсӣ, вақте ки ман бо ту барои ҷанг бо Турнус меравам, аз ӯ хоҳиш кун, ки маро сардори лашкари худ таъин кунад». Ва Ангеас чунин кард, ва ӯ назди бародараш омад ва бародараш ба пешвози ӯ омад ва ӯ аз аҳволи ӯ пурсид».
18 Ва Ангеас аз бародараш Лукус хост, ки писараш Ниблосро сардори лашкар таъин кунад ва Лукус ин корро кард ва Ангеас ва бародараш Лукус бархостанд ва ба сӯи Турнус барои ҷанг рафтанд ва бо онҳо лашкари бузург ва мардуми вазнин буданд.

19 Ва ӯ бо киштиҳо омад ва онҳо ба вилояти Аштораш расиданд ва инак, Турнус ба сӯи онҳо омад, зеро ӯ ба Сардуния рафт ва қасд дошт онро нобуд кунад ва баъд аз он ҷо ба Ангеас равад, то бо ӯ ҷанг кунад.
20 Ва Ангеас ва бародараш Лукус бо Турнус дар водии Канопия вохӯрданд ва дар он ҷо байни онҳо ҷанг шадид ва пурқувват буд.
21 Ва ҷанги шадиде бар зидди Лукус, подшоҳи Сардуния, ба амал омад ва тамоми лашкари ӯ фурӯ ғалтид, ва писараш Ниблос низ дар он ҷанг кушта шуд.
22 Ва амакаш Ангеас ба хизматгоронаш фармон дод ва онҳо барои Ниблос тобути тиллоӣ сохтанд ва ӯро дар он гузоштанд ва Ангеас боз ба сӯи Турнус ҷангид ва Ангеас аз ӯ қавитар буд ва ӯро кушт ва тамоми қавми худро бо дами шамшер кушт ва Ангеас барои Ниблос, писари бародараш ва лашкари бародараш Лукус, интиқом гирифт.
23 Ва вақте ки Турнус мурд, дастҳои онҳое, ки аз ҷанг зинда монданд, суст шуданд ва онҳо аз пеши Ангеас ва бародараш Лукус гурехтанд.
24 Ва Ангеас ва бародараш Лукус онҳоро то роҳи калон, ки байни Алфану ва Ромаҳ буд, таъқиб карданд ва тамоми лашкари Турнусро бо дами шамшер куштанд.
25 Ва Лукус, подшоҳи Сардуния, ба хизматгоронаш фармон дод, ки аз мис тобут созанд ва ҷасади писараш Ниблосро дар он ҷо гузоранд ва ӯро дар он ҷо дафн карданд.
26 Ва онҳо дар он ҷо, дар роҳи калон, бурҷи баланде бар он сохтанд ва то имрӯз номи онро бо номи Ниблос номиданд ва Турнус подшоҳи Бибентуро дар он ҷо бо Ниблос дафн карданд.
27 Ва инак, дар роҳи калон байни Алфану ва Рома қабри Ниблос дар як тараф ва қабри Турнус дар тарафи дигар аст, ва то имрӯз фарш дар байни онҳо вуҷуд дорад.
28 Ва ҳангоме ки Ниблос дафн карда шуд, падараш Лукус бо лашкараш ба сарзамини худ Сардуния баргашт ва бародараш Ангеас, подшоҳи Африқо, бо мардумаш ба шаҳри Бибенту, ки шаҳри Турнус аст, рафт.
29 Ва сокинони Бибенту овозаи ӯро шуниданд ва аз ӯ сахт тарсиданд ва бо гиря ва зорӣ ба пешвози ӯ баромаданд ва сокинони Бибенту аз Ангеас илтимос карданд, ки онҳоро накушад ва шаҳри онҳоро нобуд накунад; ва ӯ ин корро кард, зеро Бибенту дар он рӯзҳо яке аз шаҳрҳои банӣ-Киттим ҳисоб мешуд; аз ин рӯ, ӯ шаҳрро нобуд накард.
30 Аммо аз он рӯз сар карда, лашкари подшоҳи Африқо ба Киттим мерафтанд, то онро ғорат кунанд ва ҳар вақте ки онҳо мерафтанд, Сафо, сардори лашкари Ангеас, бо онҳо мерафт.
31 Ва баъд аз ин, Ангеас бо лашкари худ баргашт ва ба шаҳри Пузимна омаданд ва Ангеас аз он ҷо Ҷания, духтари Узуро, ба занӣ гирифта, ба шаҳри худ дар Африқо овард.

БОБИ 61

1 Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки фиръавн, подшоҳи Миср, ба тамоми қавми худ амр дод, ки барои ӯ дар Миср қасри мустаҳкаме созанд.
2 Ва ӯ ба писарони Яъқуб амр дод, ки ба мисриён дар сохтмон кумак кунанд ва мисриён қасри зебо ва боҳашаматеро барои манзили шоҳона сохтанд ва ӯ дар он ҷо зиндагӣ кард ва ҳукумати худро нав кард ва бо амният ҳукмронӣ кард.
3 Ва Забулун писари Яъқуб дар он сол, яъне соли ҳафтоду дуюми фурӯд омадани банӣ-Исроил ба Миср, вафот кард. Ва Забулун дар синни саду чордаҳсолагӣ вафот кард ва дар тобут гузошта шуда, ба дасти фарзандонаш супурда шуд.
4 Ва дар соли ҳафтоду панҷум бародараш Шимъӯн вафот кард, ки дар синни саду бистсолагӣ вафот кард; ва ӯро низ дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
5 Ва Сафу ибни Элифоз ибни Эсов, сарлашкари Анҷеас, подшоҳи Динҳоба, ҳар рӯз Анҷеасро водор мекард, ки барои ҷанг бо писарони Яъқуб дар Миср омода шавад, ва Анҷеас намехост ин корро кунад, зеро хизматгоронаш тамоми қудрати писарони Яъқубро, ки дар ҷанг бо писарони Эсов бо онҳо карда буданд, ба ӯ нақл карда буданд.
6 Ва Сафу дар он рӯзҳо ҳар рӯз Анҷейро ба ҷанг бо писарони Яъқуб водор мекард.
7 Ва пас аз муддате Анҷеас ба суханони Сафу гӯш дод ва ба ӯ розӣ шуд, ки бо писарони Яъқуб дар Миср ҷанг кунад ва Анҷеас тамоми қавми худро, қавмеро, ки мисли реги соҳили баҳр сершумор буданд, тартиб дод ва қарор кард, ки барои ҷанг ба Миср равад.
8 Ва дар байни хизматгорони Анҷеас ҷавони понздаҳсолае буд, ки Билъом писари Беор ном дошт ва он ҷавон хеле доно буд ва санъати ҷодугариро медонист.
9 Ва Анҷеас ба Билъом гуфт: «Лутфан, бо ҷодугарӣ моро фиреб деҳ, то бидонем, ки дар ин ҷанге, ки ҳоло ба он меравем, кӣ пирӯз хоҳад шуд».
10 Ва Билъом амр дод, ки мумро барои ӯ биёранд ва аз он аробаҳо ва саворонро, ки лашкари Ангеас ва лашкари Мисрро ифода мекарданд, сохт ва онҳоро дар обҳои бо маҳорат омодашудае, ки барои ин мақсад дошт, гузошт ва шохаҳои дарахтони миртро ба дасташ гирифт ва маҳорати худро нишон дод ва онҳоро аз болои об пайваст кард ва дар об ба ӯ тасвирҳои шабеҳи лашкари Ангеас, ки дар пеши тасвирҳои шабеҳи мисриён ва писарони Яъқуб афтода буданд, зоҳир шуданд.
11 Ва Билъом ин суханро ба Анҷеас гуфт, ва Анҷеас ноумед шуд ва худро барои ҷанг ба Миср мусаллаҳ накард ва дар шаҳри худ монд.
12 Ва чун Сафу писари Элифоз дид, ки Анҷеас аз рафтан ба ҷанг бо мисриён ноумед шудааст, Сафу аз Африқо аз Анҷеас гурехт ва рафта, ба Киттим омад.
13 Ва тамоми мардуми Киттим ӯро бо эҳтироми бузурге пазируфтанд ва ӯро барои ҷангҳои худ дар тамоми рӯзҳо киро карданд ва Зифо дар он рӯзҳо хеле сарватманд шуд ва лашкари подшоҳи Африқо дар он рӯзҳо низ пароканда буд ва фарзандони Киттим ҷамъ омада, ба кӯҳи Куптизия рафтанд, зеро лашкари подшоҳи Африқо Ангеас, ки ба онҳо ҳамла мекарданд.

14 Ва рӯзе Зифо гӯсолаи ҷавонеро гум кард, ва ӯ барои ҷустуҷӯи он рафт ва садои ғур-ғур кардани онро дар атрофи кӯҳ шунид.
15Ва Зифо рафт ва дид, ки инак, дар поёни кӯҳ ғори калоне ҳаст, ва дар он ҷо дар даромадгоҳи ғор санги калоне буд, ва Зифо сангро пора карда, ба ғор даромад ва нигарист, ва инак, ҳайвони калоне говро мехӯрд; аз миёна боло ба одам монанд буд ва аз миёна поён ба ҳайвон монанд буд; ва Зифо бар зидди ҳайвон бархоста, онро бо шамшерҳояш кушт.
16 Ва сокинони Киттим ин ҳодисаро шунида, хеле шод шуданд ва гуфтанд: «Бо ин шахсе, ки ин ҳайвонро куштааст ва чорвои моро хӯрдааст, чӣ кор кунем?»
17 Ва ҳама ҷамъ омаданд, то як рӯзро дар як сол барои ӯ тақдис кунанд, ва номи онро Сафӯ ба номи ӯ мегузоштанд, ва дар он рӯз ҳар сол барои ӯ қурбониҳои нӯшокӣ меоварданд ва тӯҳфаҳо меоварданд.
18 Дар он вақт Яния, духтари Узу, зани подшоҳ Ангеас, бемор шуд ва Ангеас ва афсарони ӯ бемории ӯро сахт эҳсос карданд ва Ангеас ба доноёни худ гуфт: «Бо Яния чӣ кор кунам ва чӣ гуна ӯро аз беморӣ шифо диҳам?» Ва доноёни ӯ ба ӯ гуфтанд: «Азбаски ҳавои кишвари мо ба ҳавои замини Киттим ва оби мо ба оби онҳо монанд нест, аз ин рӯ малика аз ин сабаб бемор шудааст».
19 Зеро вай аз сабаби тағйирёбии ҳаво ва об бемор шуд ва инчунин аз он сабаб, ки дар ватанаш танҳо оби Пурмаро менӯшид, ки аҷдодаш онро бо пулҳо парвариш карда буданд.
20 Ва Анҷеас ба хизматгорони худ фармон дод, ва онҳо обҳои Пурмаро, ки ба Киттим тааллуқ доштанд, дар зарфҳо назди ӯ оварданд ва он обҳоро бо тамоми обҳои сарзамини Африқо баркашиданд ва он обҳоро аз обҳои Африқо сабуктар ёфтанд.
21 Ва Ангеас ин чизро дид ва ба ҳамаи сардоронаш амр дод, ки сангбурандагонро ҳазорҳо ва даҳҳо ҳазор нафар ҷамъ кунанд ва онҳо сангро бешумор мебуриданд ва бинокорон омаданд ва пули хеле мустаҳкаме сохтанд ва чашмаи обро аз сарзамини Киттим ба Африқо интиқол доданд ва ин обҳо барои малика Ҷания ва барои ҳама корҳои ӯ буданд, то аз он нӯшанд ва бо он нонпазӣ кунанд, шустан ва оббозӣ кунанд ва инчунин бо он ҳама тухмиҳоеро, ки аз онҳо ғизо гирифтан мумкин аст, ва ҳама меваҳои заминро об диҳанд.
22 Ва подшоҳ фармон дод, ки аз хоки Киттим бо киштиҳои калон биёранд ва сангҳоро низ барои сохтани он биёранд ва бинокорон барои малика Яния қасрҳо сохтанд ва малика аз бемории худ шифо ёфт.
23 Ва дар инқилоби сол лашкарҳои Африқо мисли ҳамеша барои ғорат ба сарзамини Киттим меомаданд ва Сафо писари Элифоз хабари онҳоро шунид ва дар бораи онҳо фармон дод ва бо онҳо ҷангид, ва онҳо аз пеши ӯ гурехтанд ва ӯ сарзамини Киттимро аз онҳо раҳо кард.
24 Ва банӣ-Киттим шуҷоати Сафоро диданд ва банӣ-Киттим қарор карданд ва Сафоро бар худ подшоҳ таъин карданд, ва ӯ бар онҳо подшоҳ шуд, ва дар замони ҳукмронии ӯ, онҳо барои таслим кардани банӣ-Тубал ва ҳамаи ҷазираҳои атроф рафтанд.
25 Ва подшоҳи онҳо Зифо бар онҳо пеш рафт ва онҳо бо Тубал ва ҷазираҳо ҷанг карданд ва онҳоро таслим карданд ва вақте ки аз ҷанг баргаштанд, ҳукумати ӯро барои ӯ нав карданд ва барои ӯ як қасри хеле калон барои манзил ва курсии шоҳонааш сохтанд ва барои ӯ тахти калоне сохтанд ва Зифо бар тамоми замини Киттим ва бар замини Италиё панҷоҳ сол ҳукмронӣ кард.

БОБИ 62

1 Дар он сол, яъне соли ҳафтоду нӯҳуми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, Рубен писари Яъқуб дар замини Миср вафот кард; Рубен саду бисту панҷсола буд, ки вафот кард, ва ӯро дар тобут гузоштанд, ва ӯро ба дасти фарзандонаш супурданд.
2 Ва дар соли ҳаштодум бародараш Дон вафот кард; ӯ саду бистсола буд, ва ӯро низ дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
3 Ва дар он сол Хушом, подшоҳи Адӯм, вафот кард, ва баъд аз ӯ Ҳадад ибни Бадод сию панҷ сол подшоҳӣ кард; ва дар соли ҳаштоду якум, Иссокор ибни Яъқуб, дар Миср вафот кард, ва Иссокор дар вақти маргаш саду бисту дусола буд, ва ӯро дар Миср дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
4 Ва дар соли ҳаштоду дуюм бародараш Ошер вафот кард, ки дар синни саду бисту сесолагӣ вафот кард ва ӯро дар Миср дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
5 Ва дар соли ҳаштоду сеюм Ҷод вафот кард, ки дар синни саду бисту панҷсолагӣ вафот кард ва ӯро дар Миср дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
6 Ва дар соли ҳаштоду чорум, яъне соли панҷоҳуми ҳукмронии Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Адӯм, чунин воқеъ шуд, ки Ҳадад ҳамаи банӣ-Эсоврo ҷамъ кард ва тамоми лашкари худро, ки тақрибан чорсад ҳазор нафар буданд, омода кард ва ба сарзамини Мӯоб равона шуд ва бо Мӯоб ҷангид ва онҳоро ба хироҷ табдил дод.
7Ва банӣ-Мӯоб ин суханро шунида, хеле тарсиданд, ва назди банӣ-Мидьён фиристоданд, то ба онҳо дар ҷанг бо Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Адӯм, кумак кунанд.
8Ва Ҳадад ба замини Мӯоб омад, ва Мӯоб ва банӣ-Мидьён ба пешвози ӯ баромаданд, ва дар саҳрои Мӯоб бар зидди ӯ саф кашиданд.
9Ва Ҳадад бо Мӯоб ҷангид, ва аз банӣ-Мӯоб ва банӣ-Мидьён бисёре аз кушташудагон, тақрибан дусад ҳазор мард, кушта шуданд.
10Ва ҷанг бар Мӯоб хеле шадид буд, ва банӣ-Мӯоб диданд, ки ҷанг бар онҳо сахт шудааст, дастҳои худро суст карданд ва ақибнишинӣ карданд ва банӣ-Мидьонро вогузоштанд, то ки ҷангро идома диҳанд.
11Ва банӣ-Мидьон аз ниятҳои Мӯоб огоҳ набуданд, балки дар ҷанг худро тақвият доданд ва бо Ҳадад ва тамоми лашкараш ҷангиданд, ва тамоми мидьён дар пеши ӯ афтоданд.
12Ва Ҳадад тамоми Мидьёнро бо зарбаи сахт кушт, ва онҳоро бо дами шамшер кушт, ва аз онҳое ки барои кӯмак ба Мӯоб омада буданд, касеро боқӣ нагузошт.
13 Ва ҳангоме ки ҳамаи банӣ-Мидьён дар ҷанг кушта шуданд ва банӣ-Мӯоб фирор карданд, Ҳадад дар он

вақт тамоми Мӯобро ба ӯ хироҷ гузошт ва онҳо зери дасти ӯ шуданд, ва онҳо андози солонаро мувофиқи амр медоданд ва Ҳадад баргашта, ба замини худ баргашт.
14 Ва дар рӯзи инқилоби сол, вақте ки боқимондаи мардуми Мидьён, ки дар ин сарзамин буданд, шуниданд, ки ҳамаи бародарони онҳо дар ҷанг бо Ҳадад барои Мӯоб кушта шудаанд, зеро банӣ-Мӯоб дар ҷанг пушт карда, Мидьёнро барои ҷанг тарк карда буданд, панҷ нафар аз сарони Мидьён бо бародарони боқимондаи худ, ки дар замини онҳо монда буданд, қарор доданд, ки бо Мӯоб ҷанг кунанд, то аз бародарони худ интиқом гиранд.
15 Ва банӣ-Мидён ба ҳамаи бародарони худ, банӣ-Марқ ва ҳамаи бародарони худ, ҳамаи банӣ-Қетурaро фиристоданд, то ба Мидён барои ҷанг бо Мӯоб кумак кунанд.
16Ва банӣ-Мӯоб ин суханро шунида, сахт тарсиданд, ки ҳамаи банӣ-Мурқ бар зидди онҳо барои ҷанг ҷамъ омадаанд; ва банӣ-Мӯоб ба замини Эдом ба Ҳадад ибни Бадод ёдгорӣ фиристоданд, ки гуфт:
17 Акнун назди мо биёед ва ба мо кумак кунед, то мо Мадянро мағлуб кунем, зеро ҳама якҷоя ҷамъ шуда, бо ҳамаи бародарони худ, банӣ-Шарқ, бар зидди мо барои ҷанг омадаанд, то интиқоми Мадянро, ки дар ҷанг кушта шуд, интиқом гиранд.
18Ва Ҳадад, писари Бадод, подшоҳи Адӯм, бо тамоми лашкари худ берун омад ва ба замини Мӯоб рафт, то бо Мидьён ҷанг кунад; ва Мидьён ва писарони шарқ дар саҳрои Мӯоб бо Мӯоб ҷанг карданд, ва ҷанги байни онҳо хеле шадид буд.
19Ва Ҳадад ҳамаи банӣ-Мидян ва банӣ-Маркро бо дами шамшер кушт, ва Ҳадад дар он вақт Мӯобро аз дасти Мидян раҳо кард, ва боқимондагони Мидян ва банӣ-Марқ аз Ҳадад ва лашкари ӯ гурехтанд, ва Ҳадад онҳоро то сарзаминашон таъқиб кард ва ба онҳо зарбаи сахт зад, ва куштaшудагон дар роҳ афтоданд.
20Ва Ҳадад Мӯобро аз дасти Мидьён раҳо кард, зеро ки ҳамаи банӣ-Мидён аз дами шамшер кушта шуда буданд, ва Ҳадад баргашта, ба замини худ баргашт.
21 Ва аз он рӯз сар карда, банӣ-Мидьён аз банӣ-Мӯоб нафрат доштанд, зеро ки онҳо дар ҷанг барои онҳо фурӯ ғалтида буданд, ва дар тамоми рӯзҳо байни онҳо адовати бузург ва сахт вуҷуд дошт.
22 Ва ҳамаи онҳое ки аз Мидьён дар роҳи замини Мӯоб ёфт шуданд, аз шамшери Мӯоб кушта шуданд, ва ҳамаи онҳое ки аз Мӯоб дар роҳи замини Мидьён ёфт шуданд, аз шамшери Мидьён кушта шуданд; Мидьён бо Мӯоб ва Мӯоб бо Мидьён рӯзҳои зиёд чунин рафтор карданд.
23 Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки Яҳудо писари Яъқуб дар Миср, дар соли ҳаштоду шашуми сафари Яъқуб ба Миср, вафот кард. Ва Яҳудо дар маргаш саду бисту нӯҳсола буд; ва ӯро мумиё карда, дар тобут гузоштанд, ва ӯро ба дасти фарзандонаш супурданд.
24 Ва дар соли ҳаштоду нӯҳум Нафтолӣ дар синни саду сию дусолагӣ вафот кард, ва ӯро дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
25 Ва дар соли наваду якуми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, яъне дар соли сиюми ҳукмронии Сафу ибни Элифоз, ибни Эсов, бар банӣ-Хиттим, банӣ-Африқо ба банӣ-Хиттим омаданд, то онҳоро мисли ҳамеша ғорат кунанд, аммо онҳо дар ин сездаҳ сол ба онҳо наздик нашуда буданд.
26 Ва дар он сол онҳо назди онҳо омаданд, ва Сафу ибни Элифоз бо баъзе аз мардонаш назди онҳо баромада, онҳоро сахт шикаст дод, ва лашкари Африқо аз пеши Сафу гурехтанд, ва куштaшудагон пеши ӯ афтоданд, ва Сафу ва мардонаш онҳоро таъқиб карда, то он даме ки ба Африқо наздик шуданд, онҳоро заданд.
27 Ва Ангеас, подшоҳи Африқо, ин корро аз Сафу шунид ва ин ӯро хеле ба изтироб овард, ва Ангеас тамоми рӯз аз Сафу метарсид.

БОБИ 63

1 Ва дар соли наваду сеюм Левӣ, писари Яъқуб, дар Миср вафот кард, ва Левӣ саду сию ҳафтсола буд, ки вафот кард, ва ӯро дар тобут гузоштанд ва ба дасти фарзандонаш супурданд.
2 Ва баъд аз марги Левӣ чунин воқеъ шуд, ки тамоми мисриён диданд, ки писарони Яъқуб, бародарони Юсуф, мурдаанд, ҳамаи мисриён ба ранҷу азоби фарзандони Яъқуб шурӯъ карданд ва аз он рӯз то рӯзи баромаданашон аз Миср, ба онҳо зулм карданд. Ва тамоми токзорҳо ва киштзорҳоеро, ки Юсуф ба онҳо дода буд, ва ҳамаи хонаҳои боҳашаматеро, ки қавми Исроил дар онҳо зиндагӣ мекарданд, ва тамоми фаровонии Мисрро аз дасти онҳо гирифтанд. Мисриён дар он рӯзҳо ҳама чизро аз писарони Яъқуб гирифтанд.
3 Ва дасти тамоми Миср дар он рӯзҳо бар банӣ-Исроил боз ҳам сахттар шуд, ва мисриён исроилиёнро ба тавре ки банӣ-Исроил аз дасти мисриён аз ҷони худ безор шуданд, озор доданд.
4 Ва дар он айём, дар соли саду дуюми фурӯд омадани Исроил ба Миср, чунин воқеъ шуд, ки фиръавн подшоҳи Миср мурд, ва писараш Мелол ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, ва ҳамаи мардони бузурги Миср ва тамоми насле, ки Юсуф ва бародаронашро мешинохтанд, дар он айём мурданд.
5 Ва насли дигаре ба ҷои онҳо бархост, ки писарони Яъқубро намедонистанд ва тамоми некиҳоеро, ки онҳо ба онҳо карда буданд, ва тамоми қудрати онҳоро дар Миср намедонистанд.
6Аз он рӯз сар карда, тамоми Миср ҷони писарони Яъқубро ба талхӣ гирифтор кард ва онҳоро бо ҳар гуна меҳнати сахт азоб дод, зеро онҳо аҷдодони худро, ки дар айёми қаҳтӣ онҳоро раҳо карда буданд, намешинохтанд.
7 Ва ин низ аз ҷониби Худованд буд, барои банӣ-Исроил, то ки дар рӯзҳои охир ба онҳо фоида расонад, то ки ҳамаи банӣ-Исроил Худованд Худои худро бишносанд.
8Ва то бидонанд, ки Худованд дар Миср ба хотири қавми Худ Исроил чӣ кор хоҳад кард, то ки банӣ-Исроил аз Худованд Худои аҷдодони худ битарсанд ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ рафтор кунанд, худашон ва насли онҳо баъд аз онҳо дар тамоми айём.
9 Мелол бистсола буд, вақте ки подшоҳӣ карданро сар кард, ва наваду чор сол подшоҳӣ кард, ва тамоми мисриён номи ӯро Фиръавн ба номи падараш

мехонданд, чунон ки одати онҳо бо ҳар подшоҳе, ки бар онҳо дар Миср ҳукмронӣ мекард, мекарданд.
10 Дар он вақт ҳамаи лашкари подшоҳи Африқо Ангеас барои ғорат берун рафтанд, то мисли ҳамеша дар сарзамини Киттим паҳн шаванд.
11Ва Сафу ибни Алифоз ибни Эсов хабари онҳоро шунид, ва бо лашкари худ ба пешвози онҳо баромад, ва дар он ҷо дар роҳ бо онҳо ҷанг кард.
12 Ва Зифо лашкари подшоҳи Африқоро бо дами шамшер кушт ва аз онҳо касе боқӣ намонд ва ҳатто як нафар ҳам ба назди оғои худ дар Африқо барнагашт.
13 Ва Анҷеас ин суханонро шунид, ки Сафу писари Элифоз бо ҳамаи лашкарҳои худ карда буд, ки онҳоро нобуд карда буд. Ва Анҷеас ҳамаи лашкарҳои худро ҷамъ кард, ҳамаи мардони сарзамини Африқо, қавме ки мисли реги соҳили баҳр сершумор буданд.
14 Ва Ангеас ба бародараш Лукус фиристод ва гуфт: «Бо ҳамаи мардонат назди ман биё ва ба ман кумак кун, то Зифо ва ҳамаи фарзандони Киттимро, ки мардони маро нобуд кардаанд, мағлуб кунам». Лукус бо тамоми лашкари худ, ки як нерӯи хеле бузург буд, омад, то ба бародараш Ангеас кумак кунад, то бо Зифо ва фарзандони Киттим ҷанг кунад.
15Ва Сафу ва писарони Киттим ин суханро шуниданд ва сахт тарсиданд, ва даҳшати бузурге дилашонро фаро гирифт.
16Ва Сафӯ низ ба замини Эдом ба Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Эдом, ва ба ҳамаи банӣ-Эсов, номае фиристода, гуфт:
17 Ман шунидаам, ки подшоҳи Африқо Ангеас бо бародараш барои ҷанг бар зидди мо назди мо меояд ва мо аз ӯ хеле метарсем, зеро лашкари ӯ хеле бузург аст, хусусан азбаски ӯ бо бародараш ва лашкари худ бар зидди мо меояд.
18 Акнун шумо низ бо ман биёед ва ба ман кумак кунед, ва мо якҷоя бар зидди Ангеас ва бародараш Лукус меҷангем ва шумо моро аз дасти онҳо наҷот медиҳед; вагарна бидонед, ки ҳамаи мо хоҳем мурд.
19 Ва фарзандони Эсов ба фарзандони Киттим ва подшоҳи худ Сафо нома фиристоданд, ки дар он гуфта мешуд: «Мо наметавонем бар зидди Анҷей ва қавми ӯ ҷанг кунем, зеро солҳои зиёд байни мо аҳди сулҳ вуҷуд дорад, аз айёми подшоҳи аввал Бела ва аз айёми Юсуф писари Яъқуб подшоҳи Миср, ки бо ӯ дар он тарафи Урдун, вақте ки падарашро дафн кард, ҷанг кардем.
20 Ва ҳангоме ки Сафу суханони бародаронаш, банӣ-Эсоврo, шунид, аз онҳо худдорӣ кард, ва Сафу аз Анҷеас сахт метарсид.
21 Ва Анҷей ва бародараш Лукус тамоми қувваҳои худро, ки тақрибан ҳаштсад ҳазор нафар буданд, бар зидди фарзандони Киттим саф кашиданд.
22 Ва ҳамаи фарзандони Киттим ба Сафу гуфтанд: «Барои мо ба Худои аҷдодони худ дуо гӯй, шояд Ӯ моро аз дасти Анҷеас ва лашкари ӯ раҳо кунад, зеро мо шунидаем, ки Ӯ Худои бузург аст ва ҳамаи онҳоеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, раҳо мекунад».
23Ва Сафу суханони онҳоро шунид, ва Сафу Худовандро ҷустуҷӯ кард ва гуфт:
240 Эй Худовандо, Худои Иброҳим ва Исҳоқ, аҷдодони ман, имрӯз ман медонам, ки Ту Худои ҳақиқӣ ҳастӣ, ва ҳамаи худоёни халқҳо беҳуда ва бефоидаанд.
25 Имрӯз аҳди Худро бо падари мо Иброҳим, ки аҷдодони мо ба мо пайванд карда буданд, ба ёд ор ва имрӯз ба хотири Иброҳим ва Исҳоқ, ба ман некӣ кун ва маро ва фарзандони Киттимро аз дасти подшоҳи Африқо, ки бар зидди мо ҷанг мекунад, наҷот деҳ.
26 Ва Худованд ба овози Сафу шунид, ва ба хотири Иброҳим ва Исҳоқ ба ӯ таваҷҷӯҳ зоҳир кард, ва Худованд Сафу ва банӣ-Киттимро аз дасти Анҷеас ва қавмаш раҳо кард.
27 Ва Сафо дар он рӯз бо Ангеас, подшоҳи Африқо, ва тамоми қавми ӯ, ҷанг кард ва Худованд тамоми қавми Ангеасро ба дасти банӣ-Киттим супурд.
28 Ва ҷанги шадиде бар Ангеас буд ва Сефо ҳамаи мардони Ангеас ва бародари ӯ Лукусро бо дами шамшер кушт ва то шоми он рӯз тақрибан чорсад ҳазор нафар аз онҳо кушта шуданд.
29 Ва Ангеас дид, ки ҳамаи мардонаш нобуд шудаанд, ба ҳамаи сокинони Африқо нома фиристод, то назди ӯ биёянд, то дар ҷанг ба ӯ кумак кунанд ва дар нома навишт: «Ҳамаи онҳое, ки дар Африқо ҳастанд, бигзор аз даҳсолагӣ ва болотар назди ман биёянд; бигзор ҳама назди ман биёянд ва бубинед, ки агар ӯ наояд, хоҳад мурд ва ҳар чизеро, ки дорад, бо тамоми хонаводааш, подшоҳ хоҳад гирифт».
30 Ва ҳамаи сокинони боқимондаи Африқо аз суханони Ангеас ба тарс афтоданд ва тақрибан сесад ҳазор мардон ва писарбачаҳо аз даҳсола боло аз шаҳр берун рафта, ба Ангеас омаданд.
31 Ва дар охири даҳ рӯз Анҷеас ҷанги худро бар зидди Сафу ва фарзандони Киттим аз нав оғоз кард, ва ҷанг дар байни онҳо хеле бузург ва шадид буд.
32 Ва аз лашкари Ангеас ва Лукус, Сефо бисёре аз захмиёнро, ки тақрибан ду ҳазор нафар буданд, ба дасти худ фиристод ва Сӯсифтар, сардори лашкари Ангеас, дар он ҷанг кушта шуд.
33 Ва вақте ки Сосифтар сукут кард, лашкари африқоӣ барои гурехтан пушт карданд ва онҳо гурехтанд, ва Ангеас ва бародараш Лукус бо онҳо буданд.
34 Ва Зифо ва писарони Киттим онҳоро таъқиб карданд ва дар роҳ тақрибан дусад нафарро сахт куштанд ва Аздрубал писари Анҷеасро, ки бо падараш гурехта буд, таъқиб карданд ва бист нафар аз мардони ӯро дар роҳ куштанд ва Аздрубал аз дасти писарони Киттим фирор кард ва ӯро накуштанд.
35 Ва Анҷеас ва бародараш Лукус бо боқимондаи мардони худ гурехтанд ва бо тарсу ҳарос ба Африқо омаданд, ва Анҷеас тамоми рӯзҳо метарсид, ки мабодо Сафу писари Элифоз бо ӯ ба ҷанг равад.

БОБИ 64

1 Ва Билъом ибни Баор дар он вақт бо Анҷеас дар ҷанг буд, ва чун дид, ки Зифо бар Анҷеас ғолиб омадааст, аз он ҷо гурехта, ба Киттим омад.
2Ва Сафу ва писарони Киттим ӯро бо эҳтироми зиёд пазируфтанд, зеро Сафу хиради Билъомро медонист ва Сафу ба Билъом тӯҳфаҳои зиёде дод ва ӯ бо ӯ монд.
3 Ва ҳангоме ки Сафу аз ҷанг баргашт, фармон дод, ки ҳамаи банӣ-Киттимро, ки бо ӯ ба ҷанг рафта буданд, саршуморӣ кунанд, ва инак, як нафар ҳам аз онҳо маҳрум нашуд.

4 Ва Зифо аз ин кор шод шуд ва подшоҳии худро нав кард ва барои ҳамаи табақаҳои худ зиёфате барпо кард.
5 Аммо Сафо Худовандро ба ёд наовард ва фикр накард, ки Худованд ба ӯ дар ҷанг кумак кардааст ва ӯ ва қавмаш аз дасти подшоҳи Африқо раҳо кардааст, балки бо роҳи фарзандони Киттим ва фарзандони шарир Эсов рафтор кард, то худоёни дигареро ибодат кунад, ки бародаронаш, фарзандони Эсов, ба ӯ таълим дода буданд; аз ин рӯ гуфта мешавад: «Аз бадкор бадӣ берун меояд».
6 Ва Зифо бар ҳамаи фарзандони Киттим бо амният ҳукмронӣ мекард, аммо Худовандеро, ки ӯ ва тамоми қавмаш аз дасти подшоҳи Африқо раҳо карда буд, намешинохт; ва лашкари Африқо дигар мисли ҳамеша барои ғорат ба Киттим намеомаданд, зеро онҳо аз қудрати Зифо, ки ҳамаи онҳоро бо дами шамшер зада буд, огоҳ буданд, аз ин рӯ Анҷеас аз Зифо, писари Элифоз, ва аз фарзандони Киттим тамоми рӯзҳо метарсид.
7 Дар он вақт, вақте ки Зифо аз ҷанг баргашт ва Зифо дид, ки чӣ тавр ӯ бар тамоми мардуми Африқо пирӯз шудааст ва онҳоро дар ҷанг бо дами шамшер шикаст додааст, Зифо ба фарзандони Киттим маслиҳат дод, ки ба Миср раванд, то бо писарони Яъқуб ва фиръавн, подшоҳи Миср, ҷанг кунанд.
8 Зеро Сафо шунид, ки паҳлавонони Миср мурдаанд ва Юсуф ва бародаронаш, писарони Яъқуб, мурдаанд ва ҳамаи фарзандони онҳо, банӣ-Исроил, дар Миср мондаанд.
9Ва Сафу фикр кард, ки бо онҳо ва тамоми Миср ҷанг кунад, то интиқоми бародаронаш, писарони Эсовро, ки Юсуф ва бародаронаш ва тамоми мисриён дар замини Канъон, вақте ки онҳо барои дафн кардани Яъқуб дар Ҳебрӯн баромаданд, мағлуб карда буданд.
10Ва Сафу ба Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Адӯм, ва ба ҳамаи бародаронаш, банӣ-Эсов, қосидонро фиристода, гуфт:
11 Оё ту нагуфтӣ, ки бо подшоҳи Африқо ҷанг намекунӣ, зеро ӯ узви паймони ту аст? Инак, ман бо ӯ ҷангида, ӯро ва тамоми мардумашро шикаст додам.
12 Акнун ман қарор додам, ки бо Миср ва фарзандони Яъқуб, ки дар он ҷо ҳастанд, ҷанг кунам ва аз онҳо барои он коре, ки Юсуф, бародарон ва аҷдодонаш дар замини Канъон бо мо карданд, вақте ки онҳо барои дафни падарашон дар Ҳебрӯн рафтанд, интиқом гирам.
13 Пас, агар шумо розӣ бошед, ки назди ман биёед, то ба ман дар ҷанг бар зидди онҳо ва Миср кумак кунед, пас мо интиқоми бародарони худро хоҳем гирифт.
14Ва банӣ-Эсов ба суханони Сафу гӯш доданд, ва банӣ-Эсов, ки қавми хеле бузурге буданд, ҷамъ омаданд, ва барои кӯмак ба Сафу ва банӣ-Киттим дар ҷанг рафтанд.
15 Ва Сафу ба ҳамаи фарзандони шарқ ва ба ҳамаи фарзандони Исмоил бо чунин суханон фиристод, ва онҳо ҷамъ шуда, барои кумак ба Сафу ва фарзандони Киттим дар ҷанги зидди Миср омаданд.
16Ва ҳамаи ин подшоҳон, подшоҳи Адӯм ва писарони шарқ, ва ҳамаи писарони Исмоил ва Сафу, подшоҳи Киттим, берун рафта, тамоми лашкари худро дар Ҳебрӯн ҷойгир карданд.
17 Ва ӯрдугоҳ хеле вазнин буд, дарозии он ба масофаи се рӯз тӯл мекашид, ва қавме мисли реги соҳили баҳр сершумор буданд, ки онро шумурдан мумкин набуд.
18 Ва ҳамаи ин подшоҳон ва лашкарҳои онҳо фурӯд омада, бар тамоми Миср дар ҷанг омаданд ва дар водии Патрос якҷоя ӯрду заданд.
19 Ва тамоми Миср хабари онҳоро шуниданд, ва онҳо низ ҷамъ омаданд, тамоми мардуми сарзамини Миср ва аз ҳамаи шаҳрҳои Миср, ки тақрибан сесад ҳазор нафар буданд.
20 Ва мардуми мисрӣ низ ба банӣ-Исроил, ки дар он рӯзҳо дар замини Ҷӯшан буданд, фиристоданд, то ки назди онҳо биёянд ва бо ин подшоҳон ҷанг кунанд.
21 Ва мардони Исроил ҷамъ шуданд ва тақрибан саду панҷоҳ нафар буданд ва онҳо ба ҷанг рафтанд, то ба мисриён кумак кунанд.
22Ва мардони Исроил ва Миср, тақрибан сесад ҳазор мард ва саду панҷоҳ мард, берун рафтанд ва ба сӯи ин подшоҳон барои ҷанг рафтанд ва аз беруни замини Ҷӯшан, рӯ ба рӯи Патрос, худро ҷойгир карданд.
23 Ва мисриён бовар надоштанд, ки Исроил якҷоя бо онҳо дар ӯрдугоҳҳои худ барои ҷанг равад, зеро ҳамаи мисриён мегуфтанд: «Шояд банӣ-Исроил моро ба дасти банӣ-Исов ва Исмоил таслим кунанд, зеро онҳо бародарони онҳо ҳастанд».
24 Ва ҳамаи мисриён ба банӣ-Исроил гуфтанд: «Дар ин ҷо якҷоя дар мавқеи худ бимонед ва мо меравем ва бар зидди банӣ-Эсов ва Исмоил меҷангем; ва агар ин подшоҳон бар мо ғолиб оянд, шумо ҳамагӣ бар онҳо биёед ва ба мо кумак кунед ва банӣ-Исроил чунин карданд».
25 Ва Сафу ибни Элифоз ибни Эсов подшоҳи Киттим, ва Ҳадад ибни Бадод подшоҳи Адӯм, ва ҳамаи ӯрдугоҳашон, ва ҳамаи фарзандони шарқ, ва фарзандони Исмоил, ки қавме мисли рег сершумор буданд, дар водии Патрос, рӯ ба рӯи Тахпанхес, якҷоя хайма заданд.
26Ва Билъом ибни Баъури сурӣ дар он ҷо дар ӯрдугоҳи Сафӯ буд, зеро ки ӯ бо банӣ-Киттим ба ҷанг омада буд, ва Билъом дар назари Сафӯ ва одамонаш шахси хеле эҳтиромнок буд.
27Ва Сафӯ ба Билъом гуфт: «Барои мо фолбинӣ кун, то бидонем, ки дар ҷанг кӣ ғолиб меояд, мо ё мисриён».
28 Ва Билъом бархоста, санъати фолбиниро санҷид ва дар дониши он моҳир буд, аммо дар ҳайрат монд ва кор дар дасташ нобуд шуд.
29 Ва ӯ боз кӯшиш кард, аммо муваффақ нашуд, ва Билъом аз он ноумед шуд ва онро тарк кард ва онро ба анҷом нарасонд, зеро ки ин аз ҷониби Худованд буд, то ки Сафу ва қавмаш ба дасти банӣ-Исроил, ки дар ҷанги худ ба Худованд, Худои падарони худ, таваккал карда буданд, афтанд.
30Ва Сафу ва Ҳадад лашкари худро дар сафи ҷангӣ ҷойгир карданд, ва ҳамаи мисриён, тақрибан сесад ҳазор нафар, танҳо бар зидди онҳо рафтанд, ва ҳеҷ яке аз исроилиён бо онҳо набуд.
31 Ва ҳамаи мисриён бо ин подшоҳон дар муқобили Патрос ва Тахпанхес ҷангиданд, ва ҷанг бар зидди мисриён сахт буд.
32 Ва подшоҳон дар он ҷанг аз мисриён қавитар буданд ва дар он рӯз тақрибан саду ҳаштод марди мисрӣ ва

тақрибан сӣ марди лашкари подшоҳон кушта шуданд, ва ҳамаи мардони мисрӣ аз пеши подшоҳон гурехтанд, бинобар ин, фарзандони Эсов ва Исмоил мисриёнро таъқиб карда, то ҷое ки ӯрдугоҳи банӣ-Исроил буд, онҳоро торумор карданд.
33 Ва ҳамаи мисриён ба банӣ-Исроил фарёд зада, гуфтанд: «Шитоб кунед ва ба мо кумак кунед ва моро аз дасти Эсов, Исмоил ва банӣ-Хиттим наҷот диҳед».
34 Ва саду панҷоҳ марди банӣ-Исроил аз макони худ ба ӯрдугоҳҳои ин подшоҳон фирор карданд, ва банӣ-Исроил ба Худованд Худои худ фарёд заданд, то онҳоро наҷот диҳад.
35Ва Худованд ба Исроил гӯш дод, ва Худованд ҳамаи мардони подшоҳонро ба дасти онҳо супурд, ва банӣ-Исроил бар зидди ин подшоҳон ҷангиданд, ва банӣ-Исроил тақрибан чор ҳазор нафар аз мардони подшоҳонро куштанд.
36 Ва Худованд дар ӯрдугоҳи подшоҳон тарси азиме ба вуҷуд овард, ба тавре ки тарси банӣ-Исроил онҳоро фаро гирифт.
37Ва ҳамаи лашкари подшоҳон аз пеши банӣ-Исроил гурехтанд ва банӣ-Исроил онҳоро таъқиб карда, то ҳудуди замини Ҳабаш шикаст хӯрданд.
38Ва банӣ-Исроил аз онҳо боз ду ҳазор нафарро дар роҳ куштанд, ва аз банӣ-Исроил як нафар ҳам намурд.
39Ва чун мисриён диданд, ки банӣ-Исроил бо подшоҳон бо чунин кам одамон ҷангидаанд, ва ҷанг бар зидди онҳо хеле шадид аст,
40 Ҳамаи мисриён аз сабаби ҷанги шадид аз ҷони худ сахт метарсиданд, ва тамоми мисриён гурехтанд, ва ҳар кас худро аз қӯшунҳои сафкашида пинҳон кард, ва худро дар роҳ пинҳон карданд, ва исроилиёнро барои ҷанг вогузоштанд.
41 Ва банӣ-Исроил ба мардони подшоҳ зарбаи сахт заданд ва онҳо, пас аз он ки онҳоро то сарҳади замини Куш ронданд, аз онҳо баргаштанд.
42Ва тамоми Исроил медонистанд, ки мардуми Миср бо онҳо чӣ кор карда буданд, яъне онҳо дар ҷанг аз онҳо гурехта, онҳоро танҳо гузошта, ба ҷанг рафта буданд.
43 Пас, банӣ-Исроил низ бо маккорӣ амал карданд ва ҳангоме ки банӣ-Исроил аз ҷанг бармегаштанд, баъзе аз мисриёнро дар роҳ ёфта, дар он ҷо куштанд.
44 Ва ҳангоме ки онҳоро мекуштанд, ба онҳо чунин суханонро мегуфтанд:
45 Чаро шумо аз мо рафтед ва моро, ки чанд нафар будем, тарк кардед, то бар зидди ин подшоҳоне, ки мардуми зиёде доштанд, ки моро мағлуб кунанд, ҷанг кунед, то бо ин васила ҷони худро наҷот диҳед?
46 Ва дар бораи баъзе аз онҳое, ки исроилиён дар роҳ вохӯрданд, банӣ-Исроил ба якдигар гуфтанд: «Занед, зарба занед, зеро ки ӯ исмоилӣ ё адӯмӣ ё аз банӣ-Киттим аст», ва онҳо бар сари ӯ истода, ӯро куштанд, ва донистанд, ки ӯ мисрӣ аст.
47 Ва банӣ-Исроил ин корҳоро бар зидди мисриён маккорона анҷом доданд, зеро онҳо онҳоро дар ҷанг тарк карда, аз онҳо гурехта буданд.
48 Ва банӣ-Исроил аз мардуми Миср, ки тақрибан дусад нафар буданд, дар роҳ куштанд.
49 Ва тамоми мардуми Миср бадиеро, ки банӣ-Исроил ба онҳо карда буданд, диданд, ва тамоми мисриён аз банӣ-Исроил сахт метарсиданд, зеро онҳо қудрати бузурги онҳоро дида буданд, ва ҳеҷ яке аз онҳо наафтода буд.
50 Пас, тамоми банӣ-Исроил бо шодмонӣ ба сӯи Ҷӯшан баргаштанд ва боқимондаи Миср ҳар яке ба макони худ баргаштанд.

БОБИ 65

1Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд, ки ҳамаи мушовирони фиръавн, подшоҳи Миср, ва ҳамаи пирони Миср ҷамъ омада, назди подшоҳ омаданд ва то замин саҷда карданд ва дар пеши ӯ нишастанд.
2Ва мушовирон ва пирони Миср ба подшоҳ сухан ронда, гуфтанд:
3Инак, қавми банӣ-Исроил аз мо бузургтар ва пурқувваттаранд, ва ту тамоми бадиҳоеро, ки онҳо дар роҳ, вақте ки мо аз ҷанг баргаштем, ба мо карданд, медонӣ.
4Ва ту қудрати қавии онҳоро низ дидаӣ, зеро ин қудрат аз падаронашон ба онҳо расидааст, зеро ки танҳо чанд нафар бар зидди қавме ки мисли рег сершумор буд, истода, онҳоро бо дами шамшер заданд, ва аз худашон касе наафтод, ба тавре ки агар онҳо сершумор мебуданд, онҳоро комилан нобуд мекарданд.
5 Пас, ба мо маслиҳат деҳ, ки бо онҳо чӣ кор кунем, то он даме ки онҳоро аз миёни худ тадриҷан нест кунем, мабодо дар ин сарзамин аз мо зиёд шаванд.
6 Зеро агар банӣ-Исроил дар ин сарзамин афзоиш ёбанд, онҳо монеаи мо хоҳанд шуд ва агар ягон ҷанге рӯй диҳад, онҳо бо қувваи бузурги худ ба душмани мо бар зидди мо ҳамроҳ мешаванд ва бар зидди мо меҷанганд, моро аз сарзамин нобуд мекунанд ва аз он дур мешаванд.
7Ва подшоҳ ба пирони Миср ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: «Ин аст нақшае, ки дар бораи Исроил тавсия дода шудааст, ки мо аз он даст нахоҳем кашид.
8Инак, дар ин сарзамин Питом ва Раамсес ҳастанд, шаҳрҳое, ки аз ҷанг мустаҳкам нашудаанд; шумо ва мо бояд онҳоро бино кунем ва мустаҳкам кунем.
9Пас, ту низ бирав ва бо онҳо маккорона рафтор кун, ва овозеро дар Миср ва дар Ҷӯшан бо фармони подшоҳ эълон намо ва бигӯй:
10Эй ҳамаи мардони Миср, эй Ҷӯшан, Патрус ва ҳамаи сокинони онҳо! Подшоҳ ба мо амр додааст, ки Питом ва Раамсесро созем ва онҳоро барои ҷанг мустаҳкам кунем; ки аз байни шумо, аз тамоми Миср, аз банӣ-Исроил ва аз ҳамаи сокинони шаҳрҳо, ки мехоҳанд бо мо сохтмон кунанд, музди ҳар яки онҳо ҳар рӯз бо фармони подшоҳ дода мешавад; пас, аввал равед ва бо маҳорат амал кунед ва худро ҷамъ кунед ва барои сохтмон ба Питом ва Раамсес биёед.
11 Ва дар вақти сохтмон, бо фармони подшоҳ ҳар рӯз дар саросари Миср чунин эълон кунед.
12 Ва вақте ки баъзе аз банӣ-Исроил бо шумо барои сохтмон меоянд, музди онҳоро ҳар рӯз барои чанд рӯз диҳед.
13 Ва баъд аз он ки онҳо бо шумо барои музди ҳаррӯзаи худ сохтмон анҷом доданд, худро ҳар рӯз як ба як пинҳонӣ аз онҳо дур кунед, ва он гоҳ шумо бархоста, сардорони вазифаҳо ва нозирони онҳо хоҳед

шуд ва баъд аз он онҳоро вогузоред, ки бе музд сохтмон кунанд ва агар онҳо рад кунанд, онҳоро бо тамоми қуввати худ маҷбур кунед, ки сохтмон кунанд.
14 Ва агар шумо ин корро кунед, барои мо хуб хоҳад буд, ки замини худро бар зидди банӣ-Исроил мустаҳкам кунем, зеро аз сабаби хастагии сохтмон ва кор, банӣ-Исроил кам хоҳанд шуд, зеро шумо онҳоро рӯз ба рӯз аз занонашон маҳрум мекунед.
15 Ва ҳамаи пирони Миср маслиҳати подшоҳро шуниданд, ва ин маслиҳат дар назари онҳо ва дар назари хизматгорони фиръавн ва дар назари тамоми мисриён писанд омад, ва онҳо мувофиқи сухани подшоҳ амал карданд.
16 Ва ҳамаи хизматгорон аз пеши подшоҳ рафтанд, ва дар тамоми Миср, дар Тахпанхес ва Ҷӯшан ва дар ҳамаи шаҳрҳои гирду атрофи Миср эълон карданд, ки гуфтанд:
17Шумо дидаед, ки фарзандони Эсов ва Исмоил бо мо чӣ карданд, ки онҳо барои ҷанг бо мо омаданд ва мехостанд моро нобуд кунанд.
18 Пас, подшоҳ ба мо амр дод, ки заминро мустаҳкам кунем, шаҳрҳои Питом ва Раамсесро бино кунем ва онҳоро барои ҷанг мустаҳкам кунем, агар онҳо боз бар зидди мо биёянд.
19 Ҳар касе аз шумо, ки аз тамоми Миср ва аз банӣ-Исроил барои сохтмон бо мо биёяд, музди ҳаррӯзаи ӯро подшоҳ, чунон ки ба мо амр додааст, медиҳад.
20 Ва ҳангоме ки Миср ва тамоми банӣ-Исроил ҳама суханони бандагони фиръавнро шуниданд, аз мисриён ва банӣ-Исроил омаданд, то бо бандагони фиръавн, Питом ва Раамсес, бино кунанд, вале ҳеҷ яке аз банӣ-Левӣ бо бародарони худ барои сохтмон наомаданд.
21 Ва ҳамаи хизматгорони фиръавн ва сарваронаш аввал бо макр омаданд, то тамоми Исроилро ҳамчун коргарони ҳаррӯза бино кунанд, ва онҳо дар аввал музди ҳаррӯзаи худро ба Исроил медоданд.
22 Ва хизматгорони фиръавн бо тамоми Исроил сохтмон карданд, ва як моҳ бо Исроил дар он кор машғул шуданд.
23 Ва дар охири моҳ ҳамаи хизматгорони фиръавн ҳар рӯз пинҳонӣ аз байни қавми Исроил дур мешуданд.
24 Ва Исроил дар он вақт корро идома дод, аммо онҳо музди ҳаррӯзаи худро мегирифтанд, зеро баъзе аз мардони мисрӣ дар он вақт бо Исроил кор мекарданд; аз ин рӯ, мисриён дар он рӯзҳо музди худро ба Исроил медоданд, то ки онҳо, мисриён, ҳамкорони худ, музди меҳнати худро гиранд.
25 Ва баъд аз як солу чор моҳ, ҳамаи мисриён аз банӣ-Исроил дур шуданд, ба тавре ки банӣ-Исроил танҳо монданд ва ба кор машғул шуданд.
26 Ва баъд аз он ки ҳамаи мисриён аз банӣ-Исроил дур шуданд, баргаштанд ва бар онҳо зулмкунанда ва сардор шуданд, ва баъзеи онҳо бар банӣ-Исроил ҳамчун сардорони вазифа истода, аз онҳо ҳар чизеро, ки ба онҳо дода буданд, ҳамчун музди меҳнаташон мегирифтанд.
27 Ва мисриён бо банӣ-Исроил рӯз ба рӯз чунин рафтор мекарданд, то ки дар корашон азоб кашанд.
28 Ва тамоми банӣ-Исроил танҳо ба кор машғул буданд ва мисриён аз он вақт инҷониб аз додани музд ба банӣ-Исроил худдорӣ карданд.
29 Ва вақте ки баъзе аз исроилиён аз кор кардан саркашӣ карданд, зеро ба онҳо музд дода намешуд, саркашон ва хизматгорони фиръавн онҳоро ба танг оварда, бо зарбаҳои сахт заданд ва маҷбур карданд, ки бо бародаронашон кор кунанд; тамоми мисриён бо банӣ-Исроил тамоми рӯз чунин рафтор мекарданд.
30 Ва ҳамаи банӣ-Исроил аз ин масъала аз мисриён сахт метарсиданд, ва ҳамаи банӣ-Исроил баргаштанд ва танҳо бемузд кор мекарданд.
31 Ва банӣ-Исроил Питом ва Раамсесро сохтанд, ва ҳамаи банӣ-Исроил кор мекарданд, баъзе хишт мерехтанд ва баъзе бинокорӣ мекарданд, ва банӣ-Исроил тамоми замини Миср ва деворҳои онро сохта, мустаҳкам мекарданд, ва банӣ-Исроил солҳои зиёд ба кор машғул буданд, то он даме ки Худованд онҳоро ба ёд оварад ва онҳоро аз Миср берун оварад.
32Вале банӣ-Левӣ аз ибтидо то рӯзи баромаданашон аз Миср бо бародарони худ — Исроил — дар кор машғул набуданд.
33 Зеро ҳамаи банӣ-Левӣ медонистанд, ки мисриён ҳамаи ин суханонро бо макр ба исроилиён гуфтаанд, бинобар ин банӣ-Левӣ аз наздик шудан ба кор бо бародарони худ худдорӣ карданд.
34 Ва мисриён диққати худро барои кор кардани фарзандони Левӣ баъдтар равона накарданд, зеро онҳо дар аввал бо бародарони худ набуданд, бинобар ин мисриён онҳоро танҳо гузоштанд.
35 Ва дастҳои мардуми Миср бар зидди банӣ-Исроил бо сахтии зиёд равона карда шуданд, ва мисриён банӣ-Исроилро бо сахтӣ кор мекарданд.
36 Ва мисриён ҷони банӣ-Исроилро бо корҳои сахт, бо гилкорӣ ва хиштрезӣ, ва бо ҳар навъ корҳои саҳрой, талх карданд.
37 Ва банӣ-Исроил Мелолро подшоҳи Миср «Мерор, подшоҳи Миср» меномиданд, зеро дар замони ӯ мисриён бо ҳар навъ кор зиндагии онҳоро талх мекарданд.
38 Ва тамоми корҳоеро, ки мисриён банӣ-Исроилро ба кор меандохтанд, бо сахтӣ талаб мекарданд, то банӣ-Исроилро азоб диҳанд, аммо ҳар қадар бештар ба онҳо азоб медоданд, ҳамон қадар бештар меафзуданд ва меафзуданд, ва мисриён аз банӣ-Исроил ғамгин мешуданд.

БОБИ 66

1 Дар он вақт Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Адӯм, вафот кард, ва Самло аз Масреқо, аз замини банӣ-Шарқ, ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
2Дар соли сездаҳуми ҳукмронии фиръавн, подшоҳи Миср, яъне соли саду бисту панҷуми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, Самло ҳаждаҳ сол бар Адӯм подшоҳӣ кард.
3 Ва ҳангоме ки ӯ подшоҳ шуд, лашкари худро берун овард, то рафта бар зидди Сафу писари Элифоз ва фарзандони Киттим ҷанг кунанд, зеро онҳо бар зидди подшоҳи Африқои Анҷеас ҷангида буданд ва тамоми лашкари ӯро нобуд карданд.
4 Аммо ӯ бо ӯ муошират накард, зеро ки банӣ-Эсов ӯро бозмедоштанд ва мегуфтанд: «Ӯ бародари онҳост», бинобар ин Самло ба овози банӣ-Эсов гӯш дод ва бо

тамоми лашкари худ ба замини Адӯм баргашт ва бар зидди Сафу писари Элифоз ҷанг накард.
5Ва фиръавн, подшоҳи Миср, ин суханро шунида, гуфт: «Самло, подшоҳи Адӯм, қасд кардааст, ки бо банӣ-Киттим ҷанг кунад, ва баъд аз он барои ҷанг бо Миср хоҳад омад».
6 Ва мисриён ин хабарро шунида, меҳнати банӣ-Исроилро бар дӯши банӣ-Исроил зиёд карданд, то ки исроилиён бо онҳо чунон рафтор накунанд, ки дар ҷанги худ бо банӣ-Эсов дар айёми Ҳадад бо онҳо рафтор карданд.
7 Ва мисриён ба банӣ-Исроил гуфтанд: «Шитоб кунед ва кори худро анҷом диҳед, ва кори худро ба анҷом расонед ва заминро мустаҳкам кунед, мабодо бародарони шумо банӣ-Эсов барои ҷанг бо мо наоянд, зеро онҳо ба хотири шумо бар зидди мо хоҳанд омад».
8 Ва банӣ-Исроил рӯз ба рӯз кори мардуми Мисрро мекарданд, ва мисриён банӣ-Исроилро азоб медоданд, то онҳоро дар замин хор кунанд.
9 Аммо бо вуҷуди он ки мисриён меҳнати банӣ-Исроилро зиёд карданд, банӣ-Исроил низ афзоиш ва афзоиш ёфтанд ва тамоми Миср аз банӣ-Исроил пур шуд.
10 Ва дар соли саду бисту панҷуми фурӯд омадани Исроил ба Миср, ҳамаи мисриён диданд, ки нақшаи онҳо бар зидди Исроил муваффақ нашуд, балки онҳо афзоиш ёфта, афзоиш ёфтанд ва замини Миср ва замини Ҷӯшан аз банӣ-Исроил пур шуданд.
11 Пас, ҳамаи пирони Миср ва донишмандони он назди подшоҳ омаданд ва ба ӯ таъзим карданд ва дар пеши ӯ нишастанд.
12 Ва ҳамаи пирони Миср ва хирадмандони он ба подшоҳ гуфтанд: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бошад; ту моро дар бораи банӣ-Исроил маслиҳат додӣ ва мо бо онҳо мувофиқи сухани подшоҳ амал кардем».
13 Аммо бо афзоиши меҳнат онҳо дар замин низ афзоиш ва афзоиш меёбанд, ва инак, тамоми замин аз онҳо пур шудааст.
14Акнун, эй оғо ва подшоҳи мо, чашмони тамоми Миср ба сӯи ту аст, то ки бо ҳикмати худ ба онҳо маслиҳат диҳӣ, то ки онҳо бар Исроил ғолиб оянд ва онҳоро нобуд кунанд ё аз замин маҳрум кунанд; ва подшоҳ ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо дар ин бора маслиҳат диҳед, то мо бидонем, ки бо онҳо чӣ кор кунем».
15Ва як сардори яке аз мушовирони подшоҳ, ки Айюб ном дошт, аз Байнаннаҳрайн, дар замини Ус, ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт:
16Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор ба маслиҳати хизматгораш гӯш диҳад; ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Бигӯ».
17Ва Айюб дар ҳузури подшоҳ, мирон ва дар ҳузури ҳамаи пирони Миср сухан ронда, гуфт:
18 Инак, маслиҳати подшоҳ, ки ӯ қаблан дар бораи меҳнати банӣ-Исроил маслиҳат дода буд, хеле хуб аст, ва шумо набояд аз онҳое, ки то абад меҳнат мекунанд, дур шавед.
19 Аммо ин аст маслиҳате, ки шумо метавонед онҳоро сабук кунед, агар ба назари подшоҳ писанд ояд, ки онҳоро азоб диҳад.
20Инак, мо муддати тӯлонӣ аз ҷанг метарсидем ва мегуфтем: «Вақте ки Исроил дар ин замин серҳосил шавад, агар ҷанге рӯй диҳад, моро аз он замин бадар хоҳанд кард».
21Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор фармони шоҳона бароварда шавад ва дар қонунҳои Миср навишта шавад, ки бекор карда нашавад: хуни ҳар писарбачае, ки аз банӣ-Исроил таваллуд мешавад, ба замин рехта шавад.
22Ва бо ин корат, вақте ки ҳамаи писарони Исроил мемиранд, бадии ҷангҳои онҳо хотима хоҳад ёфт; бигзор подшоҳ чунин кунад ва ҳамаи момодояҳои иброниро даъват кунад ва ба онҳо амр диҳад, ки ин корро анҷом диҳанд; ҳамин тавр ин ба подшоҳ ва мирон писанд омад ва подшоҳ мувофиқи суханони Айюб амал кард.
23 Ва подшоҳ фиристод, ки момодояҳои иброниро даъват кунанд, ки номи яке аз онҳо Шефро ва номи дигаре Пуа буд.
24 Ва дояҳо назди подшоҳ омада, дар ҳузури ӯ истоданд.
25Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Вақте ки шумо занони ибрӣро момодоя мекунед ва онҳоро дар болои қабр мебинед, агар писар бошад, ӯро мекушед, ва агар духтар бошад, зинда хоҳад монд».
26Аммо агар ту ин корро накунӣ, Ман туро ва ҳамаи хонаҳоятро ба оташ хоҳам сӯзонд.
27 Аммо дояҳо аз Худо метарсиданд ва ба подшоҳи Миср ва ба суханони ӯ гӯш намедоданд, ва ҳангоме ки занони ибрӣ писар ё духтарро барои доя меоварданд, доя ҳар коре, ки барои кӯдак лозим буд, мекард ва ӯро зинда мегузошт; дояҳо тамоми рӯз ҳамин тавр мекарданд.
28 Ва ин хабарро ба подшоҳ расонданд, ва ӯ фиристод ва дояҳоро даъват кард ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо ин корро кардед ва кӯдаконро зинда гузоштед?»
29Ва дояҳо ҷавоб дода, дар назди подшоҳ якҷоя сухан ронда, гуфтанд:
30 Бигзор подшоҳ фикр накунад, ки занони ибрӣ мисли занони мисрӣ ҳастанд, зеро ҳамаи банӣ-Исроил солим ҳастанд, ва пеш аз он ки доя назди онҳо биёяд, таваллуд мешаванд, ва мо, канизони ту, рӯзҳои зиёд аст, ки ҳеҷ зани ибрӣ барои мо таваллуд накардааст, зеро ҳамаи занони ибрӣ дояҳои худашон ҳастанд, зеро онҳо солим ҳастанд.
31 Ва фиръавн суханони онҳоро шунид ва ба ин масъала бовар кард, ва дояҳо аз пеши подшоҳ рафтанд, ва Худо бо онҳо некӣ кард, ва қавм хеле зиёд ва афзоиш ёфт.

БОБИ 67

1 Марде аз насли Левӣ дар замини Миср буд, ки номаш Амром буд, писари Қаҳот, писари Левӣ, писари Исроил.
2 Ва ин мард рафта, зане гирифт, ки Йохабедро духтари хоҳари падараш Левӣ буд, ва вай саду бисту шашсола буд, ва ӯ назди вай омад.
3 Ва он зан ҳомила шуда, духтаре зоид ва номашро Марьям гузошт, зеро дар он рӯзҳо мисриён ҷони банӣ-Исроилро талх карда буданд.
4Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид ва ӯро Ҳорун ном ниҳод, зеро дар рӯзҳои ҳомиладории ӯ фиръавн хуни писарони банӣ-Исроилро рехтан гирифт.

5 Дар он айём Сафо ибни Элифоз, ибни Эсов, подшоҳи Киттим, вафот кард, ва Янеъос ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
6 Ва айёми подшоҳии Сафу бар банӣ-Киттим панҷоҳ сол буд, ва ӯ вафот ёфт ва дар шаҳри Набно дар замини Киттим дафн карда шуд.
7 Ва Янеъ, яке аз паҳлавонони писарони Киттим, баъд аз ӯ подшоҳӣ кард ва панҷоҳ сол подшоҳӣ кард.
8Ва баъд аз марги подшоҳи Киттим, Билъом ибни Баор аз замини Киттим гурехт ва рафта, ба Миср назди фиръавн, подшоҳи Миср, омад.
9 Ва фиръавн ӯро бо эҳтироми зиёд пазируфт, зеро ки дар бораи ҳикмати ӯ шунида буд, ва ба ӯ тӯҳфаҳо дод ва ӯро ҳамчун мушовир таъин кард ва ӯро сарбаланд гардонд.
10Ва Билъом дар Миср бо ҳамаи ашрофони подшоҳ бо эҳтиром зиндагӣ мекард, ва ашрофон ӯро сарбаланд мекарданд, зеро ҳама орзу мекарданд, ки ҳикмати ӯро омӯзанд.
11 Ва дар соли саду сиюми фурӯд омадани Исроил ба Миср, фиръавн хоб дид, ки бар тахти подшоҳии худ нишастааст, ва чашмонашро боло карда, пирамардеро дид, ки дар пеши ӯ истодааст ва дар дасти пирамарде тарозуҳо буд, ки тоҷирон аз онҳо истифода мебаранд.
12 Ва пирамард тарозуҳоро гирифта, дар пеши фиръавн овехт.
13 Ва пирамард ҳамаи пирони Миср ва ҳамаи ашрофон ва бузургони онро гирифта, онҳоро ба ҳам баста, дар як тарозу гузошт.
14 Ва ӯ бузғолаи ширдеҳро гирифта, ба тарозуи дигар гузошт, ва бузғола аз ҳама чиз болотар буд.
15 Ва фиръавн аз ин рӯъёи даҳшатнок дар ҳайрат монд, ки чаро бузғола аз ҳама болотар аст; ва фиръавн бедор шуд ва дид, ки ин хоб аст.
16 Ва фиръавн субҳи барвақт бархоста, ҳамаи хизматгоронашро даъват кард ва хобро ба онҳо нақл кард, ва ин одамон сахт тарсиданд.
17Ва подшоҳ ба ҳамаи ҳакимони худ гуфт: «Хоберо, ки дидаам, тафсир кунед, то ки онро бидонам».
18Ва Билъом ибни Баӯр ба подшоҳ ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: «Ин чизи дигаре нест, ҷуз бадии бузурге, ки дар рӯзҳои охир бар Миср хоҳад омад».
19 Зеро писаре барои Исроил таваллуд хоҳад шуд, ки тамоми Миср ва сокинони онро нобуд хоҳад кард ва исроилиёнро бо дасти пурқудрат аз Миср берун хоҳад оварад.
20Пас, эй подшоҳ, дар ин бора машварат кун, то ки умеди банӣ-Исроил ва умеди онҳоро пеш аз он ки ин бадӣ бар Миср пайдо шавад, барбод диҳӣ.
21Ва подшоҳ ба Билъом гуфт: «Пас бо Исроил чӣ кор кунем? Албатта, мо дар аввал бо онҳо машварат кардем, аммо натавонистем бар онҳо ғолиб оем».
22 Пас, акнун ба шумо низ дар бораи онҳо маслиҳат диҳед, то ки мо бар онҳо ғолиб оем.
23Ва Билъом ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Акнун бифирист ва ду мушовири худро даъват кун, ва мо бубинем, ки онҳо дар ин бора чӣ маслиҳат медиҳанд, ва баъд аз он бандаат сухан хоҳад гуфт».
24Ва подшоҳ кас фиристода, ду мушовири худ — Рауили мидьёнӣ ва Айюби уззиро даъват кард, ва онҳо омада, дар пеши подшоҳ нишастанд.
25Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Инак, шумо хоберо, ки ман дидам, ва таъбири онро шунидаед; пас, акнун машварат диҳед ва бидонед ва бубинед, ки бо банӣ-Исроил чӣ кор бояд кард, то ки мо бар онҳо ғолиб оем, пеш аз он ки бадии онҳо бар мо пайдо шавад».
26Ва Реуили мидёнӣ ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Подшоҳ зинда бод, подшоҳ то абад зинда бод».
27Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор аз ибриён даст кашад ва онҳоро тарк кунад ва дасти худро бар онҳо дароз накунад.
28Зеро инҳо касоне ҳастанд, ки Худованд дар замонҳои қадим онҳоро интихоб карда, аз миёни ҳамаи халқҳои замин ва подшоҳони замин мероси Худро ҳамчун қуръа гирифтааст; ва кист, ки дасти Худро бар онҳо беҷазо дароз кунад, ва Худои онҳо аз онҳо интиқом нагирифта бошад?
29 Ту медонӣ, ки вақте Иброҳим ба Миср рафт, фиръавн, подшоҳи пешини Миср, занаш Сороро дид ва ба занӣ гирифт, зеро Иброҳим гуфт: «Вай хоҳари ман аст», зеро метарсид, ки мардони мисрӣ ӯро барои занаш бикушанд.
30 Ва вақте ки подшоҳи Миср Сороро гирифт, Худо ӯро ва аҳли байташонро ба балоҳои сахт гирифтор кард, то он даме ки занаш Сороро ба Иброҳим баргардонд, ва ӯ шифо ёфт.
31 Ва Худо Абималикро, подшоҳи ҷарорӣ, барои Соро, зани Иброҳим, ҷазо дод, зеро ки ҳар батнро аз одам то ҳайвон бастааст.
32 Вақте ки Худои онҳо дар хоби шаб назди Абималик омад ва ӯро тарсонд, то ки Сороро, ки гирифта буд, ба Иброҳим баргардонад; ва баъд аз он тамоми мардуми Ҷарор аз барои Соро ҷазо гирифтанд; ва Иброҳим барои онҳо аз Худои худ дуо гуфт, ва Ӯ ба онҳо илтиҷо кард, ва Ӯ онҳоро шифо дод.
33 Ва Абималик аз тамоми ин балое, ки бар ӯ ва қавмаш омада буд, тарсид, ва назди Иброҳим, занаш Соро, баргашт ва ба ӯ тӯҳфаҳои зиёде дод.
34 Ӯ бо Исҳоқ низ чунин кард, вақте ки ӯро аз Ҷарор бадар ронд; ва Худо бо ӯ корҳои аҷоибе кард, ба тавре ки ҳамаи ҷӯйборҳои Ҷарор хушк шуданд, ва дарахтони ҳосилхези онҳо насабзиданд.
35 То он даме ки Абималик аз Ҷарор ва Аҳуззат, яке аз дӯстонаш, ва Пикол, сарлашкараш, назди ӯ омаданд ва хам шуда, пеши ӯ то замин саҷда карданд.
36 Ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки барои онҳо дуо гӯяд; ва ӯ барои онҳо аз Худованд дуо гуфт, ва Худованд ӯро пазируфт ва онҳоро шифо дод.
37 Яъқуб низ, марди оддӣ, ба шарофати беайбии худ аз дасти бародараш Эсов ва дасти Лобони суриягӣ, бародари модараш, ки қасди ҷони ӯро карда буд, раҳоӣ ёфт; инчунин аз дасти ҳамаи подшоҳони Канъон, ки бар зидди ӯ ва фарзандонаш ҷамъ омада буданд, то онҳоро нобуд кунанд, ва Худованд онҳоро аз дасти онҳо раҳо кард, ки онҳо ба онҳо ҳамла карда, онҳоро заданд, зеро кӣ ягон бор дасти Худро бар онҳо беҷазо дароз карда буд?
38 Фиръавни собиқ, падари падарат, Юсуф писари Яъқубро, вақте ки ҳикмати ӯро дид, аз ҳамаи мирони замини Миср болотар гузошт, зеро ки бо ҳикмати худ ҳамаи сокинони заминро аз қаҳтӣ наҷот дод.

39 Сипас, ба Яъқуб ва фарзандонаш амр дод, ки ба Миср биёянд, то ки бо фазилати онҳо сарзамини Миср ва сарзамини Гӯшен аз қаҳтӣ раҳоӣ ёбанд.

40 Акнун, агар ин ба назари ту писанд ояд, аз нобуд кардани банӣ-Исроил даст каш, аммо агар Ту намехоҳӣ, ки онҳо дар Миср зиндагӣ кунанд, онҳоро аз ин ҷо бирон, то ки ба замини Канъон, замине, ки аҷдодони онҳо дар он ҷо муҳоҷират карда буданд, раванд.

41 Ва фиръавн суханони Йитрӯро шунид, бар ӯ сахт хашмгин шуд, ва аз пеши подшоҳ бо шарм бархоста, ба замини худ, ба Мидьён, рафт ва асои Юсуфро бо худ гирифт.

42Ва подшоҳ ба Айюби уззӣ гуфт: «Эй Айюб, чӣ мегӯӣ ва дар борaи ибриён чӣ маслиҳат медиҳӣ?»

43Ва Айюб ба подшоҳ гуфт: «Инак, ҳамаи сокинони ин замин дар дасти туст; бигзор подшоҳ ҳар он чиро, ки дар назараш писанд аст, кунад».

44Ва подшоҳ ба Билъом гуфт: «Эй Билъом, чӣ мегӯӣ, сухани худро бигӯ, то ки мо бишнавем».

45Ва Билъом ба подшоҳ гуфт: «Аз ҳамаи машваратҳое, ки подшоҳ бар зидди ибриён кардааст, онҳо раҳо хоҳанд шуд, ва подшоҳ бо ягон машварат наметавонад бар онҳо ғолиб ояд».

46 Зеро агар ту фикр кунӣ, ки онҳоро бо оташи фурӯзон фурӯ нишонӣ, ту наметавонӣ бар онҳо ғолиб шавӣ, зеро Худои онҳо падарашон Иброҳимро аз Ури халдейҳо раҳо кард; ва агар ту фикр кунӣ, ки онҳоро бо шамшер нобуд кунӣ, падарашон Исҳоқ аз он раҳо шуд ва ба ҷои ӯ қӯчқоре гузошта шуд.

47 Ва агар шумо бо меҳнати сахт ва сахт фикр кунед, ки онҳоро кам мекунед, дар ин кор ҳам ғолиб нахоҳед омад, зеро падарашон Яъқуб ба Лобон дар ҳар кори душвор хизмат мекард ва муваффақ мешуд.

48 Акнун, эй подшоҳ, суханони маро бишнав, зеро ин аст маслиҳате, ки бар онҳо дода шудааст, ки бо он ту бар онҳо ғолиб мешавӣ ва аз он набояд даст кашӣ.

49 Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор ҳамаи фарзандони онҳоро, ки аз имрӯз ба ин сӯ таваллуд мешаванд, ба об партоянд, зеро бо ин шумо наметавонед номи онҳоро нест кунед, зеро ҳеҷ яке аз онҳо ва падаронашон бо ин роҳ маҳкум нашудаанд.

50Ва подшоҳ суханони Билъомро шунид, ва ин ба подшоҳ ва мирон писанд омад, ва подшоҳ мувофиқи сухани Билъом амал кард.

51 Ва подшоҳ фармон дод, ки эълон ва қонуне дар саросари замини Миср эълон карда шавад, ки гуфта шудааст: «Ҳар писарбачае, ки аз имрӯз сар карда дар ибриён таваллуд мешавад, бояд ба об партофта шавад».

52 Ва фиръавн ҳамаи бандагонашро даъват карда, гуфт: «Акнун биравед ва дар сарзамини Ҷӯшан, ки банӣ-Исроил дар он ҷо ҳастанд, ҷустуҷӯ кунед ва бубинед, ки ҳар писари ибриёнро ба дарё партофта, ҳар духтарро зинда гузоред».

53 Ва чун банӣ-Исроил ин суханро шуниданд, ки Фиръавн амр дода буд, ки писарбачаҳои худро ба дарё партоанд, баъзе аз мардум аз занонашон ҷудо шуданд ва дигарон ба онҳо часпиданд.

54 Ва аз он рӯз сар карда, вақте ки вақти таваллуди занони исроилӣ, ки бо шавҳаронашон монда буданд, фаро расид, онҳо ба саҳро рафтанд, то таваллуд кунанд ва дар саҳро таваллуд кунанд ва фарзандони худро дар саҳро гузошта, ба хона баргаштанд.

55 Ва Худованде, ки ба аҷдодони онҳо қасам хӯрда буд, ки онҳоро афзун кунад, яке аз фариштагони хизматгори худро, ки дар осмон ҳастанд, фиристод, то ҳар як кӯдакро дар об бишӯяд, онро молида, молад ва ба дастонаш ду санги ҳамвор диҳад, ки аз яке шир ва аз дигаре асал мемакид ва мӯйҳои онро то зонуҳояш мерӯёнд, ки бо он худро пӯшонад; то онро тасаллӣ диҳад ва ба он часпад, бо шафқати Худ ба он.

56 Ва вақте ки Худо бар онҳо раҳм кард ва хост, ки онҳоро дар рӯи замин афзун кунад, ба замини Худ амр дод, ки онҳоро то вақти калон шуданашон дар он ҷо нигоҳ дорад, ва баъд аз он замин даҳонашро кушода, онҳоро қай кард ва онҳо аз шаҳр мисли гиёҳи замин ва алафи ҷангал сабзиданд ва ҳар яке ба оилаи худ ва ба хонаи падари худ баргаштанд ва бо онҳо монданд.

57 Ва кӯдакони банӣ-Исроил дар рӯи замин мисли алафи саҳро буданд, ки аз файзи Худо бар онҳо буд.

58 Ва ҳамаи мисриён инро диданд, ҳар кас бо ҷуфт говҳо ва омочи худ ба киштзори худ рафт ва онро мисли шудгор кардани замин дар вақти кишт шудгор кард.

59 Ва вақте ки онҳо заминро шудгор мекарданд, натавонистанд ба кӯдакони банӣ-Исроил зарар расонанд, бинобар ин мардум хеле зиёд ва афзоиш ёфтанд.

60 Ва фиръавн ба афсарони худ ҳар рӯз амр медод, ки барои ҷустуҷӯи кӯдакони банӣ-Исроил ба Ҷӯшан раванд.

61 Ва ҳангоме ки онҳо ҷустуҷӯ карданд ва якеро ёфтанд, онро аз оғӯши модараш бо зӯрӣ гирифта, ба дарё партофтанд, ва духтарчаро бо модараш гузоштанд; мисриён бо исроилиён ҳамеша чунин рафтор мекарданд.

БОБИ 68

1 Ва дар он вақт Рӯҳи Худо бар Марям, духтари Амром, хоҳари Ҳорун, нозил шуд ва ӯ берун омада, дар бораи хона нубувват кард ва гуфт: «Инак, ин дафъа аз падару модарам писаре барои мо таваллуд хоҳад шуд, ва ӯ Исроилро аз дасти Миср наҷот хоҳад дод».

2 Ва ҳангоме ки Амром суханони духтарашро шунид, рафта, занашро ба хона баргардонд, баъд аз он ки фиръавн фармон дод, ки ҳамаи писарбачаҳои хонадони Яъқубро ба об партоянд, занашро аз хона ронд.

3 Пас, Амром зани худ Юҳобадро гирифт, пас аз се сол, ки ӯро ронда буд, ва назди вай омад, ва вай ҳомила шуд.

4 Ва баъд аз ҳафт моҳи ҳомиладорӣ писаре зоид, ва тамоми хона аз нури бузурге мисли нури офтоб ва моҳ ҳангоми дурахшиданашон пур шуд.

5 Ва чун зан дид, ки кӯдак хуб ва писандида аст, онро се моҳ дар ҳуҷраи дарунӣ пинҳон кард.

6 Дар он рӯзҳо мисриён забон як карданд, ки ҳамаи ибриёнро дар он ҷо нобуд кунанд.

7 Ва занони мисрӣ ба Ҷӯшан, ки банӣ-Исроил дар он ҷо буданд, рафтанд ва кӯдакони худро, кӯдакони худро, ки ҳанӯз гап зада наметавонистанд, бар китфҳои худ бардоштанд.

8 Ва дар он рӯзҳо, вақте ки занони банӣ-Исроил таваллуд мекарданд, ҳар як зан писари худро аз пеши мисриён пинҳон мекард, то ки мисриён аз таваллуди онҳо огоҳ нашаванд ва онҳоро аз замин нобуд накунанд.
9 Ва занони мисрӣ ба Ҷӯшан омаданд, ва фарзандони онҳо, ки гап зада наметавонистанд, бар дӯши онҳо буданд, ва вақте ки зани мисрӣ ба хонаи зани ибрӣ медаромад, кӯдакаш гиря мекард.
10 Ва ҳангоме ки кӯдаке, ки дар ҳуҷраи дохилӣ буд, фарёд зад, ба вай ҷавоб дод ва занони мисрӣ рафта, инро ба хонаи фиръавн нақл карданд.
11 Ва фиръавн афсарони худро фиристод, то кӯдаконро гирифта, бикушанд; мисриён бо занони ибрӣ ҳамеша чунин рафтор мекарданд.
12 Ва дар он вақт, тақрибан се моҳ аз пинҳон кардани писараш аз ҷониби Йӯхобед, ин воқеа дар хонаи фиръавн маълум шуд.
13Ва зан пеш аз омадани сардорон шитоб кард, ки писарашро бигирад; ва як сандуқе аз қамиш барои ӯ гирифта, онро бо гил ва қатрон пӯшонд ва кӯдакро дар он гузошт ва онро дар тӯдаҳои назди лаби дарё гузошт.
14 Ва хоҳари ӯ Марьям аз дур истода буд, то бидонад, ки бо ӯ чӣ мешавад ва суханонаш чӣ мешаванд.
15 Ва Худо дар он вақт гармии сахте бар замини Миср фиристод, ки ҷисми одамро мисли офтоб дар гирду атрофи ӯ сӯзонд ва мисриёнро сахт азоб дод.
16 Ва ҳамаи мисриён аз гармии сӯзон, ки баданашонро месӯзонд, барои оббозӣ ба дарё рафтанд.
17 Ва Батия, духтари фиръавн, аз сабаби гармии сӯзон, барои оббозӣ дар дарё рафт, ва канизонаш, ва ҳамаи занони Миср, дар соҳили дарё мерафтанд.
18 Ва Батия чашмонашро ба сӯи дарё боло кард ва киштиро бар рӯи об дид, ва канизи худро фиристод, то онро биёрад.
19 Ва онро кушода, кӯдакро дид, ва инак, кӯдак гиря мекард, ва ба ӯ раҳмаш омад ва гуфт: «Ин яке аз фарзандони ибрӣ аст».
20 Ва ҳамаи занони Миср, ки дар соҳили дарё мерафтанд, мехостанд ӯро шир диҳанд, аммо ӯ нахост макад, зеро ки ин аз ҷониби Худованд буд, то ки ӯро ба синаи модараш баргардонад.
21 Ва хоҳари ӯ Марям дар он вақт дар байни занони мисрӣ дар соҳили дарё буд, ва ин чизро дид ва ба духтари фиръавн гуфт: «Оё ман меравам ва дояеро аз занони ибрӣ биёрам, то ки кӯдакро барои ту доя кунад?»
22 Ва духтари фиръавн ба вай гуфт: «Рав, ва духтар рафта, модари кӯдакро хонд».
23 Ва духтари фиръавн ба Юҳабед гуфт: «Ин кӯдакро гирифта, барои ман шир деҳ, ва ман музди туро, ки ҳар рӯз ду тин нуқра аст, медиҳам». Ва зан кӯдакро гирифта, онро шир дод.
24 Ва баъд аз ду сол, вақте ки кӯдак калон шуд, ӯро назди духтари фиръавн овард, ва ӯ барои вай мисли писар шуд, ва ӯро Мусо ном гузошт, зеро гуфт: «Зеро ки ман ӯро аз об берун овардам».
25 Ва падараш Амром ӯро Чобор ном ниҳод, зеро ки гуфт: «Ин барои ӯ буд, ки бо занаш, ки аз ӯ рӯй гардонида буд, алоқаи ҷинсӣ кард».
26Ва модараш Йохабед ӯро Яқутиил ном ниҳод, зеро ки гуфт: «Ман ба Қодири Мутлақ умед бастаам, ва Худо ӯро ба ман баргардонд».
27Ва хоҳараш Марям ӯро Ёред номид, зеро ки аз паси ӯ ба дарё фуруд омад, то бидонад, ки оқибати ӯ чӣ хоҳад буд.
28 Ва бародараш Ҳорун ӯро Абӣ Занӯҳ ном ниҳода, гуфт: «Падарам модарамро тарк карда, ба хотири ӯ назди вай баргашт».
29Ва Қаҳат, падари Амром, ӯро Абигдӯр ном ниҳод, зеро ки Худо ба хотири ӯ рахнаи хонадони Яъқубро таъмир кард, то ки онҳо дигар наметавонистанд писарони худро ба об партоянд.
30 Ва дояи онҳо ӯро Абӣ Сохо номид ва гуфт: «Ӯ се моҳ дар хаймаи худ пинҳон буд, аз сабаби банӣ-Ҳом».
31 Ва тамоми Исроил номи ӯро Шамаъё, писари Натанъил, гузоштанд, зеро ки гуфтанд: «Дар айёми ӯ Худо доду фарёди онҳоро шунид ва онҳоро аз ситамгаронашон раҳо кард».
32 Ва Мусо дар хонаи фиръавн буд ва барои Батия, духтари фиръавн, писар буд, ва Мусо дар байни фарзандони подшоҳ ба воя расид.

БОБИ 69

1Ва подшоҳи Адӯм дар он айём, дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии худ, вафот кард ва дар маъбади худ, ки дар замини Адӯм барои худ ҳамчун қароргоҳи шоҳонаи худ сохта буд, дафн карда шуд.
2Ва банӣ-Эсов ба Петӯр, ки дар соҳили дарё аст, фиристоданд, ва аз он ҷо ҷавонеро бо чашмони зебо ва зебо, ки Шоул ном дошт, оварданд, ва ӯро дар ҷои Самло бар худ подшоҳ карданд.
3 Ва Шоул бар ҳамаи банӣ-Эсов дар замини Эдом чил сол подшоҳӣ кард.
4Ва фиръавн, подшоҳи Миср, дид, ки маслиҳате ки Билъом дар бораи банӣ-Исроил дода буд, муваффақ нашудааст, балки онҳо бо вуҷуди ин дар саросари замини Миср борвар, афзун ва афзоиш ёфтаанд,
5 Он гоҳ фиръавн дар он рӯзҳо фармон дод, ки дар саросари Миср ба банӣ-Исроил эълон карда шавад, ки: «Ҳеҷ кас набояд аз меҳнати ҳаррӯзаи худ чизе кам кунад».
6 Ва агар касе дар меҳнати ҳаррӯзаи худ, хоҳ бо гилкорӣ, хоҳ бо хишт, нокомӣ ёбад, писари хурдии ӯ ба ҷои онҳо гузошта шавад.
7 Ва меҳнати Миср дар он рӯзҳо бар банӣ-Исроил қувват гирифт, ва агар як хишт дар меҳнати ҳаррӯзаи касе камӣ мекард, мисриён писари хурдии ӯро аз модараш бо зӯрӣ гирифта, ба ҷои хиште, ки падараш аз он камӣ карда буд, дар бино мегузоштанд.
8 Ва мардони мисрӣ бо тамоми банӣ-Исроил рӯз ба рӯз, дар тамоми муддати тӯлонӣ, чунин рафтор мекарданд.
9 Аммо сибти Левӣ дар он вақт аз ибтидо бо бародарони худ банӣ-Исроил ҳамкорӣ намекарданд, зеро банӣ-Левӣ макри мисриёнро медонистанд, ки онҳо дар аввал нисбат ба исроилиён истифода мебурданд.

БОБИ 70

1 Ва дар соли сеюми таваллуди Мусо, фиръавн дар зиёфате нишаста буд, ки Алпаронит малика дар тарафи рости ӯ ва Батия дар тарафи чапи ӯ нишаста буданд, ва Мусои ҷавон бар синааш хобида буд, ва Билъом писари Беор бо ду писараш, ва ҳамаи ашрофони салтанат дар ҳузури подшоҳ сари суфра нишаста буданд.
2 Ва он писар дасташро бар сари шоҳ дароз кард ва тоҷро аз сари шоҳ гирифт ва бар сари худ гузошт.
3 Ва подшоҳ ва ашрофон кори писарро диданд, подшоҳ ва ашрофон тарсиданд ва яке аз онҳо ба ҳамсояаш ҳайрон шуд.
4Ва подшоҳ ба ашрофоне, ки пеши ӯ сари миз нишаста буданд, гуфт: «Шумо чӣ мегӯед ва эй ашрофон, дар ин бора чӣ мегӯед ва ҳукме бар писар барои ин кирдор чӣ гуна хоҳад буд?»
5Ва Билъом ибни Баӯри ҷодугар дар ҳузури подшоҳ ва ашрофон ҷавоб дода, гуфт: «Эй оғо ва подшоҳи ман, хоберо, ки чандин рӯз боз дидаӣ ва он чиро, ки бандаат ба ту таъбир карда буд, ба ёд ор».
6Пас, ин писаре аз банӣ-ибриён аст, ки дар ӯ рӯҳи Худост; ва бигзор оғои ман подшоҳ фикр накунад, ки ин ҷавон ин корро бехабарӣ кардааст.
7 Зеро ӯ писари ибрӣ аст ва ҳикмат ва фаҳм бо ӯст, гарчанде ки ӯ ҳанӯз кӯдак аст ва бо хирад ин корро кардааст ва подшоҳии Мисрро барои худ интихоб кардааст.
8 Зеро чунин рафтори ҳамаи ибриён аст, ки подшоҳон ва ашрофони онҳоро фиреб медиҳанд, то ҳамаи ин корҳоро бо маккорӣ анҷом диҳанд, то подшоҳони замин ва одамони онҳоро ба ларза оваранд.
9 Ту медонӣ, ки падари онҳо Иброҳим чунин рафтор карда буд, ки лашкари Нимрӯд подшоҳи Бобил ва Абималик подшоҳи Ҷорорро фиреб дод ва замини фарзандони Ҳет ва ҳамаи салтанатҳои Канъонро тасарруф кард.
10 Ва ӯ ба Миср омад ва дар бораи занаш Соро гуфт: «Вай хоҳари ман аст», то Миср ва подшоҳашро фиреб диҳад.
11 Писараш Исҳоқ низ чунин кард, вақте ки ба Ҷорор рафт ва дар он ҷо маскан гирифт, ва қувваташ бар лашкари Абималик, подшоҳи фалиштиён, ғолиб омад.
12 Ӯ инчунин фикр кард, ки подшоҳии фалиштиёнро ба дом афтонад, зеро гуфт, ки занаш Ривқо хоҳари ӯ аст.
13 Яъқуб низ бо бародари худ хиёнат кард, ва аз дасти ӯ ҳуқуқи нахустзодагӣ ва баракати ӯро гирифт.
14Сипас ӯ ба Паддон-Арам, ба хонаи бародари модараш Лобон рафт ва бо маккорӣ духтараш, чорвояш ва тамоми дороияшро аз ӯ гирифт ва гурехта, ба замини Канъон назди падараш баргашт.
15 Писарони ӯ бародари худ Юсуфро фурӯхтанд, ки Юсуф ба Миср рафт ва ғулом шуд ва дувоздаҳ сол дар зиндон буд.
16 То он даме ки фиръавни собиқ хобҳо дид ва ӯро аз зиндон берун овард ва ӯро аз ҳамаи ашрофони Миср болотар гузошт, зеро ӯ хобҳояшро ба ӯ таъбир мекард.
17 Ва вақте ки Худо дар саросари замин гуруснагӣ паҳн кард, ӯ падараш ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми аҳли байти падарашро даъват кард ва онҳоро бепул ва бемузд дастгирӣ кард ва мисриёнро ба ғуломӣ харид.
18 Акнун, эй оғои подшоҳ, инак, ин писар дар Миср ба ҷои онҳо бархостааст, то мувофиқи аъмоли онҳо рафтор кунад ва бо ҳар подшоҳ, волӣ ва довар бозӣ кунад.
19Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор хуни ӯро ба замин резем, мабодо ӯ калон шавад ва ҳукуматро аз дасти ту бигирад, ва умеди Миср пас аз подшоҳ шуданаш аз байн равад.
20Ва Билъом ба подшоҳ гуфт: «Бигзор ҳамаи доварони Миср ва ҳакимони онро даъват кунем ва ба мо хабар диҳем, ки оё ин писар, чунон ки ту гуфтӣ, бояд ҳукми қатлро ба дӯш гирем ва он гоҳ ӯро мекушем».
21 Ва фиръавн фиристода, ҳамаи ҳакимони Мисрро даъват кард, ва онҳо назди подшоҳ омаданд, ва фариштаи Худованд дар миёни онҳо пайдо шуд, ва ӯ мисли яке аз ҳакимони Миср буд.
22Ва подшоҳ ба ҳакимон гуфт: «Ба ростӣ, шумо шунидед, ки ин писари ибрӣ, ки дар хона аст, чӣ кор кардааст, ва Билъом дар ин масъала чунин доварӣ кардааст».
23 Акнун шумо низ доварӣ кунед ва бубинед, ки писар барои кирдоре, ки кардааст, чӣ ҷазо дорад.
24 Ва фариштае, ки гӯё яке аз ҳакимони фиръавн буд, дар пеши ҳамаи ҳакимони Миср ва дар пеши подшоҳ ва мирон ҷавоб дода, чунин гуфт:
25 Агар подшоҳ писанд ояд, бигзор подшоҳ одамонро даъват кунад, то санги санги оникс ва ангишти оташинро назди худ биёранд ва онҳоро пеши кӯдак гузоранд; ва агар кӯдак дасташро дароз карда, санги санги ониксро гирад, мо хоҳем донист, ки ин ҷавон бо хирад ҳар кореро, ки кардааст, анҷом додааст ва мо бояд ӯро бикушем.
26 Аммо агар ӯ дасташро бар ангишт дароз кунад, мо хоҳем донист, ки ӯ ин корро бо дониш накардааст ва зинда хоҳад монд.
27Ва ин сухан дар назари подшоҳ ва мирзоён писанд омад, ва подшоҳ мувофиқи сухани фариштаи Худованд амал кард.
28 Ва подшоҳ фармон дод, ки санги оникс ва ангиштро оварда, пеши Мусо гузоранд.
29 Ва писарро пеши худ гузоштанд, ва писар кӯшиш кард, ки дасташро ба санги санги оникс дароз кунад, аммо фариштаи Худованд дасти ӯро гирифта, бар ангишт гузошт ва ангишт дар дасташ хомӯш шуд, ва онро бардошта, ба даҳонаш андохт, ва қисме аз лабҳояш ва қисме аз забонаш сӯхт, ва даҳонаш ва забонаш вазнин шуд.
30 Ва подшоҳ ва ашрофон инро диданд, фаҳмиданд, ки Мусо бо кашидани тоҷ аз сари подшоҳ оқилона рафтор накардааст.
31 Пас, подшоҳ ва ашрофон аз куштани кӯдак худдорӣ карданд, бинобар ин Мусо дар хонаи фиръавн монд ва калон шуд ва Худованд бо ӯ буд.
32 Ва ҳангоме ки писар дар хонаи подшоҳ буд, либоси арғувонӣ пӯшида буд ва дар байни фарзандони подшоҳ ба воя расид.
33 Ва ҳангоме ки Мусо дар хонаи подшоҳ ба воя расид, Батия, духтари фиръавн, ӯро писари худ медонист ва тамоми хонадони фиръавн ӯро эҳтиром мекарданд ва ҳамаи мардони мисрӣ аз ӯ метарсиданд.
34 Ва ӯ ҳар рӯз ба замини Ҷӯшан, ки бародаронаш, банӣ-Исроил, дар он ҷо буданд, мерафт ва Мусо онҳоро ҳар рӯз дар тангии нафас ва дарди сахт медид.

35 Ва Мусо аз онҳо пурсид: «Чаро ин заҳмат рӯз ба рӯз бароятон дода мешавад?»
36 Ва онҳо ба ӯ ҳар он чиро, ки ба сарашон омада буд, ва ҳамаи амрҳоеро, ки фиръавн пеш аз таваллудаш бар онҳо дода буд, нақл карданд.
37Ва онҳо ба ӯ тамоми маслиҳатҳоеро, ки Билъом ибни Баӯр бар зидди онҳо маслиҳат дода буд, ва он чиро, ки ӯ дар бораи куштани ӯ, вақте ки тоҷи подшоҳро аз сараш гирифт, маслиҳат дода буд, нақл карданд.
38 Ва Мусо ин суханонро шунид, хашмаш бар Билъом аланга гирифт, ва ӯ мехост ӯро бикушад, ва ӯ рӯз ба рӯз дар камини ӯ буд.
39 Ва Билъом аз Мусо тарсид, ва ӯ ва ду писараш бархоста, аз Миср берун рафтанд ва гурехта, ҷонҳои худро раҳо карданд ва худро ба сарзамини Куш назди Кикианус, подшоҳи Куш, бурданд.
40 Ва Мусо дар хонаи подшоҳ буд ва берун мерафт ва медаромад; ва Худованд ӯро дар назари фиръавн ва дар назари ҳамаи бандагонаш ва дар назари тамоми қавми Миср лутф дод, ва онҳо Мусоро хеле дӯст медоштанд.
41 Ва рӯзе расид, ки Мусо барои дидани бародаронаш ба Ҷӯшан рафт, ва банӣ-Исроилро дар ранҷу азобашон дид, ва Мусо аз барои онҳо ғамгин шуд.
42 Ва Мусо ба Миср баргашт ва ба хонаи фиръавн омад, ва назди подшоҳ омад, ва Мусо пеши подшоҳ саҷда кард.
43 Ва Мусо ба Фиръавн гуфт: «Эй оғои ман, ман омадам, ки аз ту як хоҳиши хурде бипурсам, рӯямро холӣ нагардон!» Ва Фиръавн ба ӯ гуфт: «Бигӯ».
44 Ва Мусо ба фиръавн гуфт: «Бигзор ба бандагони ту, банӣ-Исроил, ки дар Ҷӯшан ҳастанд, як рӯз дода шавад, то ки дар он ҷо аз меҳнати худ истироҳат кунанд».
45Ва подшоҳ ба Мусо ҷавоб дода, гуфт: «Инак, Ман рӯи туро дар ин кор боло кардам, то ки хоҳишатро иҷро кунам».
46 Ва фиръавн фармон дод, ки дар саросари Миср ва Ҷӯшан эълон карда, бигӯянд:
47Подшоҳ ба шумо, эй тамоми банӣ-Исроил, чунин мегӯяд: шаш рӯз кор ва меҳнати худро ба ҷо оред, вале дар рӯзи ҳафтум истироҳат кунед ва ҳеҷ кор накунед; тамоми рӯзҳо чунин кунед, чунон ки подшоҳ ва Мусо писари Батия амр додаанд.
48 Ва Мусо аз ин чизе, ки подшоҳ ба ӯ дода буд, шод шуд ва тамоми банӣ-Исроил он чиро, ки Мусо ба онҳо амр дода буд, иҷро карданд.
49 Зеро ин аз ҷониби Худованд барои банӣ-Исроил буд, зеро Худованд ба ёд овардани банӣ-Исроилро сар карда буд, то онҳоро ба хотири падаронашон наҷот диҳад.
50 Ва Худованд бо Мусо буд ва овозаи ӯ дар саросари Миср паҳн шуд.
51 Ва Мусо дар назари тамоми мисриён ва дар назари тамоми банӣ-Исроил бузург шуд, ва барои қавми худ Исроил некӣ талабид ва ба подшоҳ дар бораи онҳо суханони сулҳу осоиштагӣ гуфт.

БОБИ 71

1 Ва ҳангоме ки Мусо ҳаждаҳсола буд, орзуи дидани падару модараш кард ва назди онҳо ба Ҷӯшан рафт. Ва ҳангоме ки Мусо ба Ҷӯшан наздик шуд, ба ҷое ки банӣ-Исроил дар он ҷо кор мекарданд, расид ва бори онҳоро дид, ва мисриеро дид, ки яке аз бародарони ибронии ӯро мезанад.
2 Ва вақте ки марде, ки латукӯб шуда буд, Мусоро дид, барои кӯмак ба ӯ давид, зеро Мусо дар хонадони фиръавн хеле эҳтиром дошт ва ба ӯ гуфт: «Эй оғои ман, ба ман ғамхорӣ кун; ин мисрӣ шабона ба хонаам омад, маро баста, дар ҳузури ман назди занам омад, ва акнун мехоҳад ҷони маро бигирад».
3 Ва ҳангоме ки Мусо ин сухани бадро шунид, хашмаш бар он мисрӣ аланга гирифт ва ӯ ба ин тараф ва ба тарафи дигар гардонд ва чун дид, ки дар он ҷо касе нест, он мисриро зад ва ӯро дар рег пинҳон кард ва иброниро аз дасти касе ки ӯро мекушт, раҳо кард.
4 Ва ибрӣ ба хонаи худ рафт, ва Мусо ба хонаи худ баргашт, ва берун рафта, ба хонаи подшоҳ баргашт.
5 Ва ҳангоме ки он мард ба хона баргашт, фикр кард, ки аз занаш рӯй гардонад, зеро дар хонадони Яъқуб дуруст набуд, ки касе баъд аз он ки вай ба номусаш гирифтор шуда буд, назди занаш биёяд.
6 Ва зан рафта, ба бародаронаш хабар дод, ва бародарони зан қасди куштани ӯро карданд, ва ӯ ба хонааш гурехта, фирор кард.
7 Ва рӯзи дуюм Мусо назди бародаронаш рафт ва дид, ки ду мард бо ҳам ҷанҷол мекунанд, ва ба бадкор гуфт: «Чаро ёри худро мезанӣ?»
8 Ӯ ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Кӣ туро бар мо сардор ва довар таъин кардааст? Оё ту мехоҳӣ маро бикушӣ, чунон ки он мисриро куштӣ?» Мусо тарсид ва гуфт: «Оё ин воқеа маълум аст?»
9 Ва фиръавн аз ин ҳодиса шунид ва ба Мусо фармон дод, ки кушта шаванд, ва Худо фариштаи Худро фиристод, ва ӯ ба фиръавн ба сурати сардори посбонон зоҳир шуд.
10 Ва фариштаи Худованд шамшерро аз дасти сардори посбонон гирифта, сари ӯро бо он аз танаш ҷудо кард, зеро ки сурати сардори посбонон ба сурати Мусо табдил ёфт.
11 Ва фариштаи Худованд дасти рости Мусоро гирифта, ӯро аз Миср берун овард ва ӯро аз беруни ҳудуди Миср, ба масофаи чиҳил рӯз роҳ, гузошт.
12 Ва бародараш Ҳорун танҳо дар замини Миср монд, ва ӯ ба банӣ-Исроил нубувват карда, гуфт:
13Худованд Худои падарони шумо чунин мегӯяд: «Ҳар кас чизҳои қабеҳи чашмони худро дур кунад ва худро бо бутҳои Миср олуда насозад».
14Ва банӣ-Исроил исён бардоштанд ва дар он вақт ба Ҳорун гӯш надоданд.
15 Ва Худованд қасд дошт онҳоро нобуд кунад, агар Худованд аҳдеро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба ёд намеовард.
16 Дар он рӯзҳо дасти фиръавн бар банӣ-Исроил сахт буд ва ӯ онҳоро то даме ки Худо каломи Худро фиристода, ба онҳо диққат дод, зулм мекард.

БОБИ 72

1 Ва дар он рӯзҳо ҷанги бузурге байни фарзандони Куш ва фарзандони шарқ ва Арам ба амал омад ва онҳо бар зидди подшоҳи Куш, ки дар дасти ӯ буданд, исён бардоштанд.

2 Пас, Кикианус, подшоҳи Куш, бо ҳамаи фарзандони Куш, ки қавме мисли рег сершумор буданд, берун омад, ва ӯ барои ҷанг бо Арам ва фарзандони шарқ рафт, то онҳоро зери итоат қарор диҳад.
3 Ва ҳангоме ки Кикианус берун рафт, Билъом ҷодугарро бо ду писараш барои посбонии шаҳр ва пасттарин мардуми замин гузошт.
4 Пас Кикианус ба сӯи Арам ва банӣ-Шарқ рафт ва бо онҳо ҷангид ва онҳоро шикаст дод, ва ҳама дар пеши Кикианус ва қавмаш захмӣ шуда афтоданд.
5 Ва ӯ бисёре аз онҳоро асир гирифт ва мисли аввал онҳоро зери итоат қарор дод, ва дар замини онҳо хайма зад, то аз онҳо хироҷ бигирад, чунон ки ҳамеша буд.
6 Ва Билъом ибни Беор, вақте ки подшоҳи Куш ӯро барои посбонии шаҳр ва камбағалони шаҳр вогузошт, бархоста, бо мардуми он сарзамин машварат дод, ки бар зидди подшоҳ Кикианус шӯриш баранд ва ӯро нагузоранд, ки вақте ки ба хона бармегардад, ба шаҳр дарояд.
7Ва мардуми он сарзамин ба ӯ гӯш доданд ва ба ӯ савганд ёд карданд ва ӯро бар худ подшоҳ ва ду писарашро сардорони лашкар таъин карданд.
8 Пас, онҳо бархоста, деворҳои шаҳрро аз ду гӯша боло бурданд ва бинои бениҳоят мустаҳкам сохтанд.
9 Ва дар кунҷи сеюм хандақҳои бешуморе байни шаҳр ва дарё, ки тамоми сарзамини Кушро иҳота карда буд, кофтанд ва оби дарёро ба он ҷо ҷорӣ карданд.
10 Дар гӯшаи чорум онҳо бо ҷоду ва афсунҳои худ морҳои зиёдеро ҷамъ карданд ва шаҳрро мустаҳкам карда, дар он ҷо маскан гирифтанд, ва касе пеш аз онҳо ба берун ё дарун надаромад.
11 Ва Кикианус бар зидди Арам ва фарзандони шарқ ҷангид ва онҳоро мисли пештара мағлуб кард ва онҳо ба ӯ хироҷи маъмулии худро доданд ва ӯ рафта, ба замини худ баргашт.
12 Ва вақте ки Кикианус, подшоҳи Куш, ва ҳамаи сардорони лашкар бо ӯ ба шаҳри худ наздик шуданд, чашмони худро боло карда диданд, ки деворҳои шаҳр сохта ва хеле баланд шудаанд, бинобар ин мардум аз ин дар ҳайрат монданд.
13Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки онҳо диданд, ки мо дар ҷанг дер мондаем ва аз мо сахт метарсиданд, бинобар ин онҳо ин корро кардаанд ва деворҳои шаҳрро баланд карда, онҳоро мустаҳкам кардаанд, то ки подшоҳони Канъон бар зидди онҳо ҷанг накунанд».
14 Пас, подшоҳ ва лашкар ба дарвозаи шаҳр наздик шуданд ва боло нигоҳ карданд ва инак, ҳамаи дарвозаҳои шаҳр баста буданд; ва онҳо ба посбонон фарёд зада, гуфтанд: «Ба мо кушоед, то ки ба шаҳр дароем».
15 Аммо посбонон бо фармони Билъом, ҷодугар, подшоҳашон, аз кушодани дар ба рӯи онҳо саркашӣ карданд ва ба онҳо иҷозат надоданд, ки ба шаҳри худ дароянд.
16 Пас, онҳо бо онҳо дар назди дарвозаи шаҳр ҷанг карданд ва дар он рӯз саду сӣ нафар аз лашкар дар Кикианус кушта шуданд.
17 Ва рӯзи дигар онҳо ҷангро идома доданд ва дар соҳили дарё ҷангиданд; кӯшиш карданд, ки аз он гузаранд, аммо натавонистанд, бинобар ин баъзе аз онҳо дар чоҳҳо ғарқ шуда, мурданд.
18 Пас, подшоҳ ба онҳо амр дод, ки дарахтонро бурида, салҳо созанд ва аз болои онҳо ба онҳо гузаранд ва онҳо ин корро карданд.
19 Ва ҳангоме ки онҳо ба ҷои хандақҳо расиданд, обҳо аз осиёбҳо чарх заданд ва дусад нафар бо даҳ қаиқ ғарқ шуданд.
20Ва дар рӯзи сеюм онҳо ба паҳлӯе, ки морҳо буданд, омаданд, то ҷанг кунанд, аммо онҳо натавонистанд ба он ҷо наздик шаванд, зеро морҳо саду ҳафтод нафарро аз онҳо куштанд ва онҳо ҷанг бо Кушро бас карданд ва нӯҳ сол Кушро муҳосира карданд, касе аз он ҷо набаромад ва надаромад.
21 Дар он вақт, ки ҷанг ва муҳосира бар зидди Куш буд, Мусо аз Миср аз дасти фиръавн гурехт, ки мехост ӯро барои куштани он мисрӣ бикушад.
22 Ва Мусо ҳаждаҳсола буд, вақте ки аз Миср аз ҳузури фиръавн гурехт, ва гурехта, ба ӯрдугоҳи Кикианус, ки дар он вақт Кушро муҳосира карда буд, фирор кард.
23 Ва Мусо нӯҳ сол дар ӯрдугоҳи Кикианус, подшоҳи Куш, буд, дар тамоми муддате ки онҳо Кушро муҳосира мекарданд, ва Мусо бо онҳо берун рафт ва даромад.
24 Ва подшоҳ, мирон ва ҳамаи ҷанговарон Мусоро дӯст медоштанд, зеро ки ӯ бузург ва арзанда буд, қоматаш мисли шери ашроф, чеҳрааш мисли офтоб ва қувваташ мисли шер буд, ва ӯ мушовири подшоҳ буд.
25 Ва дар охири нӯҳ сол, Кикианус гирифтори бемории марговар шуд ва бемории ӯ бар ӯ ғолиб омад ва дар рӯзи ҳафтум вафот кард.
26Пас, хизматгоронаш ӯро мумиё карда, бурданд ва дар рӯ ба рӯи дарвозаи шаҳр, дар шимоли замини Миср, дафн карданд.
27 Ва онҳо бар болои ӯ як бинои зебо ва мустаҳкам сохтанд ва дар зери он сангҳои калон гузоштанд.
28 Ва котибони подшоҳ тамоми қудрати подшоҳи худ Кикианус ва ҳамаи ҷангҳоеро, ки ӯ карда буд, бар он сангҳо кандакорӣ карданд, инак, онҳо имрӯз дар он ҷо навишта шудаанд.
29 Пас аз марги Кикианус, подшоҳи Куш, одамон ва лашкари ӯ аз сабаби ҷанг сахт ғамгин шуданд.
30 Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Ба мо маслиҳат диҳед, ки дар ин вақт чӣ кор кунем, зеро мо нӯҳ сол аз хонаҳои худ дур дар биёбон зиндагӣ кардем».
31Агар мо гӯем, ки бо шаҳр меҷангем, бисёре аз мо захмӣ ё кушта мешавем ва агар дар ин муҳосира бимонем, низ хоҳем мурд.
32Зеро акнун ҳамаи подшоҳони Арам ва фарзандони шарқ хоҳанд шунид, ки подшоҳи мо мурдааст, ва ногаҳон ба мо бо душманӣ ҳамла хоҳанд кард, ва бар зидди мо ҷанг хоҳанд кард ва аз мо боқимондае боқӣ нахоҳанд гузошт.
33Пас, биёед биравем ва бар худ подшоҳ таъин кунем, ва то он даме ки шаҳр ба мо таслим карда шавад, дар муҳосира бимонем.
34 Ва онҳо мехостанд дар он рӯз аз лашкари Кикианус касеро барои подшоҳӣ интихоб кунанд ва ҳеҷ касеро мисли Мусо барои подшоҳӣ бар худ интихоб накарданд.

35 Ва онҳо шитоб карда, ҳар яке либосҳояшро кашида, ба замин партофтанд ва тӯдаи калоне сохта, Мусоро бар он гузоштанд.
36Ва онҳо бархоста, карнай навохтанд ва пеши ӯ фарёд зада, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ, зинда бод подшоҳ!»
37Ва тамоми қавм ва ашрофон ба ӯ қасам хӯрданд, ки малика Адӯнёро, ки аз Ҳабашӣ аст ва зани Киқиён аст, ба ӯ занӣ диҳанд ва Мусоро дар он рӯз бар худ подшоҳ карданд.
38 Ва тамоми мардуми Куш дар он рӯз эълон карданд, ки ҳар кас бояд аз он чи дар ихтиёри худ аст, ба Мусо диҳад.
39 Ва онҳо рӯйпӯшеро бар тӯда паҳн карданд, ва ҳар кас аз он чизе, ки дошт, ба он андохт, яке гӯшвораи тиллоӣ ва дигаре танга.
40 Ҳамчунин фарзандони Куш аз сангҳои оникс, бделлиум, марворид ва мармар барои Мусо дар болои теппа партофтанд, ки нуқра ва тиллои фаровон низ фаровон буданд.
41Ва Мусо тамоми нуқра ва тилло, тамоми зарфҳо ва сангҳои бделлиум ва ониксро, ки ҳамаи фарзандони Куш ба ӯ дода буданд, гирифта, онҳоро дар ганҷинаҳои худ гузошт.
42 Ва Мусо дар он рӯз бар банӣ-Ҳабаш подшоҳӣ кард, ба ҷои Кикианус подшоҳи Ҳабаш.

БОБИ 73

1 Дар соли панҷоҳу панҷуми ҳукмронии фиръавн, подшоҳи Миср, яъне дар соли саду панҷоҳу ҳафтуми фурӯд омадани банӣ-Исроил ба Миср, Мусо дар Куш подшоҳӣ кард.
2 Мусо бисту ҳафтсола буд, вақте ки бар Куш подшоҳӣ кард, ва чил сол подшоҳӣ кард.
3 Ва Худованд ба Мусо дар назари ҳамаи фарзандони Куш лутфу марҳамат бахшид, ва фарзандони Куш ӯро хеле дӯст медоштанд, бинобар ин Мусо дар назари Худованд ва одамон лутф ёфт.
4 Ва дар рӯзи ҳафтуми подшоҳии ӯ, ҳамаи фарзандони Куш ҷамъ омада, пеши Мусо омаданд ва ба ӯ то замин саҷда карданд.
5 Ва ҳамаи кӯдакон дар ҳузури подшоҳ якҷоя сухан гуфтанд: «Ба мо маслиҳат диҳед, то бубинем, ки бо ин шаҳр чӣ кор кардан лозим аст».
6 Зеро нӯҳ сол аст, ки мо дар атрофи шаҳр муҳосира мекунем ва фарзандон ва занони худро надидаем.
7Подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Агар шумо ба овози ман дар ҳар он чи ба шумо амр фармоям, гӯш диҳед, Худованд шаҳрро ба дасти мо хоҳад дод ва мо онро таслим хоҳем кард».
8 Зеро агар мо бо онҳо мисли ҷанги қаблӣ, ки пеш аз марги Кикианус бо онҳо доштем, ҷанг кунем, бисёре аз мо мисли пештара захмӣ хоҳем шуд.
9Пас, инак, дар ин бора маслиҳате барои шумост; агар шумо ба овози ман гӯш диҳед, шаҳр ба дасти мо таслим карда мешавад.
10Ва ҳамаи лашкар ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳар он чи оғои мо амр диҳад, мо онро хоҳем кард».
11Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Аз он ҷо гузаред ва дар тамоми ӯрдугоҳ ба тамоми қавм овозе эълон кунед ва бигӯед:
12Подшоҳ чунин мегӯяд: «Ба ҷангал равед ва аз бачаҳои лайлак бо худ биёред, ҳар яке бачаеро дар дасташ дошта бошад».
13Ва ҳар касе ки аз фармони подшоҳ саркашӣ карда, бачаи худро наорад, хоҳад мурд, ва подшоҳ тамоми дороии ӯро хоҳад гирифт.
14 Ва вақте ки онҳоро биёрӣ, онҳо дар ихтиёри ту хоҳанд буд, ту онҳоро то калон шуданашон нигоҳубин хоҳӣ кард ва ба онҳо тирпарронӣ карданро таълим хоҳӣ дод, чунон ки роҳи бачаҳои уқоб аст.
15Ва ҳамаи банӣ-Ҳабаш суханони Мусоро шуниданд, ва бархостанд ва дар тамоми ӯрдугоҳ эълон карданд, ки гуфтанд:
16Барои шумо, эй ҳамаи писарони Куш, фармони подшоҳ ин аст, ки ҳамаатон ба ҷангал равед ва дар он ҷо лаклакҳои ҷавонро ҳар кас ба дасташ бигирад ва онҳоро ба хона барад.
17 Ва ҳар касе, ки фармони подшоҳро вайрон мекунад, бояд бимирад ва подшоҳ ҳар чизеро, ки ба ӯ тааллуқ дорад, мегирад.
18 Ва тамоми мардум чунин карданд, ва ба ҷангал баромаданд ва аз дарахтони арча баромаданд ва ҳар кас як бачаи лайлакро дар дасташ гирифтанд, ва онҳоро ба биёбон оварда, бо фармони подшоҳ парвариш карданд ва ба онҳо мисли уқоби ҷавон тирпарронӣ карданро ёд доданд.
19 Ва баъд аз он ки лаклакҳои ҷавон парвариш карда шуданд, подшоҳ фармон дод, ки онҳоро се рӯз гурусна нигоҳ доранд ва тамоми мардум ҳамин тавр карданд.
20 Ва дар рӯзи сеюм подшоҳ ба онҳо гуфт: «Қувват гиред ва мардони далер бошед, ва ҳар кас зиреҳи худро пӯшед ва шамшери худро бар худ бандед, ва ҳар кас ба аспи худ савор шавед ва ҳар кас лаклаки худро ба дасташ гиред».
21 Ва мо бархоста, дар ҷое ки морҳо ҳастанд, бар зидди шаҳр меҷангем; ва тамоми мардум он чунон ки подшоҳ фармон дода буд, амал карданд.
22 Ва ҳар яке бачаи худро ба дасташ гирифта, рафтанд ва ҳангоме ки ба макони морҳо расиданд, подшоҳ ба онҳо гуфт: «Ҳар яке бачаи худро ба болои морҳо равона кунед».
23 Ва ҳар яке лаклаки худро бо фармони подшоҳ фиристоданд, ва лаклакҳои ҷавон ба морҳо давиданд ва ҳамаро хӯрда, аз он ҷо нобуд карданд.
24 Ва подшоҳ ва қавм диданд, ки ҳамаи морҳо дар он ҷо нобуд шудаанд, тамоми қавм фарёди баланд бардоштанд.
25 Ва онҳо наздик шуда, бо шаҳр ҷангиданд ва онро забт карда, таслим карданд ва ба шаҳр даромаданд.
26Ва дар он рӯз ҳазору сад мард аз мардуми шаҳр, ҳамаи сокинони шаҳр, мурданд, вале аз мардуме, ки муҳосира мекарданд, касе намурд.
27Пас, ҳамаи фарзандони Куш ҳар яке ба хонаи худ, назди зану фарзандонаш ва ҳамаи онҳое ки ба ӯ тааллуқ доштанд, рафтанд.
28 Ва Билъом ҷодугар, вақте ки дид, ки шаҳр забт шудааст, дарвозаро кушод ва ӯ ва ду писар ва ҳашт бародараш гурехта, ба Миср назди фиръавн, подшоҳи Миср, баргаштанд.

29 Онҳо ҷодугарон ва ҷодугароне ҳастанд, ки дар китоби шариат зикр шудаанд ва ҳангоми балоҳо бар Миср Худованд бар зидди Мусо истода буданд.
30 Пас, Мусо бо хиради худ шаҳрро забт кард ва фарзандони Куш ӯро ба ҷои Кикианус подшоҳи Куш бар тахт шинонданд.
31Ва тоҷи шоҳонаро бар сари ӯ гузоштанд, ва Адӯнё, маликаи Кушӣ, зани Киқианус, ба ӯ занӣ доданд.
32Ва Мусо аз Худованд Худои падаронаш метарсид, то ки назди вай наояд ва чашмонашро ба вай наандохт.
33 Зеро Мусо ба ёд овард, ки чӣ тавр Иброҳим бандаи худ Элиазерро қасам дода, ба ӯ гуфта буд: «Барои писарам Исҳоқ зане аз духтарони Канъон нагир».
34 Ва он чиро, ки Исҳоқ кард, вақте ки Яъқуб аз бародараш гурехт, вақте ки ба ӯ амр дода, гуфт: «Аз духтарони Канъон зан нагир ва бо ҳеҷ яке аз фарзандони Ҳом иттифоқ набанд».
35Зеро ки Худованд Худои мо Ҳом писари Нӯҳ ва фарзандонаш ва тамоми наслашро ба ғуломони писарони Сом ва писарони Ёфат ва ба насли онҳо баъд аз онҳо ба ғуломӣ то абад дод.
36Аз ин рӯ, Мусо дар тамоми айёми салтанати Куш, дил ва чашмонашро ба зани Кикианус нагардонд.
37Ва Мусо тамоми умри худ аз Худованд Худои худ метарсид, ва Мусо бо тамоми дилу ҷонаш дар пеши Худованд бо ростӣ рафтор мекард, ва дар тамоми айёми умраш аз роҳи рост нагашт, ва аз роҳе ки Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар он роҳ мерафтанд, ба тарафи рост ё чап нагашт.
38 Ва Мусо дар салтанати банӣ-Ҳабаш мустаҳкам шуд ва банӣ-Ҳабашро бо хиради маъмулии худ роҳнамоӣ кард ва Мусо дар салтанати худ шукуфоӣ ёфт.
39 Ва дар он вақт Арам ва мардуми шарқ шуниданд, ки Кикианус, подшоҳи Куш, мурд, бинобар ин Арам ва мардуми шарқ дар он рӯзҳо бар зидди Куш исён бардоштанд.
40 Ва Мусо ҳамаи фарзандони Кушро, ки қавми хеле пурқувват буданд, тақрибан сӣ ҳазор нафарро ҷамъ кард, ва бо Арам ва фарзандони шарқ барои ҷанг берун рафт.
41 Ва онҳо аввал ба сӯи фарзандони шарқ рафтанд, ва вақте ки фарзандони шарқ хабари онҳоро шуниданд, ба муқобили онҳо баромаданд ва бо онҳо ҷанг карданд.
42 Ва ҷанг бар зидди банӣ-шарқ сахт буд, бинобар ин Худованд ҳамаи банӣ-шаркро ба дасти Мусо супурд ва тақрибан сесад нафар кушта шуданд.
43 Ва ҳамаи мардуми шарқ баргаштанд ва ақибнишинӣ карданд, ва Мусо ва фарзандони Куш аз паси онҳо рафтанд ва онҳоро мағлуб карданд ва чунон ки одати онҳо буд, бар онҳо андоз ситонданд.
44Пас Мусо ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, аз он ҷо барои ҷанг ба сарзамини Арам рафтанд.
45Ва қавми Арам низ ба муқобили онҳо баромаданд ва бо онҳо ҷангиданд, ва Худованд онҳоро ба дасти Мусо супурд, ва бисёре аз мардуми Арам маҷрӯҳ шуда афтоданд.
46 Ва Арам низ аз ҷониби Мусо ва қавми Куш таслим карда шуданд ва андози муқаррарии худро низ медоданд.
47Ва Мусо Арам ва мардуми шарқро ба дасти банӣ-Ҳабаш супорид, ва Мусо ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ба сарзамини Ҳабаш рӯй оварданд.
48 Ва Мусо дар салтанати банӣ-Ҳабаш мустаҳкам шуд, ва Худованд бо ӯ буд, ва ҳамаи банӣ-Ҳабаш аз ӯ метарсиданд.

БОБИ 74

1Пас аз чанд сол, Шоул, подшоҳи Эдом, вафот кард, ва Баал-Канон, писари Ахбор, ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
2Дар соли шонздаҳуми подшоҳии Мусо бар Куш, Баал-Канон, писари Акбор, дар замини Эдом бар тамоми банӣ-Эдом сию ҳашт сол подшоҳӣ кард.
3Дар айёми ӯ Мӯоб бар зидди ҳукмронии Эдом исён бардошт, зеро ки аз айёми Ҳадад ибни Бадод, ки онҳо ва Мидёнро мағлуб кард, тобеи Эдом буд ва Мӯобро ба Эдом тобеъ кард.
4Ва ҳангоме ки Баал-Канон ибни Ахбор бар Адӯм подшоҳӣ кард, ҳамаи банӣ-Мӯоб аз Адӯм даст кашиданд.
5 Ва Ангеас подшоҳи Африқо дар он рӯзҳо вафот кард, ва писараш Аздрубал ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.
6 Ва дар он айём Янеас, подшоҳи банӣ-Киттим, вафот кард ва ӯро дар маъбаде, ки ӯ дар дашти Канопия барои истиқомат сохта буд, дафн карданд ва Латинус ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
7 Дар соли бисту дуюми ҳукмронии Мусо бар банӣ-Ҳабаш, лотинӣ бар банӣ-Хиттим чилу панҷ сол ҳукмронӣ кард.
8 Ва ӯ барои худ бурҷи бузург ва тавоное сохт ва дар он ҷо маъбади зебое барои манзили худ сохт, то ҳукумати худро, чунон ки анъана буд, идора кунад.
9 Дар соли сеюми ҳукмронии худ, ӯ ба ҳамаи мардони моҳири худ фармон дод, ки барои ӯ киштиҳои зиёде созанд.
10 Ва Латинус ҳамаи қувваҳои худро ҷамъ кард ва онҳо бо киштиҳо омаданд ва ба он ҷо рафтанд, то бо Аздрубал писари Ангеас, подшоҳи Африқо, ҷанг кунанд ва ба Африқо омада, бо Аздрубал ва лашкари ӯ ҷангиданд.
11 Ва Лотинус бар Аздрубал ғолиб омад ва Лотинус обгузареро, ки падараш аз фарзандони Киттим оварда буд, аз Аздрубал гирифт, вақте ки ӯ Яния, духтари Узиро ба занӣ гирифт, бинобар ин Лотинус пули обгузарро чаппа кард ва ба тамоми лашкари Аздрубал зарбаи сахт зад.
12 Ва мардони боқимондаи қавӣ аз Аздрубал худро тақвият доданд ва дилҳояшон пур аз ҳасад шуд ва онҳо маргро орзу карданд ва боз бо подшоҳи Латинус аз Киттим ҷанг карданд.
13 Ва ҷанг бар ҳамаи мардони Африқо шадид буд ва ҳама дар пеши Латинус ва қавмаш захмӣ шуданд ва подшоҳ Аздрубал низ дар он ҷанг афтод.
14 Ва подшоҳ Аздрубал духтари хеле зебое дошт, ки номаш Ушпезена буд ва ҳамаи мардони Африқо аз сабаби зебоии бузург ва намуди зебояш, шакли ӯро дар либосҳои худ дӯхта мекарданд.
15 Ва мардони лотинӣ Ушпезенаро, духтари Аздрубалро, дида, ӯро ба подшоҳи худ лотинӣ ситоиш карданд.

16 Ва Латинус фармон дод, ки ӯро назди худ биёранд ва Латинус Ушпезенаро ба занӣ гирифт ва ӯ ба роҳи худ ба Киттим баргашт.
17 Ва пас аз марги Аздрубал писари Ангеас, вақте ки лотинӣ аз ҷанг ба сарзамини худ баргашт, ҳамаи сокинони Африқо бархостанд ва Анибал писари Ангеас, бародари хурдии Аздрубалро, гирифтанд ва ӯро ба ҷои бародараш бар тамоми сарзамини Африқо подшоҳ карданд.
18 Ва вақте ки ӯ подшоҳ шуд, қарор кард, ки ба Киттим равад, то бо фарзандони Киттим ҷанг кунад ва аз сабаби бародараш Аздрубал ва сабаби сокинони Африқо интиқом гирад ва ӯ ин корро кард.
19 Ва ӯ киштиҳои зиёде сохт ва бо тамоми лашкараш ба он ҷо омад ва ба Киттим рафт.
20 Пас, Анибал бо фарзандони Читтим ҷангид ва фарзандони Читтим дар пеши Анибал ва лашкари ӯ захмӣ шуданд ва Анибал интиқоми бародарашро гирифт.
21 Ва Анибал ҷангро бо фарзандони Киттим ҳаждаҳ сол идома дод ва Анибал дар замини Киттим зиндагӣ кард ва муддати тӯлонӣ дар он ҷо хайма зад.
22 Ва Анибал банӣ-Киттимро сахт зарба зад ва бузургон ва ашрофони онҳоро кушт ва аз боқимондаи мардум тақрибан ҳаштод ҳазор нафарро кушт.
23 Ва пас аз рӯзҳо ва солҳо, Анибал ба сарзамини худ Африқо баргашт ва ба ҷои бародараш Аздрубал бо амният салтанат ронд.

БОБИ 75

1 Дар он вақт, дар соли саду ҳаштодуми фурӯд омадани исроилиён ба Миср, сӣ ҳазор пиёда аз банӣ-Исроил, ки тамоми сибти Юсуф, аз банӣ-Эфроим писари Юсуф буданд, аз Миср берун омаданд.
2 Зеро онҳо мегуфтанд, ки мӯҳлате, ки Худованд дар замонҳои қадим барои банӣ-Исроил муқаррар карда буд, ва бо Иброҳим гуфта буд, ба анҷом расидааст.
3 Ва ин мардон камарбанд бастанд, ва ҳар яке шамшери худро ба паҳлӯи худ ва ҳар яке зиреҳи худро бар худ гузоштанд, ва ба қуввати худ такя карданд, ва якҷоя аз Миср бо дасти пурқувват берун рафтанд.
4Вале онҳо барои роҳ ҳеҷ чиз наоварданд, танҳо нуқра ва тилло, ҳатто нон барои он рӯз ба дасташон наоварданд, зеро онҳо фикр мекарданд, ки аз фалиштиён хӯроки худро ба ҷои музд гиранд ва агар не, онро бо зӯрӣ мегирифтанд.
5 Ва ин мардон мардони хеле қавӣ ва далер буданд, як нафар метавонист ҳазор нафарро таъқиб кунад ва ду нафар метавонист даҳ ҳазор нафарро мағлуб кунад, бинобар ин онҳо ба қуввати худ такя карда, якҷоя рафтанд, чунон ки буданд.
6 Ва онҳо ба сӯи сарзамини Ҷат равона шуданд ва поён фаромада, чӯпонони Ҷатро диданд, ки чорвои банӣ-Ҷатро мечаронанд.
7 Ва ба чӯпонон гуфтанд: «Аз гӯсфандон ба мо музд диҳед, то бихӯрем, зеро мо гуруснаем, зеро имрӯз нон нахӯрдаем».
8Ва чӯпонон гуфтанд: «Оё инҳо гӯсфандони мо ҳастанд ё говони мо, ки мо онҳоро ба ту бо музд диҳем?» Пас, банӣ-Эфроим наздик омаданд, то онҳоро бо зӯрӣ бигиранд.
9 Ва чӯпонони Ҷат бар онҳо дод заданд, ва доду фарёди онҳо аз дур шунида шуд, ва ҳамаи банӣ-Ҷот назди онҳо берун рафтанд.
10Ва ҳангоме ки банӣ-Ҷат аъмоли банӣ-Эфроимро диданд, баргаштанд ва мардони Ҷатро ҷамъ карданд, ва ҳар яке зиреҳи худро пӯшида, ба сӯи банӣ-Эфроим барои ҷанг берун омаданд.
11Ва онҳо дар водии Ҷат бо онҳо задухӯрд карданд ва ҷанг сахт шуд, ва дар он рӯз онҳо ба якдигар бисёр зарба заданд.
12Ва дар рӯзи дуюм банӣ-Ҷат ба ҳамаи шаҳрҳои фалиштиён фиристоданд, то ки ба онҳо кумак кунанд ва бигӯянд:
13Ба назди мо биёед ва ба мо кумак кунед, то ки мо банӣ-Эфроимро, ки аз Миср берун омадаанд, то чорвои моро бигиранд ва беҳуда бар зидди мо ҷанг кунанд, мағлуб кунем.
14 Ва ҷонҳои банӣ-Эфроим аз гуруснагӣ ва ташнагӣ хаста шуданд, зеро ки се рӯз боз нон нахӯрда буданд. Ва чил ҳазор мард аз шаҳрҳои фалиштиён барои кӯмак ба мардуми Ҷат берун омаданд.
15Ва ин мардон бо банӣ-Эфроим ҷанг мекарданд, ва Худованд банӣ-Эфроимро ба дасти фалиштиён таслим кард.
16Ва онҳо ҳамаи банӣ-Эфроимро, ки аз Миср берун омада буданд, куштанд; ғайр аз даҳ нафаре, ки аз паймон гурехта буданд, касе боқӣ намонд.
17 Зеро ин бадӣ аз ҷониби Худованд бар зидди банӣ-Эфроим буд, зеро онҳо аз каломи Худованд саркашӣ карданд ва аз Миср баромаданд, пеш аз фаро расидани мӯҳлате, ки Худованд дар замонҳои қадим барои Исроил муқаррар карда буд.
18 Ва аз фалиштиён низ шумораи зиёди онҳо, тақрибан бист ҳазор нафар, кушта шуданд, ва бародаронашон онҳоро бурда, дар шаҳрҳояшон дафн карданд.
19Ва кушташудагони банӣ-Эфроим дар водии Ҷат рӯзҳо ва солҳои зиёд тарк карда шуданд ва ба дафн оварда нашуданд, ва водӣ аз устухонҳои одам пур шуд.
20 Ва мардоне ки аз ҷанг гурехта буданд, ба Миср омаданд ва ба тамоми банӣ-Исроил ҳар он чиро, ки ба сарашон омада буд, нақл карданд.
21Ва падарашон Эфроим рӯзҳои зиёд барои онҳо мотам гирифт, ва бародаронаш омаданд, то ӯро тасаллӣ диҳанд.
22 Ва ӯ назди занаш омад, ва вай писаре зоид, ва ӯ номи ӯро Барио гузошт, зеро ки вай дар хонадонаш бадбахт буд.

БОБИ 76

1 Ва Мусо писари Амром дар он рӯзҳо ҳанӯз дар сарзамини Куш подшоҳ буд ва дар салтанати худ шукуфоӣ ёфт ва ҳукумати банӣ-Кушро бо адолат, ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ идора мекард.
2 Ва ҳамаи фарзандони Куш Мусоро дар тамоми рӯзҳое, ки ӯ бар онҳо подшоҳӣ мекард, дӯст медоштанд ва ҳамаи сокинони сарзамини Куш аз ӯ сахт метарсиданд.

3Ва дар соли чилуми ҳукмронии Мусо бар Куш, Мусо бар тахти шоҳӣ нишаста буд, дар ҳоле ки малика Адӯнё дар пеши ӯ буд, ва ҳамаи ашрофон дар гирди ӯ нишаста буданд.
4Ва Адӯниё малика дар ҳузури подшоҳ ва ашрофон гуфт: «Ин чӣ корест, ки шумо, писарони Ҳабаш, дар ин муддати тӯлонӣ кардаед?»
5 Ту медонӣ, ки дар тӯли чиҳил сол, ки ин мард бар Куш подшоҳӣ мекунад, ба ман наздик нашудааст ва худоёни банӣ-Кушро ибодат накардааст.
6Пас, эй фарзандони Куш, гӯш кунед ва бигзор ин мард дигар бар шумо ҳукмронӣ накунад, зеро ки ӯ аз ҷисми мо нест.
7 Инак, писари ман Менакрус калон шудааст, бигзор бар ту подшоҳӣ кунад, зеро барои ту беҳтар аст, ки ба писари оғои худ хизмат кунӣ, назар ба он ки ба як бегона, бандаи подшоҳи Миср хизмат кунӣ.
8Ва тамоми қавм ва ашрофони банӣ-Ҳабаш суханонеро, ки Адӯниёи малика дар гӯшҳои худ гуфта буд, шуниданд.
9 Ва тамоми мардум то шом омодагӣ медиданд ва субҳ барвақт бархоста, Менакрус, писари Кикианусро, бар худ подшоҳ таъин карданд.
10 Ва ҳамаи фарзандони Куш аз дароз кардани дасти худ бар Мусо метарсиданд, зеро ки Худованд бо Мусо буд, ва фарзандони Куш қасамеро, ки ба Мусо хӯрда буданд, ба ёд оварданд, бинобар ин ба ӯ ҳеҷ осебе нарасонданд.
11 Аммо фарзандони Куш ба Мусо тӯҳфаҳои зиёде доданд ва ӯро аз ҷониби худ бо эҳтироми зиёд фиристоданд.
12 Пас, Мусо аз замини Куш берун рафт ва ба хонаи худ рафт ва аз подшоҳӣ бар Куш даст кашид. Ва Мусо шасту шашсола буд, вақте ки аз замини Куш берун рафт, зеро ин аз ҷониби Худованд буд, зеро мӯҳлате расида буд, ки Ӯ дар айёми қадим муқаррар карда буд, то Исроилро аз ранҷу азоби банӣ-Ҳом берун оварад.
13 Пас Мусо ба Мадян рафт, зеро аз тарси фиръавн аз баргаштан ба Миср метарсид, ва рафта, дар чоҳи обе дар Мадян нишаст.
14 Ва ҳафт духтари Реуили мидёнӣ барои чаронидани рамаи падарашон рафтанд.
15 Ва онҳо назди чоҳ омаданд ва об кашиданд, то рамаи падарашонро об диҳанд.
16 Пас чӯпонони Мадян омада, онҳоро ронданд; ва Мусо бархоста, ба онҳо кӯмак кард ва рамаро об дод.
17 Ва онҳо назди падарашон Рауил баргаштанд ва ба ӯ он чиро, ки Мусо барои онҳо кард, нақл карданд.
18 Ва гуфтанд: «Марди мисрӣ моро аз дасти чӯпонон раҳо кард, барои мо об кашид ва рамаро об дод».
19Ва Реуил ба духтаронаш гуфт: «Вай куҷост? Чаро шумо он мардро тарк кардед?»
20Ва Рауил ӯро наздаш овард ва ба хонааш овард; ва ӯ бо ӯ нон хӯрд.
21 Ва Мусо ба Рауил гуфт, ки ӯ аз Миср фирор кардааст ва чил сол бар Куш подшоҳӣ кардааст, ва баъд аз он онҳо салтанатро аз ӯ гирифта, ӯро бо шараф ва тӯҳфаҳо ба сулҳ фиристодаанд.
22Ва ҳангоме ки Рауил суханони Мусоро шунид, дар дили худ гуфт: «Ман ин мардро ба зиндон меандозам, то ки банӣ-Ҳабашро, ки аз онҳо гурехтааст, оштӣ диҳам».
23 Ва ӯро гирифта, ба зиндон андохтанд, ва Мусо даҳ сол дар зиндон буд, ва вақте ки Мусо дар зиндон буд, Сипӯра, духтари Рауил, ба ӯ раҳм кард ва ҳамеша ӯро бо нон ва об таъмин мекард.
24 Ва ҳамаи банӣ-Исроил ҳанӯз дар замини Миср буданд ва ба мисриён бо ҳар гуна корҳои сахт хизмат мекарданд, ва дасти мисриён дар он рӯзҳо бар банӣ-Исроил сахтгирона буд.
25 Дар он вақт Худованд фиръавн, подшоҳи Мисрро, гирифтор кард, ва ӯ аз кафи пояш то тоҷи сараш ба махав гирифтор шуд; аз сабаби зулму ситами банӣ-Исроил, ин бало аз ҷониби Худованд дар он вақт бар фиръавн, подшоҳи Миср, омад.
26 Зеро ки Худованд дуои қавми Худ — банӣ-Исроилро шунид, ва фарёди онҳо аз сабаби заҳмати онҳо ба Ӯ расид.
27 Бо вуҷуди ин, хашми ӯ аз онҳо нарафт, ва дасти фиръавн ҳанӯз бар банӣ-Исроил дароз буд; ва фиръавн гардани худро назди Худованд сахт кард, ва юғи худро бар банӣ-Исроил афзун кард, ва бо ҳар гуна меҳнати сахт зиндагии онҳоро талх кард.
28 Ва ҳангоме ки Худованд балоеро бар сари фиръавн, подшоҳи Миср, овард, аз ҳакимону ҷодугарони худ хоҳиш кард, ки ӯро шифо диҳанд.
29 Ва хирадмандон ва ҷодугаронаш ба ӯ гуфтанд: «Агар хуни кӯдакони хурдсолро ба захмҳояш моланд, шифо меёбад».
30 Ва фиръавн ба онҳо гӯш дод ва хизматгорони худро ба Гӯшен назди банӣ-Исроил фиристод, то фарзандони хурдсолашонро бигиранд.
31 Ва хизматгорони фиръавн рафта, кӯдакони банӣ-Исроилро аз синаи модаронашон бо зӯрӣ гирифтанд ва ҳар рӯз онҳоро назди фиръавн меоварданд, ҳар рӯз як кӯдак, ва табибон онҳоро кушта, ба вабо мемолиданд; онҳо тамоми рӯз ҳамин тавр мекарданд.
32 Ва шумораи кӯдаконе, ки фиръавн кушта буд, сесаду ҳафтоду панҷ нафар буд.
33 Аммо Худованд ба табибони подшоҳи Миср гӯш надод, ва вабо шадидтар шуд.
34 Ва фиръавн даҳ сол гирифтори он бало шуд, вале дили фиръавн нисбат ба банӣ-Исроил сахттар буд.
35 Ва баъд аз даҳ сол, Худованд фиръавнро бо балоҳои харобиовар азоб дод.
36 Ва Худованд ӯро ба варами бад ва дарди шикам гирифтор кард, ва он вабо ба обилаи сахт табдил ёфт.
37 Дар он вақт ду вазири фиръавн аз сарзамини Ҷӯшан, ки дар он ҷо ҳамаи банӣ-Исроил зиндагӣ мекарданд, омаданд ва ба хонаи фиръавн рафта, ба ӯ гуфтанд: «Мо банӣ-Исроилро дар корашон сустӣ ва дар корашон бепарвоӣ дидем».
38 Ва фиръавн суханони хизматгоронашро шунид, хашмаш бар банӣ-Исроил сахт аланга гирифт, зеро ки аз дарди ҷисмонии худ сахт ғамгин шуд.
39Ва ӯ ҷавоб дод: «Акнун, ки банӣ-Исроил медонанд, ки ман беморам, рӯй гардонда, моро масхара мекунанд; акнун аробаи маро барои худ банд кунед, ва ман ба Ҷӯшан меравам ва масхараи банӣ-Исроилро, ки бо он маро масхара мекунанд, мебинам; ва хизматгоронаш аробаро барои ӯ банд карданд.

40 Ва ӯро гирифта, ба асп савор карданд, зеро ки ӯ наметавонист худаш савор шавад;
41 Ва ӯ даҳ савора ва даҳ пиёдагардро бо худ гирифта, назди банӣ-Исроил ба Ҷӯшан рафт.
42 Ва ҳангоме ки онҳо ба марзи Миср расиданд, аспи подшоҳ ба ҷои танг, ки дар қисмати холӣ аз токзор баланд буд ва аз ду тараф девор иҳота шуда буд, гузашт, замини паст ва ҳамвор дар тарафи дигар буд.
43 Ва аспҳо дар он ҷо босуръат давида, якдигарро фишор доданд, ва аспҳои дигар аспи подшоҳро фишор доданд.
44 Ва аспи подшоҳ ба дашти паст афтод, вақте ки подшоҳ бар он савор буд, ва вақте ки ӯ афтод, ароба рӯйи подшоҳро чаппа кард ва асп бар болои подшоҳ хобид ва подшоҳ дод зад, зеро баданаш хеле дарднок буд.
45 Ва гӯшти подшоҳ аз ӯ канда шуд, ва устухонҳояш шикаста шуданд ва ӯ савор шуда натавонист, зеро ки ин аз ҷониби Худованд барои ӯ буд, зеро Худованд фарёди қавми Худ, банӣ-Исроил ва ранҷу азоби онҳоро шунида буд.
46 Ва хизматгоронаш ӯро гоҳ-гоҳ бар китфҳояшон бардоштанд ва ӯро ба Миср баргардонданд; ва саворон низ, ки бо ӯ буданд, ба Миср баргаштанд.
47Ва ӯро дар бистараш гузоштанд, ва подшоҳ фаҳмид, ки марги ӯ наздик аст, бинобар ин малика Опаронит, занаш, омада, дар пеши подшоҳ гиря кард ва подшоҳ бо вай гиряи сахт кард.
48 Ва ҳамаи ашрофон ва хизматгорони ӯ дар он рӯз омада, подшоҳро дар он андӯҳ диданд ва бо ӯ гиряи азиме карданд.
49 Ва ашрофони подшоҳ ва ҳамаи мушовиронаш ба подшоҳ маслиҳат доданд, ки дар замин касеро, ки аз писаронаш интихоб кунад, ба ҷои ӯ подшоҳ таъин кунад.
50Ва подшоҳ се писар ва ду духтар дошт, ки малика Офорнит, занаш, ба ӯ таваллуд карда буд, ғайр аз писарони подшоҳ аз канизакҳо.
51 Ва номҳои онҳо чунин буд: нахустзодаи онҳо Отри, дуюминашон Адикам ва сеюминашон Мӯрион, ва хоҳаронашон, номи калонии онҳо Батия ва дигаре Акузӣ.
52 Ва Отҳӣ, нахустзодаи подшоҳ, аблаҳ, тезгӯ ва дар суханронии худ шитобкор буд.
53Аммо Адиқам марди маккор ва доно ва донишманд дар тамоми ҳикмати Миср буд, вале чеҳраи бад, ҷисми ғафс ва қадаш хеле паст буд; қадаш як зироъ буд.
54 Ва подшоҳ писари худ Адикамро дар ҳама чиз доно ва хирадманд дид, подшоҳ қарор кард, ки пас аз маргаш ба ҷои ӯ подшоҳ шавад.
55 Ва ӯ барои худ зане аз Ҷадудо, духтари Абилот, гирифт, ки ӯ даҳсола буд, ва вай барои ӯ чор писар зоид.
56 Ва баъд аз он ӯ рафта, се зан гирифт ва ҳашт писар ва се духтар таваллуд кард.
57 Ва бетартибӣ бар подшоҳ сахт ҳукмфармо шуд ва баданаш мисли гӯшти лошае, ки дар тобистон, дар гармии офтоб ба саҳро партофта шуда буд, бадбӯй шуд.
58 Ва подшоҳ дид, ки бемории ӯ бар ӯ шадидтар шудааст, фармон дод, ки писараш Адикамро назди ӯ биёранд ва ӯро ба ҷои ӯ бар замин подшоҳ таъин карданд.
59 Ва баъд аз се сол подшоҳ бо шарм, шармандагӣ ва нафрат вафот кард, ва хизматгоронаш ӯро бурда, дар қабри подшоҳони Миср дар Сӯан-Мисраим дафн карданд.
60 Аммо онҳо ӯро мисли подшоҳон мумиё накарданд, зеро ки баданаш пӯсида буд ва аз бӯи бад натавонистанд наздик шаванд, то ӯро мумиё кунанд, бинобар ин ӯро шитобкорона дафн карданд.
61 Зеро ин бадӣ аз ҷониби Худованд бар ӯ буд, зеро Худованд ба бадие, ки дар айёми ӯ ба Исроил карда буд, подоши ӯро дода буд.
62 Ва ӯ бо даҳшат ва шармандагӣ мурд, ва писараш Адикам ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.

БОБИ 77

1 Адикам бистсола буд, вақте ки бар Миср подшоҳӣ кард, чор сол подшоҳӣ кард.
2 Дар соли дусаду шашуми фурӯд омадани Исроил ба Миср, Адиқам бар Миср подшоҳӣ кард, аммо ӯ дар ҳукмронии худ бар Миср дер давом накард, чунон ки падаронаш ҳукмронии худро идома медоданд.
3 Зеро падараш Мелол наваду чор сол дар Миср подшоҳӣ кард, вале ӯ даҳ сол бемор буд ва мурд, зеро ки дар назари Худованд бадкор буд.
4 Ва ҳамаи мисриён номи Адиқам фиръавнро мисли номи падаронаш меномиданд, чунон ки дар Миср одат мекарданд.
5 Ва ҳамаи ҳакимони фиръавн номи Адикамро Аҳуз номиданд, зеро ки дар забони мисрӣ онро Аҳуз меноманд.
6 Ва Адикам хеле зишт буд, ва қадаш як зироъ ва як ваҷаб буд, ва риши калоне дошт, ки то кафи пойҳояш мерасид.
7 Ва фиръавн бар тахти падараш нишаст, то бар Миср подшоҳӣ кунад, ва ӯ Мисрро бо ҳикмати худ идора мекард.
8 Ва дар замони салтанаташ, ӯ аз падараш ва ҳамаи подшоҳони пешин дар бадкорӣ бартарӣ дошт ва юғи худро бар банӣ-Исроил афзун кард.
9 Ва ӯ бо бандагонаш ба Ҷӯшан, назди банӣ-Исроил, рафт ва корҳои онҳоро тақвият дод ва ба онҳо гуфт: «Корҳои худро, кори ҳаррӯзаи худро, пурра кунед ва дастҳои худро аз имрӯз ва баъд аз он, чунон ки дар айёми падарам мекардед, аз кори мо суст накунед».
10Ва ӯ аз миёни банӣ-Исроил нозиронро бар онҳо гузошт, ва аз миёни хизматгорони худ нозирони вазифаро бар ин нозирон гузошт.
11 Ва ӯ як миқдор хиштҳоро бар онҳо гузошт, то ки онҳо мувофиқи он ададро рӯз ба рӯз иҷро кунанд, ва баргашта, ба Миср рафт.
12 Дар он вақт сардорони фиръавн ба сардорони банӣ-Исроил мувофиқи фармони фиръавн амр дода, гуфтанд:
13 Фиръавн чунин мегӯяд: «Кори худро ҳар рӯз анҷом деҳ ва кори худро ба анҷом расон, ва андозаи хиштҳои ҳаррӯзаро риоя кун; ҳеҷ чизро кам накун».
14Ва агар шумо дар хиштҳои ҳаррӯзаи худ камӣ дошта бошед, Ман ба ҷои онҳо фарзандони хурдсоли шуморо хоҳам гузошт.

15 Ва сардорони Миср дар он рӯзҳо чунон ки фиръавн ба онҳо амр дода буд, амал карданд.
16 Ва ҳар вақте ки дар миқдори хиштҳои ҳаррӯзаи банӣ-Исроил камбудӣ пайдо мешуд, сардорони фиръавн назди занони банӣ-Исроил мерафтанд ва кӯдакони банӣ-Исроилро ба миқдори камхунӣ мегирифтанд ва онҳоро аз домани модаронашон бо зӯрӣ мегирифтанд ва ба ҷои хиштҳо дар бино мегузоштанд;
17 Дар ҳоле ки падарону модаронашон барои онҳо гиря мекарданд ва овози гиряи кӯдаконашонро дар девори бино шунида, гиря мекарданд.
18 Ва нозирони кор бар Исроил ғолиб омаданд, то ки исроилиён фарзандони худро дар бино ҷойгир кунанд, ва марде писари худро дар девор гузошт ва бар ӯ гил гузошт, дар ҳоле ки чашмонаш аз ӯ ашк мерехтанд ва ашкҳояш бар фарзандаш ҷорӣ мешуданд.
19 Ва сардорони Миср бо кӯдакони Исроил рӯзҳои зиёд чунин рафтор мекарданд, ва касе ба кӯдакони банӣ-Исроил раҳм намекард ва дилсӯзӣ намекард.
20 Ва шумораи ҳамаи кӯдаконе, ки дар бино кушта шуданд, дусаду ҳафтод нафар буд, ки баъзеи онҳоро ба ҷои хиштҳое, ки падаронашон кам монда буданд, сохта буданд ва баъзеи дигарро аз бино мурда берун оварда буданд.
21 Ва меҳнате, ки банӣ-Исроил дар замони Адикам ба дӯш гирифта мешуд, аз меҳнате, ки онҳо дар замони падараш мекарданд, зиёдтар буд.
22 Ва банӣ-Исроил ҳар рӯз аз кори вазнинашон оҳу нола мекарданд, зеро ки бо худ мегуфтанд: «Инак, вақте ки фиръавн мурд, писараш бархоста, кори моро сабук хоҳад кард!»
23 Аммо онҳо кори охиринро нисбат ба кори аввала бештар карданд, ва банӣ-Исроил аз ин оҳ кашиданд, ва фарёди онҳо аз сабаби заҳмати худ ба сӯи Худо баланд шуд.
24 Ва Худо овози банӣ-Исроил ва фарёди онҳоро дар он рӯзҳо шунид, ва Худо аҳди Худро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба онҳо ба ёд овард.
25 Ва Худо бори гарони банӣ-Исроил ва меҳнати вазнини онҳоро дар он рӯзҳо дид ва қарор кард, ки онҳоро наҷот диҳад.
26Ва Мусо писари Амром дар он рӯзҳо ҳанӯз дар зиндон, дар хонаи Рауили мидьёнӣ, маҳбус буд, ва Сипӯра, духтари Рауил, ӯро ҳар рӯз пинҳонӣ бо хӯрок таъмин мекард.
27 Ва Мусо даҳ сол дар зиндони хонаи Рауил маҳбус буд.
28 Ва дар охири даҳ сол, яъне соли аввали ҳукмронии фиръавн бар Миср, ба ҷои падараш,
29Сиппора ба падараш Рауил гуфт: «Касе он марди иброниро, ки ту ӯро даҳ сол боз дар зиндон бастаӣ, намепурсад ва ҷустуҷӯ намекунад».
30 Акнун, агар ин ба назари ту писанд ояд, биёед кас фиристем, то бубинем, ки оё ӯ зинда аст ё мурда, аммо падараш намедонист, ки вай ӯро дастгирӣ кардааст.
31Ва падараш Рауил ба вай ҷавоб дода, гуфт: «Оё чунин ҳодисае рӯй додааст, ки касе даҳ сол дар зиндон бе гуруснагӣ бимонад ва зинда монад?
32 Ва Зиппора ба падараш ҷавоб дод: «Ту шунидаӣ, ки Худои ибриён бузург ва даҳшатнок аст ва ҳамеша барои онҳо мӯъҷизаҳо нишон медиҳад».
33 Ӯ ҳамон касе буд, ки Иброҳимро аз Ури халдейҳо ва Исҳоқро аз шамшери падараш ва Яъқубро аз фариштаи Худованд, ки дар маъбади Яббук бо ӯ гуштин гирифт, раҳо кард.
34 Ҳамчунин бо ин мард корҳои зиёде кардааст, ӯро аз дарёи Миср ва аз шамшери фиръавн ва аз фарзандони Куш наҷот додааст, инчунин метавонад ӯро аз қаҳтӣ раҳо кунад ва зинда гардонад.
35 Ва ин сухан дар назари Рауил писанд омад ва ӯ мувофиқи сухани духтараш амал кард, ва ба зиндон фиристод, то фаҳмад, ки бо Мусо чӣ шудааст.
36 Ва ӯ дид, ки инак, Мусо дар зиндон зиндагӣ мекард, ва бар пойҳояш истода, Худои аҷдодони худро ҳамду сано мехонд ва дуо мегуфт.
37Ва Рауил амр дод, ки Мусоро аз зиндон берун оваранд, ва онҳо ӯро риштарошӣ карданд ва ӯ либоси зиндониашро иваз карда, нон хӯрд.
38 Ва баъд аз он Мусо ба боғи Реуил, ки дар паси хона буд, рафт ва дар он ҷо ба Худованд Худои худ, ки мӯъҷизаҳои бузурге барояш нишон дода буд, дуо гуфт.
39 Ва дар ҳоле ки дуо мегуфт, ба тарафи муқобили ӯ нигарист, ва инак, чӯби ёқути кабуд дар замин гузошта шуда буд, ки дар мобайни боғ шинонда шуда буд.
40Ва ӯ ба чӯб наздик шуд ва нигарист, ва инак, исми Худованд Худои лашкарҳо бар он ҳаккокӣ шуда, навишта ва бар он чӯб оро дода шудааст.
41 Ва ӯ онро хонд ва дасташро дароз кард ва онро мисли дарахти ҷангал аз бутта канда партофт, ва чӯб дар дасташ буд.
42 Ва ин чӯбест, ки бо он тамоми корҳои Худои мо анҷом дода шуданд, баъд аз он ки осмон ва замин ва тамоми лашкари онҳо, баҳрҳо, дарёҳо ва ҳамаи моҳиёни онҳоро офарид.
43 Ва ҳангоме ки Худо Одамро аз боғи Адан ронд, чӯбро ба дасташ гирифт ва рафта, заминеро, ки аз он гирифта шуда буд, шудгор кард.
44 Ва чӯб назди Нӯҳ фуруд омад ва ба Сом ва наслаш дода шуд, то даме ки он ба дасти Иброҳими ибрӣ расид.
45 Ва ҳангоме ки Иброҳим тамоми дороии худро ба писараш Исҳоқ дод, ин чӯбро низ ба ӯ дод.
46 Ва вақте ки Яъқуб ба Паддон-Арам гурехт, онро ба дасташ гирифт, ва ҳангоме ки назди падараш баргашт, онро аз худ нагузошт.
47 Ва ҳангоме ки ба Миср омад, онро ба дасти худ гирифт ва ба Юсуф дод, ки як қисм аз бародаронаш зиёдтар буд, зеро Яъқуб онро аз бародараш Эсов бо зӯрӣ гирифта буд.
48 Ва баъд аз марги Юсуф, ашрофони Миср ба хонадони Юсуф омаданд, ва чӯб ба дасти Рауили мидёний расид, ва ҳангоме ки аз Миср берун рафт, онро ба дасташ гирифта, дар боғи худ шинонд.
49Ва ҳамаи паҳлавонони қинӣ, вақте ки мехостанд духтараш Сипӯраро ба даст оранд, кӯшиш карданд, ки онро канда гиранд, аммо муваффақ нашуданд.
50Ва он чӯб дар боғи Рауил шинонда монд, то он даме ки касе омад, ки ҳақ дошт онро гирифт.
51Ва Реуэл асоро дар дасти Мусо дид ва аз он дар ҳайрат монд, ва духтараш Сипӯраро ба ӯ ба занӣ дод.

БОБИ 78

1 Дар он вақт Баал-Ҳанон ибни Ахбор, подшоҳи Эдом, вафот ёфт ва дар хонааш дар замини Эдом дафн карда шуд.
2 Ва баъд аз вафоташ, банӣ-Эсов ба сарзамини Эдом фиристоданд, ва аз он ҷо мардеро, ки дар Эдом буд, ва номаш Ҳадад буд, гирифтанд, ва ӯро ба ҷои подшоҳи худ Баал-Ҳанон бар худ подшоҳ таъин карданд.
3Ва Ҳадад чилу ҳашт сол бар банӣ-Адум подшоҳӣ кард.
4 Ва ҳангоме ки ӯ подшоҳ шуд, қарор кард, ки бар зидди банӣ-Мӯоб ҷанг кунад, то онҳоро мисли пештара зери ҳукмронии банӣ-Эсов қарор диҳад, аммо ӯ натавонист, зеро банӣ-Мӯоб ин суханро шуниданд ва бархоста, шитоб карданд, ки аз байни бародаронашон подшоҳе бар худ интихоб кунанд.
5 Ва баъд аз он онҳо мардуми зиёдеро ҷамъ карданд ва бародарони худро барои кӯмак ба банӣ-Аммӯн фиристоданд, то бар зидди Ҳадад, подшоҳи Адӯм, ҷанг кунанд.
6 Ва Ҳадад ин корро, ки банӣ-Мӯоб карда буданд, шунид ва аз онҳо сахт тарсид, ва аз ҷангидан бар зидди онҳо худдорӣ кард.
7 Дар он рӯзҳо Мусо, писари Амром, дар Мадян, Сипӯраро, духтари Реуэли мадяниро, ба занӣ гирифт.
8Ва Сиппора бо роҳи духтарони Яъқуб рафтор мекард, вай аз одилонаи Соро, Ривқо, Роҳел ва Леё ҳеҷ камӣ надошт.
9Ва Сиппора ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Ҷершом ном ниҳод, зеро ки гуфт: «Ман дар замини бегона ғариб будам», аммо ӯ бо амри падарарӯсаш Рауил хатна накард.
10 Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва ғилофаки ӯро хатна карда, номашро Элиозер гузошт, зеро Мусо гуфт: «Худои падаронам мададгори ман буд ва маро аз шамшери фиръавн раҳо кард».
11 Ва фиръавн, подшоҳи Миср, дар он рӯзҳо кори банӣ-Исроилро хеле зиёд кард ва юғи худро бар банӣ-Исроил вазнинтар мекард.
12 Ва ӯ фармон дод, ки дар Миср эълон карда шавад ва гӯяд: «Ба қавм дигар коҳ надиҳед, то хиштрезӣ кунанд, бигзор онҳо рафта, коҳро ҳар қадар ки пайдо кунанд, ҷамъ кунанд».
13 Ва миқдори хиштҳоеро, ки онҳо месозанд, бигзор ҳар рӯз диҳанд ва аз онҳо чизе кам накунанд, зеро ки онҳо дар кори худ бекор ҳастанд.
14Ва банӣ-Исроил инро шунида, мотам гирифтанд ва оҳ кашиданд, ва аз талхии ҷони худ сӯи Худованд фарёд заданд.
15 Ва Худованд фарёди банӣ-Исроилро шунид ва зулмеро, ки мисриён ба онҳо мекарданд, дид.
16 Ва Худованд ба қавми Худ ва мероси Худ ҳасад бурд ва овози онҳоро шунид, ва қарор кард, ки онҳоро аз ранҷу азоби Миср раҳо кунад ва замини Канъонро ба онҳо ҳамчун моликият диҳад.

БОБИ 79

1 Ва дар он айём Мусо рамаи падарарӯси худ Реуэли
мидёнӣ, дар он тарафи биёбони Син, мечаронид, ва
чӯберо, ки аз падарарӯсаш гирифт, дар дасташ дошт.
2 Ва рӯзе як бузғола аз рама гум шуд, ва Мусо онро
таъқиб кард, ва он ба кӯҳи Худо ба Ҳӯриб расид.
3 Ва ҳангоме ки ӯ ба Ҳӯриб расид, Худованд дар он ҷо
дар бутта ба ӯ зоҳир шуд, ва буттаро дар оташ сӯзонд,
вале оташ қудрати онро надошт, ки онро бисӯзонад.
4 Ва Мусо аз ин манзара сахт дар ҳайрат монд, зеро
бутта насӯзид ва наздик омад, то ин чизи бузургро
бубинад ва Худованд Мусоро аз оташ даъват кард ва ба
ӯ амр дод, ки ба Миср, назди фиръавн, подшоҳи Миср,
равад, то банӣ-Исроилро аз хидмати ӯ фиристад.
5 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Рав, ба Миср баргард,
зеро ҳамаи онҳое, ки қасди ҷони туро доштанд,
мурдаанд; ва ту бо фиръавн сухан гӯй, то банӣ-
Исроилро аз заминаш берун оварад».
6 Ва Худованд ба ӯ нишон дод, ки дар Миср дар пеши
назари фиръавн ва чашмони зердастонаш аломот ва
мӯъҷизаҳо нишон диҳад, то онҳо бовар кунанд, ки
Худованд ӯро фиристодааст.
7 Ва Мусо ба ҳар он чи Худованд ба ӯ амр дода буд,
гӯш дод, ва назди падарарӯсаш баргашта, ин суханро
ба ӯ нақл кард; ва Рауил ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ
бирав».
8 Ва Мусо бархост, то ба Миср равад, ва зану
писаронашро бо худ бурд, ва дар меҳмонхонае дар роҳ
буд, ки фариштаи Худо фуромада, баҳонае бар зидди ӯ
ҷуст.
9 Ва ӯ мехост ӯро барои писари нахустзодаи худ
бикушад, зеро ки ӯро хатна накарда буд ва аҳдеро, ки
Худованд бо Иброҳим баста буд, поймол карда буд.
10 Зеро Мусо ба суханони падарарӯсаш, ки ба ӯ гуфта
буд, ки писари аввалинашро хатна накунад, гӯш дода
буд, бинобар ин ӯро хатна накард.
11 Ва Сипӯра фариштаи Худовандро дид, ки баҳонаеро
бар зидди Мусо меҷуст, ва фаҳмид, ки ин аз сабаби
хатна накардани писараш Ҷершом аст.
12 Ва Сиппора шитоб карда, аз сангҳои тезе, ки дар он
ҷо буданд, гирифт ва писарашро хатна кард ва шавҳар
ва писарашро аз дасти фариштаи Худованд раҳо кард.
13 Ва Ҳорун, писари Амром, бародари Мусо, дар он
рӯз дар Миср буд ва дар соҳили дарё роҳ мерафт.
14 Ва Худованд дар он ҷо бар ӯ зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт:
«Акнун назди Мусо дар биёбон бирав». Ва ӯ рафта, дар
кӯҳи Худо бо ӯ вохӯрд, ва ӯро бӯсид.
15Ва Ҳорун чашмонашро боло карда, Зифӯраро, зани
Мусо, ва фарзандонашро дид, ва ба Мусо гуфт: «Инҳо
барои ту кистанд?»
16 Ва Мусо ба ӯ гуфт: «Инҳо зан ва писарони ман
ҳастанд, ки Худо ба ман дар Мидьён додааст; ва ин чиз
Ҳорунро барои зан ва фарзандонаш ғамгин кард.
17 Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: «Зан ва фарзандонашро
равона кун, то ки ба хонаи падараш раванд». Мусо ба
суханони Ҳорун гӯш дода, чунин кард.
18 Ва Сиппора бо фарзандонаш баргашт, ва онҳо ба
хонаи Рауил рафтанд, ва то замоне ки Худованд қавми
Худро тафаққуд карда, онҳоро аз Миср аз дасти
фиръавн берун овард, дар он ҷо монданд.
19Ва Мусо ва Ҳорун ба Миср, назди ҷамоати банӣ-
Исроил омаданд, ва ҳамаи суханони Худовандро ба

онҳо нақл карданд, ва қавм бо шодмонии бузурге шод шуданд.

20Ва Мусо ва Ҳорун рӯзи дигар барвақт бархоста, ба хонаи фиръавн рафтанд ва асои Худоро ба даст гирифтанд.

21 Ва ҳангоме ки онҳо ба дарвозаи подшоҳ расиданд, ду шер ҷавон дар он ҷо бо асбобҳои оҳанин баста шуда буданд, ва ҳеҷ кас аз пеши онҳо намебаромад ва намедаромад, ба истиснои онҳое ки подшоҳ амр дода буд, ки биёянд, вақте ки ҷодугарон омада, шерҳоро бо ҷодуҳои худ баргардонданд ва ин онҳоро назди подшоҳ овард.

22Ва Мусо шитоб карда, асоро бар болои шерҳо бардошт ва онҳоро кушод; ва Мусо ва Ҳорун ба хонаи подшоҳ даромаданд.

23 Шерҳо низ бо шодӣ бо онҳо омаданд, ва онҳо аз паси онҳо рафтанд ва шодӣ карданд, чунон ки саге аз саҳро аз оғои худ шодӣ мекунад.

24 Ва фиръавн ин чизро дида, аз он дар ҳайрат монд ва аз ин хабар сахт тарсид, зеро ки намуди зоҳирии онҳо ба намуди фарзандони Худо монанд буд.

25 Ва фиръавн ба Мусо гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?» Ва онҳо ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Худованд Худои ибриён моро назди ту фиристодааст, то бигӯем: қавми маро бифирист, то ки маро ибодат кунанд».

26 Ва фиръавн суханони онҳоро шунид, ки дар пеши онҳо сахт тарсид ва ба онҳо гуфт: «Имрӯз равед ва фардо назди ман баргардед», ва онҳо мувофиқи сухани подшоҳ амал карданд.

27 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, фиръавн Билъом ҷодугар ва писаронаш Яннис ва Ҷамбрис ва ҳамаи ҷодугарон, ҷодугарон ва мушовиронеро, ки ба подшоҳ тааллуқ доштанд, даъват кард ва ҳама омада, дар пеши подшоҳ нишастанд.

28Ва подшоҳ ҳамаи суханонеро, ки Мусо ва бародараш Ҳорун ба ӯ гуфта буданд, ба онҳо нақл кард, ва ҷодугарон ба подшоҳ гуфтанд: «Чӣ гуна ин одамон назди ту омаданд, аз сабаби шерҳое ки дар назди дарвоза баста буданд?»

29Ва подшоҳ гуфт: «Чунки онҳо асои худро бар зидди шерҳо бардошта, онҳоро кушоданд ва назди ман омаданд, ва шерҳо низ аз онҳо шодӣ карданд, чунон ки саг аз вохӯрӣ бо соҳибаш шодӣ мекунад».

30Ва Билъом ибни Баӯри ҷодугар ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфт: «Инҳо ҷодугароне мисли мо ҳастанд».

31Акнун онҳоро бифиристед ва бигзоред биёянд, ва мо онҳоро имтиҳон мекунем, ва подшоҳ ҳамин тавр кард.

32Ва субҳ фиръавн Мусо ва Ҳорунро назди подшоҳ фиристод, ва онҳо асои Худоро гирифта, назди подшоҳ омаданд ва ба ӯ сухан ронда, гуфтанд:

33Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: «Қавми Маро бифирист, то ки Маро ибодат кунанд».

34 Подшоҳ ба онҳо гуфт: «Аммо кӣ ба шумо бовар мекунад, ки шумо фиристодагони Худо ҳастед ва бо фармони ӯ назди ман меоед?»

35 Пас, акнун дар ин масъала мӯъҷиза ё аломате нишон диҳед, ва он гоҳ суханони шумо бовар карда мешаванд.

36 Ва Ҳорун шитоб карда, асоро аз дасташ пеши фиръавн ва пеши хизматгоронаш партофт, ва он ба мор мубаддал шуд.

37 Ва ҷодугарон инро диданд, ва ҳар яке асои худро ба замин партофтанд, ва онҳо ба морҳо мубаддал шуданд.

38 Ва мори асои Ҳорун сарашро боло бардошт ва даҳонашро кушод, то асоҳои ҷодугаронро фурӯ барад.

39Ва Билъом ҷодугар ҷавоб дода, гуфт: «Ин аз замонҳои қадим чунин буд: мор ҳамтои худро фурӯ мебарад ва мавҷудоти зинда якдигарро мехӯранд».

40 Пас, онро ба асое, ки дар аввал буд, баргардонед, ва мо низ асоҳои худро ба ҳамон тавре ки дар аввал буданд, баргардонем, ва агар асои ту асоҳои моро фурӯ барад, мо хоҳем донист, ки рӯҳи Худо дар туст, ва агар не, ту танҳо як ҳунарманди мисли худамон ҳастӣ.

41 Ва Ҳорун шитоб карда, дасташро дароз кард ва думи морро гирифт, ва он дар дасташ ба асо мубаддал шуд; ва ҷодугарон бо асоҳои худ чунин карданд, ва ҳар яке аз думи мори худро гирифтанд, ва мисли пештара ба асо табдил ёфтанд.

42 Ва ҳангоме ки онҳо ба асоҳо баргаштанд, асои Ҳорун асоҳои онҳоро фурӯ бурд.

43 Ва подшоҳ ин чизро дид, фармон дод, ки китоби қайдҳоро, ки дар бораи подшоҳони Миср нақл мекард, биёранд; ва онҳо китоби қайдҳоро, яъне солномаҳои подшоҳони Мисрро, ки дар он ҳамаи бутҳои Миср навишта шуда буданд, оварданд, зеро онҳо фикр мекарданд, ки дар он номи Яҳуваро пайдо кунанд, аммо онро наёфтанд.

44 Ва фиръавн ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Инак, ман номи Худои шуморо дар ин китоб навишта нашудаам ва номи Ӯро намедонам».

45 Ва мушовирон ва хирадмандон ба подшоҳ ҷавоб доданд: «Мо шунидем, ки Худои ибриён писари хирадмандон, писари подшоҳони қадим аст».

46 Ва фиръавн ба Мусо ва Ҳорун рӯй оварда, ба онҳо гуфт: «Ман Худовандеро, ки шумо Ӯро эълон кардаед, намешиносам ва қавми Ӯро нахоҳам фиристод.

47 Ва онҳо ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Худованд Худои Худо номи Ӯст, ва Ӯ аз рӯзҳои аҷдодони мо номи Худро бар мо эълон кардааст ва моро фиристод, ки гуфт: «Назди фиръавн равед ва ба ӯ бигӯед: қавми маро бифиристед, то ки ба ман ибодат кунанд».

48Акнун моро бифирист, то ки мо се рӯз дар биёбон сафар кунем ва барои ӯ қурбонӣ кунем, зеро аз рӯзҳои ба Миср рафтанамон, ӯ на қурбонии сӯхтанӣ, на қурбонӣ ва на қурбониро аз дасти мо нагирифтааст; ва агар моро нафиристӣ, хашми Ӯ бар ту аланга хоҳад гирифт ва Мисрро бо вабо ё бо шамшер зарба хоҳад зад.

49 Ва фиръавн ба онҳо гуфт: «Қудрат ва тавоноии Ӯро ба ман бигӯед; ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ӯ осмон ва замин, баҳрҳо ва ҳамаи моҳиёни онҳоро офаридааст, рӯшноиро ба вуҷуд овардааст, торикиро офаридааст, бар замин борон фиристодааст ва онро об додааст, ва алаф ва алафро сабзонидааст, одам ва ҳайвонот ва ҳайвоноти ҷангал, паррандагони осмон ва моҳиёни баҳрро офаридааст, ва бо даҳони Ӯ зиндагӣ мекунанд ва мемиранд».

50 Албатта, Ӯ туро дар батни модарат офаридааст ва нафаси ҳаётро ба ту андохтааст, ва туро парвариш дода, бар тахти шоҳии Миср гузошт, ва нафас ва ҷонатро аз ту гирифта, туро ба замине, ки аз он гирифта шудаӣ, бармегардонад.

51 Ва хашми подшоҳ аз суханони онҳо аланга гирифт ва ба онҳо гуфт: «Пас, кӣ аз ҳамаи худоёни халқҳо метавонад ин корро кунад? Дарёи ман аз они ман аст ва ман онро барои худам сохтаам».
52 Ва онҳоро аз худ дур кард ва амр дод, ки корҳои Исроилро нисбат ба дирӯз ва пештара сахттар кунанд.
53Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши подшоҳ берун рафтанд, ва банӣ-Исроилро дар ҳолати бад диданд, зеро ки корфармоён кори онҳоро хеле вазнин карда буданд.
54 Ва Мусо назди Худованд баргашта гуфт: «Чаро ба қавми Худ бадӣ кардӣ? Зеро аз замоне ки ман омадам, то бо фиръавн сухан гӯям, ки маро барои он фиристода будӣ, ӯ банӣ-Исроилро ба таври шадид бадӣ кардааст».
55 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, ту мебинӣ, ки фиръавн бо дасти дароз ва балоҳои сахт банӣ-Исроилро аз замини худ хоҳад фиристод».
56 Ва Мусо ва Ҳорун дар Миср дар миёни бародарони худ, банӣ-Исроил, маскан гирифтанд.
57 Ва дар мавриди банӣ-Исроил, мисриён бо корҳои вазнине, ки бар дӯши онҳо гузошта буданд, ҷони онҳоро талх карданд.

БОБИ 80

1 Ва баъд аз ду сол, Худованд боз Мусоро назди фиръавн фиристод, то банӣ-Исроилро берун оварад ва онҳоро аз замини Миср берун оварад.
2 Ва Мусо рафта, ба хонаи фиръавн омад ва суханони Худовандро, ки ӯро фиристода буд, ба ӯ гуфт, аммо фиръавн ба овози Худованд гӯш надод ва Худо қудрати Худро дар Миср бар фиръавн ва зердастонаш афрӯхт ва Худо фиръавн ва қавми ӯро бо балоҳои хеле сахт ва дарднок зад.
3 Ва Худованд ба воситаи Ҳорун фиристода, тамоми обҳои Мисрро бо ҳамаи ҷӯйборҳо ва дарёҳои онҳо ба хун табдил дод.
4 Ва вақте ки марде аз мисриён барои нӯшидан ва об кашидан омад, ба кӯзаи худ нигарист, ва инак, тамоми об ба хун мубаддал шудааст; ва ҳангоме ки аз косаи худ нӯшид, оби он коса ба хун мубаддал шуд.
5 Ва ҳангоме ки зане хамирашро хамир мекард ва хӯроки худро мепухт, намуди зоҳирии онҳо ба хун монанд мешуд.
6 Ва Худованд боз фиристод ва аз тамоми обҳои онҳо қурбоққаҳоро баровард, ва ҳамаи қурбоққаҳо ба хонаҳои мисриён даромаданд.
7 Ва вақте ки мисриён об нӯшиданд, шикамашон аз қурбоққаҳо пур шуд ва онҳо дар шикамашон рақс мекарданд, чунон ки дар дарё мерақсиданд.
8 Ва тамоми оби нӯшокӣ ва оби пухтупази онҳо ба қурбоққаҳо мубаддал гашт, ва вақте ки онҳо дар бистарҳои худ хобиданд, араќи онҳо қурбоққаҳоро ба вуҷуд овард.
9 Бо вуҷуди ҳамаи ин, хашми Худованд аз онҳо дур нашуд ва дасти Ӯ бар ҳамаи мисриён дароз карда шуд, то ки онҳоро бо ҳар бало ва офатҳои сахт зарба занад.
10 Ва Ӯ фиристод ва хоки онҳоро ба шапушҳо зад, ва шапушҳо дар Миср ба баландии ду зироъ бар замин пайдо шуданд.
11 Шашишҳо дар бадани одамон ва ҳайвонот, дар тамоми сокинони Миср хеле зиёд буданд. Худованд ин шашишҳоро бар подшоҳ ва малика фиристод, ва Мисрро аз сабаби шашишҳо хеле ғамгин кард.
12 Бо вуҷуди ин, хашми Худованд фурӯ нарафт ва дасти Ӯ ҳанӯз бар Миср дароз карда буд.
13 Ва Худованд ҳар навъ ҳайвоноти саҳроро ба Миср фиристод, ва онҳо омада, тамоми Мисрро, одам ва ҳайвонот ва дарахтон ва ҳар чизеро, ки дар Миср буд, нобуд карданд.
14 Ва Худованд морҳои оташин, каждумҳо, мушҳо, мурғҳо ва қурбоққаҳо ва дигар ҳайвонҳоеро, ки дар хок хазида буданд, фиристод.
15 Пашшаҳо, занбӯрҳо, кашаҳо, ҳашарот ва пашшаҳо, ҳар кадом мувофиқи навъи худ тӯда-тӯда мекунанд.
16 Ва ҳар гуна хазандагон ва ҳайвоноти болдор мувофиқи ҷинсашон ба Миср омада, мисриёнро сахт ғамгин карданд.
17 Ва пашшаҳо ва кашаҳо ба чашму гӯшҳои мисриён даромаданд.
18 Ва арғувон бар онҳо ҳамла карда, онҳоро ронданд, ва онҳо аз он ҷо ба ҳуҷраҳои худ давиданд, ва он онҳоро таъқиб мекард.
19 Ва вақте ки мисриён аз сабаби тӯдаи ҳайвонот пинҳон шуданд, дарҳои худро аз паси худ қулф карданд ва Худо ба Суланут, ки дар баҳр буд, амр дод, ки баромада, ба Миср раванд.
20 Ва дастҳои вай дароз буданд, ки даҳ зироъ дарозӣ ба зироъи мард баробар буд.
21 Ва ӯ ба бомҳо баромада, фарш ва тахтапуштҳоро кушода, онҳоро бурид ва дасташро ба хона дароз карда, қулф ва қулфро кушод ва хонаҳои Мисрро кушод.
22 Баъд аз он тӯдаи ҳайвонот ба хонаҳои Миср омаданд ва тӯдаи ҳайвонот мисриёнро нобуд карданд ва ин онҳоро хеле ғамгин кард.
23 Бо вуҷуди ин, хашми Худованд аз мисриён рӯй нагардонд ва дасти Ӯ ҳанӯз бар онҳо дароз карда буд.
24 Ва Худо ваборо фиристод, ва вабо Мисрро фаро гирифт, аспҳо ва харҳо, шутурҳо, рамаҳои гову гӯсфандон ва одамон.
25 Ва вақте ки мисриён субҳи барвақт барои бурдани чорвои худ ба чарогоҳ бархостанд, ҳамаи чорвои худро мурда ёфтанд.
26 Ва аз чорвои мисриён танҳо як сар аз даҳ сар боқӣ монд, ва аз чорвои Исроил дар Ҷӯшан як сар ҳам намурд.
27 Ва Худо дар бадани мисриён илтиҳоби сӯзонро фиристод, ки пӯсташон кафид ва дар тамоми мисриён аз кафи пойҳояшон то тоҷи сарашон хориши сахте ба вуҷуд овард.
28 Ва дар бадани онҳо обилаҳои зиёде буд, ки баданашон пажмурда шуда, пӯсида ва пӯсида шуд.
29 Бо вуҷуди ин, хашми Худованд фурӯ нарафт ва дасти Ӯ ҳанӯз бар тамоми Миср дароз карда шуд.
30Ва Худованд жолаи хеле сахт фиристод, ки токзорҳои онҳоро зад ва дарахтони мевадиҳандаи онҳоро шикаст ва хушк кард, ки ба онҳо афтод.
31 Ва ҳар гиёҳи сабз хушк шуда, нобуд шуд, зеро ки оташи омехта дар миёни жола фурӯ рафт, бинобар ин жола ва оташ ҳама чизро сӯзонданд.
32 Ҳамчунин одамон ва ҳайвоноте ки дар берун ёфт шуданд, аз алангаи оташ ва жола мурданд, ва ҳамаи шерҳои ҷавон хаста шуданд.

33 Ва Худованд фиристод ва малаххои зиёдеро ба Миср овард, аз қабили Хасел, Салом, Чаргол ва Чагол, ки ҳар навъ малах буданд, ки ҳама чизеро, ки аз жола боқӣ монда буд, хӯрданд.
34 Он гоҳ мисриён аз малаххо шодӣ карданд, гарчанде ки онҳо ҳосили саҳроро мехӯрданд ва онҳоро фаровон сайд карда, барои хӯрок намакин карданд.
35 Ва Худованд боди сахти баҳрро баргардонд, ки ҳамаи малаххоро, ҳатто онҳоеро, ки намакин буданд, гирифта, ба баҳри Сурх андохт; ва як малахе ҳам дар ҳудуди Миср намонд.
36 Ва Худо бар Миср торикӣ фиристод, то ки тамоми замини Миср ва Патрос се рӯз торикӣ шавад, ба тавре ки касе дасташро набинад, вақте ки онро ба даҳонаш бардошт.
37 Дар он вақт бисёре аз қавми Исроил мурданд, ки бар зидди Худованд исён карда буданд ва ба Мусо ва Ҳорун гӯш надоданд ва ба онҳо, ки Худо онҳоро фиристодааст, бовар накарданд.
38 Ва онҳо гуфта буданд: «Мо аз Миср намебаромадем, то ки дар биёбони хароб аз гуруснагӣ нобуд нашавем» ва ба овози Мусо гӯш надоданд.
39 Ва Худованд онҳоро дар се рӯзи торикӣ азоб дод, ва исроилиён онҳоро дар он рӯзҳо дафн карданд, бе он ки мисриён аз онҳо хабардор шаванд ва аз онҳо шодӣ накунанд.
40 Ва торикӣ дар Миср се рӯз хеле бузург буд, ва ҳар касе, ки ҳангоми фаро расидани торикӣ истода буд, дар ҷои худ меистод, ва нишаста буд, нишаста мехобид, ва хобида мехобид, дар ҳамон ҳолат мехобид, ва роҳрав дар ҳамон ҷо бар замин менишаст; ва ин ҳодиса бо ҳамаи мисриён рӯй дод, то даме ки торикӣ гузашт.
41 Ва рӯзҳои торикӣ гузашт, ва Худованд Мусо ва Ҳорунро назди банӣ-Исроил фиристод, то бигӯяд: «Иди худро ҷашн гиред ва иди Фисҳи худро барпо кунед, зеро инак, Ман дар нисфи шаб дар миёни ҳамаи мисриён меоям ва ҳамаи нахустзодагони онҳоро, аз нахустзодаи одам то нахустзодаи ҳайвон, мекушам ва вақте ки иди Фисҳи шуморо мебинам, аз пеши шумо мегузарам».
42Ва банӣ-Исроил мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо ва Ҳорун амр фармуда буд, амал карданд, ва онҳо дар он шаб чунин карданд.
43 Ва дар нисфи шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд дар миёни Миср берун омад ва ҳамаи нахустзодагони мисриёнро, аз нахустзодаи одам то нахустзодаи ҳайвон, кушт.
44 Ва фиръавн шабона, худаш ва ҳамаи хизматгоронаш ва ҳамаи мисриён, бархостанд, ва дар он шаб дар тамоми Миср фарёди азиме ба амал омад, зеро хонае набуд, ки дар он ҷасад набошад.
45 Ҳамчунин расмҳои нахустзодаи Миср, ки дар деворҳои хонаҳои онҳо кандакорӣ шуда буданд, нобуд шуда, ба замин афтоданд.
46 Ҳатто устухонҳои нахустзодагони онҳоро, ки пеш аз ин мурда буданд ва онҳоро дар хонаҳои худ дафн карда буданд, сагҳои Миср дар он шаб канда, пеши мисриён кашола карда, пеши онҳо партофтанд.
47 Ва ҳамаи мисриён ин балоеро, ки ногаҳон ба сари онҳо омада буд, диданд ва ҳамаи мисриён бо овози баланд фарёд заданд.
48 Ва дар он шаб ҳамаи хонаводаҳои Миср гиристанд, ҳар кас барои писараш ва ҳар кас барои духтараш, ки нахустзодаи ӯ буд, гирист, ва ғавғои Миср дар он шаб аз дур шунида шуд.
49 Ва Батия, духтари фиръавн, дар он шаб бо подшоҳ рафт, то Мусо ва Ҳорунро дар хонаҳояшон ҷустуҷӯ кунад, ва онҳоро дар хонаҳояшон ёфтанд, ки бо тамоми Исроил хӯрок мехӯрданд ва менӯшиданд ва шодӣ мекарданд.
50 Ва Батия ба Мусо гуфт: «Оё ин мукофоти некие аст, ки ман ба ту кардам, ки туро тарбия кардаам ва дароз кардаам, ва ту ин бадро бар ман ва хонадони падарам овардӣ?»
51 Ва Мусо ба вай гуфт: «Худованд даҳ бало бар Миср овард; оё аз яке аз онҳо ба ту бадӣ омадааст? Оё яке аз онҳо ба ту таъсир кардааст?» Ва вай гуфт: «Не».
52 Ва Мусо ба вай гуфт: «Ҳарчанд ту нахустзодаи модарат бошӣ ҳам, нахоҳӣ мурд ва дар миёни Миср ба ту ҳеҷ бадӣ нахоҳад расид».
53Вай гуфт: «Чӣ фоидае барои ман аст, вақте ки подшоҳ, бародарам ва тамоми аҳли байти ӯ ва тобеонашро дар ин бадбахтӣ мебинам, ки нахустзодагони онҳо бо ҳамаи нахустзодагони Миср нобуд мешаванд?»
54 Ва Мусо ба вай гуфт: «Бародарат ва аҳли байташ ва қавмҳои Миср ба суханони Худованд гӯш надоданд, аз ин рӯ ин мусибат бар онҳо омад».
55 Ва фиръавн, подшоҳи Миср, назди Мусо ва Ҳорун ва баъзе аз банӣ-Исроил, ки бо онҳо дар он ҷо буданд, омад ва ба онҳо дуо гуфт:
56Бархез ва бародарони худро, тамоми банӣ-Исроилро, ки дар ин сарзамин ҳастанд, бо гӯсфандон ва говони онҳо ва ҳамаи дороиҳои онҳо, бигир; онҳо чизе боқӣ нагузоранд, танҳо барои ман назди Худованд Худои худ дуо гӯед.
57 Ва Мусо ба фиръавн гуфт: «Инак, агар ту нахустзодаи модарат бошӣ ҳам, натарс, зеро нахоҳӣ мурд, зеро Худованд амр фармудааст, ки ту зинда монӣ, то қудрати бузург ва бозуи қавии Худро ба ту нишон диҳад».
58 Ва фиръавн банӣ-Исроилро амр дод, ки раҳо карда шаванд, ва ҳамаи мисриён барои фиристодани онҳо ҷасорат карданд, зеро гуфтанд: «Ҳамаи мо нобуд мешавем».
59 Ва ҳамаи мисриён исроилиёнро бо сарвати бузург, гӯсфандон, говҳо ва чизҳои қиматбаҳо, мувофиқи савганди Худованд, ки байни Ӯ ва Падари мо Иброҳим баста шуда буд, фиристоданд.
60 Ва банӣ-Исроил шабона дар рафтан таъхир карданд, ва вақте ки мисриён назди онҳо омаданд, то онҳоро берун оваранд, ба онҳо гуфтанд: «Оё мо дузд ҳастем, ки шабона берун равем?»
61 Ва банӣ-Исроил аз мисриён зарфҳои нуқра ва зарфҳои тилло ва либос пурсиданд, ва банӣ-Исроил мисриёнро кашиданд.
62 Ва Мусо шитоб кард ва бархоста, ба дарёи Миср рафт ва тобути Юсуфро аз он ҷо баровард ва бо худ бурд.
63 Банӣ-Исроил низ тобути падари худро ва тобутҳои қабилаи худро бо худ бардоштанд.

БОБИ 81

1 Ва бани-Исроил аз Раамсес ба Суккӯт раҳсипор шуданд, ки тақрибан шашсад ҳазор марди пиёда буданд, ба ғайр аз кӯдакон ва занонашон.
2 Ҳамчунин издиҳоми омехта бо онҳо рафтанд, гӯсфандон ва гову говҳои зиёд низ.
3 Ва ғурбати бани-Исроил, ки дар замини Миср бо меҳнати сахт зиндагӣ мекарданд, дусаду даҳ сол давом кард.
4 Ва дар охири дусаду даҳ сол, Худованд бани-Исроилро бо дасти қавӣ аз Миср берун овард.
5 Ва бани-Исроил аз Миср, аз Ҷӯшан ва аз Раамсес равона шуданд ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи аввал дар Суккӯт ӯрду заданд.
6 Ва мисриён ҳамаи нахустзодагони худро, ки Худованд зада буд, дафн карданд, ва ҳамаи мисриён кушташудагони худро се рӯз дафн карданд.
7Ва бани-Исроил аз Суккӯт равона шуда, дар Этӯм, дар охири биёбон, ӯрду заданд.
8 Ва дар рӯзи сеюм, баъд аз он ки мисриён нахустзодагони худро дафн карданд, бисёр мардон аз Миср бархостанд ва аз пайи исроилиён рафтанд, то онҳоро ба Миср баргардонанд, зеро онҳо пушаймон шуданд, ки исроилиёнро аз ғуломӣ раҳо карда буданд.
9 Ва як мард ба ҳамсояи худ гуфт: «Мусо ва Ҳорун ба фиръавн сухан ронда, гуфтанд: «Мо се рӯз дар биёбон сафар мекунем ва барои Худованд Худои худ қурбонӣ мекунем».
10 Пас, биёед субҳи барвақт бархезем ва онҳоро баргардонем, ва агар онҳо бо мо ба Миср назди соҳибони худ баргарданд, мо хоҳем донист, ки дар онҳо имон вуҷуд дорад, аммо агар онҳо барнагарданд, мо бо онҳо меҷангем ва онҳоро бо қудрати бузург ва дасти қавӣ бармегардонем.
11 Ва ҳамаи ашрофони фиръавн субҳгоҳон бархостанд, ва бо онҳо тақрибан ҳафтсад ҳазор нафар буданд, ва дар он рӯз аз Миср берун омада, ба маконе ки бани-Исроил дар он ҷо буданд, расиданд.
12Ва ҳамаи мисриён диданд ва инак, Мусо ва Ҳорун ва тамоми бани-Исроил дар пеши Пи-Ҳаҳирӯт нишаста, хӯрок мехӯрданд ва менӯшиданд ва иди Худовандро ҷашн мегирифтанд.
13 Ва ҳамаи мисриён ба бани-Исроил гуфтанд: «Шумо гуфтед, ки мо се рӯз дар биёбон сафар мекунем ва барои Худои худ қурбонӣ мекунем ва бармегардем».
14Пас, имрӯз панҷ рӯз аст, ки ту рафтаӣ, чаро назди оғоёни худ барнамегардӣ?
15 Ва Мусо ва Ҳорун ба онҳо ҷавоб дода, гуфтанд: «Зеро ки Худованд Худои мо дар бораи мо шаҳодат дода, гуфтааст: "Шумо дигар ба Миср барнахоҳед шуд, балки мо ба замине хоҳем рафт, ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки Худованд Худои мо ба падарони мо қасам хӯрда буд, ки ба мо диҳад".
16 Ва чун ашрофони Миср диданд, ки бани-Исроил ба онҳо гӯш намедиҳанд, то ба Миср баргарданд, онҳо барои ҷанг бо Исроил камар бастанд.
17 Ва Худованд дилҳои бани-Исроилро бар мисриён қавӣ гардонд, то ки онҳоро сахт лату кӯб кунанд; ва ҷанг бар мисриён шадид шуд, ва ҳамаи мисриён аз пеши бани-Исроил гурехтанд, зеро бисёре аз онҳо аз дасти исроилиён кушта шуданд.
18 Ва бузургони фиръавн ба Миср рафтанд ва ба фиръавн хабар дода, гуфтанд: «Бани-Исроил фирор кардаанд ва дигар ба Миср барнамегарданд; ва Мусо ва Ҳорун бо мо чунин сухан гуфтанд.
19 Ва фиръавн ин суханро шунид, ва дили ӯ ва дили ҳамаи зердастонаш бар зидди Исроил шуд, ва аз фиристодани Исроил пушаймон шуданд; ва ҳамаи мисриён ба фиръавн маслиҳат доданд, ки бани-Исроилро таъқиб кунад, то онҳоро ба бори худ баргардонад.
20Ва ҳар яке ба бародари худ мегуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки мо кардем, ки Исроилро аз ғуломӣ фиристодем?»
21 Ва Худованд дили ҳамаи мисриёнро қавӣ гардонд, то исроилиёнро таъқиб кунанд, зеро Худованд мехост мисриёнро дар Баҳри Сурх сарнагун кунад.
22 Ва фиръавн бархоста, аробаашро баста, ба ҳамаи мисриён амр дод, ки ҷамъ шаванд, ва ғайр аз кӯдакон ва занон, як нафар ҳам намонд.
23 Ва ҳамаи мисриён бо фиръавн барои таъқиб кардани бани-Исроил берун рафтанд; ва ӯрдугоҳи Миср як ӯрдугоҳи хеле калон ва вазнин буд, ки тақрибан даҳсад ҳазор нафарро ташкил медод.
24 Ва тамоми ин ӯрдугоҳ рафта, бани-Исроилро таъқиб карданд, то онҳоро ба Миср баргардонанд, ва ба онҳо расида, дар назди Баҳри Сурх ӯрду заданд.
25 Ва бани-Исроил чашмони худро боло карда, диданд, ки ҳамаи мисриён онҳоро таъқиб мекунанд, ва бани-Исроил аз онҳо сахт тарсиданд, ва бани-Исроил ба Худованд фарёд заданд.
26 Ва аз сабаби мисриён, бани-Исроил худро ба чор гурӯҳ тақсим карданд ва онҳо дар ақидаҳои худ ду тақсим шуданд, зеро ки аз мисриён метарсиданд; ва Мусо бо ҳар яки онҳо сухан гуфт.
27 Гурӯҳи аввал аз бани-Реубен, Шимъӯн ва Иссокор буданд ва онҳо қарор доданд, ки худро ба баҳр партоянд, зеро аз мисриён сахт метарсиданд.
28 Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Натарсед, биистед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард».
29 Гурӯҳи дуюм аз бани-Забулун, Бинёмин ва Нафтолӣ иборат буд ва онҳо қарор доданд, ки бо мисриён ба Миср баргарданд.
30 Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро чунон ки имрӯз мисриёнро дидед, дигар онҳоро то абад нахоҳед дид».
31 Гурӯҳи сеюм аз фарзандони Яҳудо ва Юсуф буд ва онҳо қарор доданд, ки барои муқобила бо мисриён раванд, то бо онҳо ҷанг кунанд.
32 Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Дар ҷойҳои худ биистед, зеро ки Худованд барои шумо хоҳад ҷангид, ва шумо хомӯш хоҳед монд».
33 Ва гурӯҳи чорум аз писарони Левӣ, Ҷод ва Ошер буданд ва онҳо қарор доданд, ки ба миёни мисриён раванд, то онҳоро ба ҳайрат оранд. Мусо ба онҳо гуфт: «Дар ҷойҳои худ бимонед ва натарсед, танҳо ба Худованд дуо гӯед, то ки Ӯ шуморо аз дасти онҳо наҷот диҳад».

34Баъд аз ин Мусо аз миёни қавм бархост ва ба Худованд дуо гуфта, гуфт:
35Эй Худованд Худои тамоми замин, қавми Худро, ки аз Миср берун овардаӣ, наҷот деҳ, ва бигзор мисриён нафрин кунанд, ки қудрат ва тавоноӣ аз они онҳост.
36 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Чаро ба ман фарёд мезанӣ? Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки равона шаванд ва асои худро бар баҳр дароз карда, онро ду тақсим кун, то банӣ-Исроил аз он убур кунанд».
37 Ва Мусо чунин кард, ва асои худро бар баҳр бардошта, онро ду тақсим кард.
38 Ва обҳои баҳр ба дувоздаҳ қисм тақсим шуданд ва банӣ-Исроил пиёда, бо пойафзол, мисли касе, ки аз роҳи омодашуда мегузашт, аз он мегузаштанд.
39 Ва Худованд мӯъҷизаҳои Худро дар Миср ва дар баҳр ба воситаи Мусо ва Ҳорун ба банӣ-Исроил зоҳир кард.
40 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил ба баҳр даромаданд, мисриён аз паси онҳо омаданд ва обҳои баҳр бар онҳо ҷорӣ шуданд ва ҳама дар об ғарқ шуданд ва ба ҷуз фиръавн, ки ба Худованд шукр гӯфт ва ба Ӯ имон овард, касе боқӣ намонд, аз ин рӯ Худованд ӯро дар он вақт бо мисриён нобуд накард.
41 Ва Худованд ба фариштае амр дод, ки ӯро аз миёни мисриён бигирад, ва онҳо ӯро ба замини Нинве партофтанд ва ӯ муддати тӯлонӣ бар он ҳукмронӣ кард.
42 Ва дар он рӯз Худованд Исроилро аз дасти Миср наҷот дод, ва ҳамаи банӣ-Исроил диданд, ки мисриён нобуд шудаанд, ва дасти бузурги Худовандро дар он чи Ӯ дар Миср ва дар баҳр карда буд, диданд.
43Он гоҳ Мусо ва банӣ-Исроил ин сурудро барои Худованд дар рӯзе ки Худованд мисриёнро пеши онҳо фурӯ ғалтонд, суруданд.
44Ва тамоми Исроил якҷоя суруд хонда, гуфтанд: «Ман барои Худованд суруд хоҳам хонд, зеро ки Ӯ бағоят баланд аст; асп ва савораи Ӯро ба баҳр андохт; инак, ин дар китоби шариати Худо навишта шудааст».
45 Баъд аз ин, банӣ-Исроил ба сафари худ рафтанд ва дар Мора ӯрду заданд, ва Худованд ба банӣ-Исроил дар он ҷо дар Мора қонунҳо ва аҳком дод, ва Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуд, ки бо ҳамаи роҳҳои Ӯ рафтор кунанд ва ба Ӯ ибодат кунанд.
46 Ва онҳо аз Мора равона шуда, ба Элим расиданд, ва дар Элим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд, ва кӯдакон дар он ҷо дар назди обҳо хайма зада буданд.
47Ва онҳо аз Элим равона шуда, дар рӯзи понздаҳуми моҳи дуюм, баъд аз баромаданашон аз Миср, ба биёбони Син расиданд.
48 Дар он вақт Худованд ба банӣ-Исроил манн дод, то бихӯранд, ва Худованд рӯз ба рӯз барои банӣ-Исроил аз осмон хӯрок мебоpонд.
49 Ва банӣ-Исроил чиҳил сол манн хӯрданд, дар тамоми рӯзҳое ки дар биёбон буданд, то даме ки ба замини Канъон омаданд, то онро тасарруф кунанд.
50Ва онҳо аз биёбони Син равона шуда, дар Алуш ӯрду заданд.
51Ва онҳо аз Алуш равона шуда, дар Рафидим ӯрду заданд.
52 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар Рафидим буданд, Амолеқ ибни Элифоз, ибни Эсов, бародари Сафӯ, барои ҷанг бо Исроил омад.
53 Ва ӯ ҳаштсаду як ҳазор нафар ҷодугарон ва ҷодугаронро бо худ овард, ва барои ҷанг бо Исроил дар Рафидим омода шуд.
54 Ва онҳо бар зидди Исроил ҷанги бузург ва шадиде карданд, ва Худованд Амолек ва қавми ӯро ба дасти Мусо ва банӣ-Исроил ва ба дасти Еҳушаъ, писари Нун, эфротӣ, бандаи Мусо, таслим кард.
55Ва банӣ-Исроил Амолеқ ва қавми ӯро бо дами шамшер куштанд, аммо ҷанг бар банӣ-Исроил хеле шадид буд.
56 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инро ҳамчун ёдгорӣ барои худ дар китобе бинавис ва онро ба дасти бандаи худ Еҳушаъ ибни Нун бигузор, ва ба банӣ-Исроил амр фармой, ки бигӯӣ: «Вақте ки ба сарзамини Канъон меоед, ёдгории Амолекро аз зери осмон комилан нест хоҳӣ кард».
57 Ва Мусо чунин кард, ва китобро гирифта, ин суханонро бар он навишт:
58Ба ёд ор, ки Амолеқ дар роҳ бо ту чӣ кор карда буд, вақте ки ту аз Миср берун омадӣ.
59 Ки дар роҳ туро вохӯрд ва ба пушти ту зарба зад, ҳатто онҳоеро, ки дар қафои ту заиф буданд, вақте ки ту заиф ва хаста будӣ.
60Пас, вақте ки Худованд Худоят ба ту аз ҳамаи душманони гирду атроф дар замине, ки Худованд Худоят ба ту ҳамчун мерос медиҳад, оромӣ диҳад, то онро тасарруф кунӣ, ту хотираи Амолекро аз зери осмон нест кунӣ, онро фаромӯш нахоҳӣ кард.
61 Ва подшоҳе, ки ба Амолек, ё ба ёди ӯ, ё ба наслаш раҳм кунад, инак, Ман онро аз ӯ талаб хоҳам кард ва ӯро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард.
62 Ва Мусо ҳамаи ин чизҳоро дар китобе навишт ва ба банӣ-Исроил дастур дод, ки ҳамаи ин чизҳоро риоя кунанд.

БОБИ 82

1Ва банӣ-Исроил аз Рафидим равона шуда, дар моҳи сеюм, баъд аз баромаданашон аз Миср, дар биёбони Сино ӯрду заданд.
2 Дар он вақт Реуэли мидёний, падарарӯси Мусо, бо духтараш Сипӯра ва ду писараш омаданд, зеро ӯ дар бораи мӯъҷизаҳои Худованд, ки Ӯ барои Исроил карда буд, ва онҳоро аз дасти Миср раҳо карда буд, шунида буд.
3Ва Реуил назди Мусо ба биёбон, ки дар он ҷо ӯрду зада буд, ва кӯҳи Худо дар он ҷо буд, омад.
4 Ва Мусо бо эҳтироми бузурге барои пешвози падарарӯсаш берун рафт, ва тамоми Исроил бо ӯ буданд.
5Ва Реуил ва писаронаш рӯзҳои зиёде дар миёни банӣ-Исроил монданд; ва Реуил аз он рӯз сар карда Худовандро мешинохт.
6 Ва дар моҳи сеюм, пас аз баромадани банӣ-Исроил аз Миср, дар рӯзи шашуми он, Худованд ба Исроил дар кӯҳи Сино даҳ аҳком дод.

7Ва тамоми Исроил ҳамаи ин амрҳоро шуниданд, ва тамоми Исроил дар он рӯз аз Худованд бағоят шод шуданд.
8 Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино қарор гирифт ва Ӯ Мусоро хонд, ва Мусо дар миёни абр омада, ба кӯҳ баромад.
9 Ва Мусо чил рӯз ва чил шаб бар кӯҳ буд; нон нахӯрд ва об нанӯшид, ва Худованд ба ӯ қонунҳо ва аҳкомро таълим дод, то ба банӣ-Исроил таълим диҳад.
10 Ва Худованд даҳ амреро, ки ба банӣ-Исроил амр карда буд, бар ду лавҳаи сангӣ навишт, ки ба Мусо дод, то ба банӣ-Исроил амр кунад.
11 Ва баъд аз чил рӯз ва чил шаб, вақте ки Худованд суханашро бо Мусо дар кӯҳи Сино ба анҷом расонд, Худованд ба Мусо лавҳаҳои сангинро дод, ки бо ангушти Худо навишта шуда буданд.
12 Ва банӣ-Исроил диданд, ки Мусо аз кӯҳ фаромаданро даранг кардааст, онҳо дар гирди Ҳорун ҷамъ омада, гуфтанд: «Мо намедонем, ки бо ин марди Мусо чӣ шудааст».
13Акнун бархоста, барои мо худое бисоз, ки пешопеши мо равад, то ки ту намирӣ.
14 Ва Ҳорун аз қавм сахт метарсид, ва ба онҳо амр дод, ки тилло биёранд ва аз он гӯсолаи гудохтае барои қавм сохт.
15 Ва Худованд ба Мусо пеш аз он ки аз кӯҳ фурояд, гуфт: «Фуровард ой, зеро қавми ту, ки онҳоро аз Миср берун овардаӣ, худро фосид кардаанд».
16 Онҳо барои худ гӯсолаи гудохта сохтаанд ва ба он саҷда кардаанд; пас, акнун Маро тарк кун, то ки онҳоро аз рӯи замин нобуд кунам, зеро онҳо қавми гарданкаш ҳастанд.
17 Ва Мусо аз Худованд илтиҷо кард ва барои қавм ба хотири гӯсолае, ки сохта буданд, аз Худованд илтиҷо кард; ва баъд аз он аз кӯҳ фуруд омад ва дар дасташ ду лавҳаи сангӣ буд, ки Худо ба ӯ дода буд, то ба исроилиён фармон диҳад.
18 Ва ҳангоме ки Мусо ба ӯрдугоҳ наздик шуд ва гӯсолаеро, ки қавм сохта буданд, дид, хашми Мусо аланга гирифт ва лавҳаҳои зери кӯҳро шикаст.
19 Ва Мусо ба ӯрдугоҳ омад, ва гӯсоларо гирифта, дар оташ сӯзонд ва онро то ғубори майдашуда майда карда, ба об пошид ва ба банӣ-Исроил дод, то бинӯшанд.
20 Ва тақрибан се ҳазор мард, ки гӯсола сохта буданд, аз қавм бо шамшерҳои якдигар кушта шуданд.
21 Ва фардои он Мусо ба қавм гуфт: «Ман назди Худованд мебароям, шояд гуноҳҳои шуморо, ки дар назди Худованд кардаед, кафорат кунам».
22 Ва Мусо боз назди Худованд баромад, ва ӯ чил рӯз ва чил шаб бо Худованд монд.
23 Ва дар давоми чил рӯз Мусо барои банӣ-Исроил аз Худованд илтиҷо кард, ва Худованд дуои Мусоро иҷобат кард, ва Худованд барои Исроил аз Ӯ илтиҷо кард.
24Он гоҳ Худованд ба Мусо гуфт, ки ду лавҳаи сангинро бибурад ва онҳоро назди Худованд биёрад, ки Даҳ аҳкомро бар онҳо нависад.
25 Ва Мусо чунин кард, ва фуромада, ду лавҳаро бурид ва ба кӯҳи Сино назди Худованд баромад, ва Худованд даҳ аҳкомро бар он лавҳаҳо навишт.
26Ва Мусо боз чил рӯз ва чил шаб назди Худованд монд, ва Худованд ба ӯ қонунҳо ва аҳкомро таълим дод, то онҳоро ба Исроил бирасонад.
27 Ва Худованд ба ӯ дар бораи банӣ-Исроил амр фармуд, ки барои Худованд маъбад созанд, то ки номи Ӯ дар он ҷо сокин шавад; ва Худованд ба ӯ сурати маъбад ва сурати ҳамаи зарфҳои онро нишон дод.
28 Ва баъд аз чил рӯз, Мусо аз кӯҳ фуруд омад, ва ду лавҳа дар дасташ буд.
29Ва Мусо назди банӣ-Исроил омад ва ҳамаи суханони Худовандро ба онҳо нақл кард, ва қонунҳо, фароизҳо ва аҳкомеро, ки Худованд ба ӯ таълим дода буд, ба онҳо таълим дод.
30Ва Мусо ба банӣ-Исроил каломи Худовандро гуфт, ки барои ӯ макони муқаддас сохта шавад, то ки дар миёни банӣ-Исроил маскан гирад.
31Ва қавм аз тамоми некиҳое ки Худованд ба воситаи Мусо ба онҳо гуфта буд, хеле шод шуданд ва гуфтанд: «Мо ҳар он чиро, ки Худованд ба ту гуфтааст, иҷро хоҳем кард».
32 Ва қавм мисли як нафар бархостанд ва барои маъбади Худованд хайрияҳои саховатмандона пешкаш карданд, ва ҳар кас хайрияи Худовандро барои кори маъбад ва барои тамоми хизмати он овард.
33Ва тамоми банӣ-Исроил ҳар кас аз ҳар он чиро, ки дар моликияти худ буд, барои кори маъбади Худованд, яъне тилло, нуқра ва мис, ва ҳар чизеро, ки барои маъбад мувофиқ буд, меоварданд.
34 Ва ҳамаи хирадмандон, ки бо кор машғул буданд, омада, маъбади Худовандро бино карданд, мувофиқи ҳар он чи Худованд амр дода буд, ҳар кас бо коре, ки бо он машғул буд; ва ҳамаи хирадмандон бо дил маъбад ва таҷҳизоти он ва тамоми зарфҳои ибодати муқаддасро сохтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр дода буд.
35 Ва кори қудси хайма дар охири панҷ моҳ ба анҷом расид, ва банӣ-Исроил ҳар он чиро, ки Худованд ба Мусо амр дода буд, иҷро карданд.
36 Ва онҳо қудс ва тамоми ашёи онро назди Мусо оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо нишон дода буд, банӣ-Исроил низ ҳамин тавр карданд.
37Ва Мусо корро дид, ва инак, онҳо онро чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, карданд; ва Мусо онҳоро баракат дод.

БОБИ 83

1 Ва дар моҳи дувоздаҳум, дар рӯзи бисту сеюми моҳ, Мусо Ҳорун ва писаронашро гирифт ва ба онҳо либосҳояшонро пӯшонд ва онҳоро равған молид ва бараяшон чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд, амал кард; ва Мусо ҳамаи қурбониҳоеро, ки Худованд дар он рӯз ба ӯ амр дода буд, баровард.
2Баъд аз он Мусо Ҳорун ва писаронашро гирифта, ба онҳо гуфт: «Ҳафт рӯз дар назди даромадгоҳи хайма бимонед, зеро ки ба ман чунин амр дода шудааст».
3Ва Ҳорун ва писаронаш ҳар он чиро, ки Худованд ба воситаи Мусо ба онҳо амр фармуда буд, иҷро карданд, ва ҳафт рӯз дар назди даромадгоҳи хайма монданд.
4 Ва дар рӯзи ҳаштум, яъне рӯзи якуми моҳи якум, дар соли дуюми баромадани банӣ-Исроил аз Миср, Мусо

маъбадро бино кард ва Мусо тамоми таҷҳизоти хайма ва тамоми таҷҳизоти маъбадро бардошт, ва ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ амр дода буд, ба ҷо овард.
5Ва Мусо Ҳорун ва писаронашро хонд, ва онҳо қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳро барои худ ва барои банӣ-Исроил оварданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр дода буд.
6Дар он рӯз ду писари Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, оташи бегонаро гирифта, ба ҳузури Худованд, ки ба онҳо амр надода буд, оварданд, ва оташе аз пеши Худованд берун омада, онҳоро сӯзонд, ва онҳо дар он рӯз ба ҳузури Худованд мурданд.
7 Ва дар рӯзе, ки Мусо сохтани маъбадро ба анҷом расонд, раисони банӣ-Исроил барои кушодашавии қурбонгоҳ қурбониҳои худро ба ҳузури Худованд овардан гирифтанд.
8Ва онҳо қурбониҳои худро барои ҳар як сардор як рӯз, ва як сардор барои ҳар рӯз дувоздаҳ рӯз меоварданд.
9Ва ҳамаи ҳадияҳоеро, ки ҳар кас дар замони худ меовард, як нонпазии нуқра вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра вазнаш ҳафтод сиқл ба андозаи сиқли муқаддас, ки ҳарду пур аз орди маҳин ва бо равған омехта шуда, барои ҳадияи ордӣ буданд.
10 Як қошуқ пур аз бухур, ки вазни даҳ сиқл тилло буд.
11Як гови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола барои қурбонии сӯхтанӣ.
12Ва як бузғола барои қурбонии гуноҳ.
13Ва барои қурбонии саломатӣ ду гов, панҷ кӯчқор, панҷ буз ва панҷ барраи нари яксола.
14 Дувоздаҳ сарвари Исроил рӯз ба рӯз, ҳар яке дар замони худ, чунин рафтор мекарданд.
15 Ва баъд аз ин, дар рӯзи сездаҳуми моҳ, Мусо ба банӣ-Исроил амр дод, ки иди Фисҳро ҷашн гиранд.
16 Ва банӣ-Исроил иди Фисҳро дар рӯзи чордаҳуми моҳ дар вақти худ ҷашн гирифтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр дода буд, банӣ-Исроил низ ҳамин тавр карданд.
17Ва дар моҳи дуюм, дар рӯзи аввали он, Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
18Сарҳои ҳамаи мардони банӣ-Исроилро аз бистсола ва болотар, ту ва бародарат Ҳорун ва дувоздаҳ сарвари Исроилро, шумур.
19 Ва Мусо чунин кард, ва Ҳорун бо дувоздаҳ сарвари Исроил омад, ва онҳо банӣ-Исроилро дар биёбони Сино шумурданд.
20Ва шумораи банӣ-Исроил бар ҳасби хонаводаҳои падаронашон, аз бистсола ва болотар, шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буд.
21Аммо банӣ-Левӣ дар байни бародарони худ, банӣ-Исроил, ҳисоб нашуданд.
22Ва шумораи тамоми мардони банӣ-Исроил аз якмоҳа ва болотар, бисту ду ҳазору дусаду ҳафтоду се нафар буд.
23Ва шумораи писарони Левӣ аз якмоҳа ва болотар, бисту ду ҳазор нафар буд.
24Ва Мусо коҳинон ва левизодагонро ба ҳар яке ба хизмати худ ва борҳои худ гузошт, то ки дар хаймаи муқаддас хизмат кунанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр дода буд.
25 Ва дар рӯзи бистуми моҳ абр аз хаймаи шаҳодат бардошта шуд.
26 Дар он вақт банӣ-Исроил аз биёбони Сино сафари худро идома доданд ва се рӯз роҳ рафтанд, ва абр бар биёбони Форон қарор гирифт; дар он ҷо хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, зеро онҳо Худовандро бо пурсидани хӯрок аз Ӯ ба хашм оварда буданд, то ки бихӯранд.
27Ва Худованд ба овози онҳо гӯш дод, ва ба онҳо гӯшт дод, ки як моҳ онро хӯрданд.
28 Аммо баъд аз ин хашми Худованд бар онҳо аланга гирифт ва Ӯ онҳоро бо зарбаи сахте зарба зад, ва онҳо дар он ҷо дафн карда шуданд.
29 Ва банӣ-Исроил он маконро Кебрӯт-Ҳаттаво номиданд, зеро дар он ҷо одамонеро, ки ба гӯшт майл доштанд, гӯр карданд.
30Ва онҳо аз Кебрӯт-Ҳаттааво кӯч карда, дар Ҳазерут, ки дар биёбони Форон аст, ӯрду заданд.
31 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар Ҳазерӯт буданд, хашми Худованд бар Марям аз боиси Мусо аланга зад, ва вай махавӣ ва сафед мисли барф шуд.
32 Ва ӯ ҳафт рӯз берун аз урдугоҳ нигоҳ дошта шуд, то даме ки пас аз махаваш дубора ба он ҷо оварда шуд.
33Баъд аз он банӣ-Исроил аз Ҳазерӯт равона шуда, дар канори биёбони Форон ӯрду заданд.
34 Дар он вақт Худованд ба Мусо гуфт, ки дувоздаҳ нафарро аз банӣ-Исроил, як нафар аз ҳар қабила, барои ҷосусӣ кардани замини Канъон фиристад.
35 Ва Мусо дувоздаҳ нафарро фиристод, ва онҳо ба замини Канъон омаданд, то онро ҷустуҷӯ ва тафтиш кунанд, ва тамоми заминро аз биёбони Син то Ракӯб то расидан ба Хамӯт ҷустуҷӯ карданд.
36 Ва баъд аз чиҳил рӯз онҳо назди Мусо ва Ҳорун омаданд ва ба ӯ суханеро, ки дар дилашон буд, расонданд; ва даҳ нафар аз он мардон ба банӣ-Исроил дар бораи замине ки онҳоро кофта буданд, хабари бад оварда, гуфтанд: «Барои мо беҳтар аст, ки ба Миср баргардем, назар ба он ки ба ин замин равем, замине, ки сокинони онро нобуд мекунад».
37Вале Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне, ки аз миёни онҳое ки заминро кофта буданд, гуфтанд: «Замин бениҳоят хуб аст».
38Агар Худованд ба мо писанд ояд, моро ба ин замин оварда, ба мо медиҳад, зеро он заминест, ки шир ва асал ҷорист.
39 Аммо банӣ-Исроил ба онҳо гӯш надоданд ва ба суханони даҳ мард, ки овозаи бадеро дар бораи замин паҳн карда буданд, гӯш доданд.
40Ва Худованд шикоятҳои банӣ-Исроилро шунид ва хашмгин шуд ва қасам хӯрда, гуфт:
41 Албатта, ҳеҷ кас аз ин насли шарир ин заминро аз синни бистсолагӣ ва болотар нахоҳад дид, ба ҷуз Колеб писари Ефунеҳ ва Еҳушаъ писари Нун.
42 Аммо ин насли бадкор дар ин биёбон нобуд хоҳанд шуд, ва фарзандони онҳо ба ин замин хоҳанд омад ва онро соҳиб хоҳанд шуд; бинобар ин хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт ва онҳоро чил сол дар биёбон саргардон кард, то охири он насли бадкор, зеро онҳо Худовандро пайравӣ накарданд.
43Ва қавм муддати тӯлонӣ дар биёбони Форон маскан гирифтанд, ва баъд аз он бо роҳи Баҳри Сурх ба биёбон рафтанд.

БОБИ 84

1Дар он вақт Қӯраҳ ибни Йетсар ибни Қаҳот ибни Левӣ бисёр мардонро аз банӣ-Исроил гирифт, ва онҳо бархоста, бо Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоат ҷанҷол карданд.
2Ва Худованд бар онҳо хашмгин шуд, ва замин даҳонашро кушода, онҳоро бо хонаҳояшон ва ҳар чизе ки ба онҳо тааллуқ дошт, ва ҳамаи одамони Қӯраҳро фурӯ бурд.
3 Ва баъд аз ин Худо мардумро муддати тӯлонӣ аз роҳи кӯҳи Сеир гардонд.
4 Дар он вақт Худованд ба Мусо гуфт: «Бар зидди банӣ-Эсов ҷанг набарангез, зеро ки Ман ба шумо чизеро, ки ба онҳо тааллуқ дорад, ба андозаи пойҳоятон намедиҳам, зеро ки кӯҳи Сеирро ба Эсов мерос додаам».
5Аз ин рӯ, банӣ-Эсов дар замонҳои пеш бар зидди банӣ-Сеир меҷангиданд, ва Худованд банӣ-Сеирро ба дасти банӣ-Эсов супурда, онҳоро аз пеши назарашон нобуд карда буд, ва банӣ-Эсов то имрӯз дар ҷои онҳо маскан гирифтанд.
6Аз ин рӯ, Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Бар зидди бародарони худ банӣ-Эсов ҷанг накунед, зеро дар замини онҳо чизе ба шумо тааллуқ надорад, балки шумо метавонед аз онҳо хӯрокро бо пул харед ва бихӯред ва обро аз онҳо бо пул харед ва бинӯшед».
7Ва банӣ-Исроил мувофиқи каломи Худованд амал карданд.
8 Ва банӣ-Исроил муддати тӯлонӣ дар биёбон гаштугузор карда, аз роҳи кӯҳи Сино давр заданд ва ба банӣ-Эсов даст нарасонданд, ва онҳо дар он ноҳия нуздаҳ сол монданд.
9 Дар он вақт, Латинус, подшоҳи банӣ-Хиттим, дар соли чилу панҷуми ҳукмронии худ, ки соли чордаҳуми хуруҷи банӣ-Исроил аз Миср буд, вафот кард.
10 Ва ӯро дар ҷое, ки ӯ дар замини Киттим барои худ сохта буд, дафн карданд, ва Абимнос дар ҷои ӯ сию ҳашт сол подшоҳӣ кард.
11 Ва банӣ-Исроил дар он рӯзҳо, дар охири нуздаҳ сол, аз марзи банӣ-Эсов гузаштанд ва омада, аз роҳи биёбони Мӯоб гузаштанд.
12Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Мӯобро муҳосира накун ва бо онҳо ҷанг накун, зеро ки аз замини онҳо ба ту чизе нахоҳам дод».
13 Ва банӣ-Исроил нуздаҳ сол роҳи биёбони Мӯобро тай карданд, аммо бар зидди онҳо ҷанг накарданд.
14 Ва дар соли сию шашуми баромадани банӣ-Исроил аз Миср, Худованд дили Сиҳӯн, подшоҳи амӯриёнро, зад, ва ӯ ҷанг кард ва берун омад, то бар зидди банӣ-Мӯоб ҷанг кунад.
15 Ва Сиҳӯн ба Беор, писари Янеъ, писари Билъом, ки мушовири подшоҳи Миср буд, ва писари Билъом, қосидонро фиристод, то ки Мӯобро лаънат кунанд, то ки он ба дасти Сиҳӯн таслим карда шавад.
16 Ва қосидон рафта, Беор писари Яънеъ ва писари ӯ Билъомро аз Петор дар Байнаннаҳрайн оварданд. Пас, Беор ва писари ӯ Билъом ба шаҳри Сиҳӯн омаданд ва Мӯоб ва подшоҳи онҳоро дар ҳузури Сиҳӯн, подшоҳи амӯриён, лаънат карданд.
17Ва Сиҳӯн бо тамоми лашкари худ берун омад, ва ба Мӯоб рафт, ва бо онҳо ҷангид, ва онҳоро мағлуб кард; ва Худованд онҳоро ба дасти ӯ супурд, ва Сиҳӯн подшоҳи Мӯобро кушт.
18Ва Сиҳӯн дар ҷанг ҳамаи шаҳрҳои Мӯобро забт кард; ӯ Ҳешбӯнро низ аз онҳо гирифт, зеро ки Ҳешбӯн яке аз шаҳрҳои Мӯоб буд, ва Сиҳӯн мирону бузургони худро дар Ҳешбӯн ҷойгир кард, ва Ҳешбӯн дар он рӯзҳо ба Сиҳӯн тааллуқ дошт.
19 Пас, Баор, ки масал мегуфтанд, ва писараш Билъом, ин суханонро гуфта, гуфтанд: «Ба Ҳешбӯн биёед, шаҳри Сиҳӯн бино ва мустаҳкам хоҳад шуд».
20Вой бар ту, эй Мӯоб! Эй қавми Камош, ту гумроҳ шудай! Инак, ин бар китоби шариати Худо навишта шудааст.
21 Ва ҳангоме ки Сиҳӯн Мӯобро забт кард, дар шаҳрҳое, ки аз Мӯоб гирифта буд, посбонон гузошт, ва шумораи зиёди банӣ-Мӯоб дар ҷанг ба дасти Сиҳӯн афтоданд, ва ӯ писарону духтарони зиёдеро асир гирифт ва подшоҳи онҳоро кушт; ва Сиҳӯн ба замини худ баргашт.
22 Ва Сиҳӯн ба Баӯр ва писараш Билъом тӯҳфаҳои зиёде аз нуқра ва тилло дод, ва ӯ онҳоро равона кард, ва онҳо ба Байнаннаҳрайн, ба хона ва замини худ рафтанд.
23 Дар он вақт тамоми банӣ-Исроил аз роҳи биёбони Мӯоб гузаштанд ва баргаштанд ва биёбони Адӯмро иҳота карданд.
24 Ва тамоми ҷамоат дар моҳи аввали соли чилуми баъд аз баромадан аз Миср ба биёбони Син омаданд, ва банӣ-Исроил дар он ҷо дар Қодеш, дар биёбони Син, маскан гирифтанд; ва Марьям дар он ҷо вафот кард ва дар он ҷо дафн карда шуд.
25Дар он вақт Мусо қосидонро назди Ҳадад, подшоҳи Адӯм, фиристод, то бигӯянд: «Бародари ту Исроил чунин мегӯяд: "Иҷозат деҳ, ки маро аз замини ту гузаронам; мо аз киштзор ва токзор нахоҳем гузашт, оби чоҳро нахоҳем нӯшид; мо бо роҳи подшоҳ хоҳем рафт".
26Ва Адӯм ба ӯ гуфт: «Ту аз замини ман нахоҳӣ гузашт, ва Адӯм бо қавми бузурге ба пешвози банӣ-Исроил баромад.
27Ва банӣ-Эсов аз гузаштани банӣ-Исроил аз замини худ саркашӣ карданд, бинобар ин исроилиён аз онҳо дур шуданд ва бар зидди онҳо ҷанг накарданд.
28 Зеро ки пеш аз ин Худованд ба банӣ-Исроил амр дода буд, ки: «Бо банӣ-Эсов ҷанг накунед», бинобар ин банӣ-Исроил аз онҳо дур шуданд ва бо онҳо ҷанг накарданд.
29 Ва банӣ-Исроил аз Қодеш равона шуданд, ва тамоми қавм ба кӯҳи Ҳӯр расиданд.
30 Дар он вақт Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бародарат Ҳорун бигӯ, ки ӯ дар он ҷо хоҳад мурд, зеро ки ба замине ки Ман ба банӣ-Исроил додаам, нахоҳад омад».
31 Ва Ҳорун, бо фармони Худованд, дар соли чилум, дар моҳи панҷум, дар рӯзи аввали моҳ, ба кӯҳи Ҳӯр баромад.
32 Ва Ҳорун саду бисту сесола буд, вақте ки дар кӯҳи Ҳӯр мурд.

БОБИ 85

1Ва подшоҳи Ароди Канъонӣ, ки дар ҷануб сокин буд,
шунид, ки исроилиён аз роҳи ҷосусон омадаанд, ва
лашкари худро барои ҷанг бо исроилиён ташкил кард.
2 Ва банӣ-Исроил аз ӯ сахт метарсиданд, зеро ӯ
лашкари бузург ва вазнин дошт, бинобар ин банӣ-
Исроил қарор доданд, ки ба Миср баргарданд.
3Ва банӣ-Исроил роҳи серӯзаро то Масерат-Бени-
Яъқун баргаштанд, зеро аз подшоҳи Арод сахт
метарсиданд.
4Ва банӣ-Исроил нахостанд ба маконҳои худ
баргарданд, бинобар ин онҳо сӣ рӯз дар Банӣ-Яъқун
монданд.
5 Ва чун банӣ-Левӣ диданд, ки банӣ-Исроил
барнамегарданд, барои Худованд ҳасад бурданд ва
бархоста, бо бародарони худ банӣ-Исроил ҷангиданд
ва аз онҳо ҷасади зиёдеро куштанд ва онҳоро маҷбур
карданд, ки ба макони худ, кӯҳи Ҳӯр, баргарданд.
6 Ва ҳангоме ки онҳо баргаштанд, подшоҳ Ород ҳанӯз
лашкари худро барои ҷанг бар зидди исроилиён омода
мекард.
7Ва Исроил қасам хӯрда, гуфт: «Агар ин қавмро ба
дасти ман таслим кунӣ, ман шаҳрҳои онҳоро комилан
хароб хоҳам кард».
8Ва Худованд ба овози Исроил гӯш дод, ва
канъониёнро ба дасти онҳо супурд, ва онҳо ва
шаҳрҳояшонро комилан хароб кард, ва номи он
маконро Ҳормо номид.
9Ва банӣ-Исроил аз кӯҳи Ҳӯр кӯч карда, дар Обӯт ӯрду
заданд; ва аз Обӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар
сарҳади Мӯоб, ӯрду заданд.
10Ва банӣ-Исроил ба Мӯоб фиристода, гуфтанд:
«Бигзор мо аз замини ту ба макони худ гузарем, аммо
банӣ-Мӯоб нахостанд, ки банӣ-Исроил аз замини худ
гузаранд, зеро банӣ-Мӯоб сахт метарсиданд, ки мабодо
банӣ-Исроил бо онҳо чунон рафтор кунанд, ки Сиҳӯн,
подшоҳи амӯриён, ки замини онҳоро гирифта, бисёре
аз онҳоро кушта буд, бо онҳо рафтор карда бошад».
11Аз ин рӯ, Мӯоб нахост, ки исроилиён аз замини худ
убур кунанд, ва Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуда,
гуфт: «Бар зидди Мӯоб ҷанг накунед». Пас, исроилиён
аз Мӯоб дур шуданд.
12Ва банӣ-Исроил аз марзи Мӯоб раҳсипор шуда, ба
тарафи дигари Арнӯн, марзи Мӯоб, дар миёни Мӯоб ва
амӯриён, расиданд ва дар марзи Сиҳӯн, подшоҳи
амӯриён, дар биёбони Қадемӯт, ӯрду заданд.
13Ва банӣ-Исроил ба Сиҳӯн, подшоҳи амӯриён,
қосидонро фиристоданд, то бигӯянд:
14Ба мо иҷозат деҳ, ки аз замини ту убур кунем, ба
киштзорҳо ва токзорҳо нахоҳем гузашт, мо аз роҳи
подшоҳ хоҳем рафт, то он даме ки аз марзи ту убур
кунем, аммо Сиҳӯн ба исроилиён иҷозат надод, ки аз
он ҷо гузаранд.
15Пас Сиҳӯн тамоми қавми амӯриёнро ҷамъ кард ва ба
биёбон рафт, то бо банӣ-Исроил муқобилат кунад ва
дар Яҳас бо Исроил ҷанг кард.
16Ва Худованд Сиҳӯн, подшоҳи амӯриёнро, ба дасти
банӣ-Исроил таслим кард; ва Исроил тамоми қавми
Сиҳӯнро бо дами шамшер кушт ва интиқоми Мӯобро
гирифт.
17Ва банӣ-Исроил замини Сиҳӯнро аз Арам то Ябук,
банӣ-Аммӯн, тасарруф карданд ва тамоми ғанимати
шаҳрҳоро ба даст оварданд.
18Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро забт кард, ва Исроил
дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён маскан гирифт.
19 Ва тамоми банӣ-Исроил қарор доданд, ки бар зидди
банӣ-Аммӯн ҷангида, замини онҳоро низ ба даст оранд.
20Ва Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Банӣ-Аммӯнро
муҳосира накунед ва бар зидди онҳо ҷанг накунед, зеро
ки Ман ба шумо аз замини онҳо чизе нахоҳам дод; ва
банӣ-Исроил ба каломи Худованд гӯш доданд ва бар
зидди банӣ-Аммӯн ҷанг накарданд».
21 Ва банӣ-Исроил тоб хӯрда, бо роҳи Бошон ба
замини Ӯҷ, подшоҳи Бошон, баромаданд. Ва Ӯҷ,
подшоҳи Бошон, барои муқобила бо исроилиён ба ҷанг
берун омад, ва ӯ бо худ мардони далеру шуҷои зиёде ва
қувваҳои хеле қавӣ аз қавми амӯриёнро дошт.
22Ва Ӯҷ, подшоҳи Бошон, шахси хеле пурқудрат буд,
вале писараш Нӯрон ниҳоят пурқудрат буд, ҳатто аз ӯ
пурқудраттар.
23Ва Оҷ дар дили худ гуфт: «Инак, тамоми ӯрдугоҳи
Исроил се фарсахро ишғол мекунанд; акнун ман
онҳоро якбора бе шамшер ва найза мезанам».
24 Ва Ӯҷ ба кӯҳи Яҳаз баромад ва аз он ҷо як санги
калонеро, ки дарозиаш се порса буд, гирифт ва онро
бар сари худ гузошт ва қарор дод, ки онро бар
ӯрдугоҳи банӣ-Исроил партояд ва ҳамаи исроилиёнро
бо он санг бикушад.
25 Ва фариштаи Худованд омада, сангро бар сари Ӯҷ
сӯрох кард, ва санг бар гардани Ӯҷ афтод, ва Ӯҷ аз
сабаби вазни санг бар гарданаш ба замин афтод.
26 Дар он вақт Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Аз ӯ
натарсед, зеро ки Ман ӯро ва тамоми қавмаш ва
тамоми заминашро ба дасти шумо додаам, ва шумо бо
ӯ ҳамон тавре ки бо Сиҳӯн кардед, рафтор хоҳед кард».
27 Ва Мусо бо гурӯҳе аз банӣ-Исроил назди ӯ фуруд
омад, ва Мусо бо чӯбе ба пойҳои Оҷ зад ва ӯро кушт.
28Баъд аз он банӣ-Исроил банӣ-Оҷ ва тамоми қавми
ӯро таъқиб карданд, ва онҳоро шикаст дода, несту
нобуд карданд, то даме ки аз онҳо ягон боқимондае
боқӣ намонд.
29 Баъд аз он Мусо чанд нафар аз банӣ-Исроилро
барои ҷосусӣ аз Яъзар фиристод, зеро Яъзар шаҳри
хеле машҳур буд.
30 Ва ҷосусон ба Яъзир рафтанд ва онро таҳқиқ
карданд; ва ҷосусон ба Худованд таваккал карданд ва
бо мардуми Яъзир ҷангиданд.
31Ва ин одамон Яъзар ва деҳоти онро гирифтанд, ва
Худованд онҳоро ба дасти онҳо супурд, ва онҳо
амӯриёнро, ки дар он ҷо буданд, берун ронданд.
32 Ва банӣ-Исроил замини ду подшоҳи амӯриёнро, ки
шаст шаҳр дар он тарафи Урдун, аз водии Арнӯн то
кӯҳи Ҳермон, воқеъ буданд, забт карданд.
33 Ва банӣ-Исроил равона шуда, ба дашти Мӯоб
расиданд, ки дар ин тарафи Урдун, дар наздикии Ериҳӯ
воқеъ аст.
34Ва банӣ-Мӯоб тамоми бадиеро, ки банӣ-Исроил ба
ду подшоҳи амӯриён, ба Сиҳӯн ва Ӯг, карда буданд,
шуниданд, ва ҳамаи мардуми Мӯоб аз исроилиён сахт
тарсиданд.

35Ва пирони Мӯоб гуфтанд: «Инак, ду подшоҳи амӯриён, Сиҳӯн ва Оч, ки аз ҳамаи подшоҳони замин пурзӯртар буданд, натавонистанд дар пеши банӣ-Исроил истодагӣ кунанд; пас чӣ гуна мо метавонем дар пеши онҳо истодагӣ кунем?»
36 Онҳо пештар ба мо паём фиристоданд, ки дар роҳи худ аз сарзамини мо убур кунем, ва мо ба онҳо иҷозат надодем, акнун онҳо бо шамшерҳои вазнини худ ба мо ҳамла мекунанд ва моро нобуд мекунанд; ва Мӯоб аз банӣ-Исроил ғамгин шуд ва аз онҳо сахт метарсид, ва онҳо бо ҳам машварат карданд, ки бо банӣ-Исроил чӣ кор кардан лозим аст.
37Ва пирони Мӯоб қарор карданд, ки яке аз мардони худ, Болоқ писари Зипӯри мӯобӣ, гирифта, дар он вақт ӯро бар худ подшоҳ таъин кунанд; ва Болоқ марди хеле хирадманд буд.
38 Ва пирони Мӯоб бархоста, ба назди банӣ-Мидьён фиристоданд, то бо онҳо сулҳ кунанд, зеро дар он рӯзҳо байни Мӯоб ва Мидьён ҷанги бузурге ва адоват вуҷуд дошт, аз айёми Ҳадад ибни Бадод, подшоҳи Адӯм, ки Мидьёнро дар саҳрои Мӯоб шикаст дод, то имрӯз.
39 Ва банӣ-Мӯоб назди банӣ-Мидьён фиристоданд, ва онҳо бо онҳо сулҳ бастанд, ва пирони Мидьён ба замини Мӯоб омаданд, то барои банӣ-Мидьён сулҳ кунанд.
40Ва пирони Мӯоб бо пирони Мидьён машварат карданд, ки чӣ кор кунанд, то ҷони худро аз Исроил наҷот диҳанд.
41Ва ҳамаи банӣ-Мӯоб ба пирони Мидьён гуфтанд: «Акнун банӣ-Исроил ҳар он чиро, ки дар атрофи мост, мелесанд, чунон ки гов алафи саҳроро мелесад, зеро онҳо бо ду подшоҳи амӯриён, ки аз мо қавитаранд, чунин карданд».
42Ва пирони Мидьён ба Мӯоб гуфтанд: «Мо шунидем, ки вақте ки Сиҳӯн, подшоҳи амӯриён, бар шумо ҷангид, вақте ки бар шумо ғолиб омад ва замини шуморо забт кард, аз Байнаннаҳрайн назди Беор писари Яънеъ ва писари ӯ Билъом фиристода буд, ва онҳо омада, шуморо лаънат карданд; аз ин рӯ дасти Сиҳӯн бар шумо ғолиб омад ва замини шуморо забт кард.
43Акнун шуморо низ назди писари Билъом фиристед, зеро ки ӯ ҳанӯз дар замини худ аст, ва музди меҳнаташро ба ӯ диҳед, то ки ӯ биёяд ва ба ҳамаи қавме, ки шумо аз онҳо метарсед, лаънат гӯяд; ва пирони Мӯоб ин суханро шуниданд ва ба онҳо писанд омад, ки назди Билъом писари Беор фиристанд.
44Пас Болоқ ибни Зипӯр, подшоҳи Мӯоб, қосидонро назди Билъом фиристод, то бигӯяд:
45Инак, қавме аз Миср берун омадаанд, ва инак, рӯи заминро пӯшонидаанд, ва дар рӯ ба рӯи ман маскан гирифтаанд.
46Акнун биё ва ин қавмро ба хотири ман лаънат кун, зеро онҳо аз ман хеле пурзӯранд, шояд ман ғолиб оям, ки бар зидди онҳо мубориза барам ва онҳоро ронам, зеро шунидам, ки ҳар киро ту баракат медиҳӣ, баракат ёфтааст ва ҳар киро ту лаънат мекунӣ, лаънат шудааст.
47Пас қосидони Болоқ назди Билъом рафтанд ва Билъомро оварданд, то ки қавмро барои ҷанг бо Мӯоб лаънат кунад.
48Ва Билъом назди Болоқ омад, то ки Исроилро лаънат кунад, ва Худованд ба Билъом гуфт: «Ин қавмро лаънат накун, зеро ки онҳо баракат ёфтаанд».
49Ва Болоқ рӯз ба рӯз Билъомро водор мекард, ки Исроилро лаънат кунад, аммо Билъом ба Болоқ гӯш надод, ба хотири каломи Худованд, ки ӯ ба Билъом гуфта буд.
50Ва чун Болоқ дид, ки Билъом ба хоҳиши ӯ розӣ намешавад, бархоста, ба хонааш рафт; ва Билъом низ ба замини худ баргашт ва аз он ҷо ба Мидьён рафт.
51Ва банӣ-Исроил аз дашти Мӯоб равона шуда, дар наздикии Урдун аз Байт-Есимӯт то Обел-Шиттим, ки дар охири дашти Мӯоб аст, ӯрду заданд.
52 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар дашти Шиттим маскан гирифтанд, бо духтарони Мӯоб зино кардан гирифтанд.
53Ва банӣ-Исроил ба Мӯоб наздик шуданд, ва банӣ-Мӯоб хаймаҳои худро дар рӯ ба рӯи ӯрдугоҳи банӣ-Исроил барпо карданд.
54Ва банӣ-Мӯоб аз банӣ-Исроил метарсиданд, ва банӣ-Мӯоб ҳамаи духтарон ва занони онҳоро, ки зебо ва зебо буданд, гирифтанд, ва онҳоро бо тилло ва нуқра ва либосҳои гаронбаҳо пӯшониданд.
55 Ва банӣ-Исроил он занонро дар назди дари хаймаҳояшон шинонданд, то ки банӣ-Исроил онҳоро бубинанд ва ба сӯи онҳо рӯй оваранд ва бар зидди Мӯоб ҷанг накунанд.
56 Ва ҳамаи банӣ-Мӯоб бо банӣ-Исроил чунин карданд, ва ҳар кас зану духтари худро дар назди дари хаймаи худ гузошт, ва ҳамаи банӣ-Исроил ин амали банӣ-Мӯобро диданд, ва банӣ-Исроил ба духтарони Мӯоб рӯй оварда, ба онҳо ҳавас карданд ва онҳо назди онҳо рафтанд.
57 Ва вақте ки як ибрӣ ба дари хаймаи Мӯоб меомад ва духтари Мӯобро медид ва дар дили худ ба ӯ дилбастагӣ мекард ва дар назди дари хайма бо ӯ ҳар чизеро, ки мехост, мегуфт, дар ҳоле ки онҳо бо ҳам сӯҳбат мекарданд, мардони хайма берун омада, бо ибрӣ чунин сухан мегуфтанд:
58 Ту медонӣ, ки мо бародар ҳастем, ҳамаи мо аз насли Лут ва аз насли бародараш Иброҳим ҳастем, пас чаро бо мо намемонӣ ва чаро нону қурбонии моро намехӯрӣ?
59 Ва ҳангоме ки банӣ-Мӯоб ӯро бо суханони худ мафтун карданд ва бо суханони хушомадгӯёнааш ӯро фиреб доданд, ӯро дар хайма шинонданд ва барои ӯ хӯрок пухтанд ва қурбонӣ карданд, ва ӯ аз қурбонии онҳо ва аз нони онҳо хӯрд.
60 Пас ба ӯ шароб доданд ва ӯ нӯшид ва маст шуд, ва духтари зебоеро пеши ӯ гузоштанд, ва ӯ бо вай ҳар чӣ мехост, рафтор кард, зеро намедонист, ки чӣ кор мекунад, зеро шароби фаровон нӯшида буд.
61Банӣ-Мӯоб дар он ҷо, дар дашти Шиттим, бо исроилиён чунин рафтор карданд, ва хашми Худованд аз ин сабаб бар исроилиён аланга гирифт, ва Ӯ дар миёни онҳо вабо фиристод, ва аз исроилиён бисту чор ҳазор нафар мурданд.
62 Ва марде аз банӣ-Шимъӯн буд, ки Зимрӣ, писари Салу, ном дошт ва дар пеши назари тамоми банӣ-Исроил бо Косбии Мидьёнӣ, духтари Зур, подшоҳи Мидьён, пайваст шуд.

63Ва Финеос ибни Элозар, ибни Ҳоруни коҳин, ин кори бадеро, ки Зимрӣ карда буд, дид, ва найза гирифт ва бархоста, аз паси онҳо рафт, ва ҳардуро сӯрох карда, кушт, ва вабо аз банӣ-Исроил қатъ шуд.

БОБИ 86

1Дар он вақт, баъд аз вабо, Худованд ба Мусо ва ба Элозар писари Ҳоруни коҳин сухан ронда, гуфт:
2Сардорони тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳоеро, ки ба лашкар мераванд, сардорони ҷамоати банӣ-Исроилро шуморед.
3Ва Мусо ва Элозор банӣ-Исроилро мувофиқи қабилаҳояшон шумурданд, ва шумораи тамоми Исроил ҳафтсаду ҳафтсаду сӣ нафар буд.
4Ва шумораи писарони Левӣ, аз якмоҳа ва болотар, бисту се ҳазор нафар буд, ва дар миёни онҳо касе аз онҳое ки Мусо ва Ҳорун дар биёбони Сино шумурда буданд, набуд.
5Зеро ки Худованд ба онҳо гуфта буд, ки онҳо дар биёбон хоҳанд мурд, ва ҳамаашон мурданд, ва аз онҳо касе боқӣ намонд, ба ҷуз Колеб ибни Ефунаҳ ва Еҳушаъ ибни Нун.
6 Ва баъд аз ин Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки аз Мидьён барои бародарони худ, банӣ-Исроил, интиқом гиранд».
7 Ва Мусо чунин кард, ва банӣ-Исроил аз миёни худ дувоздаҳ ҳазор нафарро интихоб карданд, ки ҳазор нафар барои ҳар қабила буданд, ва онҳо ба сӯи Мидьён рафтанд.
8Ва банӣ-Исроил бар зидди Мидьён ҷангиданд, ва онҳо ҳар наринаро, ва панҷ сарвари Мидьёнро куштанд, ва Билъом писари Беорро бо шамшер куштанд.
9 Ва банӣ-Исроил занони Мидьёнро бо кӯдаконашон ва чорвояшон ва ҳар чизе ки ба онҳо тааллуқ дошт, асир гирифтанд.
10Ва онҳо тамоми ғанимат ва тамоми ғаниматро гирифта, онро назди Мусо ва Элозор ба даштҳои Мӯоб оварданд.
11 Ва Мусо, Элъозор ва ҳамаи сардорони ҷамоат бо шодмонӣ ба пешвози онҳо рафтанд.
12 Ва онҳо тамоми ғанимати Мидьёнро тақсим карданд, ва банӣ-Исроил аз Мидьён барои бародарони худ, банӣ-Исроил, интиқом гирифта буданд.

БОБИ 87

1 Дар он вақт Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, рӯзҳои ту ба охир расидаанд; акнун бандаи худ Еҳушаъ ибни Нунро гирифта, дар хайма гузор, ва Ман ба ӯ амр хоҳам дод, ва Мусо чунин кард».
2 Ва Худованд дар хайма дар сутуни абр зоҳир шуд, ва сутуни абр дар даромадгоҳи хайма истод.
3Ва Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун амр фармуда, ба ӯ гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ту банӣ-Исроилро ба замине ки Ман қасам хӯрдаам, ки ба онҳо медиҳам, хоҳӣ овард, ва Ман бо ту хоҳам буд».
4Ва Мусо ба Еҳушаъ гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту банӣ-Исроилро мероси замин хоҳӣ дод, ва Худованд бо ту хоҳад буд, Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро тарк нахоҳад кард, натарс ва ноумед нашав».
5 Ва Мусо тамоми банӣ-Исроилро даъват карда, ба онҳо гуфт: «Шумо тамоми некиеро, ки Худованд Худои шумо дар биёбон барои шумо кардааст, дидед.
6Пас, ҳамаи суханони ин шариатро риоят намо ва бо роҳи Худованд Худои худ рав, аз роҳе ки Худованд ба ту амр фармудааст, ба тарафи рост ё чап нагард.
7Ва Мусо ба банӣ-Исроил қонунҳо, аҳком ва қонунҳоро таълим дод, то дар замин, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд, амал кунанд.
8 Ва ӯ роҳи Худованд ва қонунҳои Ӯро ба онҳо таълим дод; инак, онҳо бар китоби шариати Худо, ки Ӯ ба воситаи Мусо ба банӣ-Исроил дода буд, навишта шудаанд.
9 Ва Мусо ба банӣ-Исроил амр фармуданро ба анҷом расонд ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ба кӯҳи Аборим баромада, дар он ҷо бимир ва ба қавми худ пайваст шав, чунон ки бародарат Ҳорун ҷамъ омад».
10Ва Мусо, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд, баромад, ва дар он ҷо, дар замини Мӯоб, бар тибқи фармони Худованд, дар соли чилуми аз берун рафтани банӣ-Исроил аз замини Миср, вафот ёфт.
11 Ва банӣ-Исроил дар даштҳои Мӯоб сӣ рӯз барои Мусо гиря карданд, ва рӯзҳои гиря ва мотам барои Мусо ба охир расиданд.

БОБИ 88

1Ва баъд аз вафоти Мусо Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун сухан ронда, гуфт:
2 Бархез ва аз дарёи Урдун гузар, ба замине ки Ман ба банӣ-Исроил додаам, ва ту банӣ-Исроилро мерос хоҳӣ гирифт.
3Ҳар ҷое ки кафи пойҳоятон бар он қадам занад, аз биёбони Лубнон то дарёи бузурги Фарот аз они шумо хоҳад буд.
4 Дар тамоми айёми умрат ҳеҷ кас наметавонад бар зидди ту истодагарӣ кунад; чунон ки ман бо Мусо будам, ҳамон тавр бо ту хоҳам буд, танҳо қавӣ ва далер бош, то тамоми шариатеро, ки Мусо ба ту амр фармудааст, риоя кунӣ; аз роҳ ба рост ё чап нагард, то ки дар ҳар коре, ки мекунӣ, муваффақ шавӣ.
5Ва Еҳушаъ ба сардорони Исроил амр фармуда, гуфт: «Аз байни ӯрдугоҳ гузаред ва ба қавм амр дода, бигӯед: «Барои худ хӯрокворӣ омода кунед, зеро ки баъд аз се рӯз шумо аз Урдун убур хоҳед кард, то заминро тасарруф кунед».
6Ва нозирони банӣ-Исроил чунин карданд ва ба қавм амр фармуданд, ва онҳо ҳар он чиро, ки Еҳушаъ амр дода буд, иҷро карданд.
7 Ва Еҳушаъ ду мардро фиристод, то замини Ериҳӯро ҷосусӣ кунанд, ва онҳо рафта, Ериҳӯро ҷосусӣ карданд.
8Ва баъд аз ҳафт рӯз онҳо назди Еҳушаъ дар ӯрдугоҳ омада, ба ӯ гуфтанд: «Худованд тамоми заминро ба дасти мо супурдааст, ва сокинони он аз мо аз тарс ранҷидаанд».
9Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Еҳушаъ субҳ бархост ва тамоми Исроил бо ӯ буданд, ва аз Шиттим равона шуданд; ва Еҳушаъ ва тамоми Исроил бо ӯ аз Урдун гузаштанд; ва Еҳушаъ ҳаштоду дусола буд, вақте ки ӯ бо Исроил аз Урдун гузашт.

10Ва қавм дар рӯзи даҳуми моҳи аввал аз Урдун баромада, дар Ҷилҷол, дар кунҷи шарқии Ериҳӯ ӯрду заданд.
11 Ва банӣ-Исроил иди Фисҳро дар Ҷилҷол, дар даштҳои Ериҳӯ, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, чунон ки дар Тавроти Мусо навишта шудааст, ҷашн гирифтанд.
12 Ва манн дар он вақт, рӯзи фардои Иди Фисҳ, қатъ шуд ва дигар барои банӣ-Исроил манн набуд, ва онҳо аз ҳосили замини Канъон хӯрданд.
13Ва Ериҳӯ бар зидди банӣ-Исроил комилан баста буд, ва касе аз он набаромад ва на даромад.
14Ва дар моҳи дуюм, дар рӯзи якуми моҳ, Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Бархез, инак, Ман Ериҳӯро бо тамоми қавми он ба дасти ту супурдаам; ва ҳамаи ҷанговарони ту бояд дар атрофи шаҳр рӯзе як маротиба гардиш кунанд; шаш рӯз чунин амал кунӣ».
15Ва коҳинон карнай менавозанд, ва ҳамин ки садои карнайро бишнавед, тамоми қавм бо овози баланд фарёд мезананд, то ки деворҳои шаҳр фурӯ резанд; тамоми қавм ҳар яке бар зидди ҳарифи худ мебароянд.
16Ва Еҳушаъ мувофиқи ҳар он чи Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал кард.
17 Ва дар рӯзи ҳафтум онҳо ҳафт маротиба дар атрофи шаҳр гаштанд, ва коҳинон карнайҳоро навохтанд.
18 Ва дар даври ҳафтум Еҳушаъ ба мардум гуфт: «Фарёд занед, зеро ки Худованд тамоми шаҳрро ба дасти мо супурдааст».
19Фақат шаҳр ва ҳар чизе ки дар он аст, барои Худованд лаънат хоҳад буд, ва худро аз он чизи лаънатшуда дур кунед, то ки ӯрдугоҳи Исроилро лаънат накунед ва онро ба фалокат дучор накунед.
20Вале тамоми нуқра, тилло ва мис ва оҳан барои Худованд бахшида хоҳанд шуд, онҳо ба ганҷинаи Худованд дохил хоҳанд шуд.
21 Ва қавм карнай навохтанд ва фарёди баланд бардоштанд, ва деворҳои Ериҳӯ фурӯ ғалтиданд, ва тамоми қавм, ҳар яке рост пеши ӯ истода, боло рафтанд; ва онҳо шаҳрро забт карданд ва ҳар чизеро, ки дар он буд, — мард ва зан, ҷавон ва пир, гов ва гӯсфанд ва харро — бо дами шамшер нобуд карданд.
22 Ва тамоми шаҳрро бо оташ сӯзонданд; танҳо зарфҳои нуқра, тилло ва мис ва оҳанро ба ганҷинаи Худованд андохтанд.
23 Ва Еҳушаъ дар он вақт қасам хӯрда, гуфт: «Малъун бод касе ки Ериҳӯро бино мекунад; ӯ бар нахустзодаи худ бунёди онро хоҳад гузошт ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро хоҳад гузошт».
24Ва Охон ибни Кармӣ, ибни Забдӣ, ибни Зораҳ, ибни Яҳудо, дар бораи чизи лаънатӣ хиёнат кард, ва аз он чизи лаънатӣ гирифта, дар хайма пинҳон кард, ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт.
25 Ва баъд аз ин, вақте ки банӣ-Исроил аз сӯхтани Ериҳӯ баргаштанд, Еҳушаъ одамонро фиристод, то Ойро ҷосусӣ кунанд ва бо он ҷанг кунанд.
26Ва он мардон рафта, Ойро ҷосусӣ карданд ва баргашта, гуфтанд: «Бигзор тамоми қавм бо ту ба Ой нараванд, балки танҳо тақрибан се ҳазор нафар бароянд ва шаҳрро хароб кунанд, зеро ки мардуми он кам ҳастанд».
27Ва Еҳушаъ чунин кард, ва тақрибан се ҳазор нафар аз банӣ-Исроил бо ӯ баромаданд ва бо мардуми Ой ҷанг карданд.
28Ва ҷанг бар зидди Исроил шадид шуд, ва мардуми Ой сӣ шаш нафар аз исроилиёнро куштанд, ва банӣ-Исроил аз пеши мардуми Ой гурехтанд.
29 Ва Еҳушаъ ин чизро дид, либосҳояшро дарронд ва рӯ ба замин ба ҳузури Худованд афтод, ӯ ва пирони Исроил, ва онҳо хок бар сари худ пошиданд.
30Ва Еҳушаъ гуфт: «Чаро, эй Худованд, ин қавмро аз Урдун гузарондӣ? Баъд аз он ки банӣ-Исроил аз душманони худ пушт карданд, ман чӣ гӯям?»
31Акнун ҳамаи канъониён, ки сокинони ин замин ҳастанд, инро шунида, моро иҳота хоҳанд кард ва номи моро аз байн хоҳанд бурд.
32Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Чаро рӯ ба замин афтодаӣ? Бархез ва аз худ бирав, зеро банӣ-Исроил гуноҳ карда, аз чизи лаънатӣ гирифтаанд; Ман дигар бо онҳо нахоҳам буд, агар онҳо чизи лаънатиро аз миёни худ нест накунанд.
33 Ва Еҳушаъ бархоста, қавмро ҷамъ кард ва Уримро бо фармони Худованд овард, ва сибти Яҳудо интихоб шуд, ва Охон писари Кармӣ интихоб шуд.
34Ва Еҳушаъ ба Охон гуфт: «Ба ман бигӯ, писарам, чӣ кор кардӣ?» Ва Охон гуфт: «Ман дар миёни ғанимат як либоси зебои Шинор ва дусад сиқл нуқра ва як порча тиллоро ба вазни панҷоҳ сиқл дидам; ман ба онҳо ҳавас кардам ва онҳоро гирифтам, ва инак, ҳамаашон дар замин, дар миёни хайма пинҳон шудаанд».
35Ва Еҳушаъ одамонро фиристод, то рафта, онҳоро аз хаймаи Охон баранд, ва онҳо назди Еҳушаъ оварданд.
36Ва Еҳушаъ Охон ва ин асбобу анҷом, ва писарон ва духтаронаш ва ҳамаи чизҳои ӯро гирифта, ба водии Охор овард.
37 Ва Еҳушаъ онҳоро дар он ҷо бо оташ сӯзонд, ва ҳамаи исроилиён Охонро бо сангҳо сангсор карданд ва бар ӯ теппае санг барпо карданд, бинобар ин ӯ он ҷоро водии Охор номид, ва хашми Худованд фурӯ нишонд, ва баъд аз он Еҳушаъ ба шаҳр омада, бо он ҷангид.
38Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва ҳаросон нашав; инак, Ман Ой, подшоҳ ва қавмаш ва ашро ба дасти ту супурдаам, ва ту бо онҳо чунон рафтор хоҳӣ кард, ки бо Ериҳӯ ва подшоҳаш кардаӣ; танҳо ғанимати он ва чорвои онро барои худ ғанимат хоҳед гирифт; барои шаҳр дар паси он камин гузоред».
39Ва Еҳушаъ мувофиқи каломи Худованд амал кард, ва аз миёни писарони ҷанг сӣ ҳазор марди далеру шуҷоъро интихоб кард ва онҳоро фиристод, ва онҳо дар назди шаҳр камин гирифтанд.
40Ва ӯ ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Вақте ки моро бинед, мо бо макру ҳила аз пеши онҳо мегурезем, ва онҳо моро таъқиб мекунанд, пас шумо аз камин бархоста, шаҳрро забт кунед, ва онҳо чунин карданд».
41Ва Еҳушаъ ҷангид, ва мардони шаҳр ба сӯи Исроил берун рафтанд, зеро намедонистанд, ки онҳо дар паси шаҳр барои онҳо камин гузоштаанд.
42Ва Еҳушаъ ва тамоми исроилиён худро дар пеши онҳо хаста вонамуд карданд ва бо макру ҳила аз роҳи биёбон гурехтанд.
43Ва мардуми Ой ҳамаи мардумеро, ки дар шаҳр буданд, ҷамъ карданд, то исроилиёнро таъқиб кунанд,

ва онҳо берун рафта, аз шаҳр дур шуданд, ва як нафар ҳам боқӣ намонд; ва онҳо шаҳрро кушода гузошта, исроилиёнро таъқиб карданд.
44Ва онҳое ки дар камин буданд, аз ҷойҳои худ бархоста, ба шаҳр шитофтанд ва онро забт карда, оташ заданд; ва мардуми Ой ақибнишинӣ карданд ва инак, дуди шаҳр ба осмон мебаромад, ва онҳо дигар илоҷе барои ақибнишинӣ ба ин ё он тараф надоштанд.
45Ва ҳамаи мардуми Ой дар миёни Исроил буданд, баъзе аз ин тараф ва баъзе аз он тараф, ва онҳоро ба тавре ки куштанд, ки яке аз онҳо зинда намонд.
46Ва банӣ-Исроил Мелӯш, подшоҳи Ойро зинда дастгир карда, назди Еҳушаъ оварданд; ва Еҳушаъ ӯро ба дор овехт, ва ӯ мурд.
47Ва банӣ-Исроил, баъд аз сӯзонидани шаҳр, ба он баргаштанд ва ҳамаи онҳоеро, ки дар он буданд, бо дами шамшер куштанд.
48Ва шумораи онҳое ки аз мардони Ой, аз мард то зан, дувоздаҳ ҳазор нафар кушта шуданд, танҳо чорпоён ва ғанимати шаҳрро, бар тибқи каломи Худованд ба Еҳушаъ, барои худ гирифтанд.
49Ва ҳамаи подшоҳони он тарафи Урдун, ҳамаи подшоҳони Канъон, аз бадие, ки банӣ-Исроил ба Ериҳӯ ва Ой карда буданд, шуниданд, ва барои ҷангидан бо Исроил ҷамъ омаданд.
50 Танҳо сокинони Ҷибъӯн аз ҷангидан бо исроилиён сахт метарсиданд, то ки онҳо нобуд нашаванд, бинобар ин онҳо маккорӣ карданд ва назди Еҳушаъ ва тамоми Исроил омада, ба онҳо гуфтанд: «Мо аз сарзамини дурдаст омадаем, пас акнун бо мо аҳд кунед».
51Ва сокинони Ҷибъӯн ба банӣ-Исроил расиданд, ва банӣ-Исроил бо онҳо аҳд бастанд ва бо онҳо сулҳ карданд, ва сарварони ҷамоат ба онҳо қасам хӯрданд, аммо баъдтар банӣ-Исроил фаҳмиданд, ки онҳо ҳамсояи онҳо ҳастанд ва дар миёни онҳо зиндагӣ мекунанд.
52 Аммо банӣ-Исроил онҳоро накуштанд, зеро ки ба онҳо ба Худованд қасам хӯрда буданд, ва онҳо ҳезумбуранда ва обкаш шуданд.
53Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Чаро маро фиреб додед, ки ин корро бо мо анҷом додед?» Ва онҳо ба ӯ ҷавоб дода, гуфтанд: «Чунки ба бандагонат ҳар он чиро, ки ту бо ҳамаи подшоҳони амӯриён кардаӣ, гуфта буд, ва мо аз ҷони худ сахт метарсидем, ва ин корро кардем».
54Ва Еҳушаъ онҳоро дар он рӯз ба буридани ҳезум ва кашидани об таъин кард, ва онҳоро ба ғуломӣ ба ҳамаи сибтҳои Исроил тақсим кард.
55Ва ҳангоме ки Адӯнисодақ, подшоҳи Ерусалим, ҳамаи он чиро, ки банӣ-Исроил бо Ериҳӯ ва Ой карда буданд, шунид, ба Ҳӯҳам, подшоҳи Ҳеброн, ва ба Пирам, подшоҳи Ярмут, ва ба Ёфиа, подшоҳи Лохиш, ва ба Дабар, подшоҳи Эглӯн, фиристода, гуфт:
56Назди ман биёед ва ба ман кумак кунед, то ки мо банӣ-Исроил ва сокинони Ҷибъӯнро, ки бо банӣ-Исроил сулҳ бастаанд, шикаст диҳем.
57Ва онҳо ҷамъ омаданд, ва панҷ подшоҳи амӯриён бо ҳамаи ӯрдугоҳҳои худ баромаданд, ки қавми пуркудрате мисли реги соҳили бахр сершумор буданд.
58Ва ҳамаи ин подшоҳон омада, дар назди Ҷибъӯн ӯрду заданд ва ба ҷанг бо сокинони Ҷибъӯн шурӯъ карданд. Ва ҳамаи мардуми Ҷибъӯн назди Еҳушаъ фиристода, гуфтанд: «Зуд назди мо биёед ва ба мо кумак кунед, зеро ҳамаи подшоҳони амӯриён барои ҷанг бо мо ҷамъ омадаанд».
59Ва Еҳушаъ ва тамоми қавми ҷанговар аз Ҷилҷол баромаданд, ва Еҳушаъ ногаҳон назди онҳо омад ва ин панҷ подшоҳро бо шикасти бузурге кушт.
60Ва Худованд онҳоро дар пеши банӣ-Исроил шарманда кард, ва онҳо дар Ҷибъӯн ба онҳо зарбаи сахт заданд ва онҳоро дар роҳе, ки ба сӯи Байт-Ҳӯрон то Маққедо мебарад, таъқиб карданд; ва онҳо аз пеши банӣ-Исроил гурехтанд.
61 Ва ҳангоме ки онҳо мегурехтанд, Худованд аз осмон сангҳои жола бар онҳо фиристод ва шумораи онҳо аз сангҳои жола бештар аз кушта шудани банӣ-Исроил буд.
62Ва банӣ-Исроил онҳоро таъқиб карданд, ва онҳо боз ҳам дар роҳ онҳоро мекуштанд ва мекуштанд.
63 Ва ҳангоме ки онҳо зарба мезаданд, рӯз ба шом наздик мешуд ва Еҳушаъ дар пеши назари тамоми қавм гуфт: «Эй офтоб, бар Ҷибъӯн биист, ва моҳтоб дар водии Аёлӯн, то даме ки халқ аз душманони худ интиқом гирад».
64Ва Худованд ба овози Еҳушаъ гӯш дод, ва офтоб дар миёни осмон истод, ва он шаш сӣ сония истод, ва моҳ низ истод, ва тамоми рӯз ғуруб накард.
65 Ва пеш аз он ва баъд аз он рӯзе ба монанди ин набуд, ки Худованд ба овози одам гӯш диҳад, зеро ки Худованд барои Исроил ҷангид.

БОБИ 89

1Он гоҳ Еҳушаъ дар рӯзе ки Худованд амӯриёнро ба дасти Еҳушаъ ва банӣ-Исроил супурд, ин сурудро гуфт, ва дар пеши назари тамоми Исроил гуфт:
2 Ту, эй Худованд, корҳои бузурге кардаӣ, корҳои бузурге кардаӣ; кӣ мисли Ту аст? Лабҳоям ба исми Ту суруд хоҳанд хонд.
3 Эй Худои ман ва қалъаи ман, бурҷи баланди ман, ба ту суруди нав хоҳам хонд, бо шукргузорӣ ба ту хоҳам хонд, ту қуввати наҷоти ман ҳастӣ.
4 Ҳамаи подшоҳони замин Туро ситоиш хоҳанд кард, мирони ҷаҳон Туро хоҳанд суруд хонд, банӣ-Исроил аз наҷоти Ту шод хоҳанд шуд, онҳо қуввати Туро хоҳанд суруд хонд ва ситоиш хоҳанд кард.
5 Ба Ту, эй Худовандо, дилпур будем; гуфтем Ту Худои мостӣ, зеро Ту паноҳгоҳ ва бурҷи мустаҳками мо бар зидди душманони мо будӣ.
6 Мо ба Ту фарёд задем ва хиҷил нашудем, ба Ту таваккал кардем ва раҳо шудем; вақте ки мо ба Ту фарёд задем, Ту овози моро шунидӣ, ҷонҳои моро аз шамшер раҳо кардӣ, ба мо файзи Худро нишон додӣ, ба мо наҷоти Худро ато кардӣ, дилҳои моро бо қуввати Худ шод гардондӣ.
7 Ту барои наҷоти мо берун омадӣ, бо бозуи Худ қавми Худро раҳоӣ додӣ; аз осмони қудсияти Худ ба мо ҷавоб додӣ, моро аз даҳ ҳазор нафар наҷот додӣ.
8 Офтоб ва моҳ дар осмон истоданд, ва Ту бо хашми Худ бар зидди ситамгарони мо истода, доварихои Худро бар онҳо амр додӣ.

9 Ҳамаи мирони замин бархостанд, подшоҳони халқҳо ҷамъ омаданд, аз ҳузури Ту наларзиданд, ҷангҳои Туро орзу мекарданд.
10 Ту бо хашми Худ бар онҳо қиём кардӣ ва хашми Худро бар онҳо фурӯ рехтӣ; онҳоро бо хашми Худ нобуд кардӣ ва онҳоро дар дили Худ решакан кардӣ.
11 Халқҳо аз хашми Ту фурӯ рафтаанд, салтанатҳо аз хашми Ту фурӯ рафтаанд, Ту подшоҳонро дар рӯзи хашми Худ захмӣ кардаӣ.
12 Ту хашми Худро бар онҳо рехтӣ, хашми хашми Худ онҳоро фаро гирифт; гуноҳи онҳоро бар онҳо гардондӣ, ва онҳоро дар бадкориашон несту нобуд кардӣ.
13 Онҳо дом гузоштанд, дар он афтоданд, дар тӯр пинҳон шуданд, пояшон дармонд.
14Дасти Ту барои ҳамаи душманонат омода буд, ки мегуфтанд: «Бо шамшери худ заминро тасарруф карданд, бо бозуи худ дар шаҳр сокин шуданд», — ва Ту чеҳраҳои онҳоро аз шармандагӣ пур кардӣ, шохҳои онҳоро ба замин фурӯ бурдӣ, онҳоро бо хашми Худ тарсондӣ ва онҳоро бо хашми Худ нобуд кардӣ.
15 Замин аз садои тӯфони Ту бар онҳо ларзид ва ларзид, ҷонҳои онҳоро аз марг бознадоштӣ ва ҷонҳои онҳоро ба гӯр андохтӣ.
16Ту онҳоро дар тӯфони Худ таъқиб кардӣ, дар гирдбоди Худ онҳоро нобуд кардӣ, борони онҳоро ба жола табдил додӣ, ва онҳо дар чоҳҳои амиқ афтоданд, то ки натавонистанд бархезанд.
17Ҷасадҳои онҳо мисли ахлоте буданд, ки дар миёни кӯчаҳо партофта шуда буданд.
18 Онҳо аз хашми Ту нобуд ва нобуд шуданд, ва Ту қавми Худро бо қудрати Худ наҷот додӣ.
19 Пас, дилҳои мо ба Ту шодӣ мекунанд, ҷонҳои мо ба наҷоти Ту шодӣ мекунанд.
20 Забонҳои мо қудрати Туро нақл хоҳанд кард, ва мо корҳои аҷоиби Туро тараннум ва ситоиш хоҳем кард.
21 Зеро ки Ту моро аз душманонамон наҷот додӣ, моро аз онҳое ки бар зидди мо қиём карданд, раҳо кардӣ, онҳоро аз пеши мо нобуд кардӣ ва онҳоро зери пои мо фурӯ бурдӣ.
22Ҳамин тавр ҳамаи душманони Ту нобуд хоҳанд шуд, эй Худованд, ва шарирон мисли коҳе хоҳанд буд, ки бо бод ронда мешавад, ва маҳбубони Ту мисли дарахтоне хоҳанд буд, ки дар назди об шинонда шудаанд.
23Пас, Еҳушаъ ва тамоми Исроил бо ӯ, баъд аз он ки ҳамаи подшоҳонро мағлуб карданд, ба ӯрдугоҳи Ҷилҷол баргаштанд, ва аз онҳо ҳеҷ боқимондае боқӣ намонд.
24Ва панҷ подшоҳ аз ҷанг танҳо пиёда гурехтанд ва дар ғор пинҳон шуданд; ва Еҳушаъ онҳоро дар майдони ҷанг ҷустуҷӯ кард, аммо онҳоро наёфт.
25Ва баъд аз он ба Еҳушаъ хабар дода шуд: «Подшоҳон ёфт шуданд ва инак, онҳо дар ғор пинҳон шудаанд».
26Ва Еҳушаъ гуфт: «Одамонро дар даҳани ғор таъин кунед, то онҳоро посбонӣ кунанд, мабодо онҳо худро раҳо кунанд; ва банӣ-Исроил чунин карданд».
27Ва Еҳушаъ тамоми Исроилро даъват карда, ба сардорони ҷанг гуфт: «Пойҳои худро бар гардани ин подшоҳон гузоред». Ва Еҳушаъ гуфт: «Худованд бо ҳамаи душманони шумо чунин хоҳад кард».
28Ва баъд аз он Еҳушаъ фармон дод, ки подшоҳонро бикушанд ва ба ғор партоянд ва сангҳои калонро ба даҳани ғор гузоранд.
29Ва баъд аз он Еҳушаъ бо тамоми қавме ки дар он рӯз бо ӯ буданд, ба Маққедо рафт ва он ҷоро бо дами шамшер кушт.
30Ва ӯ ҷонҳо ва ҳамаи сокинони шаҳрро комилан несту нобуд кард, ва бо подшоҳ ва мардуми он чунон ки бо Ериҳӯ карда буд, амал кард.
31Ва аз он ҷо ба Либно гузашт ва бо он ҷанг кард, ва Худованд онро ба дасти ӯ супурд, ва Еҳушаъ он ва тамоми ҷонҳои онро бо дами шамшер кушт; ва бо он ва подшоҳаш чунон рафтор кард, ки бо Ериҳӯ карда буд.
32Ва аз он ҷо ба Лохиш рафт, то бо он ҷанг кунад, ва Ҳӯром, подшоҳи Ғазза, барои кӯмак ба мардуми Лохиш, баромад; ва Еҳушаъ ӯ ва қавмашро ба тавре ки касе аз онҳо боқӣ намонд, шикаст дод.
33Ва Еҳушаъ Лохиш ва тамоми мардуми онро забт кард ва бо он чунон ки бо Либно карда буд, амал кард.
34Ва Еҳушаъ аз он ҷо ба Эглӯн гузашт ва онро низ забт кард, ва он ва тамоми мардуми онро бо дами шамшер кушт.
35Ва аз он ҷо ба Ҳебрӯн гузашт ва бо он ҷангид, ва онро забт карда, комилан несту нобуд кард. Ва аз он ҷо бо тамоми Исроил ба Дабир баргашт, ва бо он ҷангид ва онро бо дами шамшер кушт.
36Ва ҳар ҷонеро, ки дар он буд, нобуд кард, ва ҳеҷ каси зиндамондае боқӣ нагузошт; ва бо он ва подшоҳи он чунон рафтор кард, ки бо Ериҳӯ карда буд.
37Ва Еҳушаъ ҳамаи подшоҳони амӯриёнро аз Қодеш-Барнеа то Озо шикаст дод ва замини онҳоро дарҳол забт кард, зеро ки Худованд барои Исроил ҷангида буд.
38Ва Еҳушаъ бо тамоми Исроил ба ӯрдугоҳи Ҷилҷол омад.
39Ва дар он вақт, вақте ки Ёбин подшоҳи Ҳосор ҳамаи он чиро, ки Еҳушаъ бо подшоҳони амӯриён карда буд, шунид, Ёбин ба Юбот подшоҳи Мидьён ва Лобон подшоҳи Шимрӯн, Яфол подшоҳи Акшоф ва ҳамаи подшоҳони амӯриён фиристода, гуфт:
40 Зуд назди мо биёед ва ба мо кумак кунед, то ки мо банӣ-Исроилро пеш аз он ки онҳо бар мо биёянд ва бо мо чунон рафтор кунанд, ки бо дигар подшоҳони амӯриён карданд.
41Ва ҳамаи ин подшоҳон ба суханони Ёбин, подшоҳи Ҳосор, гӯш доданд ва бо ҳамаи лашкарҳои худ, ҳабдаҳ подшоҳ, берун рафтанд, ва қавми онҳо мисли реги соҳили баҳр сершумор буданд, ва аспҳо ва аробаҳои бешумор, ва онҳо омада, дар назди обҳои Мерӯм якҷоя ӯрду заданд, ва барои ҷанг бо Исроил якҷоя вохӯрданд.
42Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман ҳамаи онҳоро дар пеши шумо кушта хоҳам дод, ту аспҳои онҳоро пора-пора хоҳӣ кард ва аробаҳои онҳоро ба оташ хоҳӣ сӯзонд».
43Ва Еҳушаъ бо ҳамаи ҷанговарон ногаҳон ба онҳо наздик шуда, онҳоро зад, ва онҳо ба дасти онҳо афтоданд, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти банӣ-Исроил супурда буд.
44Ва банӣ-Исроил ҳамаи ин подшоҳонро бо ӯрдугоҳҳояшон таъқиб карданд ва онҳоро то даме ки аз

онҳо касе боқӣ намонд, торумор карданд; ва Еҳушаъ бо онҳо он чиро, ки Худованд ба ӯ гуфта буд, кард.
45Ва Еҳушаъ дар он вақт ба Ҳосор баргашт ва онро бо шамшер кушт, ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, кушта, бо оташ сӯзонд; ва Еҳушаъ аз Ҳосор ба Шимрӯн гузашт, ва онро зарба зада, комилан несту нобуд кард.
46Аз он ҷо ӯ ба Акшоф гузашт ва бо он чунон ки бо Шимрӯн карда буд, амал кард.
47Аз он ҷо ӯ ба Адулом гузашт ва тамоми қавми онро кушт; ва бо Адулом чунон ки бо Акшоф ва Шимрӯн карда буд, амал кард.
48Ва аз онҳо ба ҳамаи шаҳрҳои подшоҳоне, ки онҳоро мағлуб карда буд, гузашт ва ҳамаи боқимондаҳои онҳоро кушт ва онҳоро комилан несту нобуд кард.
49Фақат ғанимат ва чорвои худро ба даст оварданд, вале ҳар одамеро, ки куштанд, нагузоштанд, ки як нафар ҳам зинда монад.
50Ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, Еҳушаъ ва тамоми Исроил низ амал карданд, ва онҳо дар ҳеҷ чиз камбудӣ накарданд.
51Ва Еҳушаъ ва тамоми банӣ-Исроил тамоми замини Канъонро, чунон ки Худованд ба онҳо амр дода буд, шикаст доданд ва ҳамаи подшоҳони онҳоро, ки сӣ ва як подшоҳ буданд, куштанд; ва банӣ-Исроил тамоми замини онҳоро забт карданд.
52Ғайр аз салтанатҳои Сиҳӯн ва Ӯҷ, ки дар он тарафи Урдун ҷойгиранд, ки Мусо шаҳрҳои зиёдеро забт карда буд, ва онҳоро ба Рубен ва Ҷод ва ба нисфи сибти Менашше дод.
53Ва Еҳушаъ ҳамаи подшоҳонеро, ки дар ин тарафи ғарбии Урдун буданд, шикаст дод ва онҳоро ба нӯҳ сибт ва нисфи сибти Исроил мерос дод.
54 Еҳушаъ панҷ сол бо ин подшоҳон ҷанг кард, ва шаҳрҳои онҳоро ба исроилиён дод, ва замин дар тамоми шаҳрҳои амӯриён ва канъониён аз ҷанг ором шуд.

БОБИ 90

1 Дар он вақт, дар соли панҷум, баъд аз он ки банӣ-Исроил аз Урдун убур карданд, пас аз он ки банӣ-Исроил аз ҷанги худ бо канъониён ором шуданд, дар он вақт байни Эдом ва банӣ-Хиттим ҷангҳои бузург ва шадид ба амал омаданд, ва банӣ-Хиттим бар зидди Эдом ҷангиданд.
2 Ва Абианус, подшоҳи Киттим, дар он сол, яъне дар соли сию якуми ҳукмронии худ, бо як лашкари бузурге аз мардони паҳлавони банӣ Киттим, берун омад, то бо банӣ Эсов ҷанг кунад.
3Ва Ҳадад, подшоҳи Адӯм, хабари ӯро шунид, ва бо қавми сершумор ва қувваҳои қавӣ ба пешвози ӯ баромад, ва дар саҳрои Адӯм бо ӯ ҷанг кард.
4 Ва дасти Киттим бар банӣ-Эсов ғолиб омад, ва банӣ-Эсов бисту ду ҳазор нафарро куштанд, ва ҳамаи банӣ-Эсов аз пеши онҳо гурехтанд.
5Ва банӣ-Киттим онҳоро таъқиб карданд ва ба Ҳадад, подшоҳи Адӯм, ки пешопеши онҳо медавид, расиданд ва ӯро зинда дастгир карда, назди Абианус, подшоҳи Киттим, бурданд.
6 Ва Абианус фармон дод, ки ӯро бикушанд, ва Ҳадад подшоҳи Адӯм дар соли чилу ҳаштуми ҳукмронии худ вафот кард.
7Ва банӣ-Киттим таъқиби Адӯмро идома доданд ва ба онҳо зарбаи сахте заданд, ва Адӯм ба банӣ-Киттим итоат кард.
8Ва банӣ-Киттим бар Адӯм ҳукмронӣ карданд, ва Адӯм зери дасти банӣ-Киттим шуд ва аз он рӯз сар карда, як салтанат гардид.
9 Ва аз он вақт сар карда, онҳо дигар наметавонистанд сарҳои худро боло кунанд, ва салтанати онҳо бо фарзандони Киттим як шуд.
10 Ва Абианус дар Адӯм сардоронро гузошт ва ҳамаи фарзандони Адӯм ба Абианус итоат ва хироҷгузор шуданд ва Абианус ба сарзамини худ, Киттим, баргашт.
11 Ва ҳангоме ки ӯ баргашт, ҳукмронии худро аз нав барқарор кард ва барои худ як қасри фарох ва мустаҳкам барои қароргоҳи шоҳона сохт ва бар фарзандони Киттим ва Эдом устуворона ҳукмронӣ кард.
12 Дар он рӯзҳо, баъд аз он ки банӣ-Исроил ҳамаи канъониён ва амӯриёнро бадарға карданд, Еҳушаъ пир ва солхӯрда шуда буд.
13Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Ту пир ва пир шудаӣ, ва қисми зиёди замин боқӣ мондааст, ки онро тасарруф кунӣ».
14Пас, ин заминро барои нӯҳ сибт ва нисфи сибти Менашше тақсим кунед; ва Еҳушаъ бархоста, он чиро ки Худованд ба ӯ гуфта буд, иҷро кард.
15Ва тамоми заминро ба қабилаҳои Исроил мувофиқи тақсимоти онҳо ҳамчун мерос тақсим кард.
16Аммо ба сибти Левӣ меросе надод; қурбониҳои Худованд мероси онҳост, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо дар бораи онҳо гуфта буд.
17Ва Еҳушаъ ба Колеб ибни Ефунаҳ кӯҳи Ҳебрӯнро дод, ки як қисм болотар аз бародаронаш буд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.
18 Пас, Ҳеброн то имрӯз мероси Колеб ва фарзандонаш буд.
19Ва Еҳушаъ тамоми заминро ба тамоми Исроил барои мерос тақсим кард, чунон ки Худованд ба ӯ амр дода буд.
20Ва банӣ-Исроил аз мероси худ ба левизодагон шаҳрҳо ва ҳаволии чорво ва амволашон доданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр дода буд, банӣ-Исроил низ ҳамин тавр карданд, ва заминро хоҳ калон бошад, хоҳ хурд, бо қуръа тақсим карданд.
21 Ва онҳо рафтанд, то заминро мувофиқи ҳудуди худ тасарруф кунанд, ва банӣ-Исроил ба Еҳушаъ ибни Нун дар миёни худ меросе доданд.
22 Бо каломи Худованд ба ӯ шаҳреро, ки ӯ хост, Тимнат-Сорахро дар кӯҳи Эфроим доданд, ва ӯ шаҳрро бино карда, дар он маскан гирифт.
23Инҳо меросҳое ҳастанд, ки Элозари коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сардорони хонаводаҳои сибтҳо дар Шилӯ, дар ҳузури Худованд, назди даромадгоҳи хайма, ба банӣ-Исроил бо қуръа тақсим карданд; ва онҳо тақсим кардани заминро бас карданд.
24Ва Худованд заминро ба исроилиён дод, ва онҳо онро тасарруф карданд, чунон ки Худованд ба онҳо

гуфта буд ва чунон ки Худованд ба аҷдодонашон қасам хӯрда буд.
25 Ва Худованд ба исроилиён аз ҳамаи душманони гирду атрофашон оромӣ бахшид, ва касе бар зидди онҳо наистод; ва Худованд ҳамаи душманони онҳоро ба дасти онҳо супурд, ва аз ҳамаи некиҳое, ки Худованд ба банӣ-Исроил гуфта буд, ҳеҷ яке аз онҳо беҳуда нарафт; бале, Худованд ҳама чизро ба амал овард.
26 Ва Еҳушаъ ҳамаи банӣ-Исроилро даъват кард ва онҳоро баракат дод ва ба онҳо амр фармуд, ки Худовандро ибодат кунанд; ва баъд аз он онҳоро фиристод, ва ҳар яке ба шаҳри худ ва ҳар яке ба мулки худ рафтанд.
27Ва банӣ-Исроил дар тамоми айёми Еҳушаъ ба Худованд ибодат мекарданд, ва Худованд ба онҳо аз ҳар гирду атрофашон оромӣ бахшид, ва онҳо дар шаҳрҳои худ дар амният маскан гирифтанд.
28 Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Абианус подшоҳи Киттим дар соли сию ҳаштуми ҳукмронии худ, яъне соли ҳафтуми ҳукмронии ӯ бар Адӯм, вафот кард ва ӯро дар ҷое, ки барои худаш сохта буд, дафн карданд ва Латинус панҷоҳ сол ба ҷои ӯ подшоҳӣ кард.
29 Ва дар давраи ҳукмронии худ ӯ лашкаре овард ва рафта, бар зидди сокинони Бритониёния ва Кернания, фарзандони Элишоъ ибни Ёвон, ҷангид ва бар онҳо ғолиб омад ва онҳоро хироҷгузор гардонд.
30Ва ӯ шунид, ки Адӯм аз зери дасти Киттим исён кардааст, ва лотинӣ назди онҳо рафта, онҳоро шикаст дод ва онҳоро мағлуб кард ва онҳоро зери дасти банӣ-Киттим гузошт, ва Адӯм дар тамоми рӯзҳо як салтанат бо банӣ-Киттим шуд.
31 Ва солҳои зиёд дар Эдом подшоҳ набуд, ва салтанати онҳо бо фарзандони Киттим ва подшоҳашон буд.
32 Ва дар соли бисту шашум, баъд аз он ки банӣ-Исроил аз Урдун убур карданд, яъне соли шасту шашум, баъд аз он ки банӣ-Исроил аз Миср баромаданд, Еҳушаъ пир шуда, солхӯрда шуд ва дар он рӯзҳо саду ҳаштсола буд.
33Ва Еҳушаъ тамоми Исроилро, пирон, доварон ва нозирони онҳоро, баъд аз он ки Худованд ба ҳамаи исроилиён аз ҳамаи душманони гирду атрофашон оромӣ дод, даъват кард. Ва Еҳушаъ ба пирони Исроил ва доварони онҳо гуфт: «Инак, ман пир ва пир шудаам, ва шумо дидед, ки Худованд бо ҳамаи халқҳое, ки Ӯ онҳоро аз пеши шумо бадар кардааст, чӣ кардааст, зеро Худованд барои шумо ҷангидааст».
34Пас, акнун худро қавӣ кунед, ки ҳамаи суханони шариати Мусоро риоя ва иҷро кунед, аз он ба тарафи рост ё чап дур нашавед ва дар миёни халқҳое ки дар ин замин боқӣ мондаанд, наоед; ва номи худоёни онҳоро зикр накунед, балки ба Худованд Худои худ часпида бошед, чунон ки то имрӯз кардаед.
35 Ва Еҳушаъ банӣ-Исроилро сахт насиҳат кард, ки тамоми умри худ Худовандро ибодат кунанд.
36Ва тамоми исроилиён гуфтанд: «Мо ва фарзандони мо ва фарзандони неберагони мо ва насли мо то абад ба Худованд Худои худ ибодат хоҳем кард».
37Ва Еҳушаъ дар он рӯз бо қавм аҳд баст ва банӣ-Исроилро равона кард, ва ҳар яке ба мулки худ ва ба шаҳри худ рафтанд.
38 Ва дар он айём, вақте ки банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ дар амн зиндагӣ мекарданд, тобутҳои сибтҳои падарони худро, ки аз Миср оварда буданд, дафн мекарданд, ҳар яке дар мероси фарзандони худ; дувоздаҳ писари Яъқуб банӣ-Исроил дар моликияти фарзандони худ дафн карданд.
39 Ва инҳо номҳои шаҳрҳое ҳастанд, ки дар он ҷо дувоздаҳ писари Яъқубро дафн карданд, ки онҳоро банӣ-Исроил аз Миср берун оварда буданд.
40 Ва онҳо Реубен ва Ҷодро дар он тарафи Урдун, дар Румӣ, ки Мусо ба фарзандонашон дода буд, дафн карданд.
41 Ва Шимъӯн ва Левиро дар шаҳре Мауда, ки ӯ ба банӣ-Шимъӯн дода буд, дафн карданд, ва канори шаҳр барои банӣ-Левӣ буд.
42Ва Яҳудоро дар шаҳри Бинёмин, рӯ ба рӯи Байт-Лаҳм, дафн карданд.
43Ва устухонҳои Иссокор ва Забулунро дар Сидӯн, дар қисмате ки ба фарзандонашон афтода буд, дафн карданд.
44 Ва Донро дар шаҳри фарзандонаш дар Эштоил дафн карданд, ва Нафтолӣ ва Ошерро дар Қодеш-Нафтолӣ, ҳар яке дар маконе ки ба фарзандонаш дода буд, дафн карданд.
45 Ва устухонҳои Юсуфро дар Шакем, дар қисмати саҳрое ки Яъқуб аз Ҳамӯр харида буд ва он барои Юсуф мерос гирифта буд, дафн карданд.
46Ва Биньёминро дар Ерусалим, рӯ ба рӯи ябусӣ, ки ба банӣ-Биньёмин дода шуда буд, дафн карданд; банӣ-Исроил падарони худро ҳар яке дар шаҳри фарзандони худ дафн карданд.
47Ва баъд аз ду сол, Еҳушаъ ибни Нун, дар синни саду даҳсолагӣ вафот кард, ва вақте ки Еҳушаъ бар Исроил доварӣ кард, бисту ҳашт сол буд, ва Исроил тамоми айёми умри худ ба Худованд хизмат кард.
48Ва дигар корҳои Еҳушаъ ва ҷангҳояш ва мазамматҳои ӯ, ки бо онҳо Исроилро мазаммат мекард, ва ҳар чизе ки ӯ ба онҳо амр дода буд, ва номҳои шаҳрҳое, ки банӣ-Исроил дар айёми ӯ соҳибӣ мекарданд, инак, онҳо дар китоби суханони Еҳушаъ ба банӣ-Исроил ва дар китоби ҷангҳои Худованд, ки Мусо ва Еҳушаъ ва банӣ-Исроил навишта буданд, навишта шудаанд.
49 Ва банӣ-Исроил Еҳушаъро дар ҳудуди мероси ӯ, дар Тимнат-Сорах, ки ба ӯ дар кӯҳи Эфроим дода шуда буд, дафн карданд.
50 Ва Элазар писари Ҳорун дар он айём вафот кард, ва ӯро дар теппае аз они писараш Финеос, ки дар кӯҳи Эфроим ба ӯ дода шуда буд, дафн карданд.

БОБИ 91

1 Дар он вақт, пас аз марги Еҳушаъ, писарони канъониён ҳанӯз дар он сарзамин буданд ва исроилиён қарор доданд, ки онҳоро аз он ҷо ронанд.
2Ва банӣ-Исроил аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Кӣ аввал барои мо ба сӯи канъониён барои ҷанг бо онҳо меравад?» Ва Худованд гуфт: «Яҳудо хоҳад рафт».

3Ва банӣ-Яҳудо ба Шимъӯн гуфтанд: «Бо мо ба қитъаи
замини мо баро, ва мо бо канъониён ҷанг хоҳем кард,
ва мо низ бо ту дар қитъаи замини ту хоҳем рафт». Пас,
банӣ-Яҳудо бо банӣ-Яҳудо рафтанд.
4Ва банӣ-Яҳудо баромада, бо канъониён ҷангиданд, ва
Худованд канъониёнро ба дасти банӣ-Яҳудо супурд, ва
онҳо даҳ ҳазор нафарро дар Бозек куштанд.
5Ва онҳо бо Адӯнибесак дар Бозек ҷангиданд, ва ӯ аз
пеши онҳо гурехт, ва ӯро таъқиб карда, дастгир
карданд, ва ӯро дастгир карда, ангуштони калон ва
пойҳояшро буриданд.
6Ва Адӯнибезақ гуфт: «Саду даҳ подшоҳ, ки
ангуштони калон ва пойҳои калонашон бурида шуда
буданд, хӯроки худро дар зери мизи ман ҷамъ
мекарданд, чунон ки ман кардам, Худо маро подош дод,
ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва ӯ дар он ҷо мурд».
7Ва банӣ-Шимъӯн бо банӣ-Яҳудо рафтанд ва
канъониёнро бо дами шамшер куштанд.
8Ва Худованд бо банӣ-Яҳудо буд, ва онҳо кӯҳро
тасарруф карданд, ва банӣ-Юсуф ба Байт-Ил, яъне Луз,
баромаданд, ва Худованд бо онҳо буд.
9 Ва писарони Юсуф Байт-Илро ҷосусӣ карданд, ва
посбонон мардеро диданд, ки аз шаҳр берун мерафт, ва
ӯро дастгир карда, гуфтанд: «Воридгоҳи шаҳрро ба мо
нишон деҳ, ва мо ба ту меҳрубонӣ хоҳем кард».
10 Ва он мард ба онҳо даромадгоҳи шаҳрро нишон дод
ва фарзандони Юсуф омада, шаҳрро бо дами шамшер
заданд.
11 Ва он мардро бо аҳли байташ фиристоданд, ва ӯ
назди ҳиттиён рафт ва шаҳре сохт, ва номи онро Луз
номид, ва ҳамаи исроилиён дар шаҳрҳои худ маскан
гирифтанд, ва банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ маскан
гирифтанд, ва банӣ-Исроил дар тамоми айёми Еҳушаъ
ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ умри
худро дароз карда буданд ва кори бузурги Худовандро,
ки Ӯ барои Исроил карда буд, дида буданд, ба
Худованд хизмат мекарданд.
12 Ва пирон баъд аз марги Еҳушаъ ҳабдаҳ сол
Исроилро доварӣ карданд.
13 Ва ҳамаи пирон низ дар ҷангҳои Исроил бар зидди
канъониён ҷангиданд ва Худованд канъониёнро аз
пеши банӣ-Исроил бадар ронд, то ки исроилиёнро дар
замини онҳо ҷойгир кунанд.
14 Ва ӯ ҳамаи суханонеро, ки ба Иброҳим, Исҳоқ ва
Яъқуб гуфта буд, ва қасамеро, ки ба онҳо ва ба
фарзандонашон замини канъониёнро дода буд, иҷро
кард.
15 Ва Худованд тамоми замини Канъонро ба банӣ-
Исроил дод, чунон ки ба аҷдодонашон қасам хӯрда буд,
ва Худованд ба онҳо аз атрофиёнашон оромӣ бахшид,
ва банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ дар амният маскан
гирифтанд.
16 Худованд то абад муборак бошад, омин ва омин.
17 Худро қавӣ гардонед ва бигзор дилҳои ҳамаи шумо,
ки ба Худованд таваккал мекунед, қавӣ бошад. Анҷом.